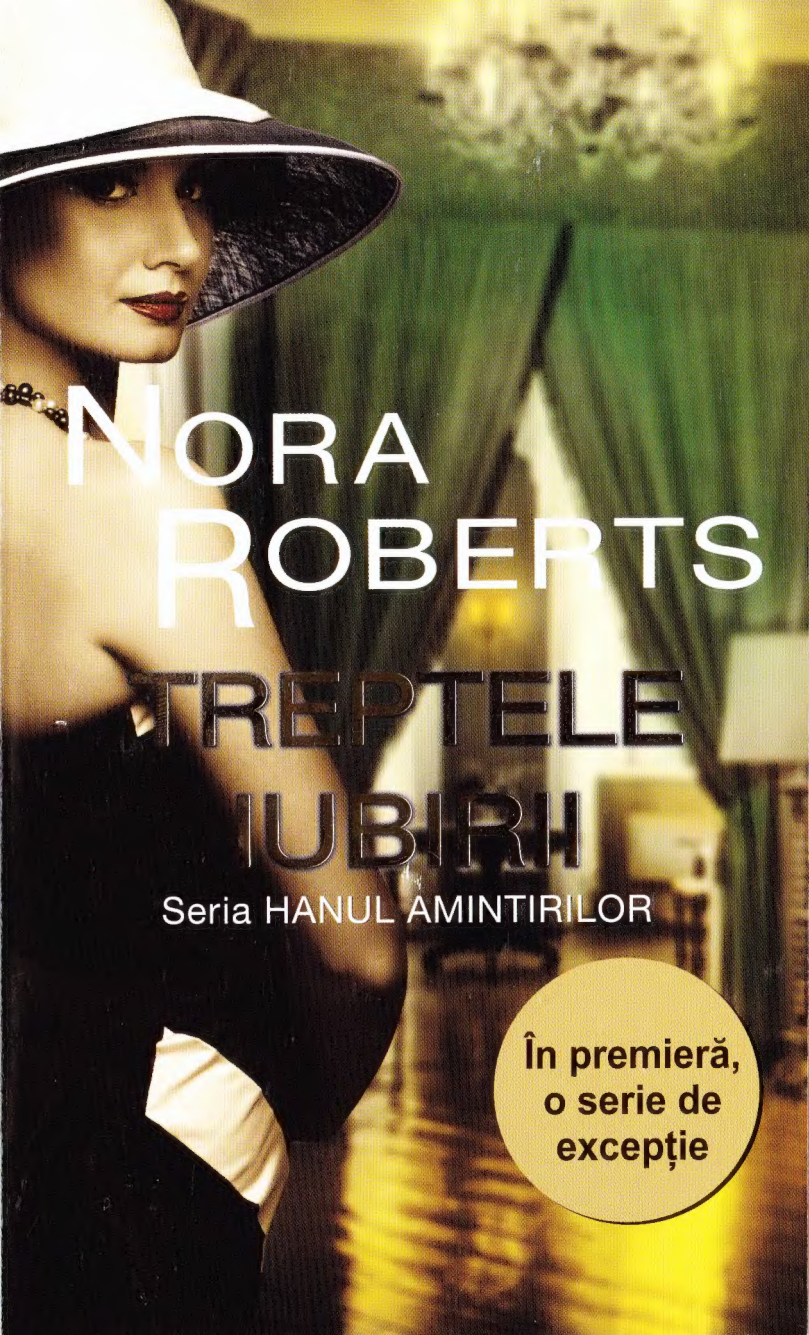
NORA ROBERTS
TREPTELE IUBIRII
Seria HANUL AMINTIRILOR
În premieră, o serie de excepție

NORA ROBERTS

Treptele iubirii

The Next Always
Nora Roberts
Copyright © 2011 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Treptele iubirii
Nora Roberts
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Treptele iubirii / Nora Roberts. trad.: Ana-Veronica Mircea.
–Bucureşti: Litera, 2012
ISBN 978-606-93318-6-6
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Treptele iubirii

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Lira

Lui John Reese, cel mai bun coordonator de proiect din lume, şi întregii echipe de la Inn BoonsBoro

Cântul şi tăcerea din suflet nu-s decât
Parte prorociri şi-n parte vană jinduire.

Longfellow

capitolul 1

Zidurile simple, dar masive emanau aceeaşi putere ca în urmă cu două veacuri, când fuseseră ridicate cu piatră adusă de pe dealuri şi din văi. Clădirea se înălţa mândră ca dovadă a dorinţei inerente a omului de a-şi lăsa urmele, de a construi şi de a crea.

În acele două secole, constructorii îmbinaseră piatra cu cărămida, cu lemnul şi cu sticla, extinzând, transformând, îmbunătăţind ca să ţină pasul cu nevoile, cu vremurile, cu capriciile. În tot acest timp, clădirea de la răscruce privise aşezarea preschimbându-se în oraş, pe măsură ce răsăreau casele, din ce în ce mai multe.

Drumul prăfos devenise şosea asfaltată; caii şi trăsurile cedaseră locul maşinilor. Moda se tot schimbase, parcă în fiecare clipă. Clădirea nu se urnise, continuând să domine din colţul ei piaţa centrală, reper trainic într-un ciclu al schimbărilor.

Cunoscuse războiul, auzise ecourile focurilor de armă, ţipetele răniţilor, rugăciunile oamenilor înfricoşaţi. Cunoscuse sângele şi lacrimile, bucuria şi mânia. Naşterea şi moartea.

Prosperase în vremuri bune, suferise în timpuri grele. Trecuse dintr-o mână-ntr-alta, servise unui scop sau altuia, însă zidurile de piatră rămăseseră în picioare.

Cu timpul, lemnul graţioaselor sale balcoane duble începuse să se încovoaie. Sticla se spărsese; mortarul se fisurase şi se fărâmiţase. Cei care se opreau la semaforul din piaţa oraşului puteau arunca o privire, zărind porumbeii care intrau sau ieşeau în fâlfâit de aripi prin ferestrele sparte şi se întrebau ce fusese clădirea aceea veche la vremea ei. Pe urmă venea verdele, şi demarau.

Beckett ştia.

Stătea în picioare, în colţul opus al pieţei, cu degetele mari ale mâinilor îndesate în buzunarele jeanşilor.

În dogoarea nopţii de vară, aerul dens era neclintit. Drumul fiind pustiu, ar fi putut să traverseze strada principală pe roşu, dar el continua să aştepte. Prelate albastre opace drapau clădirea de la acoperiş până la nivelul străzii, cortine în spatele cărora se afla faţada. În timpul iernii fuseseră menite să păstreze căldura înăuntru, pentru echipă. Acum stăteau în calea soarelui – şi a privirilor.

El însă ştia – ştia cum arăta în clipa aceea şi cum avea să arate după restaurare. La urma urmelor, el făcuse proiectul – el, cei doi fraţi ai săi, mama lor. Dar pe planuri era trecut numele lui, în calitate de arhitect, partener în cadrul Antreprizei Familiale Montgomery.

Traversă strada, cu pantofii săi de tenis atingând fără zgomot caldarâmul în liniştea orei trei noaptea, netulburată nici măcar de vreo adiere. Intră sub schele, parcurgând conturul pe latura dinspre St. Paul Street, şi, în lumina felinarelor, văzu mulţumit cât de bine se curăţaseră piatra şi cărămida.

Clădirea părea veche – era veche, se gândi, şi asta făcea parte din frumuseţea şi din puterea ei de atracţie. Însă acum, pentru prima oară de când îşi aducea aminte, avea o înfăţişare îngrijită.

Îi ocoli spatele, călcând pe ţărâna coaptă la soare, pe lângă molozul împrăştiat în tot spaţiul care ar fi putut fi o curte. Aici, balcoanele de la al doilea şi al treilea nivel nu se deformaseră şi erau autentice. Stâlpii balustradelor, făcuţi la comandă – proiectaţi ca să-i înlocuiască pe cei din fotografiile vechi şi din fragmentele găsite în timpul excavaţiilor – erau atârnaţi pe o sârmă, uscându-se după recenta lor finisare.

Ştia că fratele său mai mare, Ryder, în calitate de antreprenor-şef, stabilise data montării balustradelor şi a stâlpilor.

O ştia pentru că Owen, mijlociul dintre cei trei fraţi Montgomery, îi sâcâia cu tot felul de orare, calendare, proiecte şi registre – şi îl ţinea pe Beckett la curent, dându-i informaţii despre fiecare cui care fusese bătut.

Indiferent dacă voia să fie ţinut la curent sau nu.

Însă în cazul acesta, se gândi el scoţându-şi cheia din buzunar, ţinea să primească toate informaţiile. Vechiul hotel devenise o obsesie de familie.

Îi domina de parcă i-ar pus o mână-n gât, recunoscu el deschizând uşa provizorie, nefinisată, care dădea în ceea ce avea fie holul central. Şi i se pusese pe inimă – ba, la naiba, avea senzaţia că-l strângea de ouă. Nici un alt proiect la care mai lucraseră vreodată nu-i mai luase astfel în stăpânire, pe el şi pe ceilalţi deopotrivă. Şi bănuia că nici un altul n-avea s-o mai facă vreodată.

Apăsă pe comutator şi becul atârnat de tavan se aprinse cu o strălufgerare, scăldând în lumină podeaua de beton, pereţii încă nepuşi la punct, uneltele, prelatele, materialele.

La mirosul de lemn şi praf de beton se adăuga izul cepei la grătar comandate probabil de cineva la masa de prânz.

Avea să facă o inspecţie mai amănunţită a parterului şi a primului etaj în dimineaţa următoare, pe o lumină mai bună. Era oricum o prostie să vină acolo la o asemenea oră, când nu putea să vadă toate detaliile şi era obosit ca un câine. Dar nu fusese în stare să se abţină.

„Fir-ar să fie", se gândi iarăşi, trecând pe sub o arcadă largă, cu muchiile de piatră încă nefinisate şi expuse vederii. Apoi, aprinzându-şi lanterna, o porni către partea din faţă şi către scările improvizate care duceau la etaj.

Locul avea ceva aparte în miez de noapte, când nu se mai auzeau nici pistoale de împuşcat bolţuri, nici fierăstraie, nici aparate de radio, nici voci, şi întunericul prelua supremaţia. Ceva nu tocmai tăcut şi nu tocmai încremenit. Ceva care-i mătura ceafa cu vârfurile degetelor. Ceva irezistibil.

Când îşi îndreptă fasciculul lanternei către primul etaj, remarcă hârtia maronie care acoperea pereţii. Raportul lui Owen fusese exact, ca întotdeauna. Ry şi echipa lui izolaseră complet nivelul acela.

Deşi avusese intenţia să se ducă direct sus, rămase acolo, cutreierând cu un zâmbet până la urechi pe faţa

lui osoasă şi colţuroasă, plăcerea umplându-i ochii cu o lumină de un albastru întunecat.

– Haide, spuse, întrerupând tăcerea cu voce hârşâită de nesomn.

Umblă prin întuneric, urmând raza lanternei. Era un bărbat înalt, cu şolduri înguste, cu picioarele lungi ale familiei Montgomery şi o coamă vălurită de păr brun cu tentă castanie pe care o moştenise de la familia Riley – pe linie maternă.

Trebui să-şi aducă aminte că, dacă mai cotrobăia mult, avea să fie nevoit să se trezească înainte de a se culca, prin urmare, se grăbi să urce la etajul al doilea.

– Ei, uite, despre asta vorbeam.

Senzaţia de încântare pură îi spulberă somnul când îşi plimbă un deget pe îmbinarea dintre benzile de tapet proaspăt lipite.

Lăsă lumina să joace peste decupările făcute pentru instalaţia electrică, apoi trecu în apartamentul destinat directorului hotelului şi remarcă spaţiile similare lăsate pentru ţevăria din bucătărie şi din baie. Îşi petrecu mai mult timp hoinărind prin ceea ce avea să fie cel mai minuţios amenajat dintre apartamente, dând aprobator din cap către peretele glisant care scinda spaţiul generos al băii.

– Eşti un geniu dat naibii, Beck. Acum du-te acasă, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar, ameţit de oboseală şi de anticipare, rămase să mai arunce o privire înainte de a coborî treptele.

Sunetul îi izbi auzul când ajunse la primul etaj. Un soi de zumzet – ceva evident feminin. Parfumul ajunse la el odată cu sunetul. Caprifoi dulce şi sălbatic şi îmbibat de vară.

Stomacul îi tresăltă uşor, dar reuşi să menţină lanterna neclintită în timp inspecta coridorul îndreptându-se spre camerele nefinisate ale oaspeţilor. Clătină din cap când atât sunetul, cât şi mireasma se îndepărtară.

– Ştiu că eşti aici. Vorbea clar şi ecoul vocii se întorcea către el. Şi cred că stai aici de ceva vreme. O renovăm, şi mai mult decât atât. O merită. Sper al naibii de tare

că o să-ți placă după ce-o să fie gata, pentru că, ei bine, ăsta e mersul lucrurilor.

Așteptă un minut sau două, destul de exaltat – sau de obosit – ca să-și imagineze că oricine sau orice ar fi sălășluit acolo intrase în modul „ai răbdare și o să vezi".

– Orișicât. Ridică din umeri. Îi oferim tot ce avem mai bun, și suntem al naibii de pricepuți.

Beckett coborî și observă că becul era stins. Îl aprinse din nou, apoi îl stinse cu o altă ridicare din umeri. Nu era prima oară când locatara îi făcea necazuri unuia dintre ei.

– Noapte bună, strigă, apoi încuie ușa.

De data asta nu mai așteptă lumina verde a semaforului și traversă în diagonală. Pizzeria și Restaurantul Familial Vesta se întindea pe un alt colț al pieței, iar apartamentul și biroul lui se aflau la etaj. Înaintă pe trotuarul în pantă, către parcarea din spate, și-și înșfăcă geanta din cabina camionetei. Hotărât să ucidă pe oricine avea să-l deranjeze înainte de opt dimineața, descuie și urcă deasupra nivelului restaurantului, către ușa lui.

Nu se obosi să aprindă lumina, lăsându-se călăuzit de memorie și de lumina stradală ce-i traversa apartamentul ca un siaj al felinarelor. Se dezbrăcă lângă pat, lăsându-și hainele să cadă.

Se aruncă pe saltea cu fața în jos și adormi cu gândul la mirosul caprifoiului.

*

Celularul rămas în buzunarul jeanșilor începu să sune la șapte fără cinci.

Se târî jos din pat și pe dușumea, scotoci prin pantaloni și-l scoase. Când nu-i răspunse nimeni, își dădu seama că ținea la ureche portofelul.

– Rahat. Îl lăsă să cadă și bâjbâi după telefon. Ce dracu' vrei?

– Bună dimineața și ție, ripostă Owen. Tocmai ies de la Sheetz, cu cafea și gogoși. Au o vânzătoare nouă în schimbul de dimineață. E foarte sexy.

– Te ucid cu un ciocan.

– Atunci n-o să mai primeşti cafea şi gogoşi. Sunt în drum spre şantier. Ry trebuie să fie deja acolo. Pentru şedinţa de dimineaţă.

– Aia e la zece.

– N-ai primit mesajul meu?

– Care dintre ele? Lipsesc două zile şi tu-mi trimiţi dracului un milion de SMS-uri.

– Cel prin care te-am anunţat c-am reprogramat şedinţa la şapte şi un sfert. Pune-ţi nişte pantaloni, îi sugeră Owen, apoi închise.

– La naiba.

Făcu un duş de două minute şi îşi puse hainele.

Norii care se iviseră în timpul nopţii reuşiseră să oprească în ei toată arşiţa, aşa că a ieşi afară era totuna cu a înota pe de-a-ntregul îmbrăcat într-un râu călduţ.

Când traversă strada, auzi pocnetele pistolului de împuşcat bolţuri, sunetul muzicii, vaietul fierăstraielor. În interior, cineva râdea ca un nebun.

Trecu de colţul clădirii tocmai când Owen îşi vâra camioneta în parcarea din spatele curţii. Maşina lucea, proaspăt spălată, şi cutiile argintii de scule din părţile laterale ale platformei scânteiau.

Owen coborî. Jeanşi, un tricou alb îndesat sub curea – şi de curea agăţat blestematul de celular care făcea orice în afară de a-şi săruta posesorul, urându-i noapte bună (dar Beckett n-ar fi pariat că nu era în stare de aşa ceva) –, ghete de lucru zgâriate pe margini. Părul castaniu îi era aranjat cu grijă. Era evident că avusese timp să-şi bărbierească faţa frumoasă, se gândi Beckett cu ranchiună.

Owen îi adresă un zâmbet şi el îşi imagină că ochii din spatele lentilelor întunecate erau veseli şi vioi.

– Dă-mi blestemata aia de cafea.

Owen desprinse cu pahar înalt, marcat cu un B, din locaşul său din tavă.

– Am ajuns acasă abia la trei. Beckett luă prima înghiţitură, prelungă, lacomă, dătătoare de viaţă.

– De ce?

– Când am reuşit să ies din Richmond era aproape zece, apoi am nimerit într-un ambuteiaj, pe Autostrada 95. Şi nu-mi spune, pur şi simplu *nu*-mi spune că trebuia să consult raportul de trafic înainte de plecare. Dă-mi o afurisită de gogoaşă.

Owen deschise o cutie imensă, iar mirosul de drojdie, zahăr şi grăsime se revărsă în aerul dens. Beckett înşfăcă o gogoaşă cu jeleu, înghiţi hulpav jumătate şi o împinse pe gât în jos sorbind din nou din cafea.

– Balustradele vor arăta bine, spuse Owen, în stilul lui nepăsător. Îşi vor merita timpul şi banii. Iar la etajul doi s-a pus tapetul. Azi vor da al doilea strat de tencuială umedă. Lucrătorii de pe acoperiş au terminat cuprul, aşa că vor rămâne puţin în urmă faţă de planificare în privinţa asta, dar se ocupă de plăcile de ardezie până soseşte materialul.

– Te aud, îl informă Beckett în zarva stridentă a fierăstraielor pentru piatră.

Owen continuă să-l pună la curent în timp ce înaintau către uşa de la intrare, iar cafeaua îi trezea creierul.

Zgomotul se înteţi, dar acum, când avea ceva zahăr şi ceva cafeină în organism, lui Beckett i se păru ca o muzică. Se salută cu doi oameni din echipa care monta izolaţiile, apoi îl urmă pe Owen, trecând prin arcada laterală şi pătrunzând în încăperea care urma să adăpostească spălătoria şi care le servea acum drept birou.

Ryder stătea în picioare, încruntându-se la masa improvizată dintr-o bucată de placaj sprijinită pe capre pentru tăierea lemnelor. Dumbass[1], câinele lui corcit, de o fidelitate exemplară, sforăia întins la picioarele sale.

Asta până ce o adiere îi aduse în nări mirosul gogoşilor, făcându-l să deschidă brusc ochii şi să bată în duşumea cu coada ciufulită. Beckett rupse o bucată de gogoaşă, o aruncă, şi câinele o prinse din zbor.

Pentru D.A. săriturile după beţe şi mingi n-aveau nici un rost. Îşi concentra toate abilităţile pentru prinderea hranei de orice soi.

---

[1] Prostălăul (n.tr.)

– Dacă ai de gând să mai ceri vreo modificare, te ucid pe tine în locul lui Owen.

Ryder se mulţumi să mormăie, întinzând mâna după cafea.

– Trebuie să mutăm panoul ăsta, apoi putem închide zona de aici, în chip de spaţiu utilitar.

Beckett luă încă o gogoaşă, analizând alte câteva schimbări pe măsură ce Ryder le anunţa.

Ajustări minore, se gândi el, care n-aveau să strice nimic şi probabil nici n-aveau s-aducă vreo îmbunătăţire. La urma urmelor, dintre ei toţi, Ryder avea cea mai intimă relaţie cu clădirea. Dar când acesta trecu la eliminarea plafonului casetat al sălii de mese – un măr al discordiei de ceva timp –, Beckett interveni:

– Se încadrează, este întocmai ca-n planuri. Spune într-adevăr ceva.

– Nu e nevoie să spună nimic.

– Fiecare încăpere trebuie să spună ceva. Sala de mese o face – printre altele, cu plafonul casetat. Se potriveşte cu încăperea, se armonizează cu panourile pe care le facem în lateralul ferestrelor. Adâncimea acestora, plafonul, arcada de piatră de pe peretele din spate.

– Sâcâitor.

Ryder trecu în revistă gogoşile şi alese una răsucită, cu scorţişoară. Îi rupse capătul, fără să arunce vreo privire către coada care bătea furioasă în podea, şi îl azvârli în aer.

D.A. îl prinse cu un clănţănit sonor.

– Cum a fost la Richmond?

– Data viitoare când mă mai ofer să proiectez şi să ajut la construcţia unei verande acoperite pentru un prieten, pocneşte-mă destul de tare ca să-mi pierd cunoştinţa.

– Întotdeauna cu plăcere.

Ryder rânji, cu gogoaşa în gură. Părul lui, de un castaniu-închis, aproape negru, ţâşnea de sub şapca de pânză pătată de vopsea. Sprâncenele i se înălţară deasupra ochilor verzi, punctaţi cu auriu.

– Credeam c-o faci mai ales ca să ajungi în patul surorii lui Drew.

– Era o parte a motivaţiei.

– Şi cum ţi-a mers în privinţa asta?

– Tipa s-a cuplat cu cineva acum două săptămâni, un detaliu pe care nu s-a ostenit nimeni să mi-l comunice. Nici măcar n-am văzut-o. Aşa c-am fost cazat în camera de oaspeţi a lui Drew, încercând să pretind că nu-l aud certându-se cu Jen în fiecare afurisită de noapte şi ascultându-l în fiecare afurisită de zi plângându-se că ea îi face viaţa un iad. Îşi bău toată cafeaua şi conchise: Dar veranda arată totuşi bine.

– Acum, că te-ai întors, mi-ar prinde bine ajutorul tău în privinţa mobilierului încastrat din bibliotecă, îi spuse Owen.

– Am de recuperat nişte restanţe, dar îţi pot acorda ceva timp după-amiază.

– Merge. Owen îi întinse un dosar. Mama a fost la Bast's, continuă el, vorbind despre magazinul de mobilă din josul străzii. Ţi-a făcut o listă cu dimensiunile pieselor pe care le caută, indicând şi camerele unde vor fi amplasate. Vrea să te ocupi de asta.

– Ultima serie a fost înainte de a pleca la Drew. Cât de repede poate să cumpere?

– Se întâlneşte mâine acolo cu mătuşa Carolee ca să ia stofe, aşa că vrea să vadă cât mai curând cu putinţă dacă şi cum se asortează ce-a cumpărat. Tu eşti cel care şi-a luat două zile libere cu speranţa c-o să aibă parte de o partidă de sex, îi reaminti Owen.

– Şi eu sunt cel care a dat chix.

– Taci, Ry. Beckett îşi îndesă dosarul sub braţ. E mai bine s-o şterg.

– Nu vrei să mergi sus, să arunci o privire?

– Am făcut un tur azi-noapte.

– La ora trei? întrebă Owen.

– Da, la trei. Arată bine.

Unul dintre membrii echipei îşi vârî capul pe uşă.

– Salut, Beck. Ry, tipul care pune tapetul are o problemă, îi trebuie un răspuns în cinci minute.

– Vin acolo într-o clipă. Ryder desprinse de pe clipboardul său o listă scrisă de mână şi i-o întinse lui Owen.

Materiale. Du-te şi comandă-le. E vorba de stucaturile pentru veranda din faţă.

– O să mă ocup. Ai cumva nevoie de mine aici în dimineaţa asta?

– Avem câteva milioane de stâlpi de pregătit, doi sau trei kilometri de izolaţie de montat şi decorăm balconul de la primul etaj. Tu ce crezi?

– Cred c-o să-mi pun centura cu unelte după ce comand materialele astea.

– Sigur o să trec pe aici după-amiază, înainte de a pleca la magazin, le spuse Beckett, după care se retrase strategic.

*

Acasă, puse o cană sub maşina de cafea, apoi verifică nivelul apei şi al boabelor. În timp ce aparatul râşnea, răsfoi corespondenţa stivuită de Owen pe masa din bucătărie. Mai lăsase şi note pe post-it-uri, constată Beckett, clătinând admirativ din cap. Deşi nu-l rugase pe Owen – şi nici pe altcineva – să se ocupe în lipsa lui de treburi mărunte precum udatul florilor, nu era surprins să le găsească rezolvate.

Indiferent dacă aveai de-a face cu un cauciuc dezumflat sau cu un holocaust nuclear, te puteai baza pe Owen.

Aruncă toată corespondenţa nedorită în coşul de gunoi şi o luă pe cea demnă de atenţie în biroul lui, cu tot cu cafeaua.

Îi plăcea locul acela, pe care îl amenajase el însuşi, cu câţiva ani înainte, când familia Montgomery cumpărase clădirea. Masa de lucru – luată din hala de vechituri şi recondiţionată – era cu faţa către Main Street. Stând acolo, ţinea hotelul sub ochi.

Avea un teren chiar la marginea oraşului şi planuri pentru construcţia unei case pe care le perfecţiona neîncetat, însă alte proiecte le surclasau întotdeauna. În orice caz, nu vedea nici o grabă. Era destul de mulţumit să locuiască şi să lucreze acolo, pe Main Street,

deasupra restaurantului Vesta. În plus, îi oferea avantajul de a-şi comanda prin telefon o felie de pizza fără a se întrerupe din activitate sau putea pur şi simplu să coboare la parter dacă voia mâncare şi companie.

Se putea duce la bancă, la frizer, la Crawford's când îşi dorea un mic dejun fierbinte sau un burger, la librărie, la poştă. Îşi cunoştea vecinii, cunoştea negustorii, cunoştea ritmul vieţii din Boonsboro. Nu, n-avea nici un motiv să se grăbească.

Aruncă o privire către dosarul pe care i-l dăduse Owen. Era tentat să-l deschidă pe loc, să vadă cu ce idei veniseră mama şi mătuşa lui. Dar avea de lămurit mai întâi alte lucruri.

Îşi petrecu următoarea oră achitând facturi, actualizând alte proiecte, răspunzând unor e-mailuri pe care le neglijase în timpul şederii la Richmond.

Verifică şi planificarea lucrărilor lui Ryder. Owen insista să primească fiecare, săptămânal, câte un exemplar actualizat, deşi se întâlneau şi stăteau de vorbă tot timpul. Activităţile erau în cea mai parte la zi, fapt care, ţinând cont de amploarea proiectului, echivala cu un miracol.

Îşi îndreptă ochii spre mapa plină cu prospecte, copii de siguranţă ale înregistrărilor din computer, schiţe – clasificate pe camere – reprezentând sistemul de încălzire şi de aer condiţionat, poziţionarea extinctoarelor, a tuturor căzilor, vaselor de toaletă, chiuvetelor, robinetelor şi lămpilor, modelelor de mozaic, instalaţiilor – plus mobila şi accesoriile deja selectate şi aprobate.

Mapa urma să se îngroaşe pe măsură ce avansa proiectul, aşa că era mai bine să vadă pe ce pusese mama lui ochii. Deschise dosarul şi apoi răsfiră pliantele. Mama lui trecuse, pe fiecare dintre ele, încăperea căreia îi era destinat obiectul, identificând-o prin nişte iniţiale. Beckett ştia că Ryder şi echipa lui continuau să se refere la numerele pe care le atribuiseră iniţial camerelor şi apartamentelor pentru oaspeţi, dar ştia şi că J&R – la primul etaj, în partea din spate, unul din cele

două apartamente cu intrare separată şi cu şemineu – însemna Jane şi Rochester.

Ideea mamei sale, o idee care-i plăcea lui foarte mult, fusese să dea camerelor numele unor cupluri romantice din literatură ale căror poveşti aveau un sfârşit fericit. Şi o făcuse pentru toate, cu excepţia apartamentului de la faţadă, pe care se hotărâse să-l boteze Penthouse.

Studie patul pe care-l voia ea şi decise că stilul cu baldachin de lemn avea să se potrivească foarte bine în Thornfield Hall[1]. Apoi zâmbi larg cu gândul la sofaua cu linii sinuoase, o aşa-numită meridiană, despre care spuneau notiţele ei că ar fi trebuit să se afle la picioarele patului.

Ea optase şi pentru o măsuţă de toaletă, însă trecuse şi alternativa unui secreter. Era mai neobişnuit, hotărî el, mai interesant. Trecu în revistă şi celelalte foi; mama lui fusese foarte ocupată. Pe urmă se întoarse către computer.

Îşi petrecu următoarele două ore în CAD, amplasând, ajustând, schimbând unghiurile. Din când în când deschidea mapa, reamintindu-şi ce deciseseră în privinţa sălilor de baie sau care era traseul cablurilor ce urmau să alimenteze televizoarele cu plasmă din toate dormitoarele. Când se simţi mulţumit, stabili dimensiunile noptierelor şi scaunelor şi îi trimise mamei sale fişierul, expediind copii către fraţii lui.

Avea nevoie de o pauză şi de încă o cafea. Una cu gheaţă, decise el. Un cappuccino cu gheaţă ar fi fost şi mai bun. Nimic nu-l împiedica să meargă până la Turn The Page[2] să-şi comande una. Aveau cafea bună la librărie, iar scurta plimbare pe Main Street i-ar fi permis să-şi dezmorţească picioarele.

Nici nu-i dădu prin minte că maşina de cafea cu care se răsfăţase putea face cappuccino – şi că avea gheaţă. Era însă o idee să se bărbierească, fiindcă altminteri i-ar fi fost prea cald.

---

[1] Casa lui Edward Rochester, personajul masculin principal din romanul *Jane Eyre* de Charlotte Brontë (n.red.)

[2] Întoarce foaia (n.tr.)

Ieşi, o porni în josul străzii şi se opri în faţa salonului de înfrumuseţare al lui Sherry, unde Dick, bărbierul, tocmai ieşise în pauză.

– Cum merge?

– Punem tapetul, îi spuse Beckett.

– Da, i-am ajutat să descarce vreo câteva suluri.

– Va trebui să te trecem pe statul de plată.

Dick zâmbi larg şi arătă către han cu o zvâcnire a bărbiei.

– Îmi place să privesc cum revine la viaţă.

– Şi mie. Pe curând.

Îşi continuă drumul până la librărie, unde urcă puţinele trepte ale verandei acoperite şi intră pe uşă în sunetul strident al clopoţeilor. Ridică mâna s-o salute pe Laurie, care înregistra o vânzare în casa de marcat. În timp ce aştepta, Beckett se foi prin faţa standului cu bestselleruri şi cu noutăţi. Luă ediţia broşată a ultimului John Sandford – cum de o scăpase pe asta? –, citi în grabă prezentarea laudativă din interior, păstră cartea şi continuă să se plimbe tacticos printre rafturi.

Magazinul, cu încăperile lui care dădeau una într-alta, cu treptele care scârţâiau la fiecare pas când urcai către biroul şi depozitele de la etaj, crea o senzaţie de relaxare. Flecuşteţe, cărţi poştale, câteva creaţii artizanale de provenienţă locală, câte puţin din toate – şi, mai presus de orice, cărţi şi iar cărţi umpleau rafturile, mesele, vitrinele, într-un mod care te încuraja pur şi simplu să treci de la una la alta.

O altă clădire veche care văzuse războiul, schimbările, sărăcia şi prosperitatea. În prezent, cu decoraţiunile în culori pastel şi cu duşumelele de lemn, reuşea să menţină atmosfera de locuinţă primitoare, aşa cum fusese cândva.

Lui Beckett îi mirosea întotdeauna a cărţi şi a femei, ceea ce nu era de mirare, căci personalul aflat în slujba patroanei era alcătuit în exclusivitate din femei angajate cu normă întreagă sau numai cu jumătate de normă.

Găsi un Walter Mosley abia apărut şi îl luă şi pe acela. Pe urmă, aruncând o privire către biroul de la etaj,

trecu prin uşa deschisă în partea din spate a magazinului. Auzi voci, dar îşi dădu repede seama că aparţineau unei fetiţe şi unei femei căreia îi spunea ea „mami".

Clare avea băieţi – acum erau trei, se gândi el. Poate ea nici măcar nu era acolo în ziua aceea sau urma să vină abia mai târziu. În plus, el venise pentru cafea, nu ca s-o vadă pe Clare Murphy. Clare Brewster, se corectă imediat. De trei ani se numea Clare Brewster, aşa că ar fi trebuit să se-nveţe cu asta.

Clare Murphy Brewster, meditä apoi, mamă a trei copii, patroana librăriei. Nimic altceva decât o veche prietenă din liceu, care se întorsese acasă după ce un lunetist irakian îi distrusese viaţa şi o lăsase văduvă.

Nu venise anume s-o vadă pe ea, nu altcumva decât în trecere, dacă s-ar fi întâmplat să fie acolo. În nici un caz nu-şi făcea un scop din a o întâlni pe văduva unui tip care-i fusese coleg de şcoală, la care ţinuse, pe care-l invidiase.

– Îmi cer scuze fiindcă a trebuit să aştepţi. Cum merge, Beck?

– Poftim? Se întoarse şi dădu cu ochii de Laurie, auzind în acelaşi timp clinchetul uşii în urma clienţilor care ieşeau. O, nici o problemă. Am găsit nişte cărţi.

– Mi-am imaginat, zâmbi ea.

– Ştiu, dar ce mai contează? Sper c-o să-mi placă la fel de mult cum mi-ar plăcea acum un cappuccino cu multă gheaţă.

– Pot să-ţi pregătesc unul. În vara asta, gheaţa e mereu la ordinea zilei. Scuturându-şi părul de culoarea mierii, ea arătă către ceşti. Mare?

– Poţi să faci pariu.

– Cum merg lucrările la han?

– Progresează.

Se apropie de tejghea în vreme ce femeia se întorcea către espressor. O fată drăguţă, se gândi Beckett. Lucrase pentru Clare de la bun început, alternând şcoala cu munca. De cinci ani, poate de şase? Era posibil să fi trecut deja atâta timp?

– Oamenii ne întreabă mereu, îi spuse ea, văzându-şi de treabă. Când, când, când, ce, cum? Şi mai ales când o să daţi jos prelata aia, ca să vedem totul cu ochii noştri.

– Şi să stricăm marea surpriză?

– Pe mine mă ucide.

Distras de conversaţie şi de zgomotul aparatului, nu o auzi, dar o simţi. Se uită într-acolo când ea apăru de după curbura scării, plimbându-şi mâna pe balustradă.

„Chiar trebuie să reacţionez aşa?" se întrebă el simţind cum i se accelera pulsul. Pe de altă parte însă, Clare îi făcea inima să tresalte încă de când avea şaisprezece ani.

– Bună, Beck. Mi s-a părut mie că te aud.

Îi zâmbi, şi inima lui îşi încetă bătăile nebuneşti, oprindu-se de tot pentru o clipă.

capitolul 2

Îşi recăpătă controlul. Îi întoarse zâmbetul, fără întârziere şi cu nonşalanţă, pe când Clare, cu părul strâns într-o coadă de cal lungă şi mătăsoasă, cobora graţios treptele. Îl făcuse întotdeauna să se gândească la o floarea-soarelui, înaltă, strălucitoare şi veselă. Ochii ei cenuşii aveau sclipiri verzi care scânteiau ori de câte ori i se arcuiau în sus buzele.

– Nu te-am mai văzut de vreo două zile, comentă ea.

– Am fost la Richmond. Se gândi că pielea ei adunase o doză de soare, ceea ce îi dădea o uşoară tentă aurie. Am pierdut ceva?

– Să vedem. Cineva a furat piticul din curtea lui Carol Tecker.

– Doamne, Dumnezeule! Ne confruntăm cu o epidemie infracţională.

– Ea oferă o recompensă de zece dolari.

– O să-l caut cu ochii în patru.

– Ceva noutăţi la han?

– Am început să montăm tapetul.

– Asta e veche, râse ea cu o zvâcnire a mâinii. Am aflat-o ieri de la Avery, căreia i-a spus Ry, când s-a oprit să ia o pizza.

– Mama întocmeşte o nouă comandă de mobilier, după care trece la materialele textile.

– Ei, *asta da* ştire! Verdele scăpără în mijlocul cenuşiului; pe el aproape că-l ucise. Mi-ar plăcea să văd ce alege. Sunt sigură că o să fie splendid. Şi am auzit zvonindu-se că o să existe o cadă de aramă. El ridică trei degete, iar Clare făcu ochii mari. Verdele pătrunse în adâncul cenuşiului ceţos, lăsându-l pe Beckett fără oxigen timp de un minut. Trei? se minună ea. Unde găsiţi lucrurile astea?

– Avem metodele noastre.

Ea aruncă o privire către Laurie, oftând prelung, feminin.

– Imaginează-ţi că te întinzi într-o cadă de aramă. Sună atât de romantic!

Din nefericire, el şi-o imagină instantaneu ieşind din rochia frumoasă, de vară, cu maci roşii pe fond albastru – şi intrând în cada de aramă. Nu, nu dădea nici o dovadă că se putea stăpâni.

– Ce fac copiii? o întrebă, scoţându-şi portofelul.

– Foarte bine. Se apropie cu paşi repezi începutul şcolii, aşa că sunt tot mai greu de ţinut în frâu. Harry pretinde că nu e mare brânză, o face pe domnul Pălărie-Veche de când este în clasa a treia. Însă el şi Liam îl lasă pe Murphy să beneficieze de vasta lor experienţă. Nu-mi vine să cred că micuţul meu va merge la grădiniţă! Discuţiile despre copii îl echilibrau întotdeauna pe Beckett, ajutându-l s-o încadreze pe Clare în categoria „nu ţi-o imagina dezbrăcată" a mamelor. A! exclamă ea bătând cu degetul în cartea lui Mosley, pe care Laurie se pregătea s-o împacheteze. Încă n-am avut ocazia s-o citesc. Va trebui să-mi spui cum ţi se pare.

– Sigur că da. Ştii ce, ar trebui să vii pe la han, să vezi interiorul.

– Am tras cu ochiul pe ferestrele laterale, mărturisi ea cu un surâs.

– Ocoleşte şi intră prin spate.

– Serios? Mi-ar plăcea, dar mi-am închipuit că nu vreţi oameni care să vă stea în drum.

– Aşa e regula, dar... Se întrerupse când auzi clinchetul clopoţeilor, şi două cupluri intrară în librărie. Oricum, aş face bine să plec.

– Lectură plăcută, îi ură ea, după care se întoarse spre clienţi. Vă pot ajuta să găsiţi ceva anume?

– Facem un tur al regiunii, îi spuse unul dintre bărbaţi. Aveţi ceva despre Antietam[1]?

– Avem. Permiteţi-mi să vă arăt.

Se îndepărtă, conducându-l, pe când restul grupului începu să cutreiere prin magazin.

Beckett o urmări cu privirea în vreme ce cobora câteva trepte către o încăpere pe care-o numeau „anexa".

– Bun. Pe curând, Laurie.

– Beck? El se opri cu degetele pe mânerul uşii. Cărţile? Cafeaua?

Fata ridică punga într-o mână şi paharul cu cafea în cealaltă.

– O, da, râse el, clătinând din cap. Mersi.

– Cu plăcere. Laurie oftă uşor, întrebându-se dacă prietenul ei o urmărea vreodată cu privirea când se îndepărta.

*

Clare împingea către oficiul poştal un cărucior cu pachete de cărţi. În timp ce traversa parcarea, răsuflă adânc pentru o clipă când o pală de vânt îi trecu fâlfâind peste faţă.

Trăgea nădejde că era semn de ploaie. O ploaie zdravănă, torenţială, ar fi scutit-o de udatul grădinii şi al ghivecelor. Dacă n-avea să fie cu fulgere, i-ar fi putut lăsa

---

[1] Bătălia de la Antietam (17 septembrie 1862) – o luptă decisivă din timpul Războiului de Secesiune, soldată cu pierderi mari de ambele părţi, în urma căreia înaintarea forţelor confederate în Maryland a fost oprită (n.tr.)

pe băieţi să alerge pe afară după cină, ca să-şi consume o parte din energie.

Pe urmă era cazul să-i spele bine şi, deoarece era seara de film, să facă nişte floricele. Trebuia să verifice tabelul, să vadă cui îi venise rândul să aleagă filmele.

Descoperise că tabelele o ajutau să împuţineze disputele, plângerile şi ciorovăielile când cei trei băieţei trebuiau să hotărască dacă să-şi petreacă timpul cu *Sponge Bob*, cu *Power Rangers* sau cu gaşca din *Războiul Stelelor*. Respectivele dispute, plângeri şi ciorovăieli nu erau eliminate, dar rămâneau de obicei la un nivel mai uşor de gestionat.

Descărcă pachetele care trebuiau expediate şi pălăvrăgi câteva minute cu femeia de la oficiul poştal. Fiindcă traficul de pe Route 34 se aglomerase, la revenirea în piaţa centrală apăsă butonul care solicita culoarea verde a semaforului. Şi aşteptă.

Din când în când avea revelaţia că, măcar din punct de vedere geografic, se întorsese de unde plecase. În rest, totul se schimbase, cugetă, aruncând o privire către imensa prelată albastră.

Şi continua să se schimbe.

Plecase din Boonsboro ca tânără mireasă, la nouăsprezece ani. Atât de tânără! se gândi acum. Atât de plină de entuziasm şi de încredere şi atât de îndrăgostită. Nu-şi făcuse probleme fiindcă se ducea în Carolina de Nord să-şi înceapă viaţa alături de Clint, ca soţie de militar.

Şi se descurcase destul de bine, decise ea. Amenajase locuinţa, se ocupase de treburile gospodăreşti şi îşi luase o slujbă cu program redus într-o librărie, grăbindu-se în fiecare zi să ajungă acasă, să pregătească cina. Aflase că era însărcinată cu numai câteva zile înainte de a fi trimis Clint în prima misiune în Irak.

Atunci învăţase ce e frica, îşi aduse aminte, traversând către Vesta. Însă o echilibraseră optimismul plin de uimire al tinereţii şi bucuria de a purta un copil pe care venise să-l nască acasă, când abia împlinise douăzeci de ani.

Pe urmă se întorsese Clint, şi plecaseră în Kansas. Liam se născuse în timp ce el se afla în a doua misiune. Când revenise, fusese un tată extraordinar pentru cei doi băieţei, dar războiul îi furase uşurinţa cu care se lăsa cuprins de veselie, râsul spontan, rostogolitor.

Ea nu ştiuse că era însărcinată când o sărutase Clint, luându-şi rămas-bun. În ziua când îi înmânaseră steagul de pe sicriu, Murphy se mişcase în ea pentru prima dată.

Iar acum, se gândi, deschizând uşa de sticlă, se întorsese acasă. Pentru totdeauna.

Îşi programase vizita astfel încât să ajungă după masa de prânz şi înainte de a începe pregătirile pentru cină. Mai multe persoane stăteau răzleţite în întuneric, la mesele de lemn bine lustruite, iar o familie – observă că nu erau localnici – se îngrămădea în separeul din colţ. Bebeluşul lor cu păr buclat dormea dus pe pernele roşii, cu braţele şi picioarele depărtate.

Clare ridică mâna în semn de salut către Avery, care, în spatele tejghelei, turna cu polonicul sos peste aluat. Simţindu-se ca acasă, se duse să-şi pună un pahar cu limonadă şi se întoarse lângă prietena ei.

– Cred c-o să plouă.

– Aşa ai spus şi ieri.

– Azi vorbesc serios.

– Bine. O să-mi iau umbrela.

Avery acoperi sosul cu fâşii de mozzarella, adăugă un strat de felioare de cârnaţi, de ciuperci şi de măsline negre. Deschise unul dintre cuptoarele mari din spatele ei şi împinse pizza înăuntru, totul cu mişcări repezi, îndelung exersate. Scoase din cuptor o alta şi o tăie felii.

O chelneriţă ieşi din bucătărie, rosti în grabă un „Bună, Clare“ melodios, apoi se îndreptă spre o masă, ducând pizza şi farfurii.

– Pfui, mormăi Avery.

– O zi grea?

– Am muncit de ne-au sărit ochii de la unsprezece până acum o jumătate de oră.

– Eşti de serviciu diseară? se interesă Clare.

– Wendy a sunat să spună că iar e bolnavă, aşadar s-ar părea că fac tură dublă.

– „Bolnavă" înseamnă că s-a împăcat din nou cu prietenul ei.

– Şi eu m-aş îmbolnăvi dac-aş fi încurcată cu ratatul ăla. Wendy face o pizza extraordinară. Avery scoase o sticlă cu apă de sub tejghea şi gesticulă ţinând-o în mână. Dar probabil că va trebui să renunţ la ea. Puştii din ziua de azi? Îşi rostogoli ochii de un albastru strălucitor. Habar n-au ce-i aia etică a muncii.

– Încerc să-mi aduc aminte cum îl chema pe tipul cu care erai cuplată când te-au prins chiulind de la şcoală.

– Lance Poffinberger – a fost o greşeală de moment. Şi, Doamne, am plătit-o scump. Am dat-o în bară o dată, o singură dată, şi tata m-a închis în casă o lună. Lance este mecanic, lucrează la Canfield's. Avery mişcă din sprâncene în timp ce sorbea din sticlă. Mecanicii sunt focoşi.

– Serios?

– Lance fiind excepţia care confirmă regula.

Pe urmă răspunse la telefon, luă o comandă, scoase pizza din cuptor şi o tăie ca s-o poată duce chelneriţa la masă.

Clare îşi savură limonada uitându-se cum muncea Avery. Fuseseră prietene în liceu, conduseseră împreună echipa de majorete. Între ele existase o oarecare rivalitate, dar într-o manieră amicală. Pierduseră legătura când Avery se dusese la facultate, iar Clare plecase la scurt timp după aceea la Fort Bragg, alături de Clint.

Se regăsiseră când Clare, gravidă cu Murphy şi cu doi băieţi după ea, se mutase din nou în oraş. Iar Avery, cu părul ei roşu, pielea albă ca laptele şi strămoşi scoţieni, tocmai îşi deschisese restaurantul familial cu specific italian.

– Beckett a trecut mai devreme pe la mine.

– Dă anunţ la ziar!

Clare răspunse sarcasmului ei cu un zâmbet mulţumit de sine.

– A spus că pot arunca o privire în han.

– Da? Stai să pregătesc comanda asta, şi pe urmă mergem.

– Nu pot, nu pot acum. Trebuie să iau copiii peste... Se uită la ceas. Peste o oră. Şi mai avem câteva treburi de făcut. Mâine? Poate înainte de a se aglomera lucrurile aici sau la librărie?

– Perfect. O să vin pe la nouă să pornesc cuptoarele şi tot restul. Aş putea să plec pe la zece.

– Zece să fie. Acum trebuie să plec. Îmi termin munca, iau copiii, pregătesc cina, le fac baie şi urmează seara de filme.

– Avem nişte ravioli cu spanac excelenţi, dacă vrei să scapi de partea cu pregătirea mesei.

Clare vru să refuze, apoi hotărî că ar fi fost un mod minunat de a le da copiilor spanac şi ar fi scutit-o de vreo patruzeci şi cinci de minute petrecute în bucătărie.

– S-a făcut. Ascultă, ai mei vor să le las băieţii sâmbătă noaptea. Ce-ar fi să pregătesc ceva care să nu fie pizza, să deschidem o sticlă de vin şi să petrecem o seară ca între femei mature?

– E posibil. Am putea să ne punem nişte rochii sexy şi să ieşim, şi eventual să găsim nişte bărbaţi maturi cu care să ne petrecem seara.

– Am putea, dar, fiindcă o să-mi petrec cea mai mare parte a zilei la magazin şi în pauze o să terorizez trei băieţi ca să probeze haine pentru întoarcerea la şcoală, probabil c-o să-l împuşc pe primul bărbat care o să-mi adreseze un cuvânt.

– Atunci să fie noaptea fetelor.

– Perfect.

Avery împachetă mâncarea şi o trecu după aceea în contul lui Clare.

– Mulţumesc. Pe mâine.

– Ştii ceva? Sâmbătă o să aduc a doua sticlă de vin şi ceva dulce pentru desert. Şi o să-mi iau şi pijamaua.

– Şi mai bine. Cui îi trebuie un bărbat când are o asemenea prietenă? Clare râse când Avery îşi repezi mâna în sus. La ieşire, aproape că se ciocni cu Ryder. Doi din

trei, zise ea. L-am văzut pe Beck mai devreme. Acum nu mai am nevoie decât de Owen pentru hat-trick.

– Sunt în drum spre mama. El şi Beck lucrează în atelier. Te duc cu maşina, îi spuse, cu un zâmbet larg. Nu trebuie decât să iau cina comandată, întrucât mama zice că e prea cald ca să gătească.

Clare îşi ridică punga.

– Sunt de aceeaşi părere. Salut-o din partea mea.

– O s-o salut. Arăţi bine, Clare cea Blondă. Vrei să mergi la dans?

Ea răspunse zâmbetului lui cu un altul în vreme ce apăsa butonul pentru culoarea verde a semaforului.

– Sigur că da. Vino să ne iei pe mine şi pe băieţi la opt.

Avu noroc cu semaforul şi traversă rapid, luându-şi rămas-bun cu o fluturare de mână. Încercă să-şi aducă aminte când o invitase ultima oară un bărbat la dans, vorbind serios.

Nu reuşi.

*

Atelierul Montgomery era tot atât de mare ca o casă şi fusese proiectat pentru a arăta astfel. Se fălea cu o verandă lungă, acoperită – adesea ticsită de proiecte în diverse stadii de execuţie –, printre care se aflau două scaune Adirondack stricate, aşteptând de vreo doi ani să fie reparate şi vopsite şi având şanse să-şi prelungească aşteptarea.

În partea din spate, într-un ieşind, erau îngrămădite uşi, ferestre, două chiuvete, cutii cu plăci de mozaic, ţigle, placaj şi o amestecătură de obiecte de tot soiul, recuperate sau rămase de la alte lucrări, sporindu-şi numărul ori de câte ori aveau nevoie de mai mult spaţiu.

Fiindcă talmeş-balmeşul îl scotea din minţi, Owen făcea ordine o dată la fiecare câteva luni, după care Ryder sau Beckett aduceau acolo un alt obiect şi-l trânteau unde se nimerea. El ştia al naibii de bine c-o făceau dinadins.

În zona principală se aflau unelte, bancuri de lucru, rafturi pentru materiale, două lăzi masive, pe rotile, pentru scule, stive de scânduri, borcane vechi pentru conserve şi cutii de tablă pentru cafea, toate etichetate de Owen, în care ţineau şuruburi, cuie, buloane. Acolo măcar păstrau un fel de ordine, care însă nu corespundea niciodată pe deplin standardelor înalte ale fratelui lor.

Lucrau bine împreună, înviorându-se cu rockul zgomotos de la vechea combină stereo a familiei. Câteva ventilatoare de podea spulberau căldura, iar fierăstrăul de masă zumzăia în vreme ce Beckett îi alimenta lama cu încă o bucată de lemn de castan.

Îi plăcea să lucreze cu lemnul, îi savura atingerea, mirosul. Cus - diminutiv de la Atticus - corcitura de labrador cu retriever a mamei sale, îşi întinse trupul masiv sub masă, pregătindu-se să tragă un pui de somn. Fratele lui Cus, Finch, lăsa să cadă o minge piuitoare de baseball la picioarele lui Beckett cam o dată la fiecare zece secunde.

Dumbass stătea întins pe spate într-o grămadă de rumeguş, cu labele în aer.

Când opri fierăstrăul, Beckett se uită în jos, în ochii lui Finch, care exprimau o aşteptare plină de entuziasm.

- Ţi se pare că am chef de joacă?

Câinele prinse din nou mingea în gură şi o scuipă pe pantoful stăpânului. Deşi ştia că nu făcea altceva decât să încurajeze o rutină fără sfârşit, acesta înhăţă mingea şi o aruncă afară, pe uşa deschisă. Goana lui Finch, desprinsă parcă din desenele animate, era o ilustraţie vie a bucuriei ludice.

- Ai azvârlit-o cu mâna aia? îl întrebă Ryder.

Beckett îşi şterse saliva câinelui de pe jeanşi.

- Sunt ambidextru.

Luă următoarea bucată de lemn de castan măsurată şi marcată de Ryder, în timp ce Finch se întoarse cu mingea şi i-o aruncă la picioare.

Activitatea continuă, Ryder măsurând şi marcând, Beckett tăind, iar Owen asamblând bucăţile cu clei

şi cu scoabe, aşa cum indicau desenele prinse în piuneze pe plăci de placaj.

Unul din cele două corpuri de mobilier înalte până în tavan care aveau să flancheze şemineul din bibliotecă aştepta să fie şlefuit şi băiţuit şi să i se monteze uşile dulapurilor din partea de jos. Odată ce aveau să-l finiseze şi pe al doilea, Owen urma să se ocupe de ornamentare.

Erau cu toţii suficient de îndemânatici, se gândi Beckett, dar nimeni nu putea nega că Owen era cel mai meticulos dintre ei trei.

Opri fierăstrăul, aruncă mingea pentru freneticul Finch şi observă că afară se lăsase întunericul. Cus se săltă căscând şi întinzându-se şi se sprijini de piciorul lui Beckett, frecându-se de el înainte de a ieşi agale pe uşă.

„E timpul să încheiem", decise Beckett scoţând trei beri din vitrina frigorifică veche.

– A sosit momentul primei beri, îşi anunţă el fraţii, venind spre ei şi întinzându-le sticlele.

– Te-aud.

Ryder trase un şut în mingea aruncată de câine la picioarele sale, propulsând-o prin fereastra deschisă cu aceeaşi precizie cu care trimitea mingea de fotbal în poartă în liceu.

Finch se avântă pe urmele ei, făcând un salt din fugă. În clipa următoare, dinspre verandă se auzi o bufnitură.

– Aţi văzut? întrebă Beckett, acoperind râsetele fraţilor săi. Câinele ăsta e ţicnit.

– O săritură al naibii de reuşită. Ryder îşi umezi degetul mare, frecându-şi-l apoi de peretele corpului de bibliotecă. Un lemn frumos. Castanul a fost o alegere bună, Beck.

– O să se asorteze bine cu podeaua. Canapeaua de acolo trebuie să fie din piele, hotărî el. De culoare întunecată, dar intensă, cu o nuanţă mai deschisă pe scaune, pentru contrast.

– Cum o fi. Lustrele comandate de mama au sosit azi, îl anunţă Ryder sorbind din bere.

Owen îşi scoase telefonul să-şi noteze ceva.

– Le-ai făcut o verificare?

– Am fost puţin cam ocupat.

Owen mai notă ceva.

– Ai etichetat lăzile? Le-ai depozitat?

– Da, da. Sunt etichetate şi în subsol, la Vesta. Au venit şi corpurile de iluminat din sala de mese – lustrele şi aplicele. O parte.

– Am nevoie de avizele de ambalare.

– Sunt pe şantier.

– Trebuie să ţinem hârtiile în ordine.

Finch se întoarse tropotind, aruncă mingea şi dădu din coadă de parcă ar fi lovit cu ciocanul.

– Să vedem dac-o mai face o dată, sugeră Beckett.

Ryder trase îndatoritor încă un şut, azvârlind mingea pe fereastră. Câinele se repezi după ea, iar bufnitura se auzi fără întârziere. Intrigat, Dumbass se îndreptă alene spre fereastră şi puse labele de pervaz. O clipă mai târziu, încercă să se târască afară.

– Trebuie să-mi iau un câine. Owen sorbi din bere cu ochii la Dumbass, care azvârlea din picioarele din spate şi râcâia. Îmi iau unul imediat ce terminăm lucrarea asta.

Închiseră şi îşi luară berea afară, unde îşi petrecură alte cincisprezece minute discutând despre munca lor şi aruncând mingea pentru neobositul Finch.

Greierii şi licuricii umplură fâşia de gazon şi pădurea din jur de sunete şi de scânteieri. O bufniţă îşi aduna din când în când puterile pentru un ţipăt de jale. Îl duse pe Beckett cu gândul la alte nopţi înăbuşitoare de vară în care ei trei alergau în toate părţile, tot atât de neobosiţi ca Finch. Cu luminile casei de pe colină aprinse, aşa cum erau şi în momentul acela.

Când venea semnalul – luminile se aprindeau şi se stingeau ritmic –, era timpul să se întoarcă acasă, întotdeauna prea devreme.

Se gândi cu un strop de îngrijorare la mama lui, singură în conacul din pădure. Când le murise tatăl – şi asta fusese o lovitură grea – toţi trei se mutaseră înapoi

în căminul părintesc, însă peste vreo două luni ea le dăduse papucii.

Cu toate acestea, cel puţin unul dintre ei găsea, cam o dată pe săptămână, un pretext ca să-şi petreacă noaptea acolo. Dar adevărul era, pur şi simplu, că ea se descurca de minune. Avea munca ei, avea o soră, avea prieteni, avea câini. Justine Montgomery nu rătăcea prin casă. Locuia în ea.

Ryder dădu din cap către casa cu veranda şi bucătăria luminate – pentru cazul că ei s-ar fi întors.

– Precis e încă trează, căutând materiale pe internet.

– Se pricepe, spuse Beckett. Şi dacă nu şi-ar petrece ea timpul cu asta şi n-ar avea un ochi desăvârşit, am fi obligaţi s-o facem noi.

– Nici cu tine nu mi-e ruşine. Cum era? „Culoare întunecată, dar intensă, pentru contrast"?

– Ăsta e designul, frăţioare.

– Apropo, se amestecă Owen, încă mai avem nevoie de lumini de avarie şi indicatoare pentru ieşirile de urgenţă.

– Caut. N-o să punem ceva urât, îl asigură Beckett adâncindu-şi mâinile în buzunare. O să găsesc ceva care se potriveşte. Răsucindu-se înspre Ryder, îi spuse: Îţi pot acorda cea mai mare parte a zilei de mâine.

– Să-ţi aduci trusa de scule.

*

Conduse către casă cu vântul suflând prin geamurile deschise ale camionetei. Melodia celor de la Goo Goo Dolls care se revărsa din casetofon îi aduse aminte de anii de liceu şi, inevitabil, de Clare.

Se întoarse pe drumul cel mai lung, ocolind pe străzi lăturalnice. Pur şi simplu fiindcă voia să conducă, îşi spuse, nu fiindcă traseul acela trecea pe lângă casa ei. Nu era un hărţuitor.

Încetini puţin, studiind căsuţa aflată chiar la marginea oraşului, şi văzu că, întocmai ca în locuinţa familiei

sale, lumina din bucătărie era aprinsă – ca şi acelea de pe veranda din faţă şi din camera de zi, remarcă el.

Nu se putea gândi la un pretext ca să oprească, nu fiindcă s-ar fi cuvenit s-o facă, dar...

Şi-o imagină relaxându-se după o zi plină, poate citind o carte sau uitându-se la televizor. Furând un mic răgaz alături de copiii ghemuiţi în aşternuturi.

Ar fi *putut* să-i bată la uşă. „Salut, s-a nimerit s-ajung în cartier, am văzut lumină. Am uneltele în camionetă dacă vrei să-ţi repar ceva." Ce idee!

Îşi continuă drumul. În întreaga istorie a relaţiilor sale cu sexul opus, Clare Murphy Brewster era, printre semenele sale, singura care-l tulbura şi-l uluia.

Îşi reaminti că el se descurca bine cu femeile. Probabil fiindcă pur şi simplu îi plăceau: îi plăcea cum arătau, cum vorbeau, cum miroseau, îi plăcea felul bizar în care raţionau. De la copiliţă la străbunică, aprecia compania feminină.

Nu i se întâmpla niciodată să nu-şi poată găsi cuvintele în prezenţa unei femei, cu excepţia cazului când era vorba de Clare. Nu-şi dădea niciodată prea târziu seama ce ar fi trebuit să spună sau că spusese ce nu trebuia, cu excepţia cazului când era vorba de Clare. Niciodată nu i se întâmpla să se simtă atras de o femeie fără să facă măcar o singură mutare de deschidere. Cu excepţia cazului când era vorba de Clare.

Se descurca mult mai bine cu persoanele de felul surorii lui Drew. O femeie pe care o considera atrăgătoare, cu care îi plăcea să flirteze şi care nu-l făcea să reflecteze la nesfârşit sau să-şi dorească prea multe.

Era timpul să şi-i scoată din minte, o dată pentru totdeauna, pe Clare şi pe băieţii ei fermecători.

Opri în parcarea din spatele casei şi se uită în sus, către propriile sale ferestre întunecate. Intenţiona să lucreze puţin şi să se culce devreme, întrucât avea nevoie de o porţie bună de somn.

În schimb, hotărî să traverseze strada. Voia să facă o plimbare prin interior, să vadă ce făcuseră în ziua aceea Ry, echipa lui şi subcontractorii. Recunoscu în sinea lui

că nu era pregătit să-şi ţină singur companie, iar misterioasa locatară a hanului era mai bună decât nimic.

*

Acasă la Clare, Mighty Morphin Power Rangers îşi purtau războiul împotriva forţelor răului. Bombele explodau; rangerii alergau, se răsuceau în aer, se rostogoleau şi şarjau. Clare văzuse DVD-ul acela şi nenumărate altele din aceeaşi serie atât de des, încât putea spune cu ochii închişi când trebuia să răsune fiecare detunătură.

Asta-i oferea avantajul de a pretinde că era captivată de acţiune în timp ce-şi derula o listă în gând. Cu braţele şi picioarele răşchirate, Liam îţi ţinea capul în poala ei. Când îl privi pe furiş, văzu că avea ochii deschişi, dar sticloşi. De-acum nu mai dura mult.

Harry era întins pe podea, cu un ranger roşu în mână. Neclintirea lui îi spuse că adormise deja. Însă Murphy, bufniţa de noapte, stătea lângă ea – tot atât de vioi şi de fascinat cum fusese când văzuse filmul prima oară.

Avea să rămână treaz şi extaziat până la miezul nopţii, dacă ea i-o îngăduia. Ştia perfect că la final urma s-o implore să mai vadă un episod.

Iar ea trebuia neapărat să-şi plătească facturile, să termine de împăturit lenjeria, să schimbe în plus şi prosoapele, dacă tot era la capitolul ăsta. Şi trebuia să înceapă cartea cea nouă pe care o adusese acasă – nu doar de plăcere, deşi aceasta nu lipsea, ci şi fiindcă vedea în lectură o parte importantă a activităţii sale.

Gândindu-se ce altceva îi mai rămânea pe listă, îşi dădu seama că nu avea nici o şansă de a merge la culcare prea devreme. Era numai şi numai vina ei, îşi aminti, fiindcă se lăsase convinsă de băieţi să vadă două filme de la cap la coadă. Pe de altă parte, concesia îi făcea extrem de fericiţi şi îi oferea ei bucuria de a petrece o seară cuibărită în mijlocul omuleţilor săi.

Lenjeria putea să mai aştepte, însă băieţii n-aveau să fie întotdeauna încântaţi să-şi petreacă seara acasă, uitându-se la filme cu mama lor.

Aşa cum prezisese, în clipa când binele învinse răul, Murphy îi adresă o privire imploratoare cu ochii lui mari, căprui. În mod ciudat, medită ea, era singurul care moştenise culoarea ochilor lui Clint, iar genetica o combinase cu părul ei blond.

– Te rog, mami! Nu sunt obosit.

– Ai văzut două filme. Gata, nici unul mai mult! Îşi întări cuvintele dându-i un bobârnac este nas.

Faţa lui frumoasă, cu nas cârn şi pistrui, se încreţi într-o expresie de o nefericire cumplită.

– Te rog! Numai un episod!

Vorbea ca un om mort de foame, care cerşeşte o coajă de pâine uscată.

– Murphy, a trecut deja ora de culcare. De data asta, Clare ridică un deget când îl văzu deschizând gura. Şi dacă acum ai de gând să te văicăreşti, o să ţin cont de asta pentru următoarea seară cinematografică. Hai, du-te sus şi fă pipi.

– Nu-mi vine să fac pipi.

– Du-te şi fă oricum.

Copilul plecă târşâindu-şi picioarele, de parcă s-ar fi dus la spânzurătoare, în vreme ce ea îl prinse mai bine pe Liam şi se ridică de pe canapea. Părul lui cu bucle bogate, castanii-aurii, mirosea a şampon şi o gâdila pe gât. Îl cără pe trepte până în baia unde Murphy repeta „Nu-mi vine să fac pipi" în timp ce-şi golea vezica.

– Lasă colacul ridicat şi nu trage apa.

– Trebuie s-o fac. Tu ai spus.

– Da, dar trebuie să meargă şi Liam la toaletă. Ia-o-na-inte şi vâră-te în pat, puiule. Vin imediat şi eu.

Cu dexteritatea oferită de experienţă, Clare îl puse pe Liam în picioare, ţinându-l apoi cu o mână în poziţie verticală şi lăsându-i cu cealaltă în jos pantalonii scurţi ai pijamalei.

– Să facem pipi, voinicule.

– Bine.

Puştiul se legănă şi, când îşi direcţionă jetul, Clare se văzu nevoită să-i ghideze mâna ca să nu fie nevoită mai târziu să cureţe pereţii.

Îi săltă pantalonii şi îşi propuse să-l călăuzească spre pat, dar el se răsuci, ridicându-şi mâinile.

Îl duse în braţe până în cameră – cea menită să fie dormitorul principal – şi-l întinse pe salteaua de jos a unuia din cele două seturi de paturi suprapuse. Murphy era în celălalt pat de jos, ghemuit alături de un Optimus Prime[1] de pluş.

– Mă-ntorc imediat, şopti ea. Mă duc să-l iau pe Harry.

Repetă ritualul cu fiul ei cel mare, însă numai până la uşa băii. Harry hotărâse de curând că mama lui era o fată şi că fetelor nu le era permis să asiste când făcea el pipi.

Clare se asigură că era destul de treaz ca să se ţină pe picioare şi ieşi din baie. Tresări uşor când se trânti colacul vasului de toaletă şi aşteptă până când auzi trăgându-se apa.

Harry ieşi clătinându-se.

– În maşină sunt broaşte albastre.

– Hmm. Ştiind că visa des şi că visele lui erau pline de fantezie, îl conduse către pat. Îmi place albastrul. Urcă.

– Cea roşie e la volan.

– Probabil că e cea mai bătrână dintre ele.

Îl sărută pe obraz – el adormise deja din nou –, se duse să-l sărute pe Liam, apoi se aplecă spre Murphy.

– Închide ochii.

– Nu sunt obosit.

– Închide-i oricum. Poate reuşeşti să ajungi la Harry şi la broaştele albastre. Cea roşie conduce maşina.

– Sunt şi câini?

– Dacă vrei tu să fie... Noapte bună.

– 'oapte bună. Putem să ne luăm un câine?

– Ce-ar fi să visezi deocamdată unul?

Aruncă o ultimă privire către băieţii ei, către lumea ei, în lumina veiozei cu Spiderman, după care se duse la parter, să-şi rezolve problemele de pe lista pe care o avea în minte.

---

[1] Robot luptător extraterestru din setul de jucării Transformers (n.tr.)

Adormi imediat după miezul nopţii, cu cartea în mâini şi cu lumina aprinsă. Visă broaştele albastre cu şoferiţa lor roşie şi câini violeţi şi verzi. În mod bizar, îşi dădu ea seama când se trezi doar cât să stingă lampa, în vis apăruse şi Beckett Montgomery, zâmbindu-i în timp ce ea cobora treptele din librărie.

capitolul 3

La ora nouă, Clare opri maşina pe pietrişul din spatele librăriei Turn The Page. Deoarece mama ei – Dumnezeu s-o binecuvânteze – luase băieţii la ea pentru o zi întreagă, avea timp să lucreze în linişte înainte de a veni Laurie să deschidă magazinul. Îşi agăţă de umăr geanta şi servieta, traversă parcarea către uşa din spate şi o descuie. Aprinse luminile cu un gest scurt şi străbătu încăperea în care depozitau produsele complementare, ajungând în sala din faţă. Adora senzaţia pe care i-o crea magazinul, felul în care se succedau raioanele, rămânând totuşi distincte.

În clipa când văzuse clădirea veche, situată imediat dincolo de marginea pieţei centrale, ştiuse că acel loc avea să-i aparţină. Încă mai ţinea minte entuziasmul şi tulburarea din momentul în care luase decizia. Pe de altă parte însă, cum investiţia provenea din suma oferită de armată soţiilor militarilor căzuţi, Clint devenise, într-un fel, partener în afacerea care urma să le asigure existenţa ei şi copiilor.

Cumpărarea proprietăţii, alcătuirea unui plan de afaceri, deschiderea conturilor, achiziţionarea mobilierului şi a cărţilor, cărţi şi iar cărţi. Intervievarea potenţialilor angajaţi, amenajarea sălilor. Încordarea, stresul, volumul total de timp şi de efort o ajutaseră să reziste. Să supravieţuiască.

Atunci se gândise că magazinul o salvase. Fără el, fără tensiune, fără muncă, fără concentrare, s-ar fi putut nărui, s-ar fi putut topi în lunile de după moartea lui Clint şi dinainte de naşterea lui Murphy.

Trebuise să fie puternică pentru băieţi, pentru ea însăşi. Să fie puternică, să aibă un scop, o ţintă – şi un venit.

Acum le avea, îşi zise, trecând în spatele tejghelei, să pună de cafea. Mama, soţia militarului – văduva – se transformase într-o femeie de afaceri, o patroană.

Între copiii ei şi magazin, orele erau lungi, munca era permanentă. Dar îi plăcea, cugetă, preparându-şi un espresso slab. Îi plăcea să fie ocupată, simţea o satisfacţie profundă ştiind că era capabilă să se întreţină pe ea şi pe copiii ei şi că o făcea adăugând oraşului său natal o afacere solidă.

N-ar fi reuşit fără părinţii ei sau fără susţinerea şi afecţiunea părinţilor lui Clint. Sau fără prietene ca Avery, care-i oferise sfaturi pline de bun-simţ în privinţa afacerilor şi un zid al plângerii.

Duse cafeaua la etaj şi se aşeză la birou. Îşi deschise computerul şi, fiindcă se gândise la părinţii lui Clint, le trimise un e-mail scurt, la care ataşă poze de-ale copiilor, înainte de a trece la actualizarea site-ului web al librăriei.

Când sosi Laurie, Clare îi strigă de sus bună dimineaţa. Mai acordă site-ului câteva minute înainte de a se ocupa de restul e-mailurilor. După ce adăugă nişte articole la o comandă, coborî la parter, unde Laurie era aşezată la computerul ei din spatele zidului despărţitor scund.

– Am primit nişte comenzi frumoase pe internet în timpul nopţii. Am... Laurie îşi ridică sprâncenele deasupra ochilor de culoarea ciocolatei. Hei, azi arăţi extraordinar!

– Ei, mersi. Încântată, Clare se răsuci scurt în rochia verde cu bretele. Dar nu-mi pot permite să-ţi măresc salariul.

– Serios. Radiezi toată.

– Cine nu radiază, pe căldura asta? Mă duc să văd ce se mai întâmplă pe la han, dar îmi iau telefonul, în caz că ai nevoie de mine. Altminteri, o să fiu înapoi cam în jumătate de oră.

– Nu te grăbi. Şi vreau amănunte. A, încă n-ai trimis comanda aia de cărţi la Penguin, nu-i aşa?

– Nu, m-am gândit s-o fac la întoarcere.

– Perfect. O parte dintre comenzile astea ne limitează la un singur exemplar dintr-o serie. O să-ţi explic înainte de a trimite cererea.

– În regulă. Dacă tot ies, ai nevoie de ceva?

– N-ai putea să-l aduci la pachet pe unul dintre băieţii Montgomery?

Clare zâmbi în timp ce deschidea uşa din faţă.

– N-ai nici o preferinţă?

– Am încredere în judecata ta.

Clare ieşi râzând şi îi trimise lui Avery un SMS: *Ajung imediat.*

Prietena ei apăru aproape instantaneu în uşa restaurantului.

– Şi eu, strigă ea.

Stăteau în colţuri opuse, aşteptând lumina verde a semaforului – Clare în rochia ei răcoroasă, Avery în pantaloni negri trei sferturi şi în tricou.

Se întâlniră la jumătatea drumului, când traversau Main Steet.

– Ştiu al naibii de bine că ţi-ai petrecut câteva ore fără să-i scapi din ochi pe cei trei băieţi, pregătindu-le micul dejun, despărţindu-i când se ciorovăiesc.

– Asta e viaţa mea, încuviinţă Clare.

– Cum se face că nu transpiri niciodată?

– E un har.

O porniră în josul trotuarului, aplecându-se ca să treacă pe sub schele.

– Clădirea asta mi-a fost dragă întotdeauna. Uneori o privesc pur şi simplu pe fereastra biroului meu şi mi-o imaginez aşa cum era.

– Eu abia aştept să văd cum va fi. Dacă le reuşeşte treaba asta, afacerile noastre, scumpo, vor avea precis de profitat. Ca toate celelalte din oraş.

– Să le ţinem pumnii. Ne merge bine, dar dacă am avea aici un hotel ca lumea, mamă, mamă! Aş putea

atrage mai mulţi autori, aş organiza evenimente de anvergură. Iar oaspeţii ar veni la tine la prânz sau la cină.

Se opriră o clipă în spate, uitându-se la terenul accidentat, la scânduri şi la moloz.

– Mă-ntreb ce-au de gând să facă aici, zise Avery. Cu balcoanele astea, îţi doreşti ceva fabulos. Circulă zvonuri din belşug. De la o parcare mai spaţioasă până la o grădină sofisticată.

– Eu am auzit de o fântână arteziană şi de o piscină pentru concursuri de înot.

– Să cerem informaţii de la sursă. Când intrară, Avery aruncă o privire spre Clare şi îi strigă, încercând să se facă auzită peste zgomotul asurzitor: Nivelul testosteronului tocmai a sărit la cinci sute de puncte.

– Şi e în creştere. Au păstrat arcadele. Se apropie, studiind deschiderile largi, arcuite, din faţă şi din dreapta. Mă întrebam dacă o să le păstreze. Reprezintă aproape singurul lucru pe care mi-l aduc aminte de pe vremea când aici era un magazin de antichităţi. Mama îl frecventa cu asiduitate. Se apropie de arcada centrală şi remarcă scara provizorie, grosolană. N-am fost niciodată la etaj. Tu?

– M-am furişat o dată, când eram la liceu. Avery studie treptele. Cu Travis McDonald, o pătură şi o sticlă de vin Boone's Farm Apple. Am făcut-o acolo, sus.

– Ce nebunie!

– Tata m-ar fi omorât, m-ar omorî şi acum, aşa că nu spune nimănui. Oricum, n-a durat prea mult. N-am apucat s-o facem a doua oară, că el s-a speriat. Uşile şi duşumelele scârţâiau. Am vrut să văd ce se-ntâmplă, dar lui îi era îngrozitor de frică. N-a mai reuşit să mişte nimic. Avery începu să urce râzând. N-a simţit nici mirosul de caprifoi – sau n-a recunoscut niciodată.

– Caprifoi?

– Un miros puternic, ameţitor, ca şi cum mi-aş fi îngropat nasul printre lujeri. Cu tot ce se întâmplă acum, aş zice că făptura care bântuia noaptea pe aici s-a mutat.

– Crezi în aşa ceva? În stafii?

– Sigur că da. Se spune că stră-stră-străbunica mea încă mai bântuie prin conacul ei de lângă Edinburgh. Uimită, Avery se opri şi îşi puse mâinile în şolduri. Ooo! Cu siguranţă nu mai arată la fel ca atunci când l-am sărutat pe Travis McDonald.

Dincolo de tocurile nefinisate ale uşilor de la primul etaj era un coridor care mirosea a de toate, de la praf până la lemn şi clei de tapet. Îi auziră pe muncitorii aflaţi deasupra, la etajul al doilea, şi sub ele, la parter. Clare intră în camera din stânga ei. Uşor albăstruie din cauza prelatei care astupa fereastra, lumina se revărsa peste podea.

– Mă întreb ce cameră e asta. Ar trebui să-l găsim pe unul dintre fraţii Montgomery. O, uite, o să aibă o uşă către balcon. Îmi place.

– Apropo de plăcere, uite ce dimensiuni are baia asta! exclamă Avery gesticulând. După cum arată ţevile, adăugă ea când i se alătură Claire, aici o să fie cada, acolo un duş, acolo o chiuvetă dublă.

– E mai mare decât baia mea şi cea a băieţilor la un loc. Invidia pură, nediluată, o străbătu ca un val. Aş putea locui aici. Oare toate sunt la fel de mari? Trebuie să aflu ce cameră e asta.

Se grăbi să traverseze dormitorul, apoi se întoarse, gata să treacă dincolo de cadrul uşii. Şi se ciocni de Beckett.

Mâinile lui se ridicară, vrând s-o ajute să-şi menţină echilibrul. Clare se întrebă dacă părea tot atât de surprinsă şi de tulburată ca el. Probabil mai mult decât el, îşi imagină, întrucât ciocanul pe care-l purta la centură o împungea în şold, provocându-i o durere acută.

– Scuze, rostiră într-un glas, şi ea râse.

– Încep eu. Nu mă uitam pe unde merg. Mărimea băii de aici m-a lăsat cu gura căscată. Mă duceam să te caut.

– Pe mine?

– S-ar fi cuvenit să vin la tine încă de la început, dar toată lumea era extrem de ocupată. Trebuie să aflu ce cameră e asta înainte de a mă muta în ea.

– Înainte de... Ha! Mintea îi era copleşită de parfumul ei, de faptul că o simţea sub palmele lui, de cenuşiul incredibil al ochilor care-l priveau candid. Probabil c-o să-ţi placă mai mult când o să fie gata.

– Zugrăveşte-mi-o.

Pentru o jumătate de secundă, Beckett interpretă cuvântul ad litteram şi se întrebă dacă Owen adusese varul. Se retrase deliberat cu un pas. Coeficientul lui de inteligenţă se micşora evident cu cincizeci de puncte când o atingea pe Clare.

– Păi...

– E proiectul tău.

– În cea mai mare parte. A, bună, Avery.

În ochii ei licărea un hohot de râs.

– Mă gândeam c-oi fi înghiţit vreo pilulă care m-a făcut invizibilă. Nu-mi vine să cred cât de mult s-a schimbat locul ăsta, Beck. Ultima oară când am fost aici erau geamuri şi cărămizi sparte, porumbei şi stafii.

– Geamurile şi cărămizile n-au fost o corvoadă la fel de grea ca porumbeii, crede-mă. Iar stafia încă o mai avem pe-aici.

– Serios?

El făcu în glumă cu ochiul şi-şi potrivi mai bine şapca prăfuită.

– Nu răspândi vestea, te rog. Întâi trebuie să stabilim dacă ea va fi o piedică sau un atu.

– Ea. Caprifoi.

Beckett înălţă din sprâncene.

– Da. De unde ştii?

– Am avut o scurtă întâlnire, cu ani în urmă.

Văzând expresia feţei lui, Avery îşi trecu degetul peste buze, ca şi cum ar fi tras un fermoar, apoi îşi duse mâna la inimă.

– Apreciez asta. Oricum, camera se numeşte Titania şi Oberon.

– Cada de aramă.

Clare se duse glonţ spre baie, în foşnetul fustei.

– Imensa cadă de aramă, confirmă Beckett, urmând-o. Acolo, de-a lungul peretelui. Plăcile de faianţă o vor

scoate în evidenţă, vor rivaliza cu ea, având nuanţe arămii şi pământii. Podele încălzite. Toate băile vor avea dalele încălzite.

– Nu mai am mult şi încep să plâng.

Simţindu-se mult mai în largul său, el îi zâmbi.

– Acolo va fi duşul. Uşi de sticlă fără rame, dispozitive de fixare din bronz lustruit. În partea aia se va afla un suport de prosoape încălzit, o altă trăsătură comună a tuturor băilor. Două chiuvete de aramă, ambele pe acelaşi gen de suport din lemn, cu un blat de cupru între ele. WC-ul o să fie acolo.

– Renumita toaletă magică, comentă Avery. Despre asta s-a dus vestea. Ceva care e în acelaşi timp bideu şi vas de toaletă, la care se trage apa automat, iar capacul se saltă când te apropii de el, îi explică ea lui Clare.

– Fugi de-aici!

– La dispoziţia dumneavoastră. Beckett se întoarse în dormitor cu un zâmbet larg. Patul va fi acolo, cu faţa către cameră. Cadru din fier, cu baldachin deschis, în nuanţe de aramă şi de bronz, cu un model cu lujeri şi frunze. E o frumuseţe.

– Ca o boltă de verdeaţă, murmură Clare.

– Asta e intenţia. O să-l drapăm în parte, adică o vor face oamenii noştri care se ocupă de stofe. O comodă acolo, cu un televizor cu plasmă deasupra. Noptiere lăcuite şi veioze ca nişte arbori. Cred că sub fereastră e nevoie de o banchetă. Pereţi de un verde palid şi nişte perdele fine la ferestre – facem jaluzele din lemn întunecat, pentru intimitate, iar geamurile vor fi dintr-o sticlă specială. Adăugaţi câteva accesorii, şi gata.

Clare oftă.

– Un umbrar romantic pentru doi, în miez de vară sau de iarnă.

– Vrei să ne scrii broşura de prezentare? De fapt, nu glumeam, adăugă el, când o auzi râzând.

– O! Evident luată prin surprindere, Clare îşi roti privirea prin camera goală. Pot să vă ajut dacă tu...

– Eşti angajată.

Ea ezită, apoi zâmbi.

– Atunci ai face bine să ne oferi un tur amănunţit. În mai multe etape, spuse, uitându-se la ceas. Acum mi-au mai rămas doar câteva minute.

– Mie mi-ar plăcea cu adevărat să văd spaţiul destinat bucătăriei. Nu mă pot abţine, zise Avery. E ca o boală.

– Vă duc jos. O să ne continuăm drumul către etajele superioare când o să ai timp, îi spuse lui Clare.

– Perfect. Asta ce e?

Beckett aruncă o scurtă privire în jur în timp ce ieşeau.

– Elizabeth şi Darcy.

– Pur şi simplu ador *Mândrie şi prejudecată*. Ce-o să... Nu, nu, nu-mi spune. Nu mai ajung niciodată la lucru.

– Să-ţi enumăr doar trăsăturile esenţiale, zise el în timp ce coborau. Tăbliile de la cap şi de la picioare ale patului vor fi tapisate în culoarea lavandei şi a fildeşului, cada va fi albă, în formă de papuc, dalele într-o combinaţie de crem şi auriu pal.

– Hmm, elegant şi fermecător. Domnişoara Bennett şi domnul Darcy ar fi de acord.

– E clar că trebuie să scrii prezentarea.

La baza scărilor o luă la dreapta, schimbându-şi brusc direcţia când îl auzi pe Ryder înjurând în spălătorie.

– Dar-ar naiba.

– E o problemă, răspunse Owen. O s-o rezolv.

– Ce problemă? se interesă Beckett.

Owen îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor săi de tâmplar.

– Karen Abbott e gravidă.

– Mama ta nu ţi-a vorbit niciodată despre sexul protejat? întrebă Avery, strecurându-se pe lângă braţul lui Beckett.

Owen îi adresă o privire lipsită de expresie.

– Ce nostim. Copilul este al lui Jeff Corver. Au tot ieşit împreună de anul trecut, când Chad a plecat la facultate.

– Au făcut mai mult decât să iasă, bombăni Ryder. Iisuse, ea trebuie să aibă patruzeci şi ceva de ani. Cum a reuşit să rămână gravidă la vârsta asta?

– Observ că nu te întrebi cum a reuşit Jeff Cover s-o lase gravidă la vârsta lui, bombăni Avery.

– Are patruzeci şi trei de ani. Owen ridică din umeri. Ştiu pentru că am discutat cu ea despre postul de administrator al hotelului. Ajunseserăm la o înţelegere. Acum se măritã cu Jeff şi aleg nume pentru copil.

– E ca naiba. Din punctul nostru de vedere, adăugă rapid Beckett observând privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncase Clare. O cunoaştem pe Karen – ea, mama şi Owen se ocupă de detalii. La naiba, ea a ales culorile zugrăvelii pentru apartamentul administratorului, de la etajul doi.

– Şi avea experienţă în activitatea hotelieră, se amestecă Owen. A lucrat la Clarion. O să-mi întind antenele ca să caut un înlocuitor.

– Ştiu pe cineva, interveni Avery ridicând un deget. Cunosc persoana ideală. Hope, spuse, întorcându-se spre Clare.

– E persoana ideală, într-adevăr.

– Hope şi mai cum? vru să ştie Owen. Cunosc pe toată lumea, şi nu ştiu nici o Hope ideală.

– Beaumont, şi ai întâlnit-o o dată, aşa cred, când a venit aici în vizită, dar n-o cunoşti. Am fost colege de facultate şi am păstrat o relaţie destul de strânsă. Este la Washington şi se gândeşte să se mute.

– Ce-o face ideală? întrebă Ryder.

– Pentru început, o diplomă în management hotelier, apoi vreo şase ani de experienţă la Wickham – un hotel boutique şic din Georgetown. În ultimii trei ani a fost directoare.

– Sună prea perfect. Care-i hiba?

– Nici una în ceea ce-o priveşte pe Hope. E vorba de nemernicul cu care-a fost încurcată şi ai cărui părinţi sunt proprietarii hotelului. A lăsat-o baltă pentru o pipiţă cu pedigri şi ţâţe artificiale.

– Îşi duce contractul până la capăt, dovedind că este o profesionistă desăvârşită, completă Clare. Caută un loc unde să se mute, îşi cântăreşte opţiunile.

– Din Georgetown la Boonsboro? Ryder ridică din umeri. De ce-ar face-o?

– De ce nu? contraatacă Avery.

– Eu şi Avery am încercat s-o convingem să se mute aici sau, oricum, mai aproape de noi. Regiunea îi place. Cu cât se gândea mai mult la asta, Clare o dorea mai mult. Vine din când în când în vizită la Avery, aşa ne-am împrietenit. Anul trecut am fost la Wickham pentru un weekend între fete şi pot să depun personal mărturie că Hope se descurcă excelent.

– Chiar crezi că o să treacă de la conducerea unui hotel de lux dintr-o metropolă la un han dintr-un orăşel ca al nostru?

Avery îi zâmbi lui Owen.

– E posibil, mai ales dacă locul ăsta o să arate şi în rest la fel de bine ca Titania şi Oberon.

– Am nevoie de mult mai multe informaţii, insistă bărbatul.

– Prezintă-mi spaţiul rezervat pentru bucătărie, şi pe urmă poţi veni la local. O să-ţi ofer toate detaliile despre ea şi o să-i dau telefon, dacă vrei.

– S-a făcut.

– Cum arată? strigă Ryder.

– Ăsta e unul dintre motivele care fac din Jonathan Wickham un nemernic. Cum să părăseşti pe cineva care arată ca Hope, are inteligenţa şi energia ei, pentru o snoabă înţepată, o adevărată prădătoare socială?

– Confirm. Trebuie să mă întorc la muncă, zise Clare. Să-mi spui ce părere are Hope. Ar fi extraordinar. Îndreptă spre Beckett o privire radioasă. O să fii aici mai târziu? Aş putea reveni pe la două, două şi jumătate.

– Sigur că da.

– Atunci pe curând. A, şi-o să fiţi cu adevărat norocoşi s-o aveţi pe Hope dacă treaba asta iese bine. Este într-adevăr perfectă.

Ryder se încruntă în timp ce ea ieşea în grabă.

– Nu-mi place perfecţiunea. Pentru că nu există niciodată, dar nu vezi beleaua decât prea târziu.

– Ţi-am admirat şi ţi-am invidiat întotdeauna optimismul.

– Optimiştii nu văd niciodată bocancul repezit spre ei înainte de a le trimite boaşele tocmai în gât. Optimismul ţine de modul în care o femeie de patruzeci şi trei de ani ajunge să aibă un fiu la facultate şi un altul la dospit.

– Owen o să rezolve problema. Asta face întotdeauna.

*

Clare se întâlni cu un agent de vânzări, apoi, în timp ce semna pentru o livrare, stătu de vorbă cu tipul care se ocupa de aprovizionare. Îi plăceau mărfurile noi, îi plăcea să deschidă cutii de carton şi să găsească înăuntru zeci de cărţi între coperţile cărora se găseau atâtea poveşti, atâtea lumi, atâtea cuvinte.

În timp ce le punea pe rafturi, se întrerupse când mobilul o anunţă că primise un SMS şi zâmbi citind mesajul lui Avery.

H o să vorbească mâine cu O. Dacă se-nţeleg, H vine în weekendul următor pt. interviu.

Ţin pumnii, răspunse ea.

„N-ar fi minunat?" se gândi. Nu numai pentru Hope, ci pentru toată lumea. În felul acesta ar fi avut o prietenă ceva mai jos pe stradă şi o alta chiar vizavi. Ar fi putut trece când şi când pe la han s-o vadă pe Hope, să viziteze toate camerele acelea superbe. Aveau să fie superbe, acum era sigură.

În primăvara următoare avea să rezerve Titania şi Oberon pentru aniversarea părinţilor ei. Sau poate Elizabeth şi Darcy. Un cadou ideal, romantic şi deosebit. Familia Montgomery trebuia să sugereze asta, subtil, în broşura de prezentare.

Ar fi trebuit să-şi noteze câte ceva.

Îşi scoase telefonul, pregătindu-se s-o facă, apoi îl îndesă la loc când îşi făcu apariţia una dintre clientele obişnuite, urmată de fetiţa ei care abia învăţase să meargă.

– Bună, Lindsay, bună, Zoe.

– Trebuie carte!

– Cui nu-i trebuie?

Fermecată ca întotdeauna, Clare o ridică pe Zoe în braţe, sprijinindu-şi-o pe şold.

– Eram la o stradă distanţă, îi povesti Lindsay, şi n-aveam de gând să opresc. Dar ea era atât de entuziasmată, încât sărea în sus de pe bancheta maşinii.

– Jur c-o angajez imediat ce permite legea, n-aştept nici un minut în plus.

Clare sărută buclele negre ale fetiţei şi o duse la raionul cu titluri pentru copii.

Când plecară – cu două cărţi pentru Zoe, una pentru mămica şi o poşetă frumoasă, de forma unei pisicuţe de pluş, pentru aniversarea unei nepoate –, Clare era deja la curent cu toate bârfele despre celebrităţi, cu acelea despre concetăţeni, cu faptul că nepoata mămicii câştiga din nou în greutate şi cu noul regim pe care-l ţinea Lindsay.

Când uşa se închise în sunetul clopoţeilor, Laurie scoase capul din anexă.

– Am dezertat pe de câmpul de luptă.

– Am băgat de seamă.

– Tu te descurci cu ea mai bine decât mine. Îmi dă dureri de cap.

– Pe mine nu mă deranjează. Simte nevoia să stea din când în când de vorbă cu un adult. Plus că a cheltuit mai bine de patruzeci de dolari. Ai fost să mănânci? Nu e nici o problemă dacă vrei să ieşi puţin.

– Mi-am adus prânzul cu mine. Lindsay nu e singura care ţine regim. O să mănânc salată de linte în spate. Tocmai a venit Cassie. Pregăteşte câteva comenzi de pe net pentru expediere.

– Stau eu la vânzare. Trebuie să mă duc iar la han pe la două, dar o să mă întorc înainte de a-ţi încheia tu ziua de lucru.

– Strigă-ne dacă eşti prea ocupată. O să vină una din noi.

Spera să fie necesar. Nu se putea spune că magazinul ar fi fremătat de clienţi în ziua aceea. I-ar fi prins bine alte câteva Lindsay înainte de ora închiderii, se gândi Clare, scoţându-şi din frigider o băutură răcoritoare.

O luă cu ea în raionul pentru copii, unde strânse jucăriile cu care se distrase Zoe în timp ce mama ei îşi făcea turul printre rafturi. Şi se gândi la buclele moi şi negre ale fetiţei.

Nu şi-ar fi schimbat băieţii cu nimic altceva de pe pământ sau din ceruri, dar îşi dorise întotdeauna în taină o fetiţă. Rochiţe frumoase, panglici şi funde, păpuşi Barbie şi balerine.

Pe de altă parte, dacă ar fi avut o fată, aceasta ar fi fost probabil băieţoasă, învăţând de la fraţii ei să iubească personajele din filmele cu roboţi şi lupte.

Poate că Avery avea să se îndrăgostească şi să aducă pe lume o fetiţă. Clare ar fi putut atunci să-şi joace rolul de mătuşă şi să cumpere în sfârşit tot felul de flecuşteţe şi de zorzoane.

Ar fi fost amuzant, decise ea în timp ce punea la loc cărţile şi animalele de pluş. S-o vadă pe Avery îndrăgostindu-se, s-o ajute la planurile de nuntă şi să trăiască alături de ea entuziasmul venirii pe lume a unui bebeluş. Copiii lor ar fi putut să crească împreună. Băieţii ei aveau un avans serios, dar chiar şi aşa. Pe urmă, peste mulţi ani, fiica lui Avery şi... probabil Murphy, ţinând cont de vârstă, s-ar fi îndrăgostit unul de altul, s-ar fi căsătorit şi le-ar fi dăruit amândurora nepoţi superbi.

Clare râse în sinea ei, trecându-şi degetele peste coperta unei cărţi pentru copii.

Basme, cugetă ea. Fusese întotdeauna leşinată după ele. Şi după finalurile fericite, când totul se aranja la fel de frumos ca o fundă în părul unei fetiţe.

Poate că acum îi plăceau mai mult ca oricând, recunoscu ea. Acum, când ştia ce înseamnă o adevărată pierdere. Poate de aceea avea nevoie să creadă în vinieta strălucitoare care venea după „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi".

– Pe mine mă visezi cu ochii deschişi?

Sări în sus la auzul vocii din spatele ei, se întoarse şi încercă să nu clipească speriată când dădu cu ochii de Sam Freemont.

– Nu făceam decât să pun lucrurile în ordine. I se adresă cu jovialitate, amintindu-şi că bărbatul mai şi cumpăra uneori câte ceva, pe lângă faptul că o pisa propunându-i o întâlnire. N-am auzit clopoţelul.

– Am intrat prin spate. Ar trebui să-ţi instalezi un sistem de pază, Clare. Îmi fac griji când mă gândesc că lucrezi în locul ăsta.

Ea remarcă tonul condescendent cu care rostise ultimele două cuvinte şi făcu eforturi ca să-şi păstreze amabilitatea.

– Laurie şi Cassie sunt în anexă. În plus, există o cameră de supraveghere. De fapt, în clipa asta ne pot vedea, sublinie Clare. Ce pot să fac pentru tine, Sam?

– E vorba de ceea ce pot face eu pentru tine. Se sprijini de zidul care despărţea cele două încăperi. Adoptă o atitudine studiată în costumul lui bej – cu cravata de un albastru strident aleasă, îşi imagină ea, ca să-i pună în valoare ochii. Am în buzunar un cec de toată frumuseţea. Se bătu cu palma peste locul pomenit, apoi îi făcu vesel cu ochiul. Te duc la cină, la clubul meu. Putem sărbători.

Ea se gândi că avea frecvent cecuri grase, ţinând cont că lucra – când avea chef – în magazinul de maşini al tatălui său şi că mama lui provenea dintr-o familie bogată. În mod cert, nu scăpa nici un prilej de a se lăuda cu banii săi.

– Felicitări, şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie. Dar cina la club nu dă rezultate în cazul meu.

– O să-ţi placă. Am reţinut cea mai bună masă.

„Întotdeauna tot ce e mai bun, se gândi ea. Ce e mai mare, ce e mai scump." Sam rămânea mereu acelaşi.

– Iar eu o să fiu la masa mea din bucătărie, convingându-mi cei trei băieţi să-şi mănânce porţiile de broccoli.

– Îţi trebuie o fată care să stea la tine şi să se ocupe de gospodărie. Mama ar putea să te ajute în privinţa asta.

– Îmi imaginez c-ar putea, dacă aş fi interesată, dar nu sunt. Ei, trebuie să...

– Am ceva timp acum. Mergem să luăm un prânz cu şampanie.

– Eu n-am – se auzi clopoţelul uşii din faţă – timp. E evident. Scuză-mă. În loc să treacă pe lângă el, pătrunse în încăperea principală prin cealaltă deschidere, gata să sărute pe indiferent cine întrerupsese sâcâitoarele demersuri ale pretendentului. Justine! Tocmai am fost pe la han în dimineaţa asta. Carolee. Îmi pare atât de bine să vă văd pe amândouă.

Justine îşi scoase ochelarii cu ramă roşie şi îşi flutură o mână în dreptul feţei.

– Venim pe jos de la Bast. Doamne, ce căldură! Iar tu, în rochia asta, eşti răcoroasă şi proaspătă ca îngheţata... nu, ca şerbetul de lămâie.

Carolee se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele măsuţei de lângă vitrină.

– Doamne, mi-ar prinde bine nişte şerbet cu lămâie. Vrem să ne delectăm cu câte una din savuroasele tale cafele cu gheaţă.

– Săptămâna asta, specialitatea casei e Cookie Dough Jo. O nebunie!

– Dă-ne două. Justine îşi aruncă poşeta pe masă, apoi se întoarse către raft. Nu ştiam că asta a apărut deja. Înşfăcă o carte. E la fel de bună ca ultima scrisă de ea?

– De fapt, cred că e chiar mai bună.

– Ei, popasul la tine o să mă coste mai mult decât preţul unei cafele delicioase.

Justine îşi arcui sprâncenele când auzi uşa din spate trântindu-se.

– Sam Freemont, exprimându-şi supărarea, o lămuri Clare. Iar cafeaua e din partea casei, ca mulţumire fiindcă aţi pus capăt insistenţei sâcâitoare cu care mă invita să iau masa la club.

– Sam Freemont e un mic nemernic care s-a maturizat devenind unul mare. Frumoşii ochi căprui ai lui Carolee căpătară o expresie dură. Îţi mai aduci aminte, Justine, cum a răspândit zvonuri despre Darla mea?

S-a tot ţinut de capul ei ca să meargă împreună la balul de sfârşit de an şi, când un simplu „nu" n-a dat rezultate, a trebuit să-i spună ferm să spele putina.

– Sau nişte cuvinte care-au avut efectul ăsta, adăugă Justine, făcându-şi sora să afişeze un zâmbet feroce.

– Corect. Iar el a răspândit zvonul că era însărcinată şi nu ştia cine e tatăl.

– Şi Ryder i-a tras o mamă de bătaie. Nu c-ar fi recunoscut vreodată, iar ceilalţi băieţi au respectat legământul frăţesc de tăcere. Însă eu am ştiut, şi i-am cumpărat CD player-ul pentru care făcea economii, dându-i de înţeles că eram de acord cu gestul lui.

– Au sângele neamului Riley, şi le poartă de grijă alor lor. Ca şi cei din familia Montgomery. Carolee împunse aerul cu un deget. Aşa a fost crescut băiatul ăsta, Freemont. Groaznic de răsfăţat. Maică-sa a fost cea mai rea – niciodată n-am putut s-o sufăr pe femeia asta –, dar şi taică-său e la fel de vinovat că i-a cântat în strună. Tot ce-a vrut, oricând a vrut. Iar el o face pur şi simplu pe stăpânul cu toată lumea.

– Ea a căpătat ce merita, nu? Justine ridică din umeri. Un mare nemernic drept fiu.

Clare zâmbi în timp ce pornea aparatul de espresso. Justine Montgomery era exact ceea ce-şi dorea ea să devină. Inteligentă, puternică, o mamă excelentă, iubită de fiii săi. O femeie atrăgătoare, cu trupul păstrat într-o formă excepţională înveşmântat cu nonşalanţă în pantaloni trei sferturi eleganţi şi o bluză albă, subţire.

Carolee, care se ridicase să treacă în revistă cărţile alături de sora ei, avea pielea de un auriu palid şi era aproape tot atât de înaltă, cu o constituţie delicată.

Erau legate una de alta de parcă ar fi fost siameze, îşi zise Clare.

Justine se apropie şi aşeză două cărţi pe tejghea.

– Ştii, scumpo, dacă spui un singur cuvânt, Ryder sau fraţii lui pot să-l ameninţe pe Sam ca să-l îndepărteze.

– Mulţumesc, sincer, dar pot să mă descurc fără probleme.

– Păstrează şi asta ca rezervă. A, Owen mi-a povestit că tu şi Avery aţi făcut o propunere pentru postul de administrator al hanului, acum, când Karen cumpără scutece.

– Hope ar fi minunată. Cred că locul ăla merită pe cineva atât de talentat ca ea. Deocamdată, Beckett nu ne-a dezvăluit planurile decât pentru o cameră, Titania şi Oberon, însă m-am îndrăgostit pe dată de ea. O am pur şi simplu în faţa ochilor.

– Tu şi Avery aveţi capete sănătoase pe umeri, aşa că am toată încrederea în recomandarea voastră. Locul acela mi-a cucerit inima. Inimile amândurora, nu-i aşa, Carolee?

– Nu m-am mai distrat niciodată atât de bine, în toată viaţa mea. Am dat o mână de ajutor la alegerea tuturor obiectelor, de la paturile cu baldachin până la savoniere. Săptămâna viitoare o să avem un concurs de mirosit.

Clare, care adăuga frişcă bătută în cafelele cu gheaţă, se opri.

– Poftim?

– Arome, îi explică Justine râzând. Tu ne-ai pus în legătură cu Joanie de la Cedar Ridge Soaps.

– O, e nemaipomenită, nu? Mi-a povestit că urma să vă aprovizioneze cu toate cosmeticele, numai de fabricaţie locală. Cred că e o idee minunată.

– Cu fiecare cameră având-şi parfumul specific.

– Ei, asta-i o idee fabuloasă. Săpunuri, şampoane, loţiuni. V-aţi gândit să faceţi pulverizatoare?

Justine îşi îngustă ochii.

– Nu până-n clipa asta. Le poate face ea?

– Da. Eu le folosesc acasă.

– Carolee...

– Notez.

– Cafeaua arată într-adevăr grozav. Justine luă ambele căni şi-i duse una surorii sale. Ai un minut, Clare?

– Bineînţeles.

– Vreau să discut cu tine despre bibliotecă. O să apelăm la anticariate pentru grosul volumelor, aşa cred, dar aş vrea să pun printre ele şi unele noi. Vreau romane

de dragoste, thrillere, poveşti cu mistere. Genul de cărţi pe care şi-ar dori cineva să le citească într-o zi ploioasă sau încovrigat în faţa focului într-o noapte rece. Poţi face o listă cu sugestii?

– Sigur că da.

– Un amestec de ediţii broşate şi cartonate. Şi ceva titluri cu specific local. Monografii despre regiunea noastră. În privinţa asta nimeni n-are o viziune de ansamblu mai bună ca tine. Poţi pune o parte pe listă acum, şi alta mai către începutul anului viitor. Adaugă asta la cărţile pentru fiecare cameră. În plus, Beckett spune că poţi face rost de DVD-uri.

– Absolut.

– Ei, vreau DVD-uri pentru toate camerele, şi o să-ţi dau o listă cu ceea ce am vrea să le oferim clienţilor. Desigur, aici poţi să completezi cu ideile tale, dacă-ţi vine ceva în gând.

– O s-o fac, zise Clare cu un zâmbet larg. E amuzant. O să trec pe acolo ceva mai târziu, ca să mă orientez mai bine. Beckett m-a întrebat dacă-l pot ajuta să scrie o broşură de prezentare.

– Da?

– Dacă e bine aşa.

– Mie-mi convine de minune.

Justine zâmbi, lingându-şi frişca bătută de pe vârful degetului.

capitolul 4

Înarmată cu un blocnotes, Clare traversă Main Street. Abia aştepta să primească descrierile tuturor camerelor ca să purceadă la conceperea broşurii. În felul acesta avea să-şi întărească sentimentul că participa la realizarea proiectului, chiar dacă într-un rol minor. Pe deasupra, urma să ajute la alegerea şi la achiziţionarea cărţilor şi a DVD-urilor.

Se întrebă cum avea să arate biblioteca. Oare planurile prevedeau un şemineu? Spera din tot sufletul. Poate,

dacă își croia drum pas cu pas, aveau s-o lase să ajute la organizare.

Intră prin spate, printre bocănituri și huruieli.

– Să ți-o tragi, Mike, se auzi un glas, pe ton degajat, după care veni răspunsul:

–Nu pot, că soră-ta a făcut o treabă atât de bună azi-noapte!

Râsetele se rostogoliră, ajungând la ea exact înaintea lui Beckett, care se opri, o privi cu ochi holbați, apoi lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

– Doamnă în casă, strigă el cu voce sonoră. Îmi cer scuze.

– Nici o problemă. Credeam că sunt doamne în casă.

– Mama și Carolee inspectează etajul al doilea. Și, oricum, sunt obișnuite cu așa ceva. Așadar, OK. Ah...

Părea cu gândul în altă parte, observă ea. Preocupat. Și ușor derutat.

– Dacă momentul nu e bine ales, pot să...

– Nu, ne străduiam doar să-i dăm viteză. Putem începe chiar de aici.

Ușurată că nu trebuia să-și amâne vizita, Clare se răsuci, descriind un cerc complet.

– Unde suntem aici?

– Te afli în hol – pe unde ai intrat vor fi niște uși duble de sticlă, cu vedere spre curte. Podeaua va avea un mozaic centrat astfel încât să pună în valoare masa mare, rotundă, plasată sub candelabru. Sistemul de iluminat va avea un aer *cool*, sugerând niște bucăți de sticlă albă, topite. Mama vrea să punem pe masă flori mari, care să atragă privirile. Două scaune joase, fără brațe, acolo.

– Spune-mi că lăsați cărămida pereților la vedere.

– Da. Scaunele și mozaicul dau aerul unui conac franțuzesc, combinându-se perfect cu stilul rustic: tapiserie din pai, de culoare verde, scaune cu nituri de bronz. Mama încă mai caută o masă potrivită pentru ele. Poate încă un scaun în colț, și cred c-o s-avem nevoie de ceva pe peretele din față.

Ea studie locul, încercând să vadă imaginea în minte.

– Poate o servantă mică.

– Poate. Decoraţiunile rămân de ales, dar vor fi oricum cu specific local. Avem deja o listă a obiectelor de artă şi a artiştilor, cu preţuri.

– Este o idee excelentă. Beckett turuia atât de repede, încât ea presupuse că se grăbea. Lua notiţe cu toată iuţeala de care era în stare, străduindu-se să ţină pasul. Aşadar e un loc de trecere? Sau unul unde te aşezi cu o cană de cafea sau de ceai, sau poate cu un pahar de vin? N-ai spus nimic despre vreun birou sau de vreo tejghea pentru înregistrarea oaspeţilor, aşa că...

– Aici e recepţia, cu intrare dinspre stradă. Te duc acolo. Dacă o iei la stânga ajungi în bar. Beckett arătă cu un gest vag un culoar scurt. Acum e plin cu echipamente şi cu materiale. E lung şi puţin cam îngust. Pe vremuri era intrarea trăsurilor.

– Un loc pentru... lenevit?

– Pentru socializare. Ceva în genul unui pub modern, aşa cred. Aducem canapele şi fotolii de piele. Divane mari, pe rotile, în faţa fotoliilor cu rezemători laterale pentru cap. Mama a optat pentru galben.

El zâmbi pentru prima oară, părând să se relaxeze.

– Eram sigură că Ray o s-o convingă.

– Galben ca untul, piele de culoarea untului.

Cu gândul la copii, Clare încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să aibă o canapea din piele galbenă, însă pur şi simplu nu reuşi.

– Pariez c-o s-arate fabulos.

– Mama şi Carolee jură că senzaţia finală va fi aceea a unui club exclusivist. Vom mai avea un soi de masă pentru jucat cărţi sau alt gen de masă pentru jocuri, cu scaune de culoarea lămâilor verzi. Un televizor cu plasmă, cu diagonala de optzeci de centimetri. Trei lustre cu frunze de stejar. Încă mai finalizăm detaliile.

– Nu pot să cred în ce stadiu înaintat aţi ajuns şi cum puteţi mobila o clădire încă în construcţie. Clare vorbea luând în acelaşi timp notiţe. Ar fi trebuit să ştiu că Justine n-o să umble după creton şi după pânză cadrilată.

– Vrea un giuvaier, cu toate faţetele minuţios prelucrate. O să i-l oferim.

Clare îşi ridică uimită privirea.

– Sunteţi nemaipomeniţi. Asta-mi doresc pentru mine şi pentru băieţii mei. Afecţiune, lucru în echipă, înţelegere.

– Te-am văzut împreună cu puştii tăi. Aş spune că ai deja ceea ce-ţi doreşti.

– În unele zile mă simt ca un maestru de ceremonii într-un circ cu trei arene, locuit de demoni. Îmi imaginez că mama ta a simţit acelaşi lucru.

– Dacă o s-o întrebi, o să-ţi spună că lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Într-adevăr, părea preocupat, distrat – şi, pe deasupra, extraordinar de sexy. Dar se înşelase crezându-l derutat. Cunoştea toate faţetele strălucitoare şi atent fasonate ale giuvaierului pe care-l creau.

Îşi aduse aminte că-l visase într-o noapte şi, roşind, se întoarse cu spatele.

– Ce e acolo, jos?

– Camera ADA[1] şi intrarea din faţă a sălii de mese.

– Care e camera ADA?

– Marguerite şi Percy.

– *The Scarlet Pimpernel*[2]. Apropo de francezi. Clare îşi răsfoi blocnotesul. Înclinându-şi capul, Beckett văzu că-l împărţise în fascicule cu denumirile camerelor în antet. Pot s-o văd? ceru ea.

– Deocamdată nu e mare lucru, întrucât şi acolo am depozitat materiale. E cea mai mică, adăugă el, conducând-o pe culoarul scurt. A trebuit să ţinem cont de structura clădirii şi de legea ADA. Încap două paturi normale, cu o noptieră între ele, şi această lampă mare, cu ornamente bogate, care a fost a bunicii mele.

– Aduceţi obiecte de familie?

– Ici şi colo, unde se potrivesc. Aşa vrea mama.

---

[1] Încăpere ce respectă prevederile ADA (Americans with Disabilities Act), legea prin care sunt protejate drepturile persoanelor cu handicap fizic sau mental (n.tr.)

[2] Roman de aventuri scris de baroana Emmuska Orczy, a cărui acţiune se desfăşoară în timpul Terorii de după Revoluţia franceză (n.red.)

– Este absolut încântător. Paturile se vor afla în faţa ferestrelor?

– Exact. Vor avea căpătâiul din nuiele împletite, căptuşit cu stofă – pentru eleganţă şi intimitate. Banchete din ratan, cu perne din materiale fanteziste la picioare. O oglindă mare, ornamentată, pentru peretele ăsta, imediat ce intri. Pereţii şi mulura vor fi crem, iar plafonul – albastru-deschis.

– Un tavan albastru! Dintr-un anumit motiv, i se păru minunat de romantic. Se întrebă de ce nu se gândise niciodată să-şi văruiască tavanele altfel decât într-un alb monoton. Probabil că uitase cum să fie romantică. Pare foarte franţuzesc, remarcă ea. Aţi ajuns atât de departe încât să vă gândiţi şi la aşternuturi?

– După dezbateri îndelungate, uneori aprinse, am hotărât să folosim o lenjerie de pat pe gustul persoanelor sofisticate – albă sau ecru, în funcţie de cameră. Pentru învelit, pilote umplute cu puf, în locul păturilor multicolore. O mulţime de perne decorative, în tonuri neutre, poate şi o pernă-rulou, şi cuverturi de caşmir.

– Cuverturi de caşmir? Îmi rezerv o cameră chiar în momentul ăsta. Pene de păun.

– Asta e un soi de înjurătură?

– Ar trebui să existe undeva pene de păun. Ştiu, se spune că aduc ghinion, dar sugerează o atmosferă franţuzească, opulentă.

– Iau notă. Pene de păun. Ăsta e spaţiul cel mai problematic, dar cred c-o să fie aranjat aşa cum trebuie.

– Mie-mi place deja. Unde e baia?

Clare reuşi să pătrundă înăuntru, păşind peste găleţi şi scânduri.

– Ai grijă pe unde calci, o avertiză el, luând-o de braţ. N-are cadă, doar o cabină de duş luxoasă, cu tot felul de jeturi. Vasul chiuvetei e din cristal, pe o consolă de fier. Plăci de faianţă crem şi de un auriu estompat, cu flori de crin.

– *Mais oui*, spuse ea, cu un zâmbet larg.

– Am găsit nişte rafturi de perete din fier, cu marginile rulate. Principiile şi spaţiul impun o serie de limitări.

– Nu e o formulare potrivită pentru reclamă. Ar trebui mai degrabă ceva de genul „satisfacerea necesităţilor speciale se îmbină cu un confort spectaculos. Grandoarea unei epoci apuse alături de toate facilităţile... nu, desfătările. Toate desfătările din zilele noastre."

Scriind frenetic în carneţel, se retrase cu un pas, dar se împiedică de un morman de cutii cu vopsea.

– Atenţie!

Beckett o prinse de mijloc ca s-o echilibreze, în timp ce ea îi înşfăca braţul, ţinându-se ca să nu cadă.

Pentru a doua oară în ziua aceea stătură unul lângă celălalt, cu trupurile lipite, privindu-se în ochi. Dar de data asta lumina era slabă, filtrată prin prelata albastră. Era aproape ca lumina lunii.

Uşor ameţită, se gândi că era ţinută în braţe de un bărbat, de Beckett, şi într-un fel care nu părea prietenesc sau menit s-o ajute. Într-un fel care-i stârnea o dorinţă senzuală în vintre. Senzaţia i se răspândi în trup, potopind-o ca un val când îi văzu privirea alunecând către gura ei, oprindu-se acolo. Simţi miros de caprifoi. Caprifoi şi raze de lună.

Incapabilă să se stăpânească, se trase mai aproape, imaginându-şi o primă atingere, o primă savoare, o primă...

Privirea lui o reîntâlni brusc pe a ei, scoţând-o cu o smucitură din ceea ce i se păruse un vis straniu.

Dumnezeule, fusese cât pe ce să...

– Trebuie să mă întorc, rosti ea aproape ţipând. Trebuie să... am ceva de făcut.

– Şi eu. Beckett se dădu iute înapoi, ca şi cum s-ar fi ferit cu prudenţă de un gard electrificat. Şi eu am.

– Bine. Clare ieşi din camera aceea, cu falsele ei raze de lună şi cu aerul ce căpătase dintr-odată mirosul florilor de câmp. Aşadar.

– Aşadar, repetă el băgându-şi mâinile în buzunare.

Era mai sigur să le ţină aşa, se gândi Clare, fiindcă altfel s-ar fi agăţat iarăşi de braţul lui.

– O să pun pe hârtie câteva idei legate de camerele pe care le-am văzut.

– Ar fi extraordinar. Ascultă, te-aş putea lăsa să iei mapa. Avem o mapă cu pliante şi cu fotografii ale lămpilor, mobilelor, instalaţiilor sanitare şi aşa mai departe. Cea de aici trebuie să rămână pe şantier, dar am acasă una pe care-aş putea să ţi-o împrumut pentru câteva zile.

– OK. Ea luă o gură de aer şi se mai linişti încă un pic. Mi-ar plăcea să arunc o privire.

– Pot să ţi-o aduc la librărie sau să trec pe la tine.

– Cum vrei tu.

– Şi poţi reveni oricând ca să vizitezi restul clădirii. Dacă nu sunt pe-aici, Owen sau Ry îţi pot servi la fel de bine drept ghizi.

– În regulă. Ei, aş face bine să plec. Mama o să-mi aducă băieţii la magazin şi mai am... treburi.

– Pe curând.

– Da.

El o privi plecând şi aşteptă să se închidă uşa în urma ei continuând să-şi ţină mâinile în buzunare, cu pumnii strânşi.

– Idiotule, bombăni. Eşti un idiot nenorocit.

O speriase într-un asemenea hal, încât abia dacă se mai putea uita la el, abia aştepta să plece de acolo. Şi totul pentru că voise... voise şi atât.

Mamei sale îi plăcea să le spună celor trei fii că erau destul de bătrâni ca să nu mai sufere de pe urma propriilor dorinţe.

Realitatea era însă cu totul alta. O asemenea dorinţă îi lăsa o gaură zdrenţuită în măruntaie. Trebuia să stea departe de ea câteva zile, până când se netezeau marginile găurii. Şi până când Clare avea să se simtă din nou în largul ei alături de el. Trebuia să trimită pe cineva să-i ducă mapa – să păstreze distanţa.

Dorinţele îl puteau răni, dar era destul de matur ca să le controleze.

Percepu din nou mirosul de caprifoi şi, putea să jure, râsul femei, uşor ca şoapta cea mai fină.

– Nu care cumva să-mi faci asta!

Supărat, urcă scara cu paşi apăsaţi, să-şi mustre oamenii.

*

Simțind că nu era pregătită se revadă librăria și să dea ochii cu angajatele ei, Clare alergă la Vesta. Franny, mâna dreaptă a lui Avery, care presăra brânză pe o plăcintă, îi aruncă un zâmbet din spatele tejghelei.

– Bună, Clare. Unde sunt micii mei prieteni?

– Cu mama. Avery e aici?

– În spate. S-a întâmplat ceva?

Doamne, oare cum arăta?

– Nu, nimic. Vreau doar... să stau de vorbă un minut cu șefa.

Cu o atitudine cât mai nonșalantă posibil, Clare intră agale în bucătărie, unde Avery tăia aluatul proaspăt, punându-l în tăvi. Steve, băiatul care spăla vasele, le zăngănea în chiuveta mare, dublă, iar una dintre chelnerițe lua grăbită pahare de pe rafturile de sârmă.

– Trebuie să discutăm când ai un minut liber.

– Sigur, dă-i drumul. Acum nu-mi folosesc urechile pentru nimic altceva. În clipa următoare, Avery îi aruncă o privire și îi văzu fața. A! *Să discutăm.* Dă-mi cinci minute. Ia din frigider ceva rece de băut pentru amândouă. Oricum trebuie să aduc niște provizii de jos.

– Cobor și te-aștept.

Înhăță două beri și ieși pe ușa care dădea înspre scara din spate. Din nou afară, apoi în subsolul vast, cu plafonul scund, plin cu lăzi de băuturi răcoritoare, bere la sticlă, vin.

„Aici e răcoare", se gândi deschizând o sticlă din care sorbi prelung, cu sete.

„Raze de lună și caprifoi", pufni ea dezgustată. Încă o poveste cu zâne. Era femeie în toată firea, mamă a trei copii. Avea destulă minte.

Dar, oare remarcase vreodată cât de puternică era gura lui Beckett, ce formă frumoasă avea? Toți cei din familia Montgomery erau superbi, dar observase ea vreodată ce profund era albastrul ochilor lui în lumina lunii?

„Nu era nici o lună, idioato. Vă aflați într-o cameră nefinisată, plină de cutii de vopsea, de scânduri, de prelate. Pentru numele lui Dumnezeu!"

Se lăsase prinsă de romantismul descrierii, atâta tot. Piele de culoarea untului, tavane albastre, pene de păun şi cuverturi de caşmir.

Totul era atât de fantastic, atât de departe de lumea ei înţesată de pragmatism, în care locul de frunte îl ocupau măsurile de siguranţă pentru protecţia copiilor. Însă nu se putea învinovăţi. O dorinţă care ţinuse un minut nu era o faptă reprobabilă.

Măsură încăperea cu pasul, apoi se răsuci brusc când se deschise uşa.

– Ce s-a întâmplat? vru Avery să ştie. Arăţi de parcă te-ar urmări toată poliţia din oraş.

– Aproape că l-am sărutat pe Beckett.

– Nu te pot aresta pentru asta. Avery luă cutia de bere, cea încă nedeschisă. Cum, unde şi de ce „aproape"?

– M-am dus să mai văd câteva camere, şi eram în Marguerite şi Percy...

– *Oh là là!*

– Termină, Avery. Vorbesc serios.

– Îmi dau seama de asta, scumpo, dar faptul c-ai fost cât pe ce să săruţi un burlac foarte atrăgător, căruia i s-au aprins călcâiele după tine, nu echivalează defel cu un dezastru.

– Nu i s-au aprins călcâiele după mine.

Avery bău şi scutură din cap.

– Te rog, cu insistenţă, să-mi îngădui să fiu de altă părere. Dar continuă.

– Pur şi simplu m-am... Erau tot felul de lucruri acolo, înăuntru, şi am dat peste ceva, m-am împiedicat, iar el a întins mâna să mă susţină.

– De unde te-a apucat?

Clare îşi lăsă capul pe spate, fixând exasperată tavanul cu privirea.

– De ce stau de vorbă cu tine?

– Cu cine altcineva? Dar, serios, de ce te-a apucat? De mână, de braţ, de fund?

– De talie. Mi-a cuprins mijlocul cu braţul şi... şi nu ştiu, nu cu exactitate, dar pe urmă eram acolo, gura lui era acolo, şi lumina aia stranie, şi caprifoiul.

– Caprifoiul? Faţa lui Avery se lumină. Ai văzut stafia.

– N-am văzut-o, pentru că nu există stafii.

– Tu eşti cea care-a simţit miros de caprifoi.

– Am crezut că l-am simţit. Am fost pur şi simplu transportată. O începere romantică – sau cel puţin aşa o să fie, după cum a descris-o el, lumina, şi am simţit... am simţit ceea ce nu mai simţisem de foarte, foarte multă vreme. Nu m-am gândit, n-am făcut decât să constat.

– Ai spus „aproape".

– Fiindcă, exact înainte de a ne atinge, s-a uitat la mine de parcă i-aş fi tras un şut în ouă. Pur şi simplu uluit. Chiar şi atunci, alături de Avery, se simţi potopită de frustrare şi de valul acela tainic de dorinţă. Şi m-am oprit, şi ne-am căutat amândoi scuze. El a păstrat pe urmă distanţa. Ca şi cum aş fi fost radioactivă. L-am pus într-o situaţie jenantă, aşa cum m-am pus şi pe mine.

– O să-ţi spun ce cred eu. Dacă aţi fi mers mai departe, nici unul din voi nu s-ar fi simţit jenat. Dimpotrivă, în loc s-alergi încoace de parc-ai fi jefuit o babă, ai fi ţopăit de fericire.

Serios, foarte serios, de ce naiba vorbea cu Avery despre asta?

– În primul rând, Beckett nu e decât un prieten, doar un... Nu, în primul rând, n-am timp pentru zbenguială. Priorităţile mele sunt băieţii şi afacerile mele.

– Ceea ce e firesc, însă, după cum am mai spus-o, nu exclude sub nici o formă ceea ce numim acum zbenguială. Zâmbetul batjocoritor dispăru şi Avery mângâie braţul prietenei sale. Iisuse, Clare, partea asta a vieţii tale nu s-a încheiat, ai dreptul să te simţi bine, mai ales cu cineva care-ţi place şi în care ai încredere. Te-a străbătut un fior de dorinţă, şi asta contează.

– Poate. Dar acum, când mă gândesc mai bine, cred că n-a fost decât un episod romantic. Camera din mintea mea, lumina, mirosul imaginar şi faptul că m-a atins. O să fie în ordine. Beckett nu e genul care ia în serios poveştile de genul ăsta. A durat atât de puţin, încât probabil c-a şi uitat. Avery dădu să vorbească, apoi se hotărî să-şi păstreze părerea pentru ea. Pe moment. Oricum,

continuă Clare, camerele vor fi fantastice, iar el îmi împrumută o mapă cu pliante şi cu fotografii. O să i-o pot arăta lui Hope când soseşte. Serios, Avery, ar trebui să fie nebună ca să nu profite de şansa de a lucra aici.

– Sunt convinsă, spuse Avery, gândindu-se că avea două prietene nebune.

*

Beckett se hotărî să-i ofere lui Clare ceva timp, s-o lase să răsufle, ca să nu-şi imagineze că el îşi făcea vreun gând în legătură cu Momentul, cum decisese că trebuia să-l denumească. Îi trimise exemplarul său din mapa proiectului la librărie, printr-un muncitor din echipă, împreună cu mesajul că avea să treacă el s-o recupereze peste vreo două zile – nici o grabă.

Vreme de câteva dimineţi, sări peste tradiţionala oprire la cafea şi îşi împărţi zilele de lucru între han şi un alt proiect în derulare în oraşul alăturat, Sharpsburg. Când se întoarse de acolo, echipa îşi încheiase lucrul şi fraţii lui încuiau clădirea.

– Exact la timp, spuse Ryder, apropiindu-se tacticos, cu Dumbass lipit de picior. Mergem vizavi, pentru o şedinţă la o bere şi la o pizza.

– Genul meu preferat de şedinţă. Ai vorbit cu prietena lui Avery? îl întrebă Beckett pe Owen.

– Da. Dacă vrei amănunte, fă cinste cu berea.

– Am făcut cinste cu berea ultima oară.

– *Eu* am făcut cinste cu berea ultima oară, îl corectă Ryder.

– *El* a făcut cinste cu berea ultima oară, întări Owen arătând cu degetul spre Ryder.

– Poate. Beckett încercă să-şi aducă aminte în vreme ce parcurgeau trotuarul, pe sub schele. Tu când ai făcut ultima oară cinste cu berea?

Owen îi adresă un zâmbet satisfăcut şi bătu cu degetul în ochelarii săi de soare.

– Sunt scutit de şase ori, pentru succesul în privinţa liftului. Mi-au mai rămas două.

Beckett își aminti înțelegerea făcută când Owen negociase un preț excelent pentru un lift la mâna a doua. Mașinăria le economisise timpul și sudoarea necesare pentru obținerea autorizației de punere în funcțiune. Dădu să pună o întrebare, apoi se răzgândi. Dacă Owen spunea că mai era scutit de încă două ture, atunci așa era.

Aruncă o privire spre librărie când traversară strada, neascultând decât pe jumătate discuția fraților săi despre boilere. „Probabil că trebuie să mai aștept o zi", se gândi el. „Stai deoparte, lasă-i timp să treacă în revistă mapa, ia-o ușurel, prietenește."

Ca și cum Momentul n-ar fi existat. Dar existase. Era al naibii de sigur.

– Ai vreo problemă cu organizarea la Sharpsburg? se interesă Ryder.

– Ce? Nu.

– Atunci renunță la mutra asta sictirită. Fratele său legă câinele lângă veranda din fața restaurantului. O să-ți aduc cina, spuse, apoi deschise ușa.

La Vesta tocmai începuse intervalul când se lua masa de seară. Familiile și grupurile de adolescenți umpleau separeurile, câteva cupluri erau împrăștiate la mesele cu tăblie dublă, răsucindu-și spaghetele sau studiind meniul, iar doi dintre obișnuiții casei erau instalați pe taburetele de la bar, cinstindu-se cu bere după o zi de muncă.

Cei trei frați schimbară saluturi și fluturări de mână.

– Comandă-mi o Heineken, spuse Owen, apoi se desprinse de ei, luând-o către ușa închisă a bucătăriei.

– Haideți în spate, propuse Ryder. Dacă ne așezăm aici, o să sfârșim prin a sta de vorbă cu toată lumea.

– Perfect.

Beckett comandă berea unei chelnerițe, apoi intră pe culoarul către sala de mese din spate. Doi elevi de liceu erau în competiție la jocurile video, adresându-și înjurăturile de rigoare.

– Plăcile de gresie au fost expediate, anunță Ryder, când Beckett i se alătură la masă. Mai precis, cea mai mare parte dintre ele. Două modele continuă să lipsească

din stoc. Sam a programat livrarea peste două săptămâni. Owen a luat legătura cu ei pentru instalare. Se pot apuca de treabă luni dacă lucrarea de care se ocupă acum se încadrează în termene. Dacă nu, la începutul săptămânii următoare.

– E perfect.

– Vreau să programez montarea restului podelelor imediat după aceea. O să se termine cu căldura asta. Echipa ar putea să se ocupe din nou de balustrade, să-nceapă zugrăvirea pe exterior.

Owen se strecură alături de ei chiar când sosea berea.

– Sunteţi pregătiţi să comandaţi? întrebă chelneriţa.

– Pizza războinicului, ceru Ryder.

– Eu nu mănânc atât de multă carne.

Owen clătină din cap şi sorbi din bere.

– Laşule.

– Alege ceva cu supercolesterol, sugeră Beckett, apoi se uită la Owen. Împărţim o pepperoni mare şi o jalapeño?

– S-a făcut. Şi nişte chifteluţe de crab.

– Am înţeles. Cum merg lucrurile la han?

– Facem progrese, îi răspunse Owen.

Chelneriţa îşi îndreptă creionul spre el.

– O să daţi prelata jos în curând?

– Mai curând sau mai târziu.

– Nu mai putem de curiozitate, bombăni femeia, după care plecă să le transmită comanda.

– Ştiţi că prelata aia creează o grămadă de speranţe pe care nu e sigur că le putem îndeplini.

Ryder se uită la Beckett ridicând din umeri.

– Dar împiedică şi molozul să ajungă în stradă şi-i fereşte pe muncitori de căldură. Povesteşte-i despre Prinţesa Urbană.

– Hope Beaumont, începu Owen. E inteligentă, cu simţ practic. A pus întrebările potrivite, inclusiv multe la care nu mă gândisem sau de care nu ne-am lovit încă. Are o voce sexy, catifelată. Frumoasă.

– Voce sexy. E angajată, zise Ryder, lăsându-se pe spătar cu berea în mână.

– Te enervează faptul că a trebuit să căutăm pe cineva din afara oraşului.

– Ar fi fost frumos să păstrăm totul la nivel local, cugetă Beckett. Dar avem nevoie de cineva competent. În plus, dacă acceptă slujba şi se mută aici, peste zece, douăzeci de ani o să fie localnică.

– O să ştim mai multe după ce trece ziua de sâmbătă. Ne întâlnim cu ea dimineaţa, continuă Owen. O ducem să vadă locul. Am căutat-o online. Scoase nişte dosare din servietă şi le distribui fraţilor săi. Câteva bârfe mondene din capitală – despre ea şi despre tipul care-a părăsit-o. Un articol concludent din *Washingtonian* despre hotel, cu vreo două referiri la ea. Ry a poreclit-o Prinţesa Urbană fiindcă e din Philadelphia, unde-a câştigat două concursuri de frumuseţe.

Beckett tocmai deschisese dosarul şi arunca o primă privire când pe coridor răsunară paşi în fugă. Cei trei băieţi ai lui Clare năvăliră înăuntru ca nişte evadaţi care aleargă mâncând pământul. Cu răsuflarea tăiată, cu ochi aprinşi, discutau despre Mega-Touch când Harry îi observă pe fraţii Montgomery.

– Salut! Salut! Avem cu toţii câte-un dolar.

– Ce ziceţi de-un împrumut?

La întrebarea lui Beckett, Liam începu să se laude.

– Am venit pentru pizza şi pentru jocuri.

Murphy se apropie de masă şi-i studie pe cei trei bărbaţi.

– Puteţi să jucaţi dacă aveţi un dolar. Sau o s-o rog pe mama să vă dea unul.

Înduioşat, Beckett îl săltă în poală.

– Fac pariu că Owen are un dolar. Ce-ar fi să...

Se opri, bâlbâindu-se, când intră Clare. Era uşor îmbujorată şi părea puţin obosită.

– Îmi cer scuze. Sunt alunecoşi ca săpunul. Discutaţi afaceri, adăugă ea, observând dosarele. Ce-ar fi să-i scot afară până când...

– *Mamă!* Harry reacţionă dur la acea trădare cumplită.

– Când te aşezi aici, în spate, te aştepţi la ceva zgomot, spuse Ryder. Nu ne deranjează. Ia loc.

– Tocmai îi spuneam lui Beck că prietena ta are o întâlnire cu noi sâmbătă, o informă Owen.

– Avery mi-a povestit adineauri, şi din motivul ăsta au scăpat cei trei, în două secunde de neatenţie.

– Cum merge prezentarea?

– Am câteva idei.

– Are idei excepţionale, confirmă Avery, intrând în încăpere. Mi-a spus câte ceva.

– Numai frânturi. Aş vrea să văd mai mult, să mă familiarizez cu locul.

– Ar trebui să te duci acum. Beckett, chiar eşti ghidul perfect.

– Avery, murmură Clare, încercând fără succes să-şi ascundă şocul.

– Nu, serios. E pustiu. Ar trebui să fie mai uşor şi mai productiv să arunci o privire fără toată bocăneala. Tânăra femeie le adresă un zâmbet fermecător. Nu credeţi?

– Ai perfectă dreptate.

Murphy îl părăsi pe Beckett ca să li se alăture fraţilor săi la o partidă în trei. Bărbatul nu mai ştiu la ce să-şi folosească mâinile.

– Da, firește.

– V-am întrerupt, şi sunt cu băieţii.

– Stai liniştită, avem noi grijă de ei. O să le comand pizza. Avery mimă tragerea cu o armă de foc. În felul ăsta o să-i poţi prezenta ideile tale lui Hope, când soseşte mâine. Lasă-mă să stau în locul tău, Beck, şi nu plăti berea. O termin eu. Zâmbind, ridică paharul şi sorbi. În seara asta nu lucrez.

Neavând de ales, Beckett se ridică în picioare.

– OK?

– Aşa s-ar părea. Clare îi aruncă lui Avery o privire rece înainte de a se răsuci pe călcâie. Plec cu Beckett pentru câteva minute, le spuse copiilor. Să-i ascultaţi pe Avery, Ryder şi Owen. Purtaţi-vă frumos.

– Sigur, mamă.

Harry se concentra asupra ecranului cu o expresie cruntă.

Clare şi Beckett străbătură restaurantul împreună. Vântul îi trecu prin păr când îşi înălţă privirea către norii care se rostogoleau înspre ei.

– Vine furtuna, spuse ea.

capitolul 5

Având grijă să păstreze între ei un spaţiu de treizeci de centimetri, Beckett o conduse în spatele clădirii şi descuie uşa.

La acea oră târzie a serii de vară se lăsase întunericul, aşa că bărbatul trebui să aprindă becurile golaşe şi luminile de lucru peste tot pe unde treceau. Strălucire orbitoare şi umbre, se gândi el, pereţi goi şi podele de beton. Nu aşa ar fi arătat capcana pregătită de un seducător. Clare ar fi trebuit să se simtă în siguranţă.

– Vrei să terminăm cu parterul? o întrebă.

– Aş vrea să văd mai multe camere de oaspeţi. Poate ar fi bine să parcurgem etajul întâi. Nu vreau să-i oblig pe Avery şi pe fraţii tăi să rămână prea mult cu băieţii.

– Nu obligi pe nimeni. Avery s-a oferit.

– Da, s-a oferit, nu-i aşa?

Totul ei sumbru îl făcu pe Beckett să ridice din sprâncene.

– E totul în regulă?

– De ce n-ar fi?

– Bine, atunci. Beckett se îndreptă spre scări. Am făcut T&O şi E&D, începu el. Cred că putem continua cu N&N – Nick şi Nora.

– *The Thin Man*[1]. Clare îşi ordonă gândurile, îndreptându-le către mapa pe care i-o împrumutase el. Îmi plac lămpile pe care le-aţi luat pentru camera asta, iar patul şi măsuţa de toaletă sunt frumoase, adevărate exemple de art déco.

---

[1] Film american din 1934 realizat după un roman de Dashiell Hammett (n.red.)

– Sunt elegante, într-adevăr. El coti, pornind-o pe coridorul de la primul etaj. Aşadar, acolo va fi biblioteca şi...

– O, biblioteca. Aş vrea neapărat s-o văd.

– Sigur că da.

Bărbatul o luă din nou la stânga, pe un culoar scurt, şi aprinse lumina provizorie.

– E destul de întunecoasă. Nu are decât o singură fereastră, pe peretele din faţă al clădirii. Acolo o să punem un birou. Rafturi încastrate în nişele acelea, un şemineu între ele, o canapea de piele maro vizavi.

Clare se plimbă prin încăpere amintindu-şi că văzuse schiţele corpurilor de bibliotecă pe care şi le dorise.

„Nu te gândi la dorinţă."

– Iar tu şi fraţii tăi o să faceţi corpurile de bibliotecă.

– Da, şi o să placăm şemineul. Plus alte câteva lucruri.

– Trebuie să te simţi satisfăcut când eşti capabil să construieşti ceva.

– Tu ar trebui să ştii. Ai construit o familie, spuse Beckett când ea îi întoarse privirea.

– Frumoasă exprimare. Beckett stătea în cadrul uşii, pe când ea se afla în centrul camerei. Asta, decise ea, acest *spaţiu* dintre ei, era prea straniu, prea stânjenitor. „Este momentul să reparăm lucrurile", îşi zise. Nu pot să-mi dau seama, rosti cu voce tare.

– De ce să-ţi dai seama?

– Dacă eşti supărat pe mine, dacă mă eviţi, sau dacă imaginaţia îmi joacă feste.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– N-ai mai trecut pe la librărie de când... am fost eu ultima oară aici. Şi, aşa cum faci chiar acum, stai cât mai departe de mine când ne aflăm în aceeaşi încăpere. Uite ce e, Beckett, îmi pare rău pentru cele întâmplate, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic.

– Îţi pare rău pentru ceea ce nu s-a întâmplat, murmură el.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, am căzut în capcana camerei şi a luminii şi... a ce-o fi fost. N-a durat decât un moment, aşa că...

– Momentul.

– Cum?

– N-are importanţă. Îmi ceri scuze mie pentru cele întâmplate?

– Şi nu ştiu de ce trebuie s-o fac, de vreme ce nu s-a întâmplat nimic. Nervozitatea care o cuprinse nu făcea decât să-i evidenţieze jena. Şi nu ştiu de ce doi adulţi nu pot trece peste un lucru care nu s-a întâmplat fără să se poarte ca şi cum s-ar fi întâmplat. Şi ce-ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat? O, nu contează, se răsti Clare observându-i privirea nedumerită. Arată-mi camera următoare. Se îndreptă furioasă către uşă. Trebuie să mă întorc la pizzerie.

– Stai o clipă. O prinse de braţ, înţepenindu-se amândoi în cadrul al uşii. Îţi pare rău că nu s-a întâmplat?

– Nu-mi place să mă pun în situaţii jenante.

– Te-am pus eu într-o situaţie jenantă?

– Nu, oftă ea clătinând din cap. Acum mă derutezi.

Poate. Pentru el însă, confuzia se limpezea.

– Ce-ar fi s-o luăm de la început? Fulgerul scânteie, o răbufnire cutezătoare de lumină albastră prin fereastra acoperită de prelată. Clare tresări în strânsoarea lui când se auzi bubuitul ca o salvă de tun. Nu e decât un tunet, o linişti el.

– M-a luat prin surprindere, spuse ea, fără a-şi dezlipi ochii dintr-ai lui. Nu mi-e frică de furtuni.

– Să vedem.

Însă el nu se grăbi, acordându-şi timp atât ca să prelungească acel nou moment, cât şi ca să-i cântărească reacţia. Îşi lăsă mâinile pe şoldurile ei în vreme ce ploaia cădea răpăind, apoi le făcu să-i alunece lin în susul trupului, aplecându-şi în acelaşi timp capul. Se opri – preţ de o răsuflare îndelungată –, după care îşi aşeză gura peste a ei.

Asta, se gândi el, luându-i faţa în mâini. Doar asta, şi meritase aşteptarea. Peste o clipă, cu un tremur supus, braţele ei i se înfăşurară în jurul mijlocului, trăgându-l spre ea.

Următorul fulger n-o mai făcu să tresalte. Se rostogoli odată cu tunetul, afundându-se în acel încântător potop de plăcere.

Să fie ţinută în braţe, să fie atinsă. Să guste şi să fie gustată. Insensibilizate de circumstanţe, de obligaţii, terminaţiile nervoase reveniră la viaţă cu un pocnet, provocându-i senzaţii acute.

Îşi strânse pumnii pe spatele lui şi luă cu bucurie tot ceea ce-i oferea el. Nu, nu se temuse niciodată de furtuni.

Când Beckett se retrase uşor, avu impresia că tocmai ieşise dintr-un vârtej de vânt.

– Aştept asta de când aveai şaisprezece ani, murmură el.

– Ei, haide! zâmbi ea.

– OK, de când aveai cincisprezece, dar mi-a fost jenă s-o mărturisesc.

Sprâncenele ei se uniră.

– Nu ştiu ce să spun.

– Ce-ar fi să-ţi ofer mai mult timp de gândire?

O sărută din nou, furându-i răsuflarea, azvârlindu-i străfulgerări de arşiţă şi de gheaţă de-a lungul nervilor abia treziţi.

Să se gândească? Imposibil.

– Beckett. Îl înghionti, îndepărtându-l puţin. Mi-am pierdut antrenamentul. Probabil e într-adevăr necesar să reflectez, însă mi-e greu acum şi aici.

– Ce zici de oriunde şi oricând?

Ea râse iar, nu cu tot atâta siguranţă.

– Poate dacă... Se întrerupse, aplecându-se încruntată să-i miroasă umărul. Nu eşti tu.

– Poftim?

– Aş fi putut jura că simt miros de caprifoi.

– Ei îi place caprifoiul.

Îşi plimbă palma în josul cozii ei de cal, un alt lucru pe care şi-l dorea de ani de zile. Îi aluneca pe piele ca mătasea scăldată în soare.

– Cui îi place?

– Lui Elizabeth. Îi spun așa fiindcă prima oară când am fost sigur că se află aici, eram în camera E&D – Elizabeth și Darcy.

– Vorbești la modul serios despre o stafie.

– Clădirea asta – sau unele părți ale ei – există de două secole și jumătate. Mi s-ar fi părut cu mult mai ciudat dacă n-ar fi existat o stafie. Nu dispare totul și nu pleacă toată lumea.

Asta o săgetă direct în inimă, dar se mulțumi să clatine din cap.

– Acum totul mi se pare ciudat. Copiii mei se amuză cu jocurile video, iar eu sunt aici, cu tine. Ar trebui să mă întorc. În ritmul ăsta o să-mi ia un an ca să văd toată clădirea.

– Ai tot timpul pe care-l dorești. Îți pot oferi un tur mâine-seară.

– Nu... nu pot. Le-am invitat pe Avery și pe Hope la cină. Și, înainte de a întreba, fiindcă sper că ai de gând s-o faci, pentru duminică le-am promis copiilor un maraton de filme. Luni încep școala, iar pentru Murphy va fi prima zi de grădiniță. E foarte important.

– Sigur că e. Atunci în curând. Spune când.

– Poate vinerea viitoare. Dacă pot găsi pe cineva care să stea cu copiii.

– Vinerea viitoare, repetă el. O sărută ușor, pecetluind înțelegerea. Să nu te răzgândești.

Clare se îndepărtă cu un pas, fiindcă voia să se apropie cu unul.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă ocup de băieți. Nici măcar nu știu de când lipsim. Am intrat în ceață.

– N-a trecut chiar atât de mult timp.

O luă de mână și o conduse pe coridor.

– Aici e ca în vis, remarcă ea. N-o să-mi fie deloc greu să scriu textele pentru broșură. Cel mai straniu e modul în care am putut să-mi imaginez camerele când mi-ai vorbit despre ele, chiar și înainte de a mă uita în mapă. Ar fi trebuit s-o aduc cu mine. O am la librărie.

– Aș avea nevoie de ea. Ce-ai zice să dăm o fugă ca s-o aducem?

– Ah...

– Aşteaptă.

Îşi scoase telefonul când traversau parterul, în drum spre uşă. Ieşiră şi el încuie, apoi rămase locului, adăpostit, alături de ea, sub balconul de deasupra în timp ce-l suna pe Ryder.

– Hei, copiii sunt bine?

– Da, nici o problemă. Pe cei doi mai mari i-am vândut unui circ ambulant, cu douăzeci de dolari bucata. Pe Prâslea l-am dat pentru un bax de bere. Bună afacere.

– O să mai întârziem vreo cinci minute.

– Din punctul meu de vedere este OK. Ţi-au mâncat pizza, omule. Prâslea s-a repezit la jalapeño ca la bomboane.

– Cu ce-ţi place să fie pizza? o întrebă el pe Clare.

– Aveam de gând să iau o salată. Apoi, când îl văzu fixând-o cu ochii lui de un albastru profund, oftă. Cu pepperoni e de-ajuns pentru mine.

– Comandă o pizza cu pepperoni, îi ceru Beckett fratelui său. Peste cinci minute.

Închise, apoi o prinse din nou de mână.

– Îţi iau o pizza, ca la o primă întâlnire tradiţională. Copiii tăi au mâncat-o pe-a mea.

– Vai, îmi pare rău!

– Mie nu. Îmi oferă un pretext clasa întâi. Ploaia s-a domolit. Poţi să-mi dai cheile librăriei, rezolv eu.

– Nu mă deranjează un strop de ploaie. Plus c-o să meargă mai uşor şi mai repede dacă iau eu mapa. Fiindcă ştiu unde e.

Ocoliră clădirea.

– Ştiai că lui Murphy îi place jalapeño?

– Murphy mănâncă orice.

Râse când Beckett o luă la fugă, trăgând-o după el. Râse şi mai tare când ploaia îi răcori pielea, îi udă părul.

– Beckett? E deja o primă întâlnire extraordinară.

*

Beckett se îndoia că o primă întâlnire tradiţională includea prezenţa a trei copii care cerşeau monede

de un sfert de dolar, a fraţilor lui şi a patroanei restaurantului jucând rolul de supraveghetoare – şi a multor clienţi care se opreau lângă masa acum extinsă, ca să afle noutăţi sau să întrebe despre han.

Dar îi convenea de minune.

Pentru că aglomeraţia aceea neceremonioasă împiedica pe oricine să facă speculaţii. Nu se sinchisea de bârfele din oraş; ce naiba, erau indispensabile pentru viaţa comunităţii. Dar prefera pur şi simplu ca viaţa lui personală să nu ajungă subiect de discuţie în timpul micului dejun la Crawford's şi să nu fie luată-n polonic, ca salata de fructe cu îngheţată, la Creamery.

El şi fraţii săi îşi lăsară afacerile să aştepte până ce-şi adună Clare copiii.

– Încă un joc. Te rog! Liam, un negociator înnăscut, îşi adoptă cea mai reuşită expresie rugătoare. Numai unul, mami. Nu suntem obosiţi.

– Eu sunt. Şi nu mai am monede de un sfert, plus că va trebui să vă plătiţi datoria făcând mâine curat în camera voastră.

Urmări ochii copilului alunecând către fraţii Montgomery, în vreme ce ai ei se îngustau.

– Nici măcar să nu te gândeşti să ceri din nou de la ei!

– Îmi pare rău, amice. Beckett îşi ridică mâinile. Nimeni nu i se opune unei mame.

– O, haide, începu Liam, înainte ca ochii mamei să se îngusteze şi mai mult.

– Cred c-ai vrut să le spui altceva lui Beckett, lui Ryder şi Owen şi lui Avery.

Puştiul scoase un oftat din rărunchi.

– Mulţumesc pentru fise, pentru pizza şi pentru tot restul.

– Data viitoare te bat la Space Crusader, piticule, spuse Ryder, şi faţa lui Liam străluci la auzul provocării.

– Nicidecum! Eu te bat!

– Haideţi, soldaţi. Avery se ridică în picioare. Vă însoţesc afară.

După un cor de „pa" și „mulțumesc", și ceva târșâit de picioare, Clare își scoase băieții, într-o continuă ciorovăială, pe ușa pizzeriei.

Imediat ce scăzu nivelul zgomotului, Owen întinse mâna către servieta lui, unde ascunsese dosarele.

– Așteaptă, zise Ryder. Hai să mergem cu astea sus, la Beck. Dumnezeu știe cine și-ar mai putea face apariția ca să ne provoace la câteva partide de Monster Bash.

– Bună idee. Owen se ridică și arătă cu degetul către Beckett. Du-te să plătești nota.

– Hei!

– Eu am spus-o primul. Ne vedem sus.

Când ajunse la etaj, frații lui – amândoi aveau chei – făcuseră o incursiune în bucătărie după bere și chipsuri și se instalaseră comod în camera lui de zi.

Dumbass era lungit pe podea, savurând resturile de pizza.

Ryder îi adresă lui Beckett un zâmbet leneș.

– Vasăzică îi faci avansuri lui Clare cea Blondă.

– Nu-i fac avansuri. Studiez posibilitatea unei relații de prietenie cu ea.

– Îi face avansuri, zise Owen cu gura plină de chipsuri. Sunt sigur că-i porți aceleași sentimente din liceu. Încă mai scrii versuri proaste pentru cântece despre inima zdrobită?

– Scutește-mă. Și nu erau chiar atât de proaste.

– Ba da, erau, îl contrazise Ryder. Dar cel puțin acum nu suntem obligați să te ascultăm nenorocind clapele și urlându-le pe coridor. Ai observat că are trei anexe.

– Da, asta mi-a atras atenția. Și ce dacă?

– Făceam doar o verificare. Puștii îmi plac. Nu sunt golani sau roboți.

Beckett se lăsă să cadă pe scaun și luă berea pe care i-o pregătiseră frații săi.

– O scot în oraș săptămâna viitoare. Mă gândesc la cină și poate la un film.

– Vechea școală, constată Ryder. Lipsă de imaginație.

– Poate, dar cred că vechea şcoală şi lipsa de imaginaţie sunt exact ceea ce e necesar. Am senzaţia că n-a avut prea multe întâlniri de când s-a întors în Boonsboro.

– Întreab-o pe Avery. Sunt tot atât de apropiate ca elasticul de-o burtă grasă.

Beckett dădu din cap către Owen, sugerând că-i lua în considerare ideea.

– Poate că o s-o fac.

– Aş sări peste film şi m-aş mulţumi cu cina, într-un loc unde chelnerul nu stă pe capul tău, aşteptându-se să eliberezi masa într-o oră. Mai mult timp faţă-n faţă.

– Ar putea fi o soluţie, încuviinţă Beckett.

– Acum, după ce-am ajutat la lansarea vieţii amoroase a frăţiorului, ne putem întoarce la treabă?

Ca răspuns pentru Ryder, Owen scoase din nou dosarele despre Hope.

– Puteţi s-o verificaţi, să aflaţi câte ceva din trecutul ei înainte de prima întâlnire. Dacă se ridică la înălţimea publicităţii care i se face, e o adevărată comoară. Următoarea problemă, zise el trăgând nişte broşuri din servietă. Trebuie să cădem de acord în ceea ce priveşte arzătoarele cu gaz în formă de buşteni pentru recepţie şi şemineurile cu gaz pentru J&R, W&B şi bibliotecă. Cei de la Thompson's vor veni aici, să arunce încă o privire, şi-o să discutăm despre locul unde vom îngropa rezervorul şi despre modul de instalare a ţevilor. Asta s-a stabilit pentru luni. O să avem o şedinţă pe tema curţii – pavajul, designul, accesul la rezervor, gardul, plantarea vegetaţiei, toate costurile. Asta e pentru marţi.

– Eu am făcut unele demersuri, anunţă Beckett.

– De aia şi trebuie să fii acolo. Marţi, la ora patru. Şi mama şi Carolee se implică.

– Avem multe de pus la punct în privinţa unor aspecte practice, interveni Ryder. De exemplu, cum o să instalăm toate aparatele de aer condiţionat. Trebuie să le aducem, să le montăm, să le verificăm şi să obţinem autorizaţiile de funcţionare înainte de a se răci vremea.

– Aşa e. De aceea trebuie să te întâlneşti săptămâna viitoare cu Mike de la firma de întreţinere. Trebuie

să începem punerea la punct a tuturor detaliilor. Iar eu o să mă văd cu Luther, în legătură cu balustradele. Dar va trebui să ne hotărâm în privinţa designului şi a finisării. Mai este şi designul uşilor de la intrare, continuă Owen.

Îşi împărţiră activitatea în secţiuni, după care porniră o lungă discuţie în contradictoriu despre aspectele mecanice, ceea ce îi obligă să treacă în biroul lui Beckett şi să studieze planurile.

În clipa când îşi conduse fraţii la uşă, Beckett îşi imagină că nu avea să viseze altceva decât reconfigurarea planurilor de amenajare a hanului, însă ceea ce îşi dorea de fapt, pentru o noapte, era să se gândească la Clare.

O sărutase. Un lucru pe care voia să-l facă de aproape cincisprezece ani. Acum, cam peste o săptămână, urma s-o aibă numai pentru el o seară întreagă. O cină frumoasă, liniştită. Owen avea dreptate. Puţin vin, puţină conversaţie.

Despre ce vorbesc doi oameni care-şi cunosc unul altuia aproape întreaga viaţă?

Pe de altă parte, existau o mulţime de lucruri despre ea pe care nu le ştia.

Rămase la fereastră, uitându-se afară, la hanul întunecat, înfăşurat în prelate, şi întrebându-se ce avea să afle. Şi ce urma să se întâmple.

*

Problemele de pe şantier dominară ziua următoare, începând cu o vizită a inspectorului pentru construcţii care, după spusele lui Ryder, reinterpreta în mod arbitrar regulamentele, cerând o schimbare a uşilor exterioare deja montate.

După ce-şi petrecu o jumătate de zi în Hagerstown ca să îndrepte lucrurile, Beckett se întoarse pe şantier ca să afle că furnizorul de dale greşise comanda pentru podeaua uneia dintre băi şi, după toate aparenţele, uitase cu desăvârşire de comanda pentru alt model. Iar acum

susţinea că mozaicarul nu-şi putea începe activitatea decât peste şase săptămâni.

Ar fi scăpat de coşmarul acela lăsându-l în seama lui Owen, dar fratele său era deja ocupat până peste cap, ţinând o şedinţă cu mecanicii despre sistemul de extinctoare al clădirii.

Se retrase în biroul său de acasă şi-şi petrecu următoarea oră provocându-i agentului comercial care-o dăduse-n bară o durere de cap mai puternică decât a lui. Ceea ce-i oferi în sfârşit o oarecare satisfacţie.

Când termină, înşfăcă o Coca-Cola, înghiţi o aspirină şi se întoarse vizavi. Îl prinse pe Owen în parcarea clădirii.

– Unde te duci? îl întrebă.

– Am nişte treabă în atelier. Uite, Ry mi-a povestit despre încurcătura cu dalele. Mâine-dimineaţă o să le trag nişte şuturi în fund.

– Au fost deja trase. Şedinţă de urgenţă. Unde e Ry?

– Ultima oară l-am văzut la etajul doi. Hei, mai bine ţi-aş povesti despre galeria de lângă librărie şi despre ultima idee genială a mamei.

– Nu încă. Hai să mergem.

Îl găsiră pe Ryder la etajul al doilea, instalând un panou în nişa de lângă fereastră.

– Se potriveşte ca o mănuşă şi arată fantastic, spuse el.

Dumbass îl aprobă lovind cu coada în podea, probabil cu speranţa că vreunul adusese ceva de mâncare.

– E primul lucru care merge bine azi.

– Povesteşte-mi. Beckett se uită la fraţii săi. Ţi-a zis Owen?

– Eu îi spun lui Owen, şi-ţi spun şi ţie. În primul rând, nu intra într-o controversă enervantă cu inspectorul pentru construcţii, chiar dacă e un nemernic.

– Hei, ascultă...

– Nu. Ai avut dreptate, dar, dac-o faci pe cocoşul cu reprezentantul districtului, se poate împotmoli tot proiectul. Uşile exterioare corespund regulamentului, au fost deja aprobate. Rămân aşa. Dar lasă-ne pe mine şi pe Owen să ne ocupăm de treburile murdare, când

poate să iasă urât. Apoi... Ryder puse deoparte pistolul de împuşcat bolţuri. Dă-mi cola aia. O smulse din mâna lui Beckett. Dac-ai de gând să-mi ţii o prelegere, merit o mică tratație. La auzul cuvântului „tratație", coada lui Dumbass începu să lovească mai tare podeaua, însă bărbatul abia dacă-i aruncă o privire, subliniind: Tratație *pentru mine.*

– În al doilea rând, continuă Beckett, i-am tras un perdaf agentului de vânzări. Dobitocul a încercat să-mi spună că avea de gând să comande toată cantitatea şi că n-o să dureze decât o săptămână până o s-o primim. Ceea ce e o minciună, adăugă el. Tot ce-am comandat prin intermediul lor a sosit după mai multe săptămâni.

Owen înhăţă cola lui Ryder.

– Ne-au fost recomandaţi, şi-au făcut o prezentare al naibii de convingătoare şi au jurat că pot să se descurce. Lecţie învăţată.

– Nu te învinovăţesc – nu prea mult. Agentul de vânzări a dat-o în bară, urât de tot. Ne vor expedia pe cheltuiala lor dalele bune şi pe cele pe care nu le-a comandat deloc, şi primim o reducere de zece la sută pentru neplăcerile provocate. Am vorbit cu patronul.

– Bună treabă, comentă Owen.

– Şi asta am învăţat-o de la tata. Agentul de vânzări a dat de dracu', aşa cum merită, firma se află sub observaţie şi tu o să-i urmăreşti zi de zi ca să te-asiguri că nu fac iar vreo boacănă.

– Mă ocup de asta.

– Şi nu fac ei montajul.

– Stai o clipă. Stai...

– Tu n-ai pierdut două ore la telefon ascultând scuzele, linguşelile şi minciunile cu care a încercat patronul să se eschiveze şi să se justifice. Continuăm să-i păstrăm ca furnizori fiindcă am avea mai multe dureri de cap luând-o de la capăt pentru ceea ce ne lipseşte, dar să fiu al naibii dacă primesc vreo lucrare de la noi.

– Sunt de acord cu Beck, zise Ryder.

– Staţi o clipă. Avem o mulţime de dale speciale – transparente, de import, cu modele complicate. Avem

nevoie de mozaicari cu experienţă pentru montarea lor, şi de o echipă suficient de numeroasă.

– Am vorbit cu patronul unei alte companii, care va veni să vadă despre ce e vorba. E localnic, e hămesit şi mi-a oferit trei referinţe ca să-l verific. L-am verificat. E pe drum încoace. Vorbeşte tu cu el, îi spuse lui Owen. Dacă eşti de părere că nu poate face faţă, găseşte pe altcineva. Dar să fie altcineva. E o chestiune de principiu.

– Ştiu cum face când e întors pe dos, sublinie Ryder. În plus, are dreptate.

– Grozav. Bine. Owen îşi frecă faţa cu podul palmelor. Iisuse. Beckett scoase cutia cu aspirine pe care şi-o îndesase în buzunar în drum spre uşă şi-i dădu o pastilă. Mulţumesc.

– Ei, cum rămâne cu mama şi cu ideile ei?

Owen înghiţi aspirina şi o trimise la vale cu o gură de cola.

– S-ar putea să ai din nou nevoie de astea. Acum, când spaţiul ăla nu mai e ocupat de galeria de artă, mama vrea un magazin de suvenire pe care să-l cupleze cu hanul.

– Asta o ştiu.

– Nu ştii că-l vrea imediat.

– Cum adică *imediat?* Nu-l poate avea imediat.

Owen îl privi cu milă.

– Spune-i-o tu. Acum este acolo, cu un evantai de mostre pentru nuanţe, un blocnotes şi o ruletă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Beckett începu să-şi maseze ceafa. Tocmai când începuse să-l lase durerea de cap.

– Veniţi şi voi. Nu tratez cu ea de unul singur.

– Mie-mi place aici, pretinse Ryder. Îmi place să mă ocup de dulgherie. Îmi place liniştea.

– Atunci adu-ţi ciocanul. S-ar putea să avem nevoie de el.

De câţiva ani erau proprietarii spaţiului comercial de lângă librărie, care în decursul timpului, avusese mai multe destinaţii. Ultima oare găzduise o mică galerie

de artă şi un atelier de înrămări care se mutaseră dincolo de râu, într-un loc mai vast.

În clipa aceea, după cum vedea foarte bine prin vitrina de lângă uşă, mama lui se afla într-o încăpere aproape goală, ridicând setul de mostre în direcţia unui perete. La naiba.

– Salut, băieţi, îi întâmpină ea. Ce părere aveţi de galbenul ăsta? E frumos, e o culoare caldă, dar destul de blândă ca să nu distragă privirea de la obiectele de artă.

– Ascultă, mamă...

– O, şi peretele ăla de-acolo? Trebuie neapărat să fie redus la jumătate. În felul ăsta o să lărgească spaţiul şi-o să conducă în mod plăcut spre zona destinată articolelor de bucătărie, care o să conţină oale, tocătoare şi câte şi mai câte. O să lăsăm cadrul ăla de uşă liber, spre ceea ce va fi biroul. Poate o să punem o draperie din mărgele sau ceva dintr-un material vesel. Pe urmă, la etaj...

– Mamă. Mamă! OK, totul e extraordinar, dar poate n-ai observat că suntem ocupaţi până peste cap vizavi.

Ea îi zâmbi lui Beckett şi-l bătu pe obraz.

– Aici nu trebuie mare lucru. Este vorba numai de cosmetizări.

– Un perete dat jos...

– E un perete mic. Se aplecă să-l mângâie pe Dumbass când i se frecă iubitor de picioare. E nevoie mai ales de zugrăveală, iar în baie trebuie o chiuvetă nouă, lucruri de genul ăsta. O împrospătare. Vă puteţi lipsi de doi oameni cât se lucrează la podele.

– Dar...

– Nu vrem să lăsăm spaţiul ăsta gol, nu-i aşa? Îşi puse mâinile în şolduri în timp ce se roti, descriind un cerc întreg. O s-avem nevoie de o tejghea acolo, pentru casa de marcat. Ai putea s-o faci, nu-i aşa, Owen?

– Ah... sigur.

– Laşule, bombăni Beckett în timp ce mama lor se ducea să studieze toaleta de dimensiunile unui dulap.

– Pune-ţi tu fundul la bătaie, frăţioare.

– O chiuvetă mică, drăguță, de fixat de perete, un vas nou de toaletă, o oglindă și un corp de iluminat – și gata. Zugrăveală și lustre frumoase aici și la etaj. O, și o zugrăvire exterioară. O să facem lucrările complementar cu acelea de la han.

– Mamă, chiar dacă am putea rupe o parte din echipă ca să rezolvăm asta, va trebui să găsești pe cineva care să conducă magazinul, să-l aprovizioneze...

– M-am ocupat deja, nu vă faceți griji. Am vorbit cu Madeline, de la clubul nostru de lectură. O știți pe Madeline Cramer, continuă Justine trecând cu tăvălugul peste orice posibile obiecții. S-a ocupat de galeria de artă din Hagerstown.

– Da, sigur, dar...

– Cunoaște tot soiul de artiști și meșteșugari locali. O să aducem numai obiecte de artă și produse artizanale din regiune, o să arătăm ce avem și cine suntem. Cu ochelarii de soare în creștetul capului, Justine privea spațiul radiind. O să fie minunat!

N-avea argumente ca să lupte cu asta. N-avea nici un fel de argumente, înțelese Beckett. Era copleșit.

– N-o să-ți putem trimite oameni să lucreze aici decât atunci când o să ne putem lipsi de ei la han.

– Ei, firește, scumpule. Ry, ai timp să mă ajuți la găsirea unei soluții pentru peretele ăla de-acolo?

– Sigur.

– N-o să fie distractiv? Își întoarse către ei chipul strălucitor de entuziasm. Vom adăuga orașului o afacere nouă, înviorătoare, le vom oferi artiștilor din zonă un loc de întâlnire și vom avea o mică și încântătoare poartă către han înainte de a fi terminat și deschis. Punându-și mâinile pe șolduri, întrebă: Are vreunul dintre voi întâlnire diseară?

– Cine are timp? murmură Owen. Nu, mamă, eu nu.

Ea îi văzu pe ceilalți doi răspunzându-i cu câte o clătinare din cap și oftă zgomotos și prelung înainte de a se apleca să-i vorbească lui Dumbass.

– Cum o să am fete și nepoți dacă ei nu încep să caute? Ei, ce-ar fi să veniți cu toții la cină? O să iau niște

porumb proaspăt în drum spre casă şi-o să vă pregătesc un ospăţ.

„Şi, evident, o să ne prelucreze în legătură cu ultima ei idee", se gândi Beckett. Dar, ce naiba.

– Eu vin.

Aruncă o privire în timp ce Clare vâra capul pe uşă.

– Salut. Şedinţă în familie?

– Tocmai s-a suspendat, îi răspunse Justine.

– Of, interiorul ăsta pare atât de trist acum! Îmi pare foarte rău să văd că a plecat galeria, dar ştiu că proprietara o să fie încântată de spaţiul mult mai vast din Shepherdstown.

– N-o să mai arate trist multă vreme. Eşti exact ce-mi trebuia. Justine ridică din nou evantaiul de mostre. Spune-mi ce părere ai de culoarea asta pentru pereţi.

– E adorabilă. Însorită. Caldă, dar nu prea strălucitoare. Aveţi deja un nou chiriaş?

– Noi suntem noul chiriaş. Presupun că în ultima vreme n-ai stat de vorbă cu Madeline.

– Nu, după ultima noastră întrunire de la club.

În timp ce mama lui o punea pe Clare la curent – cu siguranţă satisfăcută de entuziasmul ei –, Beckett ieşi şi se aşeză pe treptele de la intrarea librăriei.

Aveau să găsească o soluţie pentru programarea oamenilor din echipă, a lucrărilor şi a materialelor. Putea să-şi facă timp şi dacă era nevoie de un strop de reproiectare. Nu era nevoie de aprobări dacă nu făceau nici o modificare structurală, atâta timp cât spaţiul continua să fie utilizat pentru comerţ cu amănuntul.

Owen avea să se ocupe de autorizarea afacerii, de hârţogăraie şi de tot restul.

Dar, Iisuse, momentul ales! O sincronizare de rahat la finalul unei zile de rahat.

Cel puţin avea să se-aleagă cu o cină gătită în casă.

Mama lui ieşi împreună cu Clare şi repetă procedura de a compara mostrele, de data asta în dreptul peretelui exterior, după care se uită încruntată la Beckett.

– Pari zdrobit, scumpule.

– Zi grea pe teren. Sunt epuizat, adăugă el, aplecându-se pentru a primi un sărut matern pe obraz. O să te punem la curent mai târziu.

– Neapărat. Deocamdată, ce-ar fi s-o iei înainte şi s-o conduci pe Clare acasă?

– O, nu, mă descurc foarte bine. Este o plimbare plăcută.

– Nu are rost s-o iei pe jos, o dojeni Beckett. Ai de mers un kilometru şi jumătate.

– Doar cu puţin peste opt sute de metri, şi-mi place să merg pe jos. Maşina bonei e stricată, aşa că i-am lăsat-o pe a mea, pentru orice eventualitate. Nu vreau să fie nevoită să-ngrămădească băieţii înăuntru şi să vină să mă ia.

– Te duc eu.

– Nu-i nevoie să te deranjezi, serios.

– Poţi să te cerţi cu mine, spuse el, ridicându-se în picioare. Dar e inutil s-o contrazici pe ea. Se apropie de mama lui şi-o sărută pe obraz. Reaminteşte-le lui Ry şi Owen că vine tipul care va pune mozaicul.

– Le spun.

– Pe curând, exploatatoareo.

capitolul 6

– Apreciez faptul că mă duci cu maşina, începu Clare, când se îndreptau spre camioneta lui. Mai ales că arăţi atât de obosit.

– Nu sunt obosit. Ziua a fost pur şi simplu enervantă.

– Probleme cu hotelul?

– Incidente destul de supărătoare ca să mă gândesc că azi aş fi preferat să bat cuie în loc să dau telefoane. Sper c-a meritat, pe termen lung, adăugă el aruncând o privire spre han.

– O să merite. Şi acum magazinul de suvenire. Este captivant!

– Ar fi fost mai captivant de azi în şase luni.

Beckett deschise uşa pasagerului şi luă de pe scaun un clipboard, un blocnotes gros şi un prosop vechi, murdar.

– Este vorba mai ales de zugrăveală, nu-i aşa? El se întoarse şi o privi lung. Ce e? vru Clare să ştie.

– În primul rând, nu e niciodată vorba doar se zugrăveală, nu cu mama... În al doilea rând, miroşi cu adevărat extraordinar.

Se auzi un claxon. Aruncând o privire, Beckett îl văzu pe unul dintre tâmplarii din echipă trecând pe lângă ei şi făcându-i cu mâna din maşină. Clare se urcă în camionetă.

– A rămas valabil pentru vineri seara?

– Alva e liberă, poate să stea cu copiii.

– Bun. Rămase un minut acolo, în picioare, bucurându-se pur şi simplu fiindcă o vedea pe Clare în camioneta lui şi fiindcă făceau planuri pentru seara de vineri. La şapte îţi convine?

– Da, e perfect.

– Bun, repetă Beckett, apoi închise portiera şi trecu în partea şoferului. Băieţii sunt încântaţi că începe şcoala?

– Liam se gândeşte numai la asta. Murphy e entuziasmat, mai ales că are o gentuţă cu Power Rangers pentru gustare. Iar Harry continuă să pretindă că nu-i pasă.

Beckett ieşi din parcare, prinse semaforul pe verde, vină la stânga.

– Şi tu?

– Am luat pantofi, ghiozdane, gentuţe pentru mâncare, cretă colorată, creioane, caiete. Safariul nebunesc prin mall s-a încheiat, şi asta-i o uşurare. Cu Murphy tot timpul la grădiniţă, nu mai trebuie să-i caut o bonă, ceea ce-mi simplifică viaţa.

– Îl aud pe *dar*.

– Dar... băieţelul meu merge la grădiniţă, nu mai este puiul pe care-l duceam în braţe. Harry a ajuns la jumătatea cursurilor primare. Pare incredibil. Aşa că luni dimineaţă o să-i duc pe toţi la şcoală, o să mă-ntorc acasă şi o să plâng vârtos.

– Eu mi-am imaginat întotdeauna că mama a dansat de fericire în clipa când am pornit-o cu toţii pe alee către autobuzul şcolii.

– Dansul de fericire vine după o repriză sănătoasă de plâns.

– Am înţeles.

Beckett opri pe aleea scurtă, acoperită cu pietriş, în spatele micii ei furgonete.

– Nu te pot invita la cină. Vin Avery şi Hope.

– E OK. Mama ne mituieşte cu o masă.

Ea ezită, privindu-l pieziş.

– Ai putea să intri, dacă ai un minut, pentru o băutură răcoritoare.

– Am un minut. Se aplecă să deschidă portiera ei şi rămase aşa, privind-o în ochi, în irisul verde-cenuşiu. E plăcut. Să fiu aproape de tine fără să pretind că nu încerc să fiu aproape de tine.

– E straniu să ştiu că vrei să fii.

– Straniu în sens bun sau în sens rău?

– În sens bun, murmură ea.

O vizitase doar de câteva ori. La scurt timp după ce cumpărase locuinţa, Clare îl angajase pe Ryder pentru lucrările de amenajare, iar el îi dăduse o mână de ajutor.

Orice pretext era bun.

În decursul anilor, ea dăduse două petreceri la iarbă verde în curtea din spate, aşa că Beckett fusese acolo, fusese şi în bucătărie, însă nu cunoştea casa în detaliu. Îl fascinau clădirile şi oamenii care locuiau sau lucrau în ele. Iar spaţiul în care îşi ducea Clare viaţa îl interesa în cel mai înalt grad.

În faţă plantase flori, un amestec frumos, bine îngrijit, suferind puţin de ceea ce mama lui numea paragina sfârşitului de vară. Micul ei petic de peluză trebuia tuns.

Pentru asta avea nevoie de un bărbat.

Uşa, vopsită într-un albastru intens, avea în centru un mâner de alamă cu motive celtice.

Clare deschise, intrând direct într-o cameră de zi în care se aflau o canapea de dimensiuni reduse, cu dungi albastre şi verzi, şi două scaune tapisate cu verde.

Piesele unei maşinuţe din lego erau împrăştiate pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Rafturile pentru cărţi, la a căror construire ajutase şi el, ocupau un perete întreg. Îi făcu plăcere să vadă că ea le întrebuinţase cu folos, ticsindu-le cu volume, fotografii de familie şi câteva bibelouri ieftine.

– Vino în spate, în bucătărie.

Beckett se opri în pragul unei încăperi cu pereţii acoperiţi cu hărţi şi postere. În dulapuri erau aranjate o mulţime de jucării, iar restul erau împrăştiate pe podea. Studie pernele folosite pe post de scaune, măsuţele şi obiectele dezmembrate de cei trei băieţaşi.

– Frumos.

– Le oferă un loc pe care să-l împartă, stând departe de mine.

Ea îşi continuă drumul către spatele casei, trecu pe lângă intrarea boltită a unei toalete de sub scară şi intră într-o combinaţie de bucătărie şi living.

Aparatură albă şi dulapuri de culoare închisă, din lemn de stejar. Fructe proaspete de vară pentru consum imediat, într-un castron de lemn aşezat pe tejgheaua albă dintre aragaz şi frigiderul acoperit de desenele copiilor. Patru scaune în jurul unei mese pătrate de lemn.

– Copiii trebuie să fie în spate. Dă-mi o secundă. Clare se duse la uşă şi strigă prin plasa de ţânţari: Salut, băieţi!

Se auziră strigăte de bucurie şi, din unghiul sub care o privea, Beckett îi văzu faţa pur şi simplu luminându-se.

– Clare! De ce n-ai sunat să vin să te iau?

– M-a adus cineva până acasă. Nici o problemă.

Beckett auzi un scârţâitul unui scaun, apoi o văzu pe Alva Ridenour venind la uşă. Îi fusese profesoară de algebră în primul an de liceu şi de analiză matematică în ultimul. Purta, ca şi atunci, ochelari cu rame de argint şi avea părul – acum strălucitor de alb – strâns la spate într-un coc sobru.

– Ei, Beckett Montgomery, nu ştiam că ai o firmă de taximetrie!

– Vă duc oriunde vreţi să mergeţi, doamnă Ridenour. Şi promit să nu pun în funcţiune aparatul de taxare.

Ea deschise uşa din plasă în timp ce băieţii se repezeau s-o asalteze pe Clare cu poveşti despre aventurile zilei, cu întrebări, rugăminţi şi plângeri.

Alva îi ocoli grăbită şi îi dădu lui Beckett un ghiont în umăr.

– Când e gata hanul ăla?

– Mai durează o vreme, dar la final o să vă ofer un tur, numai pentru dumneavoastră.

– Ai face bine să te ţii de cuvânt.

– Pot să vă ajut în privinţa maşinii?

– Nu, soţul meu a reuşit s-o ducă la atelier. Ce-ţi face mama?

– E ocupată, şi ne ţine pe noi şi mai ocupaţi.

– Aşa cum şi trebuie. Nimeni nu-şi doreşte băieţi leneşi. Clare, eu o să plec.

– Vă duc acasă cu maşina, doamnă Ridenour.

– Stau la două case depărtare, Beckett. Par infirmă?

– Nu, doamnă.

– Ei, tinerilor! Îşi folosi vocea de fostă profesoară şi cei trei copii amuţiră. Lăsaţi-o pe mama voastră să mai şi respire. Când ne vedem data viitoare, vreau să aflu totul despre prima voastră zi de şcoală. Liam? Strânge maşinuţele alea din camera de zi.

– Dar Murphy...

– Tu le-ai dat jos, tu le ridici. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Clare. Am plecat.

– Mulţumesc, Alva.

– A, le-am promis fursecuri şi lapte dacă nu se bat o jumătate de oră. Am reuşit.

– Fursecuri şi lapte să fie.

– Tu te-ai bătut cu fraţii tăi azi? îl întrebă Alva pe Beckett.

– Nu în ultima jumătate de oră.

Profesoara plecă râzând pe înfundate.

Murphy îl trase pe Beckett de mână.

– Vrei să-mi vezi Power Rangerii?

– Ai Rangerul Roşu de la Mystic Force?

Murphy făcu ochii mari. Nu reuşi decât să dea repede din cap înainte de a fugi în cameră.

– Spală-te pe mâini, strigă Clare în urma lui. Acum ai încurcat-o, îi şopti lui Beckett. Spălaţi-vă, le spuse celorlalţi băieţi, dacă vreţi fursecuri. Era evident că voiau, aşa că ieşiră în grabă. Power Rangers sunt obsesia curentă a lui Murphy, explică ea. Are figurine din filme, DVD-uri, pijamale, tricouri, costume, maşinuţe.

– Eu îi urmăream la televizor. Eram cam mare pentru ei, dar îmi plăceau la nebunie. Vorbea uitându-se cum scotea ea farfuriuţe dintr-un dulap, aşezându-le apoi pe masă. Power Rangers, Spiderman şi Wolverine. Care este a mea? se interesă el.

– Poftim?

– Nu cumva ratez fursecurile şi laptele, într-o farfurie cu un supererou?

– O! Sigur că nu. Evident surprinsă, se întoarse la dulap şi scoase o altă farfurie. Han Solo.

– Perfect. M-am costumat în Han Solo de Halloween.

– Câţi ani aveai?

– Douăzeci şi şapte. Fericit să-i audă râsul, o prinse de mână când ea reveni cu farfuria şi patru căniţe de plastic viu colorate. Clare.

– Îi am pe TOŢI! Murphy intră cărând un coş alb de plastic plin cu eroii din filme. Uite, îi am pe Mighty Morphin şi pe Jungle Fury şi, uite, o am pe Ranger Roz, deşi e fată.

Beckett se ghemui şi luă în mână un Ranger Verde.

– Asta e o colecţie cu adevărat uimitoare.

Copilul dădu din cap, cu ochii mari şi foarte serios.

– Ştiu.

*

Beckett rămase aproape o oră. Clare l-ar fi sărutat din nou numai fiindcă îi făcuse pe copii să se simtă atât de bine. Nu păruse plictisit sau enervat de o conversaţie dominată de supereroi, de puterile acestora, de prietenii şi duşmanii lor.

Dar n-o sărutase.

Bineînţeles că n-o sărutase, se gândi Clare în timp ce lăsa să alunece în cuptor tava cu sferturi de cartofi acoperite de ierburi aromatice şi ulei de măsline. Ar fi fost jenant, cu cei trei copii agăţaţi de el.

Aşeză fundul de lemn deasupra chiuvetei – de acolo îi vedea mai bine pe copii, care reîncepuseră să mişune prin setul de joacă dăruit de părinţii ei – şi tocă usturoiul pentru marinata de pui.

Le plăcuse atât de mult să se joace cu un bărbat!

Îi aveau, firește, pe tatăl ei, pe tatăl lui Clint când venea în vizită, şi pe Joe, soţul Alvei. Însă nici unul nu era, ei bine, de vârsta tatălui lor.

Aşa că fusese o oră plăcută.

Întârziase cu pregătirea cinei, dar era OK. Aveau să mănânce puţin mai târziu decât planificase. Seara era destul de frumoasă ca să cineze pe verandă, după care băieţii se puteau răsfira din nou prin curte, pentru un scurt răstimp, înainte de culcare.

Clare amestecă ingredientele, turnă marinata peste pieptul de pui, acoperi castronul şi-l puse deoparte.

Îi plăcea să-şi petreacă timpul în bucătărie, ascultând vocile băieţilor ce răzbăteau până la ea prin aerul cald, îi plăcea lătratul câinelui vecinilor, mirosurile din cuptor, din mica ei grădină. Ceea ce-i aduse aminte că trebuia să plivească buruienile. Nu trebuia să uite nici de rufe; le neglijase fiindcă stătuseră atât de mult la Vesta cu o seară înainte. Când o sărutase Beckett printre umbrele din han.

Era o prostie să se lase obsedată de asta, îşi zise. Mai sărutase şi alţi bărbaţi de când murise Clint. Ei bine, doi, aşa că putea folosi pluralul. Băiatul vecinilor mamei ei, un contabil foarte cumsecade, care lucra şi locuia în Brunswick. Trei întâlniri, două sărutări destul de plăcute. Şi nici un stop de interes autentic sau de atracţie chimică.

Pe urmă, prietenul mătuşii lui Laurie, un avocat din Hagerstown specializat în succesiuni. Un tip care arăta excepţional, îşi aminti ea. Oarecum interesant, dar

foarte supărat din cauza divorţului recent. O singură întâlnire, un singur sărut îndurerat de noapte bună. Îi trimisese chiar şi flori, scuzându-se fiindcă petrecuse seara vorbind despre fosta lui nevastă.

Cât trecuse de atunci? se întrebă. Socoti ca să se afle-n treabă, în timp ce curăţa morcovi. Harry căzuse de pe bicicletă şi-şi ciobise un dinte de lapte din faţă în dimineaţa dinaintea cinei cu contabilul, aşadar în acel moment avea cinci ani.

Doamne, cu peste trei ani în urmă, se minună ea. Şi ieşise cu avocatul la o zi după ce-l mutase pe Murphy în patul lui de băiat mare, deci la vremea respectivă avea trei ani. Şi de atunci trecuseră doi.

Ce era mai grăitor, măsurarea timpului după micile evenimente petrecute în viaţa copiilor ei sau faptul că vreme de doi ani nici măcar nu se gândise să-şi dea întâlnire cu cineva?

Puiul fierbea la foc mic, preluând aroma ierburilor, când Clare auzi deschizându-se uşa din faţă şi strigătul lui Avery.

– Venim cu daruri.

– Sunt aici, în spate! Aruncă o ultimă privire pe fereastră înainte de a se grăbi către intrare. Hope, exclamă ea îmbrăţişându-şi musafira. Arăţi uluitor.

Ceea ce era întotdeauna adevărat. Radia eleganţă în fusta simplă de vară şi în bluza cu volănaşe de un roşu intens. Îi întoarse îmbrăţişarea strângând-o în braţe şi mai tare.

– Cât mă bucur să te văd! Hope o strânse la rândul ei în braţe. A trecut atât de mult timp. Doamne, ceva miroase extraordinar.

– Cina, care este într-o uşoară întârziere. Vai, floarea-soarelui!

– Nu le-am putut rezista.

– Le ador. Haideţi în spate.

– Unde sunt bărbaţii mei? Hope scutură cele trei pungi cu cadouri pe care le avea în mână.

– Ştii că nu e nevoie să le-aduci daruri.

– A fost o adevărată distracţie să le aleg.

– Hei, eu am adus vinul. Avery bătu cu degetul în punga din braţele sale. Ceea ce este de asemenea foarte distractiv pentru mine. Să-l deschidem şi să-nceapă petrecerea.

Hope se duse afară, în spate, izbucnind în râs când copiii o luară la fugă spre ea şi spre pungile cu daruri. Clare îi privi prin plasa de ţânţari în timp ce Avery desfăcea sticla cu vin.

Cu sau fără cadouri, băieţii o adorau pe Hope, se gândi ea. Şi arăta cu adevărat uimitor. Priviri arzătoare, armonizându-se cu vocea uşor răguşită, părul negru tuns scurt, cu vârfurile ascuţite ale bretonului asortate cu pometii înalţi, focul mocnit al ochilor cu pleoape grele.

– Doamne, e frumoasă.

– Ştiu. Ar fi uşor s-o urâm. Avery îi întinse un pahar cu vin. Dar noi suntem mai presus de asta. O iubim în ciuda frumuseţii ei. Trebuie s-o convingem să accepte postul ăsta.

– Dar dacă decide că nu-l vrea...

– Am un presentiment, o intuiţie visceralã. Avery arătă către stomacul ei. O Intuiţie Visceralã McTavish. Nimeni nu-ndrăzneşte să ignore o Intuiţie Visceralã McTavish. Hope e nefericită la Washington.

– Nici nu mă mir, murmură Clare, cuprinsă de un val de greaţă faţă de jigodia mizerabilă care era fostul prieten al lui Hope.

– A făcut ceva zarvă în legătură cu întoarcerea la Philly sau cu o încercare de a se stabili la Chicago, dar eu ştiu – Clare, *ştiu* că nu asta ar trebui să facă. Ar trebui să rămână aici, cu noi.

– Eu pot să-mi duc la bun sfârşit rolul, să laud cât mai mult hanul şi familia Montgomery. Până la urmă însă, ea trebuie să se simtă atrasă de ideea asta, spuse Clare strecurându-şi braţul în jurul taliei lui Avery. Dar e cu siguranţă bine să vă am pe amândouă aici.

„Atât de bine", se gândi ea în timpul cinei, când mâncarea era savurată de convivi şi florile galbene radiau în capul mesei.

Îi lăsă pe băieţi să-şi ardă caloriile acumulate la cină şi excesul de entuziasm până la apusul soarelui.

– O să-i pun în ţarc pentru noapte.

– Ai nevoie de ajutor să-i legi înăuntru? o întrebă Avery.

– Nu, mă descurc.

– Bine, fiindcă după masa asta, după îngheţată şi după căpşunele proaspete, nu sunt sigură că mă pot mişca.

Clare îşi chemă băieţii înăuntru şi primi aşteptatele tânguieli şi proteste.

– Am avut o înţelegere, le reaminti ea. Spuneţi noapte bună.

Copiii se supuseră, cu frunţile plecate şi târşându-şi picioarele ca un trio de deţinuţi înlănţuiţi unii de alţii.

Când se întoarse Clare, prietenele ei strânseseră deja masa.

– Ar trebui să spun că nu era cazul să faceţi aşa ceva, dar mă bucur că aţi făcut-o. Se lăsă să cadă din nou pe scaun şi întinse mâna după paharul cu vin umplut de Avery până la buză. Cerule, chiar că e bine. Ar fi extraordinar dacă am putea face asta în fiecare zi.

– De când am ajuns aici, Avery vorbeşte despre pensiunea care se va deschide în oraş.

– Ei, atunci este rândul meu. Pregătită, Clare îşi îndreptă spatele şi se aplecă în faţă. E mai mult decât o pensiune. Cred c-o să aibă o căldură şi un farmec aparte, însă combinate cu dinamismul unui hotel boutique. Am vizitat o parte a interiorului, am văzut pliante şi fotografii cu mobilierul şi accesoriile. Încă mai sunt ameţită.

– Să locuieşti acolo unde munceşti. Hope ridică din umeri. Se pot aduce argumente pro şi contra.

– Haide, oricum ai locuit practic la Wickham.

– Poate. Nereuşind să nege acest singur fapt, îşi goli plămânii de aer. Jigodia şi Domnişoara Ţâţe s-au logodit oficial.

– Se merită unul pe altul, mormăi Avery.

– O, da. Oricum, ea a avut tupeul să intre cu nonşalanţă în biroul meu săptămâna trecută ca să vorbim

despre planurile de nuntă, fiindcă evenimentul va avea loc la hotel.

– Căţeaua.

– Şi încă un *o, da!* Hope toastă, ridicându-şi paharul în direcţia lui Avery. Ieri m-a chemat şeful cel mare. Voia să discutăm despre contractul meu, fiindcă se apropie de expirare. Mi-a oferit o mărire de salariu, pe care am refuzat-o, explicându-i c-o să-mi prezint demisia. A fost sincer uluit.

– Chiar îşi închipuia că o să rămâi, după ce fiul lui te-a tratat astfel?

– Evident că da. Când şi-a dat seama că vorbeam serios, a dublat mărirea de salariu. Cu o sprânceană arcuită, Hope îşi înălţă din nou paharul într-un toast. A dublat-o fără să clipească măcar. A fost incredibil de satisfăcător. Aproape la fel de satisfăcător ca atunci când i-am spus mulţumesc, dar nu. L-am enervat destul de tare ca să mă scutească de restul contractului.

– Te-a *concediat?*

– Nu, nu m-a concediat. Hope zâmbi larg văzând cât de scandalizată era Clare. Am căzut pur şi simplu de acord că, de vreme ce oricum plecam peste câteva săptămâni, puteam să părăsesc imediat clădirea. Aşa că sunt liberă.

– Eşti OK? Clare se aplecă, strângându-şi mâna peste a lui Hope.

– Da. Chiar sunt. Am un interviu săptămâna viitoare la Chicago, un altul în aşteptare la Philadelphia şi un altul în Connecticut.

– Rămâi cu noi.

Hope strânse la rândul ei mâna lui Clare.

– Nu nesocotesc oferta, altfel n-aş fi aici. Recunosc, mă intrigă ceea ce fac oamenii ăştia, vreau să văd, să sondez. Să fiu aproape de tine şi de Avery e o idee foarte atrăgătoare, dar postul trebuie să fie potrivit.

– Ţi se potriveşte tot atât de bine ca unul dintre costumele tale Akris. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Avery ridică din umeri şi se lăsă cu nonşalanţă pe spătarul scaunului, zâmbind cu infatuare. O să vezi.

– Îmi place oraşul, sau ar trebui să spun că mi-a plăcut întotdeauna să petrec aici o zi sau două când am venit în vizită. Aşa că povestiţi-mi mai multe despre familia Montgomery. Avery mi-a dat informaţiile de bază. Mama, trei fii. Şi-au pierdut tatăl, care-a înfiinţat firma de construcţii, acum vreo zece ani. Au mai multe proprietăţi în oraş şi în jurul lui.

– Au salvat hanul. Se vorbea despre demolarea clădirii, ajunsese într-o stare îngrozitoare. Şi ar fi fost o adevărată crimă.

– Îmi aduc aminte cum arăta în ultimele câteva dăţi când am venit aici. Salvarea lui e o faptă eroică, nicidecum neînsemnată.

– Au ochi bun şi talent. Toţi trei sunt nişte dulgheri extraordinari. Ei au făcut veranda asta. Ryder, cel mai vârstnic, e şeful firmei, explică Avery. Owen e omul care se ocupă de detalii, jonglează cu cifrele, dă telefoanele, merge la întâlniri. Sau la cele mai multe dintre ele. Beckett e arhitect. Clare îţi poate spune mai multe despre el, fiindcă e îndrăgostit de ea.

– Chiar? Sprânceana se arcui iarăşi. Serios?

– Serios, răspunse Avery, înainte de a reuşi Clare să deschidă gura. Au în comun un sărut prelung şi siropos pe culoarele întunecoase şi bântuite ale hanului.

– Stai puţin, *bântuite?* Nu, luaţi-o pe rând. Hope îşi flutură mâinile în aer ca şi cum ar fi şters urmele de cretă de pe o tablă. Acum spuneţi-mi totul despre Beckett Montgomery. Cred că l-am văzut puţin la tine, Avery, dar nu mi-a rămas decât impresia unui tip foarte drăguţ.

– Foarte drăguţ e corect, dar Clare are mai multe detalii datorită acelui sărut prelung şi siropos.

– N-ar fi trebuit să-ţi povestesc despre noaptea trecută, bombăni Clare.

– Ei, aş! E superb – toţi sunt. Biroul şi apartamentul lui sunt deasupra restaurantului.

– Aşa e, aşa e! Acum îmi aduc aminte. L-am întâlnit pe Owen destul de mult ca să-i adresez un salut. Cel puţin doi din trei sunt delicioşi.

– Ryder duce tradiția mai departe. Oricum, să ne întoarcem la Beckett. Avery zâmbi larg către Clare. Și-a luat diploma la Universitatea din Maryland, a lucrat în vacanțe la firma familiei, apoi și-a făcut ucenicia, vreme de doi ani, la o societate din Hagerstown. Acum lucrează cu normă întreagă la firma Montgomery, se ocupă de tot ce ține de arhitectură și continuă să-și pună centura cu unelte ori de câte ori e necesar. Ceea ce îi convine de minune.

– Poate-ar trebui să ieși cu el.

Avery continuă să-i zâmbească lui Clare pe deasupra paharului cu vin.

– La mine nu s-a uitat niciodată galeș. S-a îndrăgostit de Clare încă din liceu, după cum i-a mărturisit.

– Uau!

Avery îi trase lui Hope o palmă ușoară peste braț.

– *Știu*. Au întâlnire vineri seara.

– Unde?

Clare se foi pe scaun.

– Habar n-am. Probabil mergem la un restaurant. Vine să mă ia la șapte. Ar trebui să fie vorba despre cină.

– Cu ce te îmbraci?

– Nu știu. Doamne, nu știu. Nu-mi aduc aminte cum se face asta.

– Suntem aici ca să te-ajutăm, o asigură Hope. O să mergem sus să-ți alegem ceva.

– Nici măcar nu știu dacă am vreo ținută care se poate purta la o întâlnire. Am numai haine de mamă – sau pentru librărie.

– Mie-mi plac hainele tale, o contrazise Avery.

– O să vedem ce și cum. Iar dacă n-o să găsim nimic care să te facă fericită, o să mergem la cumpărături.

– Pur și simplu nu cred că am timp să...

– Clare, n-ai fost la cumpărături cu mine. Hope ridică un deget. Să știi că sunt în stare să pun cap la cap o toaletă, inclusiv pantofii, accesoriile și desuurile, în nu mai mult de douăzeci de minute.

– Are talentul ăsta, confirmă Avery. Vezi, e amuzant. O să putem face așa ceva tot timpul când o să locuiască

Hope în oraş. Ştii ce trebuie să faci! Mută-te aici imediat. Poţi sta la mine până e gata hanul. O să fim din nou colege de cameră. O să cunoşti zona, oamenii, o să-nţelegi foarte bine cum stau lucrurile cu hanul chiar înainte de a începe să lucrezi acolo.

– Te pripeşti, ăsta a fost întotdeauna unul dintre talentele tale. Încă n-am văzut locul. Şi, chiar dacă o să decid că-mi doresc slujba asta ca pe-o pereche de nouă de pantofi Manolo, nu există nici o garanţie că mă vor angaja. Din câte ştim, s-ar putea ca mama şi fiii pur şi simplu să nu mă găsească pe placul lor.

– N-o să se-ntâmple niciodată; sunt prea abili. Mai ales Justine. A, exclamă Avery agitându-şi paharul de vin. Aţi auzit de magazinul de suvenire?

– Am fost acolo mai devreme, confirmă Clare. Este clădirea de lângă librărie, îi explică ea lui Hope. Li s-a mutat chiriaşul şi vor să înfiinţeze un magazin de suvenire, specializat în artă locală şi artizanat. Şi să-l asocieze cu hanul.

– E o idee ingenioasă.

– Sunt plini de aşa ceva, îi spuse Avery lui Hope.

– Îhî. Povestiţi-mi cum e cu fantoma.

– E o femeie căreia îi place caprifoiul. Asta-i tot ce ştiu. Avery ridică din umeri. Partea construită iniţial a casei e cea mai veche clădire de piatră din oraş. De pe la o mie şapte sute nouăzeci şi ceva. Aşa că stafia ar putea fi de oricând. Ştiţi ce? Owen ar trebui să facă nişte cercetări în privinţa ei. Asta e specialitatea lui – cercetează.

– Owen este cel cu care-am vorbit. Un om al amănuntelor. Stafia asta iubitoare de caprifoi a făcut ceva probleme?

– Nu, din câte-am auzit eu. Şi aş fi auzit sau ar fi auzit Clare. Muncitorii din echipă vin de foarte multe ori să mănânce la mine sau îşi iau cafea ori cărţi de la librăria ei. Ar fi vorbit despre una ca asta, crede-mă. Poate că o să dai peste ea mâine, când o să vizitezi hanul. Clare, trebuie să vii şi tu.

Clare își concentră din nou atenția asupra discuției, luându-și privirea de la lumina tot mai blândă de deasupra curții din spate – unde peluza ar fi trebuit tunsă.

– Nu cred că familia Montgomery își dorește trei băieței care să alerge peste tot. Plus că nici n-ar fi în siguranță.

– N-o să dureze mult. Aș putea s-o pun pe Franny să-i supravegheze o jumătate de oră. Mâine e de serviciu.

– Nu știu... Să văd. Aș putea să-i las puțin la mama. Foarte puțin, adăugă ea. Mai avem de făcut pregătiri pentru școală și am treabă în curte și în casă.

– Vizitarea hanului se face la ora zece.

Clare jonglă în gând cu agenda zilei următoare.

– Poate. Dacă reușesc să mă organizez, o să fiu acolo.

– E suficient. Acum, haideți să ne uităm prin dulapurile de haine, le invită Hope frecându-și mâinile.

capitolul 7

Așa cum fusese stabilit, Owen sosi la Vesta la ora nouă și jumătate fix, pentru o discuție preliminară cu Hope. Fiindcă promisese să nu le stea în drum, Avery își făcea de lucru cu pregătirile de dimineață – aprinderea cuptoarelor pentru pizza, pregătirea sosurilor în avans pentru clienții de sâmbătă, când localul se deschidea la zece.

În momentul intrării lui Owen, Hope stătea lângă tejghea, bându-și cafeaua și răsfoindu-și notițele.

El își mută servieta în mâna stângă și i-o întinse pe dreapta.

– Hope.

– Owen.

– Mă bucur să te revăd. Îți mulțumesc pentru asta, Avery.

– Totul pentru binele comun, răspunse ea de lângă mașina de gătit. Cafea?

– Ar fi grozav. Mi-o iau eu.

Simţindu-se ca acasă, el ocoli ca să ajungă la oala pusă la fiert pe unul din arzătoarele gemene, îşi turnă şi adăugă puţin zahăr.

– Ce-ar fi să ne aşezăm la o masă? sugeră. Ei, cum a fost drumul încoace?

– N-a fost rău. Hope se aşeză, cântărindu-l aşa cum ştia că o cântărea şi el. Ochii lui, de un albastru limpede, palid, se uitau direct într-ai ei. Am plecat destul de devreme ca să ratez traficul de vârf.

– Eu n-ajung prea des la Washington. Traficul e unul dintre motive. Peste faţa lui trecu un zâmbet, îndulcindu-i unghiurile. Aici lucrurile se mişcă mult mai încet.

– Da, aşa e. E un oraş frumos. Tânăra femeie păstra cu grijă un ton indiferent. Mi-a plăcut regiunea când am venit să le văd pe Avery şi pe Clare.

– E o mare diferenţă faţă de Georgetown.

Umblau amândoi pe ocolite, decise Hope. Ei bine, ea ştia cum să danseze.

– Caut ceva diferit. Restaurarea şi amenajarea unei clădiri cum e hanul, cu o istorie atât de îndelungată, trebuie să difere enorm de lucrările efectuate în trecut de firma Montgomery. Tu şi familia ta aţi mai restaurat clădiri, inclusiv pe aceea în care ne aflăm acum, dar nimic la o asemenea scară. Trebuie să fie o provocare.

– Este.

– Şi gestionarea unui han, cu toate cerinţele, cu toate controversele şi capriciile clienţilor, nu va fi o misiune foarte uşoară.

„Cine pe cine intervievează?" se întrebă el, hotărând că nou-venita îi plăcea.

– Ne-am gândit mult la asta, ne-am combinat punctele de vedere şi am venit cu o viziune specifică. O s-o transformăm în realitate.

– De ce un han?

– Fac pariu că i-ai studiat istoria.

– Ceea ce nu-mi spune de ce aţi conceput tu şi familia ta această viziune aparte.

Owen o analiza în timp ce ea îi punea întrebări. Îi oferea puncte de pornire – în aparenţă. Îi adresa priviri

scrutătoare, puse în evidenţă de stilul tăios al pieptănăturii. Croiala taiorului ruginiu îi punea în valoare trupul şi sugera autoritate şi control.

Ochi mari, arzători, remarcă el, echilibraţi de atitudinea rece. Era o combinaţie splendidă.

– La început a fost o tavernă, îi povesti el, un loc unde călătorii se puteau odihni, îşi odihneau şi caii, găseau mâncare. În decursul timpului, proprietarii au făcut diverse adaosuri. Numele s-a schimbat, dar clădirea a fost han pentru mai mult de un secol. Acum o facem iarăşi han, respectându-i istoria. Şi aducând-o în acelaşi timp în secolul douăzeci şi unu.

– Mi s-a făcut o prezentare sumară a câtorva trăsături, rosti ea cu un zâmbet care-i îndulci trăsăturile.

– Aici avem posibilităţi de distracţie, continuă Owen. Regiunea le poate oferi multe vizitatorilor. Antietam, Grotele de Cristal, Harpers Ferry[1] şi multe altele. În momentul de faţă, la Boonsboro nu există nici un loc în care să se cazeze turiştii. Odată ce va exista, vom atrage aici oameni, oameni care vor dori să mănânce, să meargă la cumpărături, să vadă atracţiile. Vrem să le oferim o experienţă unică, într-un loc frumos, unde să se bucure de servicii excepţionale.

– Exclusiv, individual, istoric. Ideea de a le da camerelor numele unor cupluri din literatură e interesantă.

– Numele unor cupluri romantice. Fiecare cameră are parfumul său, trezeşte un sentiment aparte. Pentru tipul acesta de hoteluri, cuplurile reprezintă cea mai mare parte a clientelei. Vrem să atragem cupluri în luna de miere, cupluri care sărbătoresc o aniversare sau o ocazie deosebită. Să le oferim un sejur memorabil, astfel încât să revină şi să le povestească prietenilor. „Şi cu asta am vorbit destul despre noi", se gândi el, sorbind din cafea. CV-ul tău te îndreptăţeşte cu certitudine să soliciţi postul de administrator al hanului.

– Dacă îl vrei, am un exemplar tipărit al fişierului pe care ţi l-am trimis prin e-mail.

---

[1] Oraş în care s-a desfăşurat una dintre bătăliile din Războiul de Secesiune (n.tr.)

– Sigur că da.

– Aveţi nevoie de un administrator care să locuiască în clădire.

– Nu poţi conduce un han prin telecomandă. O să oferim un apartament cu două dormitoare, la etajul doi. Cameră de zi, baie, o bucătărie foarte mică, dar administratorul va avea acces la bucătăria principală şi la spălătorie.

– Va trebui să-şi gătească.

– Doar micul dejun.

– Mă gândeam c-o să vreţi mai mult decât atât. Dacă oferiţi cazare şi mâncare, s-ar putea să vă doriţi prăjituri de casă, brioşe şi alte genuri de gustări pe care să le serviţi în timpul zilei. Vin şi brânză seara.

– Ar fi un aspect plăcut.

– Avery s-a gândit că ar putea face livrări în camerele oaspeţilor, dacă nu vor să iasă.

Owen aruncă o privire peste umăr, către bucătăria deschisă.

– Ingenios. Am putea pune meniul ei pe lista serviciilor oferite. Ingenios, repetă el, şi îşi notă.

– Există o mulţime de aspecte practice, Owen. Fişa postului, salariul, zilele libere. Curăţenia apartamentului, rufăria, bugetul, serviciile de întreţinere. Oricine va ocupa postul ăsta o să aibă nevoie de un asistent. Nimeni nu poate lucra douăzeci şi patru de ore pe zi în cele şapte zile ale săptămânii, cincizeci şi două de săptămâni pe an.

– Atunci să discutăm despre asta.

În vreme ce vorbeau despre detalii, intră Justine. În ziua aceea purta ochelari de soare verzi ca menta, asortaţi cu pantofii ei cu tocuri înalte. Îşi flutură mâna către Avery şi se-ndreptă glonţ către masă.

– Trebuie să fii Hope. Eu sunt Justine Montgomery. Se grăbi să-i strângă mâna peste umărul fiului ei. Cum merge aici?

– O mulţime de întrebări, îi spuse Owen. Şi o mulţime de idei noi.

Hope își schimbă poziția pe scaun ca să se uite în ochii lui Justine.

– Aveți deja foarte multe, extraordinare. Sunt impresionată de numărul mare al detaliilor concrete pe care le-ați bătut deja în cuie. Aveți un plan foarte cuprinzător, pentru cineva care n-a lucrat în branșă.

– Am făcut sondaje printre prieteni și rude, printre oameni care, din câte știm noi, călătoresc foarte mult. Le-am cerut liste cu ceea ce visează să găsească într-un hotel. Mă aștept să ne înscriem pe o curbă a învățării imediat ce vom deschide, dar mi-ar plăcea să găsim neapărat o rezolvare pentru majoritatea problemelor de la bun început.

– Pot să-ți aduc o cafea, Justine? strigă Avery.

– O să înhaț ceva răcoritor din frigider. M-am trezit de la șase, spuse ea în timp ce lua sticla. Creierul meu nu vrea să se oprească. Am presupus că Owen o să treacă-n revistă toate amănuntele, o să descrie postul și așa mai departe. M-am gândit că ar trebui să vin aici pentru câteva minute, înainte de a ajunge la o înțelegere, ca să-ți spun ce anume caut eu.

– Firește.

– Fără îndoială că avem nevoie de cineva prezentabil, care știe cum să trateze cu publicul, să fie flexibil. Dar n-ai fi rezistat la Wickham dacă n-ai fi putut face toate astea. Eu vreau mai mult. Cu ochii la Hope, Justine deșurubă dopul unei sticle de cola dietetică. Vreau pe cineva care să prindă rădăcini, care să vadă hanul și orașul ca pe propriul cămin. Cineva care să accepte postul pentru că așa se simte mai fericit și care să facă treabă mai bună din cauza asta. Rutina de zi cu zi, diverse alte probleme – de astea o să ne ocupăm și-o să le rezolvăm. Dar fie pui inimă, fie nu pui. Va trebui să te îndrăgostești, sau treaba n-o să meargă, nici pentru tine, nici pentru noi, rosti Justine zâmbind. Ei, Owen crede că e mult mai important să te descurci cu softul de rezervare a locurilor, să ții corect evidențele, să ai o bază de date cu oaspeții, să știi cum să modifici o cameră când e mare grabă. Îmi imaginez că te pricepi la toate astea

şi chiar la mai multe decât atât, fiindcă altminteri nu te-ar fi recomandat Avery. Dar asta nu e o simplă afacere, nu pentru noi. Locul ăsta are nevoie de dragoste. Noi i-o dăruim din plin. Vreau să-l încredinţez unor mâini care pot face acelaşi lucru. Şi care pot să coacă repede nişte vafe gustoase.

– Nu ştiu dacă sunt persoana potrivită, răspunse cu prudenţă Hope. Nu ştiu dacă, pentru mine, ăsta e locul potrivit sau postul potrivit. Pe moment, viaţa mea este... în derivă. Dar ştiu că sunt interesată. Şi că m-am îndrăgostit de ideea voastră, de ţinta voastră.

– E un început. Ce-ar fi să traversăm, să arunci o privire? Poţi continua discuţia cu Owen mai târziu.

– Mi-ar face într-adevăr plăcere să văd clădirea.

– Eu o să fiu gata în două minute, le spuse Avery. Imediat ce soseşte Franny.

– Uşa din spate e deschisă. Owen îşi luă servieta şi se ridică. Ry şi Beck lucrează două ore în dimineaţa asta.

– O să ai nevoie de imaginaţie, o avertiză Justine când ieşiră. Am parcurs un drum lung, dar au mai rămas multe de făcut până la final.

– E un proiect de amploare. Dar construcţia e absolut splendidă! Hope studie liniile clădirii în timp ce mergeau pe lângă ea.

Intrară în hol, unde Justine vorbi despre dalele podelei şi despre mese, despre obiectele de artă şi despre flori, apoi trecură printr-o arcadă largă în ceea ce trebuia să fie sala de mese. Tavan casetat cu decoraţiuni albe pe un maro intens, îi explică Justine. Mese din lemn lucios, cu tăbliile neacoperite, cu câte o vază mică de flori pe fiecare. O nişă mică, din piatra iniţială, lăsată la vedere pe peretele din fund, cu un bufet mare, sculptat, în faţa ei. Candelabre din fier cu un model cu frunze de stejar şi abajururi mari, de sticlă colorată, în formă de ghinde.

Hope nu avu nici o dificultate să-şi imagineze cum aveau să arate la final pereţii şi podeaua, acum ascunsă de harababura de materiale. Văzu destul ca să fie sigură

că aveau nevoie de două mese pentru servit, poate sub minunatele ferestre laterale.

Merseră mai departe, trecură de viitoarea spălătorie şi de birou şi intrară în spaţiul bucătăriei.

Hope ascultă din nou, încercă să vadă dulapuri, multe cu partea din faţă de sticlă, ca să întrerupă masivitatea lemnului de culoare întunecată. Mese cu tăblia de granit şi instalaţii de inox, plus cuptoare încastrate de culoare crem, pentru contrast.

– Bucătăria n-are uşă?

– O lăsăm deschisă. Cu ochelarii de soare în creştetul capului şi cu degetele mari ale mâinilor în buzunarele din faţă ale pantalonilor, Justine trecu în revistă spaţiul. Vreau ca oaspeţii să se simtă ca acasă din clipa când intră pe uşă. O să ţinem frigiderul plin cu băuturi răcoritoare – apă gazoasă, sucuri, apă plată.

– Ca un fel de minibar?

– Aşa ceva. Oaspeţii trebuie să se simtă liberi să se servească. N-avem de gând să le facem socoteala la centimă. Odată ce sunt în hotel, costul camerei acoperă multe. Dacă vrea cineva o cafea înainte de micul dejun – sau oricând – şi administratorul hotelului nu e la faţa locului, îşi poate pregăti o cană aici sau folosindu-se de maşina pe care-o achiziţionăm pentru biblioteca de la etajul întâi. Ar trebui să avem poate un vas cu fructe de sezon. Sau cu fursecuri.

– Ea s-a gândit deja la fursecuri, sublinie Owen.

– Vezi, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Asta este ideea. Relaxează-te, savurează, simte-te ca acasă.

Căldura care luase naştere în sufletul lui Hope i se răspândi în tot trupul când ajunseră la recepţie. Abia dacă putea să vadă ceva în jur din cauza lăzilor şi a uneltelor, dar începu să vizualizeze. O pereche de scaune mari, solide, cu tapiţerie verde în faţa şemineului de cărămidă. Nici un birou, nici o tejghea, doar o masă lungă, făcută la comandă, pentru administratorul hanului. Podea mozaicată, în ton cu cea din bucătărie şi din hol, lumina pătrunzând prin toate ferestrele.

Hope puse tot felul de întrebări practice despre înregistrarea oaspeţilor, despre computere, depozitare şi securitate, dar în clipa când terminară parterul şi începură să urce treptele către etaj, înţelese de ce se îndrăgostise familia Montgomery de locul acela.

– Judecând după zgomote, ceilalţi băieţi ai mei sunt la etajul doi. Justine aruncă o privire peste umăr. Ce-ar fi să începem acolo, cu apartamentul administratorului? Ai ocazia să cunoşti şi restul familiei.

– Perfect.

Hope avu senzaţia unei uşoare atingeri dinspre stânga când cotiră ca să urce la etajul următor.

– Elizabeth şi Darcy, îi spuse Justine când o văzu ezitând. Aceste camere din faţă au, amândouă, acces la balconul dinspre Main Street.

Pentru o clipă, Hope se gândi că simţise un miros de caprifoi şi se întoarse să se uite în urmă. Tresări când o auzi pe Avery strigând.

– Sunteţi acolo, sus?

– Urcăm la doi, îi răspunse Owen.

– A durat mai mult decât am crezut. Avery urcă treptele în fugă. Ce părere ai?

– E mare, şi minunat conceput. Dintre camerele pentru oaspeţi, n-am văzut decât ADA, de la parter. Urcăm la doi şi o luăm de sus în jos.

– Poţi să-ţi vezi apartamentul.

Hope continuă să urce, clătinând din cap cu îngăduinţă şi ţinându-se strâns de balustrada provizorie. Imaginaţie, îşi spuse, retrăgându-şi din nou mâna. Ar fi putut să jure că atinsese un metal neted.

– Apartamentul administratorului. Justine gesticula, arătând în acea direcţie. Şi Penthouse, unde cineva este foarte ocupat.

Hope intră în urma ei. Auzi fâşâitul şi pocnetul înfundat al unui pistol de împuşcat bolţuri înainte de a-l zări pe cel care-l mânuia. Lumina soarelui pătrunse ca o străfulgerare prin fereastră. Pentru o clipă, nu putu să-i vadă faţa, conştientizând numai o impresie de putere

şi de competenţă în timp ce se repeta zgomotul surd şi constant al pistolului.

Bărbatul îşi plimbă mâna pe tocul de lemn – acelaşi timp de lambriu pe care-l văzuse Hope încadrând ferestrele de la parter. Apoi lăsă pistolul în jos şi îşi schimbă poziţia fixând-o pe nou-venită cu o privire rece, evaluatoare. De undeva, din apropiere, se auzi bufnitura unui alt pistol de împuşcat. Justine începu să vorbească, făcând prezentările, şi urechile lui Hope zumzăiră. Abia ce-i auzi numele că simţi o rapid o uşurare prostească. Nu era Beckett, ci Ryder.

Îi strânse mâna şi-i simţi palma dură, acoperită de bătături, pentru un scurt răstimp, înainte ca el să şi-o retragă.

– Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc.

Dar nu era pe de-a-ntregul sigură. Căldura se înteţi, păru să se concentreze exact în locul acela. Creierul ei pulsa, asaltat de excesul de detalii, de imagini. Îşi dorea cu disperare să se aşeze şi să bea ceva – orice – foarte rece.

– Eşti OK, scumpo?

Se uită la Justine, a cărei voce venea parcă dintr-un tunel lung.

– Ah... prea multă cafea în dimineaţa asta, reuşi să îngaime. Sunt uşor deshidratată.

Ryder săltă capacul unei lăzi frigorifice, scoţând o sticlă cu apă. Când Hope nu reacţionă, mulţumindu-se să se holbeze, el deşurubă dopul.

– Atunci hidratează-te.

– Mulţumesc. Observă pentru prima oară câinele – animalul simpatic foc, de culoarea maronie e noroiului – care-o studia cu capul lăsat pe o parte. Detaliul e încântător, spuse ea, abţinându-se să soarbă cu lăcomie jumătate din conţinut pe nerăsuflate. Vorbesc despre lambriurile laterale.

– Da, s-au dovedit foarte potrivite.

– Rahat, am rămas fără muniţie. Ai cumva... Beckett intră agale. O, salut!

– Şi iată-l pe Beckett, anunţă Justine. Îi arătăm lui Hope clădirea.

– Desigur. Cred că ne-am mai întâlnit, pentru câteva secunde, acum vreo doi ani. Bine-ai venit în Penthouse. Eram de partea cealaltă a holului, în ceea ce ar putea fi apartamentul tău. Aşadar... Clare nu e cu voi?

– Am sunat-o înainte de-a veni încoace, răspunse Avery. A trebuit să se oprească la librărie, i-a căzut internetul.

– Să-ţi arătăm restul camerei, apoi parcurgem tot apartamentul. Justine îşi însoţi vorbele cu gesturi. Aici va fi camera de primire, cu acces pe balconul de la etajul doi prin uşa din capătul holului. Dormitorul e în spate, cu baia între cele două încăperi.

Hope o urmă pe un culoar scurt, apoi făcu ochii mari.

– Spaţiul ăsta e imens. Îmi place peretele culisant.

– Fiul meu, arhitectul. Două chiuvete în partea asta, duşul acolo. Cada, care e o frumuseţe, de partea cealaltă a peretelui mobil. Aici vrem ceva extravagant, faianţă cu un model complicat, impresia de mozaic, aplice de cristal scoase în evidenţă de nichelul lustruit. Stil contemporan, cu o tentă europeană clasică.

Penthouse era un apartament de lux, decise Hope, cu un pat mare având un baldachin ornamentat, cu taburete fanteziste la picioare, plus un scaun elegant, cu spătarul drept, fără braţe.

Avea senzaţia că, datorită lor, merita efortul să urci două etaje.

Se simţea din nou sigură pe picioare când străbătură apartamentul de vizavi. Din nou ferestrele superbe. O bucătărie la scară redusă, dar Owen avea dreptate, una mai mare nu i-ar fi fost necesară. Comunica direct cu camera de zi, având un aer deopotrivă confortabil şi eficient. Chiar şi cu al doilea dormitor, nu egala spaţiul de care se bucura Hope în momentul acela, dar avea ieşire pe balcon – şi oferea acces în hanul mare, frumos amenajat.

Era, cu siguranță, mai mult decât potrivit, cugetă ea, în timp ce cutreiera apartamentul. Și era de două ori mai mare decât primul ei apartament mobilat.

Dulapurile n-ar fi fost o problemă. Putea folosi spațiul oferit de al doilea dormitor, de vreme ce urma să aibă un birou la parter. Dacă voia să primească vreun oaspete, putea... Dar când decisese că voia postul acela, că voia apartamentul?

– E un spațiu frumos, practic și, din nou, foarte bine planificat.

– Dacă ajungem la o înțelegere, poți alege orice culoare vrei pentru pereți. Justine îi zâmbi. Haide acum să vezi Wesley și Buttercup, celălalt apartament al nostru. O să aibă intrare separată din exterior.

– Mi-ar plăcea să-l văd.

Îi plăcea totul, dar știa să nu era bine să ia o hotărâre la repezeală, fără să pună la punct amănuntele, fără să negocieze condițiile, fără să ia în considerare toate aspectele.

Ar fi fost o schimbare majoră – a poziției geografice, a stilului de viață, a carierei. Nu putea lua o decizie atât de serioasă fără să se gândească foarte bine.

– O să arate uluitor. Era din nou în hol, aruncând o ultimă privire în jur. Fiecare cameră e deosebită, sau va fi. Și clădirea are o asemenea personalitate, încât îți dă o stare de bine.

– Ai putea s-o iubești? întrebă Justine.

– Cred c-o iubesc deja, replică Hope surâzând.

– Vrei postul?

– Mamă, de fapt ar trebui să...

Justine se mulțumi să-și fluture mâna spre Owen, cerându-i să stea deoparte.

– Amândouă ar trebui să... Da. Rostind cuvântul, se simți îngrozită, dar conștientă că proceda corect. Chiar îl vreau.

– Ești angajată.

Avery lăsă să-i scape un strigăt de bucurie, înșfăcă o Hope paralizată de uimire și se roti în pași de dans.

Pe urmă o înhăţă pe Justine şi făcu acelaşi lucru. Când se îndreptă spre Owen, el îşi azvârli braţele în sus.

– Asta-i numai pentru fete.

Aşa că ea îi dădu un pumn în braţ.

– Sunt atât de fericită. Atât de entuziasmată. Hope!

O înşfăcă din nou, săltând-o în sus.

– Eu... Doamnă Montgomery, sunteţi sigură?

– Justine. Acum lucrăm împreună. Sunt sigură. Owen şi fraţii lui se vor lămuri mai târziu. Acum, ne-ar fi să ne-ntâlnim la prânz, la Vesta, să zicem la douăsprezece şi jumătate? O să bem nişte vin şi-o să mai discutăm.

– Da, fireşte.

Clare bătu uşor în uşă, apoi o deschise.

– Nu eram sigură că mai sunteţi aici. Am fost reţinută. Dacă în dimineaţa asta a existat un lucru care să meargă rău, s-au mai găsit încă trei pe lângă el. Ai vizitat deja clădirea?

– Fiecare cămăruţă, o informă Avery, zâmbind cu gura până la urechi.

– Dacă vrei, te conduc să vizitezi ceea ce n-ai văzut deja. Dar mai întâi salut-o pe administratoarea hotelului nostru, îi spuse Justine.

– Ai... Serios? *Serios?* O, Hope!

Hope îşi spuse că se simţea ameţită fiindcă braţele lui Clare o strângeau atât de tare, încât îi tăiau răsuflarea. Nu fiindcă luase cea mai importantă decizie din viaţa ei bazându-se mai degrabă pe emoţii şi pe instinct decât pe analiză şi raţiune.

De vreme ce femeile vorbeau cu viteza de doi kilometri pe minut, Owen le părăsi pe tăcute şi urcă la etaj.

Îşi găsi fraţii discutând despre materialele necesare pentru suportul chiuvetelor din baia apartamentului Penthouse.

– Mama a angajat-o.

– Din punct din vedere estetic, e mai bine dacă... Beckett se întrerupse în mijlocul frazei. Ce?

– Am spus că mama a angajat-o pe Hope Beaumont.

– Cum adică a angajat-o? Ryder îşi îndesă ruleta la loc, în centura cu unelte. N-o poate angaja pur şi simplu.

– Ei bine, a făcut-o. Owen își trecu o mână prin păr. Pe loc. Eu n-am putut scoate nici un cuvânt cu toate țipetele și cu tot dansul, mai ales după ce s-a alăturat corului și Clare.

– Clare e aici?

– Rămâi cu mintea la subiectul discuției, se răsti Ryder. Cum naiba ai lăsat să se întâmple asta?

– Hei, nu da vina pe mine. În plus, Hope e mai mult decât calificată, dar...

– E calificată să se foiască printr-un hotel elegant din Washington, unde are personal și bani de tocat. Iisuse, a urcat două șiruri de trepte și părea gata să cadă din picioare. Vocea lui Ryder era plină de dezgust. Probabil fiindcă umblă printr-un afurisit de șantier cu tocuri de treișpe centimetri. Era îmbrăcată în taior, pentru numele lui Dumnezeu.

– Păi venise la un interviu.

– E orășeancă. Administratorul hotelului e cheia, de el depinde dacă afacerea asta se urnește sau nu din loc. Tu și mama discutați cu ea cinci minute, și gata, este pe statul de plată.

– Am intervievat-o azi aproape o oră, fără să pun la socoteală telefonul de acum două zile. I-am citit CV-ul, l-am verificat. Cu cât obiecta Ryder mai mult, cu atât se înverșuna Owen să-și apere mama. A adus în discuție detalii la care noi nici măcar nu ne-am gândit, ba a mai și venit cu sugestii.

– E ușor să vii cu sugestiile. Să le faci să meargă e cu totul altceva. Ce-o să se întâmple prima dată când o să verse cineva cafeaua pe covor? O să cheme femeia de serviciu? N-avem femeie de serviciu.

– Nu i-ai citit CV-ul? ripostă Owen. Lucrează de la șaisprezece ani, a fost chelneriță.

– Mare brânză. Pe vremea aia nici nu terminase liceul. Acum e-acum. Ce s-a ales de supunerea la vot a elementelor principale?

– Întreab-o pe mama, îi sugeră Owen. Dar, dacă se ajunge la vot, opinia mea o să coincidă cu a ei.

– Asta-i pur şi simplu grozav, bombăni Ryder. Tu ce spui? se interesă el împungându-l cu degetul pe Beckett.

– Chiar aşa, Beckett, întrebă Justine din cadrul uşii, tu ce spui? Toată lumea înlemni, inclusiv Clare, care urcase împreună cu patroana. Tocmai când încerca să se retragă, făcându-se nevăzută, Justine îşi încleştă mâna de braţul ei. Stai liniştită, n-o să dureze mult. După câte s-ar părea, Ryder nu e de acord cu alegerea făcută de mine pentru postul de administrator, pe când Owen nu are obiecţii.

– Poate c-aş fi avut... Nu cu adevărat, decise înţelept Owen.

– Beckett?

Acesta se uită uluit de la mama lui la Clare, apoi iarăşi la mama lui.

– Adevărul e că n-am vorbit cu ea decât un minut. Este o poziţie cheie, cum spunea Ry. E *poziţia* cheie. Dar i-am citit CV-ul şi sunt de acord cu Owen că e mai mult decât calificată. În mod evident ţi-a făcut o impresie bună, fiindcă altfel n-ai fi angajat-o. Prin urmare, îmi imaginez că e în regulă.

– Atunci rămâne stabilit. Acum, înainte de a o duce pe Clare să vadă camera W&B, am să vă spun vouă, *idioţilor*, că sunteţi mai mult decât norocoşi fiindcă Hope nu m-a însoţit încoace. S-ar fi putut răzgândi, ar fi putut renunţa să lucreze pentru trei bărbaţi grosolani şi răutăcioşi. Cât despre tine... Arătă cu degetul spre Ryder. Îţi dau şase săptămâni din momentul în care îşi începe activitatea ca să-ţi ceri scuze fiindcă mi-ai pus părerea la îndoială.

– Mamă...

Ea îl întrerupse cu un gest.

– Asta-i tot ce-am avut de spus. Haide, Clare.

Cu o privire spăsită, aceasta o urmă supusă.

– Grozav, murmură Beckett, trecându-şi mâinile peste faţă Pur şi simplu grozav.

– „Îmi imaginez că e în regulă", îl imită Ryder. Te-ai declarat de acord numai ca să-ţi meargă bine cu Clare.

– Iisuse, taci din gură. Şi n-are nici o legătură cu Clare. „Sau numai una infimă", îşi zise el. Este calificată pentru post; mama o găseşte pe gustul ei. Atâta tot.

– Nici măcar n-o cunoaştem.

Deşi era el însuşi destul de nemulţumit din această cauză, Beckett clătină din cap.

– Atunci vom ajunge s-o cunoaştem. Avem apartamentul ăla vizavi, pe St. Paul. În momentul de faţă este liber. O instalăm acolo şi o punem să lucreze o vreme împreună cu mama şi cu Owen. Să se ocupe de aprovizionare, să organizeze inventarul, ce-o fi. Ea o să prindă gustul traiului într-un oraş mic, iar noi o s-o înţelegem mai bine.

Ryder deschise gura să protesteze, apoi se răzgândi.

– Este într-adevăr o idee foarte bună. Dacă cedează nervos sau dacă o dă în bară, măcar o s-o ştim înainte de a fi prea târziu.

– Şi dacă aş putea lăsa în seama ei o serie de treburi – telefoane, întocmirea unor liste şi aşa mai departe – aş avea mai mult timp să lucrez aici şi în atelier. Îi dăm apartamentul şi un salariu mic, plătit cu ora. Owen dădu din cap. S-ar putea să meargă. Dacă ea e de acord.

– Spune-i mamei, sugeră Ryder. O s-o convingă să accepte.

– Mă duc eu să-i spun. E ideea mea, adăugă Beckett, şi plecă. Le ajunse din urmă la baza treptelor exterioare. Hei! Staţi o clipă. De data asta ai făcut turul complet? o întrebă pe Clare.

– Da. O să fie superb. Am mai multe idei. Bătu cu degetul în blocnotes. O să discut cu Justine despre ele imediat ce-o să le pun cât de cât în ordine. Îţi mulţumesc fiindcă mi-ai fost ghid. Acum chiar trebuie să plec.

– Nu vrei să aştepţi un minut? Ai putea să intervii în privinţa asta. Mamă, ce-ar fi să-i ceri lui Hope să se mute aici de acum, sau cât mai curând cu putinţă? I-am putea da apartamentul de vizavi. Aşa ar avea timp să se deprindă cu oraşul, să cunoască regiunea. Şi l-ar putea ajuta pe Owen la chestiile de care vă ocupaţi voi doi.

Justine se bătu cu degetul în rama ochelarilor de soare, apoi îl privi pe deasupra lor.

– A cui e ideea asta?

– Păi, a mea, dar Ry şi Owen...

– E o idee bună. Eşti fiul meu preferat, cel puţin pe moment. O să discut cu Hope la prânz. O să stăm de vorbă în curând, Clare. Trimite-mi o parte a prezentării pe mail, oricând te simţi pregătită.

– O s-o fac.

– Vreau s-o sun pe Carolee.

Justine îşi scoase telefonul în timp ce se îndepărta.

– Îmi cer scuze pentru drama de familie, murmură Beckett.

– Avem şi noi destule. Ryder chiar n-o vrea pe Hope?

– E doar nervos fiindcă mama nu i-a cerut părerea. Beckett se feri să menţioneze cuvintele „orăşeancă", „taior" şi „tocuri de treişpe centimetri". Ascultă, mă gândeam că aş putea trece pe la tine mai târziu, să-ţi dau o mână de ajutor la munca din curte.

– Ce muncă din curte?

– Să-ţi tund iarba. Îmi lipseşte tunsul ierbii.

– O, e drăguţ din partea ta, dar am tuns-o eu în dimineaţa asta.

– În dimineaţa asta? E încă dimineaţă.

– Copiii nu dorm niciodată acasă sâmbăta, mai ales vara. Avantajul e că pot să fac o mulţime de treburi înainte de amiază. Ceea ce e bine, fiindcă sâmbetele sunt zilele în care mă străduiesc să rezolv toate problemele, iar duminicile există pentru ceea ce n-am rezolvat sâmbăta. Dar îţi mulţumesc.

– Oricând cu plăcere. Serios.

– O să ţin minte. Acum trebuie să plec, să iau copiii de la mama şi să trec pe la băcănie. Mă bucur din suflet că aţi angajat-o pe Hope. O să fie perfectă pentru han, iar hanul o să fie perfect pentru ea. Ei, pe curând.

– Da. Vino aici. Ocoli treptele, trăgând-o după el sub balconul lateral. Ieri mi-a lipsit asta.

Îşi închise gura peste a ei, foarte uşor. Zăbovi o clipă în plus când mâna ei liberă i se curbă în jurul umărului.

– E mai plăcut decât ajutorul la munca din curte, murmură ea.

– Le putem avea pe amândouă, oricând.

Clare se gândi că avea nevoie de ceva timp ca să se poată obişnui cu amândouă.

– Cred c-o să ne vedem luni.

Beckett îşi trecu mâna peste părul ei strâns într-o coadă mătăsoasă, cu reflexe aurii.

– Te sun mai târziu.

– Bine.

Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască, îşi repetă ea în gând, urcându-se în maşină. Telefoane şi sărutări şi întâlniri de vineri seara. Era aproape ca şi cum ar fi fost din nou la liceu – cu excepţia copiilor, a băcăniei, a lenjeriei care aştepta să fie împăturită şi a carnetului de cecuri căruia trebuia să-i calculeze soldul.

Îndepărtându-se la volanul maşinii, aruncă hanului o ultimă privire. Clădirea se afla acolo de două secole, cugetă ea. Şi asta schimba cumva totul.

capitolul 8

Pentru că munca din curte nu mai era pe agenda weekendului, iar el nu se putea gândi la nici o scuză rezonabilă ca să treacă pe la Clare, Beckett petrecu ceva timp în plus în atelierul familiei. Având drept companie câinii şi iPod-ul său, se apucă să lucreze la cadrul de lemn care urma să îmbrace arcada de piatră dintre hol şi coridorul de la intrare.

Nu se ocupa de dulgheria fină şi de construcţia dulapurilor în aceeaşi măsură ca fraţii lui, dar o făcea întotdeauna cu plăcere. Şi, pe moment, îi plăcea să aibă atelierul numai pentru sine.

Îşi aminti cum îl învăţase tatăl său să folosească fierăstraiele, strungul, rindeaua. Thomas Montgomery fusese răbdător, dar se aşteptase la precizie.

„N-are nici un rost să faci ceva dacă lucrezi de mântuială."

Un motto după care să te ghidezi în viaţă, îşi zise Beckett.

Dumnezeule, tatăl lui ar fi îndrăgit proiectul acela. Totul l-ar fi atras, ar fi constituit pentru el o provocare. Iubise oraşul, clădirile lui vechi, îi iubise ritmul, culorile şi sunetele. Şi politica.

Putea să stea ore în şir la Crawford's, aşezat la bar, aplecat peste farfuria cu şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi, făcând schimb de ironii tăioase cu cei mai buni dintre politicienii locali.

Pe 4 Iulie nu lipsise niciodată de la vreo paradă sau de la focurile de artificii din parcul Shafer, sau cel puţin Beckett nu-şi aducea aminte. Sponsorizase echipa din liga de juniori şi afacerea familiei continuase să meargă bine. Fusese chiar şi antrenor vreme de câţiva ani.

În felul său, îşi învăţase băieţii ce însemna să fii o parte a unei comunităţi. Şi cum să valorifici acest lucru.

Da, i-ar fi plăcut proiectul acela, de dragul muncii, al clădirii şi al comunităţii. Fie şi numai din acest singur motiv, nimic nu trebuia făcut de mântuială.

Beckett scoase ruleta, cea care îi aparţinuse tatălui său. Mama lor avusese grijă să primească fiecare câte o unealtă anume. Măsură şi trasă semne pe următoarea piesă.

Îşi îndreptă spatele când intră Justine.

– După cum văd, faci ore suplimentare.

– M-am implicat în asta. Fiindcă sunt cel care vrea să îmbrăcăm arcadele, m-am gândit c-ar trebui să mă apuc de construirea ramelor.

– Şi vor arăta excelent, ca tot restul. Uită-te la corpurile de bibliotecă. Femeia îşi puse o mână pe inimă. Voi, băieţi, faceţi aici ceva al naibii de frumos. Tatăl vostru ar fi fost atât de mândru!

– Tocmai mă gândeam la el. Aici, înăuntru, e greu să n-o faci. M-am gândit cât de mult i-ar fi plăcut să lucreze la han, să-l redea oraşului.

– Rostogolindu-şi ochii în spatele meu când vin cu vreo idee nouă. Şi voi faceţi la fel, nu-ţi imagina că nu ştiu.

– Ducem pur şi simplu tradiţia mai departe.

– Şi faceţi treabă bună în sensul ăsta, toţi trei.

– Încă mai eşti furioasă?

– Par furioasă? întrebă ea înclinând capul într-o parte.

– Poţi să-ţi ascunzi furia. Oricum, e vina lui Ry, rânji Beckett.

– E tare de cap, ca tatăl lui, şi a moştenit temperamentul meu. O combinaţie dură. Dar avea dreptate dintr-un punct de vedere. Ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu voi trei. Însă dacă-i spui asta, te-alegi din partea mea cu un şut în fund.

– N-o s-o audă de la mine. Totuşi, aş vrea să ştiu de ce-ai angajat-o aşa, în pripă.

Justine ridică din umeri, deschise uşa frigiderului din atelier, clătină din cap la vederea perechii de baxuri şi luă scoase două sticle cu băuturi răcoritoare.

– Uneori ştii că un lucru e corect şi alteori trebuie să accepţi că lucrurile se petrec dintr-un anumit motiv. Aici s-au potrivit amândouă. Râzând, sorbi din băutură. Cred că Hope s-a surprins pe ea însăşi acceptând oferta atât de repede. Nu cred că avea de gând, dar uite ce-ţi poate face dragostea. S-a îndrăgostit de locul ăsta. O să vezi.

– Cred c-o să vedem destul de repede dacă se mută aici.

– Se va muta, îl asigură Justine. Mai are de făcut nişte pregătiri şi o să se instaleze aici peste două săptămâni.

– Ai convins-o?

– Am avut un ajutor. Avery.

– Arma secretă.

– Da, e foarte întreprinzătoare, încuviinţă Justine. I-am dat lui Hope cheia, am lăsat-o să vadă apartamentul. Va trebui să ai grijă să fie proaspăt zugrăvit. Ridică din sprâncene când el răsuflă zgomotos. Ştiu, dar trebuie făcută şi asta. Apropo, am comandat o chiuvetă nouă şi un robinet nou pentru magazinul de suvenire. Şi o toaletă nouă, dacă tot eram la capitolul ăsta. Îţi trimit link-urile. Cei de la Willow Run vin săptămâna viitoare să discutăm despre proiectul final al curţii, aşa că-l pun pe Brian să arunce o privire în spatele magazinului

de suvenire. Cred că are nevoie de un patio frumos şi de un gard nou. Trebuie sădite câteva plante, adăugă ea, acum râzând de-a binelea. Iar treptele alea vechi din piatră trebuie refăcute.

– Vrei să te-ntorci cu spatele ca să-mi pot rostogoli ochii?

– O să fie frumos. Madeline a început deja să discute cu artiştii locali. Şi am semnat un contract cu Willy B.

– Tatăl lui Avery?

– În timpul liber face obiecte din metal foarte frumoase. Ai văzut sfeşnicele alea pe care mi le-a dat la ultimul Crăciun. Aşa că... sunt de părere că putem deschide către sfârşitul lui octombrie.

El simţi înghiţitura de Cola oprindu-i-se în gât.

– Mamă, nici măcar n-am început încă!

– Atunci am face bine să-ncepem. A, şi spune-i lui Clare despre gard, dacă eu n-o să am ocazia.

– OK.

– Puteţi vorbi despre asta la întâlnirea de vineri seara.

Beckett îşi lăsă băutura deoparte.

– Mi-a făcut cineva reclamă? Nu le-am spus decât lui Owen şi lui Ryder.

– Şi ei nu mi-au povestit? Trebuie să stau de vorbă cu băieţii ăştia. Ştiu de la Avery. Era şi momentul să faci un pas, dragule.

– Nu e decât o cină, sau cam aşa ceva.

– Aştepţi o cină sau cam aşa ceva cu Clare încă din adolescenţă. Asta mi-a frânt inima.

– Credeam că nu ştiai.

– Iubitule, sigur că ştiam. Sunt mama ta. Aşa cum am ştiut că făcuseşi sex pentru prima oară în noaptea când te-ai întors de la întâlnirea cu Melony Fisher.

Beckett simţi un val de căldură urcându-i pe ceafă.

– Iisuse, mamă!

Ea râse până când i se tăie răsuflarea.

– Ştiu ce ştiu, şi am fost sigură că ai ascultat cu atenţie când eu şi tatăl tău am tot vorbit, în repetate rânduri, ca să vă intre în capete, despre sexul protejat, despre

respectul faţă de partener şi despre consecinţe. Asigură-te că-ţi aminteşti totul când vei fi cu Clare.

– Iisuse, mamă!

– Te repeţi.

– Eu... Când îşi auzi telefonul sunând, Beckett îl înşfăcă de parcă ar fi fost o parâmă de salvare. Owen! Nu ştii de ce, dar îţi sunt îndatorat până peste cap. Sunt la atelier, de ce? Ce-a făcut? Serios. Da, da, vin. Îşi închise telefonul la loc, în buzunar, şi îi explică mamei sale: Ry se străduieşte să se pună bine cu tine după dimineaţa asta. Te scapă de perete. Vor să merg acolo să arunc o privire.

– Atunci du-te. Ai vreun program în seara asta?

– Nu.

– Ai putea să iei o pizza la întoarcere. Eu o să trec în revistă ce-am comandat astăzi şi alte câteva lucruri pe care le am în minte.

– Asta pot s-o fac.

– Dacă nici unul din fraţii tăi n-a reuşit să aibă o întâlnire sâmbătă seara, nu ştiu ce naiba se întâmplă cu ei. Întreabă-i totuşi, şi dacă vor, ia mai multă pizza.

*

Luni aveau la muncă trei echipe care zugrăveau apartamentul gol, se pregăteau să vopsească pereţii din magazinul de suvenire şi, fiindcă temperatura mai scăzuse puţin, văruiau exteriorul hanului. Cuprul strălucea în soare în timp ce muncitorii care puneau acoperişul lucrau la mansardă.

La ora zece, fiind gata să ia o pauză, Beckett se duse la librărie. O găsi pe Clare la computerul lui Laurie.

– Salut. Unde ţi-e echipa?

– Laurie e programată la dentist. O să ajungă mai târziu. Cassie trebuie să apară din clipă-n clipă, iar Charlene vine la unu. M-am gândit să deschid oricum azi, în loc să stau pe gânduri acasă.

– Pe gânduri?

– E prima zi de şcoală.

Clare se duse în spatele tejghelei, să-i facă o cafea, fără să fi fost rugată.

Beckett se gândi că era previzibil.

– Băieţii au făcut nazuri?

– Nicidecum. Erau nerăbdători să plece – asta o să ţină vreo săptămână. Sunt entuziasmaţi fiindcă-şi vor vedea toţi prietenii, şi vor folosi noile rechizite. Eu sunt cea cu probleme, recunoscu ea. Nici măcar nu m-am întors în casă după ce i-am pierdut din ochi, întrucât ştiam că liniştea o să mă ucidă. Şi asta o să ţină probabil tot o săptămână, după care o să fiu nervoasă când o să aibă o zi liberă, de-o să trebuiască să stau după ei.

Beckett căută în adâncurile memoriei şi simţi o uşoară căldură.

– Adoram zilele alea.

– Fac pariu că nu şi mama ta. Am urmărit toate activităţile din dimineaţa asta. Este ca şi cum ar zbârnâi întregul oraş.

– Ne-am împrăştiat peste tot. Mama vrea să deschidem magazinul de suvenire peste vreo şase săptămâni. Ştiai, adăugă el, când Clare îşi drese glasul.

– E posibil să fi spus Justine ceva. E minunat că Hope o să fie de faţă la inaugurare. Clare îi întinse cafeaua. Aşa o să cunoască o serie de oameni.

– Inaugurare? O să avem o inaugurare? Ar fi trebuit să-mi închipui.

– Mama ta o să se ocupe de asta. Presupun că tu nu trebuie decât să fii prezent. Îl bătu uşor pe mână, evident amuzată de îngrijorarea de pe faţa lui. Consideră că e o probă, înainte de inaugurarea hanului.

– Presupun că voi avea nevoie de o însoţitoare. Ce-ai zice... scuză-mă. Îşi scoase telefonul. Da. Nu, am făcut planurile pentru asta. Ţi le-am arătat. Da, am.... nu, nu. Le-am lăsat acasă. Le iau şi vin imediat acolo. Trebuie să plec, spuse, îndepărtând telefonul.

– Stai liniştit, spuse ea când îl văzu întinzându-şi mâna după portofel. Prima cană, primul client. Nu costă nimic în ziua când începe anul şcolar.

– Mulţumesc. Ce-ar fi să... Telefonul lui se auzi din nou, iar cel din librărie sună odată cu el. Mai târziu, adăugă Beckett, îndreptându-se spre uşă cu celularul la ureche. Acum ce mai e? bombăni el.

*

Era o săptămână cu întreruperi, cu progrese şi întârzieri şi cu frustrări din belşug printre toate acestea. Beckett descoperi că nu mai trebuia să caute pretexte ca s-o vadă pe Clare, întrucât nu mai avea timp. Iar când avea el, nu avea ea.

– Ar fi de crezut că doi oameni care locuiesc şi muncesc în acelaşi oraş reuşesc să se întâlnească pentru mai mult decât o conversaţie de cinci minute.

Beckett montă încă un stâlp la balustrada balconului de la etajul doi.

– Ai o obsesie. Eu am o obsesie, decise Ryder, de vreme ce ştiu la cine se referă văicărelile tale chiar şi atunci când nu foloseşti nume.

– Nu mă văicăresc, spuneam doar.

– N-o să ieşiţi împreună mâine-seară?

N-avea rost să admită că, pentru asta, mai simţea încă nevoia unui soi de pregătire.

– Ba da.

– Vorbiţi atunci. La naiba, du-te să o vezi cu ea după ce terminăm lucrul. Ţine deschis până la şase.

– Trebuie să-şi ia copiii de la şcoală. Plus că mai e şi clubul ăla de lectură la care se duce diseară.

– Oamenii vorbesc oricum prea mult, mai ales când n-au nimic de spus. Tipa cu care am ieşit în ultimul weekend? N-a tăcut nici o clipă. O pereche de picioare extraordinare şi o gură care nu se mai oprea. Îşi plimbă mâna pe balustrada abia terminată. Frumos. Îşi ridică încet privirea spre Beckett. De ce nu te duci să vezi ce face echipa din magazinul de suvenire? Fiindcă este lângă librărie, poate vei reuşi să porţi conversaţia după care tânjeşti. În plus, îndepărtezi de mine microbii bolii tale amoroase.

– Bună idee. Vrei să trimit un om de-afară să lucreze cu tine?

– Nu. Îmi place liniştea.

Beckett străbătu clădirea, unde nu era linişte, şi ieşi prin spate. Urma să dea schelele jos în curând, îşi spuse, mergând pe sub ele. Şi n-avea să mai treacă mult timp până când aveau să scape de prelata din faţă.

Traversă strada trecând în revistă etapele proiectului. Îşi îndeplini mai întâi obligaţiile, intrând în magazinul de suvenire, unde constată că mama lui intuise cu acurateţe atât culoarea, cât şi necesitatea deschiderii peretelui.

Discută cu zugravii, apoi părăsi încăperea prin uşa din spate.

Mama lui avusese dreptate şi în privinţa asta. Curtea trebuia dichisită. Poate reuşeau să adauge şi o portiţă... Îşi luă seama. „Nu începe, omule. Nu-i da alte idei."

Ocoli parcarea tocmai când Clare ieşea prin spate, grăbită, cu telefonul la ureche.

– Nu-ţi face griji pentru asta. Urează-i doar sănătate. OK, sigur. Îi făcu distrată cu mâna lui Beckett. Vorbim mai târziu. Pa.

– Probleme?

– Lynn Barney. M-a sunat să-mi spună că biata Mazie s-a întors mai devreme de la şcoală. Ar putea fi gastroenterită.

– Îmi pare rău.

– Mazie urma să stea cu băieţii mei – în seara asta e clubul de lectură.

– A, da.

– Trebuie să plec, să iau copiii, să găsesc o soluţie pentru povestea asta.

– Pot să am eu grijă de ei, se auzi spunând.

Se întrebă de unde naiba-i venise ideea.

– Poftim?

– Pot să am eu grijă de ei. Este vorba de, cât, două ore, trei?

– O, mulţumesc, dar o să găsesc eu ceva.

– Aşteaptă.

Spre amuzamentul ei şi al lui, o prinse de braţ înainte de a apuca ea să-şi deschidă portiera furgonetei. Acum, când se gândea cu adevărat la asta, ideea îi plăcea.

– Crezi că nu sunt în stare să mă descurc cu trei băieţi? Şi eu am fost băiat. Am fost unul din trei.

– Ştiu, dar...

– La ce oră pleci de-acasă?

– Ar trebui să fiu aici pe la cinci, să dau o mână de ajutor la pregătiri. De obicei începem în jur de cinci şi jumătate. Şi stăm până la şapte, însă e nevoie de ceva timp ca să-nchid şi...

– Deci de la cinci la opt. Nici o problemă.

– Da, dar trebuie hrăniţi şi îmbăiaţi şi...

– O să iau mâncarea pentru cină de la Vesta şi-o să vin la cinci.

– Păi...

– O să fie distractiv. Îmi plac puştii tăi.

– Doamne, o să-ntârzii.

– Atunci du-te. Ne vedem la cinci.

– Pur şi simplu nu ştiu... OK, se hotărî ea. Dar nu pizza. Dacă aduci spaghete sau chiftele, le pot împărţi în trei. Şi o salată. Spune-i oricui îţi ia comanda că e pentru băieţii mei. O să ştie ce le place. Eu o să mă asigur că-şi fac temele, adăugă ea, urcându-se în furgonetă. Dacă intervine ceva...

– Clare, o să fiu acolo la cinci. Du-te să-ţi iei copiii.

– Bine. Mulţumesc.

O să fie amuzant, se gândi din nou Beckett, în timp ce ea demara. Iar un meniu alcătuit din spaghete şi chiftele suna aproape perfect.

*

– De ce nu poate veni bunicul să se joace cu noi? Liam se aplecă îmbufnat asupra romanului său pentru copii.

– Ţi-am spus, are o întrunire cu grupul lui de fotografi. Acum răspunde-mi la întrebare. Ce-a găsit Mike când s-a urcat în copac?

– Cuibul unui sturz prost.

– Scrie asta.

Puştiul ridică încet ochii, cu un mic surâs afectat pe care Clare îl găsea fie adorabil, fie sâcâitor, în funcţie de dispoziţia în care se afla ea.

– Nu ştiut cum se scrie „prost".

– L-I-A-M, intonă Harry.

– Mamă! Harry m-a făcut prost.

– Harry, termină. Liam, scrie răspunsul. Murphy, de câte ori trebuie să-ţi spun să nu mai arunci cu mingea aia prin casă? Ia-o afară.

– Nu vreau să mă duc afară. Pot să mă uit la televizor?

– Da, te rog, fă-o.

– Şi eu vreau să mă uit la televizor.

Şi eu, se gândi ea, aruncându-i o privire lui Liam.

– Atunci termină-ţi temele.

– *Nu pot să sufăr* temele.

– Nici eu, amice. Harry...

– Eu le-am terminat pe ale mele.

– Minunat. Hai să repetăm cuvintele pe care trebuie să le scrii la testul de mâine.

– *Ştiu* cuvintele.

Probabil era adevărat. Pentru Harry, ortografia fusese întotdeauna floare la ureche.

– O să le repetăm oricum, apoi pe ale tale, Liam, când termini cu cartea.

– Cum se face că Murphy are voie să se uite la televizor? Liam reuşi să pară în acelaşi timp chinuit de o suferinţă îndelungată şi ultragiat. El de ce n-are teme? Nu e corect.

– A avut. Le-a terminat.

– Numai nişte cartonaşe idioate cu numere şi poze. Temă pentru ţânci.

– Nu sunt ţânc!

Protestul furios al lui Murphy răsună din camera de zi. Avea un auz de pisică.

– El face tot ce vrea. Nu e...

– Nu vreau să te mai aud spunând „nu e drept". Ştii, Liam, cu cât stai mai mult aici, văicărindu-te, cu atât

o să dureze mai mult. Pe urmă n-o să mai ai nici un pic de timp pentru joacă şi pentru televizor.

– Nu vreau să stea Beckett cu noi.

– Ţie-ţi place Beckett.

– Poate-o să fie rău. Poate-o să ţipe la noi şi-o să ne încuie în camera noastră.

Clare îşi încrucişă braţele.

– A fost vreodată rău până acum?

– Nu, dar ar putea fi.

– Dacă vrei să ţipe cineva, atunci continuă să-ţi tot întrerupi temele. O să auzi pe cineva ţipând.

Înşfăcă lista cuvintelor pe care trebuia să le scrie Harry şi începu să le citească.

Când termină, verifică tot ce scrisese el.

– Ai zece plus. Bună treabă, Harry. Acum şterge-o.

Clare se aşeză, ca să se poată concentra mai bine asupra fiului ei mijlociu.

– E bine, Liam. Însă, vezi, aici ai scris totuşi un *d* în loc de un *b*.

– De ce le-au făcut aşa, ca să se încurce între ele?

– E o întrebare bună, dar pentru asta s-a inventat guma. Scoase lista de cuvinte în timp ce băiatul corecta în silă. Ia altă foaie de hârtie.

– Am mai multe teme decât *oricine* altcineva.

Nu era adevărat, dar ea n-avea timp să-i ţină o prelegere despre întreruperi, scrisul neciteţ şi privitul în gol.

– Aproape c-ai terminat.

Băiatul se aplecă asupra hârtiei când îi citi cuvintele.

Scria mai frumos decât Harry, dar ortografia? Nu era tot atât de bună.

– Destul de corect. Ai trei greşeli şi, vezi, aici ai scris *b* în loc de *d*. Ştii cum poţi ţine minte? *B* vine de la băţ, iar băţul e pentru bătaie. Îl făcu să râdă şi decise să încheie într-o notă optimistă. O să le mai repetăm o dată mâine-dimineaţă. Acum strânge-ţi lucrurile şi te poţi uita la televizor. Ieşi din cameră împreună cu el. Nu vă bateţi, strigă, şi se repezi pe scări, să-şi împrospăteze înfăţişarea înainte de a pleca la întrunirea clubului de lectură.

Îşi îndesă cartea şi notiţele în geantă şi înşfăcă peria de păr. Se auzi soneria.

Nu numai la timp, ci cu zece minute mai devreme. Se privi în oglinda din dormitor. Ar fi putut folosi acele zece minute.

Se grăbi să coboare, la timp ca să-l audă pe Murphy spunând:

– O să ne încui în camera noastră?

– Aveţi de gând să jefuiţi banca?

– Nţ-ţţ.

– Atunci n-o să fie nevoie să vă încui. Beckett îşi luă privirea de la el, uitându-se în sus. Spaghete şi chiftele, cum s-a comandat, raportă el zâmbind.

– Mulţumesc, m-ai salvat. Luă punga, apoi simţi o gheară cuprinzându-i uşor stomacul când observă că toţi cei trei băieţi se uitau la Beckett ca la un animal bizar de la grădina zoologică. Să ducem asta în spate, ca să-ţi arăt unde e totul. Şi-au terminat temele, începu ea când se îndreptau spre bucătărie. Ar trebui să mănânce pe la şase. Scoase farfuriile în timp ce vorbea. Nici o grijă în privinţa băii, o să le fac duş dimineaţă. Pijamalele lor sunt pregătite şi le place să şi le pună cu cel puţin un ceas înainte de culcare.

– Nu sunt grăbiţi din fire.

– Întocmai. O să fiu acasă înainte de ora de culcare, care e în jur de opt şi un sfert.

– Am înţeles. Relaxează-te, Clare. Încărcăturile periculoase ale copiilor au fost dezamorsate.

– Foarte nostim. În realitate îmi fac griji pentru tine. Ei ştiu regulile, ceea ce nu înseamnă că nu vor nesocoti nici una. Ai numărul meu. Pot să ajung acasă în cinci minute dacă...

– O să ne descurcăm foarte bine. N-o să-i ascult dacă mă îndeamnă să-i ajut la distrugerea casei.

– OK. Clare răsuflă cu zgomot. Aş face bine să plec.

Reveniră împreună în cameră şi băieţii se întoarseră din nou ca unul, privindu-i cu ochii holbaţi.

– O să fiu înapoi la ora de culcare. Să fiţi cuminţi, nici o gustare înainte de cină. Baftă, îi spuse lui Beckett, care închise uşa în urma ei şi aşteptă o clipă.

– Bun, băieţi, care-i planul?

Fiind cel mai mare, Harry luă poziţie.

– Vrem fursecuri.

– La asta trebuie să spun nu. Tocmai am primit un ordin direct.

– V-am zis eu, murmură Liam.

– Vrem să ne jucăm la PlayStation. Bunicul şi bunica ne-au dat de Crăciun o PlayStation 3.

– Ce jocuri aveţi?

Harry îi adresă o privire contemplativă.

– Ştii cum se joacă?

– Te rog. Îl ai în faţa ochilor pe campionul oraşului.

– Nţ-ţţ.

Beckett se mulţumi doar să zâmbească, îndoindu-şi degetele.

– Aduceţi-o încoace.

*

Cei trei erau destul de buni, chiar şi mezinul. N-ar fi trebuit să fie surprins când se pomeni într-o adevărată competiţie. El îşi bătuse fraţii la jocurile video încă de la cinci ani. Harry avea răbdare şi se pricepea la strategii, pe când Liam se repezea cu toate forţele, o tehnică prin care ajungea fie la un succes deplin, fie la o prăbuşire în flăcări.

Iar Murphy? El trăia pur şi simplu jocul.

Se plângeau şi gemeau fără contenire, acuzându-se cu regularitate unul pe altul că trişează sau dând vina chiar pe joc. Beckett fie îi ignora, fie li se alătura. Odată ce se lămuriră că nu aveau să fie admonestaţi pentru lipsă de sportivitate şi ascultară predica potrivit căreia totul nu era decât un joc şi trebuia să fie amuzant, se dezlănţuiră încă şi mai tare.

– Te-am ucis! strigă Harry, scuturându-şi aprig pumnii în aer.

Nu prea încântat să fie ucis de un băiat de opt ani, Beckett se încruntă la ecran.

– Rahat.

– N-ar trebui să vorbeşti urât, îl informă Murphy.

– Tu nu trebuie să vorbeşti urât. Eu am dispensă pentru înjurături.

– Ei, haide, pufni Liam.

– Şi o să-mi fie reînnoită luna viitoare. Să... rahat, repetă el, văzând cât era ceasul. Trebuia să mâncăm acum o jumătate de oră.

– Am mai primit un joc Ben 10. Harry sări în sus, să-l scoată din cutie. Putem să-l jucăm mai întâi.

– Trebuie să ne-alimentăm, altminteri mama voastră o să pună băţul pe noi.

– Băţul e pentru bătaie, aşa că ştii cum se scrie un *b*.

Beckett îl studie pe Liam.

– OK. Haideţi să mâncăm.

Nu le spuse să strângă jocurile. Harry ezită, apoi ridică din umeri şi fugi în bucătărie.

Din spirit de solidaritate, Beckett alese o farfurie cu Hulk. Constată uimit că băieţii mâncau salata fără să se vaiete, dar poate era din cauză că profitau de aceste momente pentru a recapitula jocul. Sau poate erau morţi de foame fiindcă întârziase cu masa.

Îi cerură cola. În timp ce le-o turna, Murphy izbucni:

– Ar trebui să bem lapte. N-ar trebui să bem ceva acidulat.

Liam îl înghionti. Murphy îi răspunse cu un alt ghiont.

– Terminaţi. E o ocazie specială. Noaptea Bărbatului. Toată lumea primeşte băuturi acidulate.

– M-a lovit.

– Nu-i adevărat.

– Ba l-ai lovit, spuse Beckett, înainte de a veni Murphy cu inevitabilul „ba da". Şi tu ai răspuns cu altă lovitură. Sunteţi chit.

– Îi spun mamei, mormăi Murphy.

– Nu poţi face asta, bărbate.

Beckett clătină din cap în vreme ce punea spaghetele în farfurii, fără să le fi încălzit înainte.

Gândindu-se când la insultă, când la faptul că fusese numit bărbat, Murphy se holbă la el, cu buza de jos tremurând.

– Cum adică?

– Legea Frăției. Se respectă cu strictețe în Noaptea Bărbatului. Ce se petrece aici rămâne între noi.

Murphy chibzui în timp ce-și studia farfuria. Nimeni nu-i tăiase spaghetele sau chifteaua. Poate din cauză că era Noaptea Bărbatului. Își înfipse furculița în chiftea și o trimise în zbor dincolo de masă, unde ateriză în poala lui Liam.

– Două puncte, comentă Beckett.

Pe urmă se dezlănțui iadul.

Cu un țipăt de furie, Liam luă chifteaua în căușul palmei și o aruncă în fratele său. Țintise al naibii de bine, și bila moale ricoșă de fruntea lui Murphy.

Beckett se văzu silit să recunoască meritele micuțului. Nu plânse; nu ezită. Trecu la atac.

Sări de pe scaun, avântându-se spre Liam. Spaghetele zburară ca niște serpentine umede. Beckett reuși să-și înfășoare un braț în jurul taliei lui Murphy, trăgându-l înapoi în timp ce-i dădea cu frenezie un picior fratelui său. Dorindu-și cu sălbăticie să se răzbune, Liam încercă să-l înșface. Beckett se răsuci, vrând să-l blocheze, și-l izbi de masă. În acel moment, cana cu cola se vărsă peste Harry.

Străduindu-se cu disperare să pună capăt războiului, Beckett îl săltă în aer pe Liam în vreme ce Harry sărea în sus cu pumnii strânși.

– Opriți-vă, opriți-vă! Harry, a fost vina mea. Eu am răsturnat-o. Luați-o ușurel. Încetați, cu toții!

– A făcut-o dinadins! Liam își acuză fratele mai mic și se smuci, încercând să se rotească și să-i tragă un pumn.

– Ba nu. Cu o privire criminală și cu sos roșu pe față, Murphy reuși să-și atingă ținta cu o lovitură de picior. El nu mi-a tăiat-o. E vina *lui*.

– Încetaţi, cu toţii! Linişte!

Ţipetele şi acuzaţiile încetară brusc. Trei feţe răzvrătite se holbară la Beckett, care evalua din ochi pagubele.

– Uau, e o harababură destul de serioasă.

Chifteaua de la care începuse totul zăcea pe podea, pe jumătate strivită. Spaghetele şi sosul erau zoaie prelinse pe masă.

– Mama o să se-nfurie.

Şi ochii lui Murphy luceau acum, plini de lacrimi.

– Nu, n-o să se-nfurie. Ştii, puştiule, lucrurile astea se-ntâmplă când bărbaţii mănâncă singuri, fără nici o femeie lângă ei.

– Serios?

– Le am în faţa ochilor, aşa că se-ntâmplă. Aşezaţi-vă cu toţii.

– A aruncat cu o chiftea în mine.

– N-a aruncat-o în tine, îl corectă Beckett, în vreme ce Liam îl fixa pe Murphy cu acea antipatie intensă pe care numai fraţii o pot simţi unii pentru alţii. A fost un accident, fiindcă nu i-am tăiat-o. E prima zi în care mă ocup de asta, aşa că fiţi îngăduitori. Aşezaţi-vă.

– Dar am urme de chiftea pe pantaloni.

– Şi ce dacă? O să-i curăţăm după masă.

Îl aşeză pe Murphy pe scaun, apoi luă chifteaua vinovată şi o aruncă la gunoi înainte de a pune spaghetele înapoi, în farfuria lui Murphy. Luă un cuţit şi luă o altă chiftea din vasul în care le adusese, după care se apucă s-o taie.

– Mare căpetenie Murphy. Arăţi de parcă ai fi vopsit în culorile războiului.

Băieţelul îi zâmbi cu o dulceaţă îngerească.

– Îmi plac *şpaghetele*.

– Şi mie. Liam, vrei să le tai şi pe-ale tale?

– OK.

– Urmă de glonţ. Beckett atinse cu degetul pata roşie de pe tricoul băiatului. Încă mai eşti gata de luptă, Harry?

– Mie îmi place să le răsucesc pe furculiţă.

– Bună strategie. Extrem de obosit, Beckett se lăsă să cadă pe scaun. Mâncaţi, băieţi.

capitolul 9

Înfulecară ca lupii, inclusiv Beckett. Poate că războiul virtual, urmat de scurta încăierare cu chifteaua, le făcuse poftă de mâncare. După masă, cea mai bună soluţie care-i trecu prin cap fu să-i dezbrace în mica spălătorie de lângă bucătărie. În timp ce îndesa în maşină şi cămaşa lui cu urme de spaghete, cei trei se purtară aidoma tuturor băieţilor în pielea goală din istorie.

Alergară prin casă zbierând ca nelegiuiţii.

Beckett nu era sigur ce reprezenta un dezastru mai mare, bucătăria sau copiii, dar decise să se ocupe de ei mai întâi. Fiindcă se îndoia că standardele lui Clare erau suficient de scăzute încât să permită îmbrăcarea în pijamale a trei plozi lipicioşi, pătaţi de sos, îi mână în baie.

– Facem trei chestii într-una, anunţă el. Toată lumea în cadă.

– Putem face clăbuc? întrebă Murphy.

– Nu ştiu, puteţi?

– Îl avem pe Spiderman.

Harry întinse mâna către un raft din dulăpiorul cu prosoape şi scoase o sticlă de forma personajului pe care-l pomenise.

– Excelent! Beckett turnă în apă o doză zdravănă. OK, intraţi, şi eu o să...

– Avem nevoie de jucării!

Liam scoase din dulăpior un coş de plastic şi-i răsturnă tot conţinutul. După privirea vicleană pe care i-o adresă, Beckett deduse că acela nu era modul în care aborda mama lor lucrurile.

Însă era Noaptea Bărbatului.

– Bine...

– Ne trebuie săpunul. Harry luă o sticlă cu pompă. Cu ăsta-ţi poţi spăla şi părul, şi pielea.

– Comod.

– Dar trebuie să ne speli pe cap, adăugă Murphy.

– OK. Beckett studie sticla. Să-i dăm drumul.

Intrară în cadă. Dacă atenţia nu i-ar fi fost distrasă de Spiderman, de jucării şi de săpun, ar fi luat în considerare volumul de apă ce urma să fie dezlocuit.

Închise robinetele şi aruncă un prosop pe podea, unde sărise valul înspumat. Fiindcă pe moment n-avea cămaşă, îşi suflecă metaforic mânecile şi trecu la treabă.

În următoarele treizeci de secunde îşi dădu seama că avea nevoie de mai multe prosoape.

Îşi readuse la suprafaţă amintirile estompate ale băilor împreună cu fraţii lui: bătăile cu apă, jeturile, amuzamentele prosteşti, protestele împletite cu linguşiri din momentul când trebuiau să iasă din cadă.

– Uitaţi cum e treaba cu Noaptea Bărbatului. Femeile se întorc până la urmă. Dacă mama voastră vine acasă şi vede baia asta şi bucătăria, o încurcăm cu toţii, băieţi. E mai bine să scăpăm de dovezi.

Se grăbi să ia măsuri. Pentru podele, pereţi şi copii avu nevoie de vreo cinci, şase prosoape. Băieţii dezbrăcaţi reîncepură să alerge ţipând, dar cel puţin acum erau curaţi.

– Toată lumea se îmbracă. Beckett înşfăcă jucăriile ude din cadă şi le aruncă în coş. Trebuie să mă ocup de bucătărie.

Cără prosoapele jos, mută hainele ude în uscător, aruncă prosoapele în maşina de spălat.

Se uită la ceas. Iisuse, când naiba se făcuse opt fără un sfert? Mişcându-se acum în goană în timp ce de la etaj se auzeau paşi în fugă şi ţipete, înghesui farfuriile în maşina de spălat vase. Frecă masa, curăţă sosul de pe podea, apoi azvârli cârpa de vase în maşina de spălat, lângă prosoape.

– Hei, trebuie să coborâţi şi să puneţi jocurile la loc!

– Ne punem pijamalele! îi strigă Harry drept răspuns.

Urmă râsul de hienă.

– Sigur, fac pariu.

Dar era în criză de timp. Se năpusti în camera de zi, adună jocurile şi joystickurile, apoi alergă pe scări.

Băieţii îşi puseseră pantalonii de pijama şi-şi purtau bluzele pe capete, ca pe nişte turbane, stând aşezaţi pe duşumea în jurul unei movile de figurine care înfăţişau eroi de cinema.

– Pot să trag un pârţ cu braţul, îl informă Murphy. M-a învăţat Liam.

Făcu o demonstraţie, stârnind râsul isteric al fraţilor săi.

– O deprindere esenţială şi o execuţie corectă. Puneţi-vă bluzele, băieţi. Mama voastră se poate întoarce în orice clipă.

– Ea spune că e nepoliticos să faci pârţ în public, chiar şi cu braţul.

– Sunt cuvinte după care trebuie să te ghidezi în viaţă.

Luând problema în propriile mâini, Beckett trase în jos bluza lui Murphy. Şi primi din nou zâmbetul îngeresc.

– Poate fi şi mâine Noaptea Bărbatului?

Beckett simţi în stomac dogoarea celei mai stranii senzaţii de plăcere.

– Mâine nu se poate, dar o vom face din nou.

– Putem să alegem o zi când nu mergem la şcoală, ca să avem pe urmă o petrecere toată noaptea.

Spera că era cu putinţă.

– Mi-ar plăcea.

– A venit mama. A venit mama!

Murphy o luă la fugă, urmat şi apoi depăşit de fraţii lui.

Când începu Beckett să coboare o înconjuraseră, cu Murphy întinzându-şi mâinile în sus ca să fie luat în braţe, şi vorbind toţi cu o viteză incredibilă.

Ea râse, îl săltă pe Murphy şi reuşi să sărute creştetul lui Liam şi să-şi treacă mâna prin părul lui Harry.

– Noaptea Bărbatului, ce zici? Ei bine, va trebui să... Clare îşi ridică privirea spre Beckett, aflat pe trepte. Ah, salut.

– Salut. Cum a fost?

– Foarte bine. Ei, cum a mers aici?

– Perfect. Am jucat pocher, am băut un bax...

– Firește. Voi, băieți, duceți-vă sus și spălați-vă pe dinți. Vin și eu în două minute. Spuneți-i noapte bună lui Beckett.

El bătu palma cu Harry și Liam, iar Murphy îi îmbrățișă piciorul.

– O să facem o petrecere într-o noapte, îi spuse acesta din urmă mamei sale. Pa, Beckett. Pa!

Clare își lăsă geanta deoparte în timp ce băieții alergau la etaj.

– Deci e totul în ordine?

– Sigur că da.

– Nu era neapărat nevoie să le faci baie. Își bătu lateralul nasului cu degetul când Beckett păru uluit. Am simțit mirosul de săpun.

– A, da, ei... Am avut un mic incident cu spaghete.

– Înțeleg. De aia nu porți cămașă?

– Ups! exclamă el uitându-se în jos. Am uitat. Am aruncat-o în mașina de spălat, cu hainele lor. Sunt la uscat. Ah, a fost și o mică inundație, așa c-am pus și prosoapele în mașină.

Era rândul ei să pară uluită.

– Ai spălat rufe?

– Într-un fel. Merit o recompensă.

– Cred că da.

Se apropie de el și-l sărută pe un obraz și apoi pe celălalt înainte de a-și așeza ușor buzele peste ale lui.

Pielea lui era caldă și fermă, iar brațele o strânseră cu putere când se înfășurară în jurul ei.

– Miroși a suc de portocale, murmură ea simțind o dorință irezistibilă de a-l linge.

– Poftim?

– Săpunul de baie folosit de copii. La tine miroase altfel. Beckett...

– Mamă! Strigătul lui Liam o făcu să tresară. Ne-am spălat pe dinți. Harry a adus cartea.

– OK. Vin imediat. Scuză-mă, este ora de culcare, şi încerc să le citesc câteva minute în cele mai multe dintre seri.

– Eu o să plec. Vin să te iau mâine la şapte.

– Nu poţi pleca fără cămaşă.

– Nu cred că mi s-ar potrivi ceva de-al tău.

– Dar...

– Încă mai e cald.

O sărută din nou, scurt şi uşor.

– Ei bine, mulţumesc. Se retrase cu un pas, tulburată. Ar fi vrut să-i ceară să mai stea – până avea să i se usuce cămaşa. Poate să bea amândoi un câte un pahar de vin. Poate...

– Mamă!

– Nici o problemă. A fost distractiv. Pe mâine.

Clare oftă, încremenită în spatele lui.

– Vin, strigă, când îl auzi din nou pe Liam.

Poate era mai bine aşa, se gândi. I-ar fi fost greu – probabil – să fie cu Beckett când băieţii se aflau la etaj.

*

Beckett opri pe locul de parcare din spatele restaurantului Vesta.

Când o porni pe alee către scări, Brad, instalatorul lor, care se afla pe terasă, îl strigă.

– Hei, Beck? O seară grea la pocher? Ţi-ai pierdut şi cămaşa?

– Dacă era numai atât...

În apartamentul lui, se duse direct la frigider, după o bere, apoi aprinse televizorul şi se lăsă să cadă pe canapea.

– Bunule Dumnezeu!

Se simţea de parcă tocmai ar fi terminat Maratonul Bostonului.

Cum reuşea ea? Cum naiba putea face asta, şi probabil cu mult mai mult, în fiecare zi? Numai cina, ciorovăielile, harababura, imensul volum de *lucruri* de care trebuia să-ţi aduci aminte, pe care trebuia să le faci,

să le manevrezi cu cei trei copii. Era epuizat, mental şi fizic deopotrivă.

Amuzant, recunoscu el, dar istovitor.

Iar Clare trebuia să se trezească dimineaţa, să-i trezească pe ei, să-i îmbrace, să-i hrănească. *Apoi* să plece la muncă. Iar după muncă, repeta – în esenţă – ceea ce făcuse el. Şi, pe lângă toate astea, trebuia să se ocupe de casă şi să-şi conducă afacerea.

Oare femeile aveau puteri supranaturale?

Oricare ar fi fost răspunsul, dimineaţă avea să-i trimită flori mamei sale.

*

– Când am auzit că s-a întors acasă fără cămaşă, m-am gândit: Asta da, muiere sălbatică!

Avery se întinse pe patul lui Clare, sprijinindu-se în coate.

– Mai degrabă copii sălbatici.

– Chiftele zburătoare, băi inundate. Avery clătină din cap. Şi cu toate astea te scoate azi în oraş. Are caracter.

– Odată ce l-am convins pe Murphy să mă facă bărbat onorific, mi-a povestit absolut totul. Plus că am găsit două urme de mâini murdare de sos de spaghete care i-au scăpat lui Beckett. Clare luă cerceii pe care i-i alese-se Hope. S-a descurcat într-adevăr foarte bine, şi a plecat repede. Nici măcar n-a aşteptat să i se usuce cămaşa.

– Ăsta e un cod secret?

– Nu în întregime. Deşi aveam de gând să-l rog să mai stea o vreme, poate să deschid o sticlă cu vin.

– Eşti o femeie imposibil de domesticit.

– Ştii că bărbaţii şi sexul se pot pune în aceeaşi oală a lucrurilor lipsite de importanţă, pe cel mai mic ochi de la aragaz. Clare testă efectul cerceilor înclinându-şi capul de pe o parte pe alta. De fapt, pot chiar să fie luaţi de pe foc. Oricum nu sunt uşor de încadrat în programul de activităţi. Dar... odată ce am început să mă gândesc la Beckett în felul acela şi mi-am dat seama că şi el se gândea la mine în felul acela...

– Gazul a început să ardă mai tare.

– Oala dă în clocot. Nu mai e la fel de uşor s-o ţin pe ochiul mic.

– Mut-o pe unul mai mare. Acţionează în avans.

– Cred că e mai bine să văd mai întâi cum vor evolua lucrurile diseară. Eşti sigură că asta merge, da?

Se roti uşor.

– Arăţi fantastic. Nuanţa asta de albastru, cred că se numeşte turcoaz, te prinde foarte bine.

Clare îşi privi imaginea reflectată cu ochi îngustaţi. Îi plăceau liniile simple ale rochiei, scurta revărsare a fustei, care se oprea sfioasă deasupra genunchilor.

– Cu sau fără jachetă?

– Pune-o la început, şi ţi-o poţi scoate mai târziu. Da. Avery dădu aprobator din cap. O înfăţişare degajată, gen sfârşit de vară. Eşti nervoasă?

– Puţin. Şi entuziasmată. Mă duc la o întâlnire, şi pentru prima oară e vorba de un bărbat care mă interesează într-adevăr.

– Acţionează în avans, repetă Avery.

– Am reînceput să iau contraceptive. Înseamnă că acţionez în avans sau că sunt agresivă?

– Eşti pur şi simplu inteligentă. Trebuie să plec. În seara asta închid eu. O luă pe Clare de umeri. Distrează-te, şi sună-mă mâine să-mi povesteşti totul.

– Te sun.

Clare îşi mai acordă încă o clipă, studiindu-se sub toate unghiurile. Trei copii, se gândi, dar se păstrase într-o formă destul de bună, mulţumită vigilenţei şi genelor norocoase.

Dacă în seara aceea lucrurile mergeau bine, ea şi Beckett puteau – probabil că urmau – să sfârşească făcând ceea ce făceau adulţii celibatari aflaţi sub influenţa impulsurilor naturale.

– Se numeşte sex, Clare, murmură pentru sine însăşi. Simplul fapt că n-ai mai făcut aşa ceva de ani de zile nu te poate împiedica să pronunţi cuvântul.

Nici măcar nu ştia dacă se pricepea bine la asta. Ea şi Clint se bucuraseră de o relaţie sexuală sănătoasă

şi mulţumitoare, dar el fusese singurul bărbat din viaţa ei. Şi, în ciuda lungilor perioade când se aflaseră departe unul de altul, sau poate tocmai datorită acestora, ajunseseră să-şi cunoască perfect ritmurile, semnalele şi trupurile.

Şi acum Beckett.

Cum avea să fie cu Beckett? Cum avea să fie *ea* cu Beckett?

„Nu te gândi la asta, îşi ordonă, sau nu vei fi niciodată în stare să te bucuri de o simplă întâlnire. Trăieşte clipa. Înaintează pas cu pas."

Coborî la parter. Îi auzea pe băieţi în camera de joacă. Zgomotoşi, dar înţelegându-se bine. În drum spre bucătărie, îi văzu adunaţi în faţa ecranului, unde se derula o luptă între supereroi. Alva stătea la masă, răsfoind o revistă de grădinărit, în timp ce din cuptorul cu microunde se auzea pocnetul vesel al floricelelor de porumb.

– Se uită la *Cum să-ţi dresezi dragonul.*

– Iarăşi?

– Bună treabă, îmi place. Alva îşi înclină în jos ochelarii pentru citit. Clare, arăţi minunat.

– E plăcut să te îmbraci pentru o întâlnire. E altceva, dar plăcut.

– Te-ai descurcat bine. Iar el e foarte punctual, adăugă Alva când se auzi soneria. Vrei să deschid eu, ca să-ţi poţi face o intrare de efect?

– Nu, şi e prea târziu, zise ea, în timp ce Harry striga: „Deschid eu!" Mai bine mă duc să-l salvez de haită.

Îl copleşiră imediat ce intră, bombardându-l cu întrebări, implorându-l să facă o partidă. Ea îşi dădu seama că se obişnuise să-l vadă în haine de lucru, aşa că simţi o vibraţie de plăcere studiindu-l în pantalonii negri eleganţi şi în haina gri oţel.

Ţinea în mână un buchet de trandafiri îmbobociţi şi se uita în jos, la băieţi, cu un zâmbet larg.

În clipa aceea, Clare ştiu că nu mai avea scăpare.

– Băieţi, lăsaţi-l pe Beckett măcar să intre în casă.

Zâmbetul lui se îndulci când se uită la ea. Ochii i se încălziră.

– Arăţi extraordinar.

– Mama s-a îmbrăcat frumos pentru că iese în oraş, îl informă Murphy.

– Şi eu ies. Astea sunt pentru tine.

– Sunt superbe. Mulţumesc.

Clare văzu privirea solemnă şi cercetătoare a lui Harry când îşi aplecă fruntea să miroasă florile. Îşi plimbă instinctiv mâna în josul spatelui lui.

– Intră până pun astea în apă. O să...

– Mamă.

– O clipă, Liam.

– Mamă, mi-e rău. Mă doare burta.

Când se întoarse spre el, copilul se aplecă şi vărsă pe pantofii musafirului.

– O, Doamne! Clare îi întinse lui Beckett florile înapoi. Harry, du-te să-i spui doamnei Ridenour că lui Liam i s-a făcut greaţă şi cere-i un prosop.

– Uau, zise Beckett, în timp ce Clare se apleca să pună mâna pe fruntea băiatului.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Lasă-mă să... Puiule, eşti puţin cam fierbinte.

– Nu mă simt bine.

– Ştiu. Să mergem sus. Beckett, îmi cer scuze.

– Nu-ţi face probleme.

Alva veni în grabă, cu prosoape, cu o găleată şi cu un mop.

– Liam a vărsat, o informă Murphy.

– Am auzit. Sărăcuţul – şi bietul de tine, îi spuse ea lui Beckett. Să curăţăm asta.

– Trebuie să-l duc sus. Clare îi adresă lui Beckett un zâmbet distrat. Trebuie să las ieşirea pe altă dată.

– Sigur.

– Florile... mulţumesc. Îmi pare rău. Haide, puiule.

Îl luă pe Liam în braţe. Băiatul îşi lăsă pe umărul ei obrazul palid.

– Pot să stau în patul tău?

– Sigur că da. O să te facem bine. Harry, scumpule, vrei să aduci un pahar cu bere de ghimbir?

Sus îi spălă faţa şi îi ţinu capul când el vărsă a doua oară. Îi luă temperatura – treizeci şi şapte cu trei –, apoi îl sili să bea berea cu ghimbir.

– Am vărsat de două ori.

– Ştiu, îl consolă ea, punându-i pijamaua cu Iron Man. Îţi mai e greaţă?

– Nu.

– O să aduc o găleată aici, s-o ai la îndemână dacă o să-ţi mai vină să vomiţi şi n-o să poţi ajunge până la baie. Clătinând din cap, luă telecomanda televizorului. Cartoon Network sau Nickelodeon?

– Nick. Mă simt mai bine de când am vărsat.

– Asta-i minunat, puiule.

În ochii copilului licăriră lacrimi când i se cuibări la piept.

– N-am vrut să vărs peste Beckett.

– Bineînţeles că n-ai vrut.

– E furios?

– Nu, nu este. Îl sărută pe Liam în creştet. O să-mi schimb hainele.

– Tu eşti furioasă? întrebă el în timp ce ea îşi scotea din comodă nişte pantaloni de yoga şi un tricou.

– De ce-aş fi?

– Fiindcă te-ai îmbrăcat frumos.

Clare îşi azvârli din picioare pantofii eleganţi, dar nepractici.

– A fost amuzant. Şi-o să mă mai îmbrac frumos şi altă dată.

Deschise pe jumătate uşa dulapului, folosind-o drept paravan, şi îşi scoase rochia. Mirosea uşor a vomă, aşa că o îndesă în sacul cu lucruri de dus la curăţătorie.

– Mamă, poţi să mi-i dai, te rog, pe Iron Man – pe cel nou, nu pe ăla vechi – pe Wolverine şi pe Deadpool? Şi pe Luke?

Luke era căţelul lui zdrenţuit de pluş, botezat cu numele lui Skywalker.

– Sigur că da.

– Şi pot să mai beau bere de ghimbir?

– Bineînțeles. Îi puse din nou mâna pe frunte, apoi i-o atinse cu buzele. „E încă fierbinte, se gândi, și atât de palid!" Mă-ntorc într-un minut. Ți-am lăsat găleata aici. Strigă-mă dacă ți se face greață între timp.

– OK. Săru' mâna, mami.

Clare îi aduse mai întâi jucăriile și îl lăsă încovrigat în jurul lui Luke.

– Alva? Îți mulțumesc tare mult pentru...

Se întrerupse când din camera de joacă ieși un Beckett desculț.

– Tocmai a plecat. A spus să suni dacă ai nevoie de ajutor. Ce face Liam?

– Mai bine, cred. E în patul meu, se uită la Nickelodeon cu câinele lui de pluș, cu Wolverine, cu Iron Man și cu Deadpool drept companie. Deadpool e...

– Știu cine este Deadpool. Uiți mereu c-am fost și eu un băiețel.

– Știi cine e Deadpool. OK, oricum, are febră mică și a-nceput deja să-i revină puțină culoare în obraji, prin urmare s-ar părea că are același lucru pe care l-a avut Mazie. Nu mă așteptam să rămâi.

– Aveam întâlnire.

– O, dar...

– Așa că, de vreme ce tu m-ai lăsat cu buza umflată, stau cu fârtații. Așa face orice bărbat. Presupun că trebuie să ai grijă de bolnav. Și presupun că n-ai una dintre uniformele alea, cu fustiță albă și...

– Liam a vărsat din nou? întrebă Murphy.

– Da, dar după aceea a început să se simtă mai bine. Îi puse o mână pe frunte. Ție cum îți e?

– Nu mi-e greață.

– Nu-ți spunem degeaba Mațe de Fier. Harry?

– Mi-e foarte bine. O să jucăm Bendominoes, dar Beckett nu știe regulile.

– Învăț repede. Instalează jocul și pregătește-te să mănânci bătaie.

– Nici o șansă!

Harry înșfăcă imediat cutia.

– Beckett, nu e nevoie să... Of, la naiba, trebuie să-i mai duc nişte bere de ghimbir lui Liam. Nu vreau să se deshidrateze. Acordă-mi un minut.

Se grăbi să intre în bucătărie. Floricelele de porumb erau într-un castron, iar frumoşii, superbii ei trandafiri, într-o vază de pe masă.

– Te încurc?

Se întoarse şi-l văzu pe Beckett în cadrul uşii.

– Nu, sigur că nu, dar nu-ţi poţi dori să-ţi petreci două seri la rând cu o droaie de copii, dintre care unul ţi-a vărsat pe pantofi. Apropo, ce-ţi fac pantofii?

– Vor supravieţui.

– Liam se temea că te-ai supărat pe el.

– Nu poate fi acuzat că m-ar fi luat drept ţintă.

O urmări turnând berea de ghimbir în pahar şi punând apoi câţiva biscuiţi într-un bol.

Se gândi la copil, silit să stea în pat în vreme ce fraţii lui se jucau.

– Ce-ar fi să i le duc eu?

– Păi... bine.

El rezolvă problema luându-i din mână paharul şi bolul.

– Am auzit că mai târziu sunt filme şi floricele.

– Da, ăsta era planul – acum cu o mică întârziere.

– Pot să aştept. Pot să aştept, repetă Beckett, asigurându-se că ea înţelesese mesajul.

– Beckett, spuse Clare când el îi întorcea spatele. Ce zici de nişte ouă jumări?

– Ce-i cu ele?

– Dacă Liam nu varsă biscuiţii, o să vrea ouă jumări. E mâncarea lui de bolnav. Harry preferă supa Campbell's Chicken & Stars, iar Murphy – deşi lui i se face rău foarte rar – pâine prăjită cu gem de căpşune. Pot să fac ouă jumări. Şi am nişte vin.

– Sună bine. Aproape tot atât de bine ca uniforma aia de infirmieră.

– E la curăţătorie.

– La naiba. N-am nimerit momentul.

Ea zâmbi către spatele lui Beckett, urmărindu-l când ieşea. Nu dădea bir cu fugiţii când era vorba de un copil bolnav şi-i făcea stomacul să vibreze când o săruta. Şi ştia cine e Deadpool.

În mod cert, nu mai avea scăpare.

La etaj, Beckett intră în camera lui Clare şi se gândi cât de mic părea băiatul în patul ei.

– Cum îţi merge, puştiule?

– Am vărsat de două ori.

– Aşa păţeşti când mănânci atâtea stridii şi bei atâta whisky.

– N-am mâncat stridii şi n-am băut whisky!

– Da, aşa spui tu acum.

Copilul îmbrăţişa strâns căţelul de pluş jerpelit.

– N-am vrut să vărs pe tine.

– Lucrurile astea se-ntâmplă între bărbaţi.

Beckett se aşeză pe marginea patului şi-i întinse paharul şi bolul.

– Da?

– Întreabă-mă din nou peste zece ani. Fac pariu că Deadpool a vărsat mai înainte pe Wolverine.

– Nu, el... Serios?

– Nu m-ar surprinde. Intrigat, Liam îl luă în mână pe Deadpool şi scoase sunete asemănătoare cu voma. Frumos. Mama ta a zis că-ţi face ouă jumări dacă te simţi în stare să le mănânci.

– Poate. Te uiţi la televizor cu mine?

– Două minute.

Deşi nu aşa se imaginase ajungând în patul lui Clare, Beckett îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se de tăblie. Şi băiatul îşi căută o poziţie mai bună, aşezându-şi capul în scobitura cotului său.

Şi se uită în sus cu un zâmbet îngeresc, exact ca al fratelui mai mic.

*

Jucară Bendominoes – un joc foarte frumos – în timp ce Clare pregătea ouăle jumări pentru micul pacient.

Beckett se uită la un film amuzant, împreună cu copiii, pe când Clare stătu lângă băiatul bolnav. O aşteptă până când îi duse pe ceilalţi doi la culcare şi verifică în ce stare se afla Liam.

– A adormit, îi spuse ea când se întoarse la parter. Şi i s-a răcorit fruntea. Aş zice că a trecut criza. Harry o să fie următorul, iar la el o să fie mai rău.

– O viziune optimistă.

– Ştiu eu ce ştiu. Aşadar. Ouă jumări în bucătărie?

– Nu trebuie să te deranjezi. Cred că eşti obosită.

– Sunt moartă de foame, şi chiar vreau un pahar cu vin.

– M-ai convins.

Nu era o afacere chiar atât de proastă, să stea în bucătărie, bând vin, în vreme ce ea pregătea jumările. Inspirat, se duse în camera de zi şi luă trei lumânări pentru ceai, ţinute în pahare de un albastru întunecat.

– Te deranjează? Pentru seara asta avusesem în vedere o cină în lumina lumânărilor.

– Îmi place.

Clare deschise un sertar şi îi întinse o brichetă.

Mâncară ouăle cu pâine prăjită în atmosfera romantică a trandafirilor şi lumânărilor.

– Mă bucur că ai rămas.

– Şi eu. Iar în lumina asta eşti atât de frumoasă cum mi-am imaginat. Vrei să încercăm weekendul următor o masă pe care să nu fii nevoită s-o pregăteşti?

– Vineri seara?

– La aceeaşi oră, pe acelaşi canal.

– O cauţi cu lumânarea. S-a făcut. OK, întrebarea trebuie pusă. Sigur, ai fost cândva un băieţel, dar toţi bărbaţii au fost, şi nu toţi se descurcă atât de uşor cu puştii. Cum de n-ai copiii tăi?

– Cred că n-am avut niciodată intenţii prea serioase, în privinţa nimănui. Tu ai început mai devreme decât majoritatea.

– Era exact ceea ce-mi doream, şi nu voiam să mai amân. Ca şi Clint. Pur şi simplu, ştiam amândoi.

– Cum a fost viaţa cazonă?

– Ca soţie de militar, trăieşti multă vreme aşteptând. Am văzut părţi ale lumii pe care nu m-aş fi gândit niciodată că le voi vedea, am învăţat cum să mă organizez, cum să las lucrurile în voia lor. Mi-a fost dor de casă. Nu tot timpul, dar au fost momente când mi-a lipsit enorm. După ce-a fost ucis Clint, am ştiut că trebuia să mă întorc, să aduc băieţii aici. Pentru familie, pentru sentimentul continuităţii. N-aş fi reuşit fără părinţii mei, fără părinţii lui, continuă ea clătinând din cap. Au fost, sunt minunaţi. Tu ştii cum e, lucrezi împreună cu fraţii tăi, cu mama ta, te ocupi de afacerea familiei.

– Da, ştiu.

– Unii simt nevoia să se-ndepărteze de familie, iar alţii – să strângă legăturile. Cred că eu am făcut şi una, şi alta. Acum sunt acasă, sau din nou acasă. Tu te-ai gândit vreodată să pleci altundeva?

– M-am gândit, dar nu există nici un alt loc în care-aş vrea să mă aflu.

O făcu să râdă, povestindu-i despre oameni pe care-i cunoştea şi despre oameni pe care nu-i văzuse niciodată. Se ridică odată cu ea când strânse masa, şi atunci o trase mai aproape să o sărute, accelerându-i vertiginos pulsul.

– Poate-ar fi bine să stăm pe canapea, îi murmură la ureche. Să mai bem un pahar de vin. Să ne sărutăm.

„O, da, te rog", se gândi Clare.

– Toarnă tu vinul, zise ea cu glas tare. Eu mă duc să văd ce face Liam, apoi... Harry.

Alb ca hârtia, cu ochii sticloşi, băiatul stătea în cadrul uşii.

– Mi-e greaţă.

– Of, puiule. Se apropie grăbită de el şi îi puse mâna pe frunte. Da, eşti puţin cam fierbinte. O să te facem bine. Beckett!

– E OK. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, ştiu ce e de făcut.

– Continuă. Eu o să plec. Sănătate, voinicule.

– Mulţumesc. Haide, puiule.

– Pot să stau şi eu în patul tău? Pe Liam l-ai lăsat.

– Sigur că da.

Îi adresă lui Beckett o privire plină de scuze, apoi îşi conduse la etaj copilul bolnav.

capitolul 10

Weekendul trecu într-o ceaţă de îngrijiri medicale, supă şi ouă jumări. Duminică dimineaţa, atât Liam cât şi Harry se simţeau destul de bine ca să fie plictisiţi şi irascibili. Lui Clare i se păruse o idee inspirată să organizeze în camera de zi o tabără unde băieţii puteau sta împreună, având drept companie o diversitate de cărţi şi de DVD-uri. Dar noutatea îşi pierdu farmecul când Harry, care nu mai avea febră, dar continua să fie uşor slăbit de boală, declară că se săturase de fraţii lui.

Nu putea să nu-l înţeleagă, fiindcă se săturase ea însăşi de ei.

Rezolvă ultima repriză de ţipete legată de alegerea unui DVD intrând în cameră, luând telecomanda şi închizând televizorul.

– Mamă!

Acel unic cuvânt răsună într-un acord pe trei voci.

– Fiindcă nu faceţi altceva decât să vă ciorovăiţi şi să vă plângeţi din cauza filmelor, o să le dăm o pauză.

– Harry a început, zise Liam.

– Ba nu! Tu...

– Nu-mi pasă cine a început, se răsti Clare trecând la Glasul de Mamă. Eu am terminat. Acum puteţi rămâne cu toţii aici să citiţi, sau să coloraţi, sau să vă distraţi în linişte cu jucăriile. Sau vă puteţi duce să staţi îmbufnaţi în camera voastră. Şi dacă protestaţi, adăugă ea, anticipând, *toate* DVD-urile dispar până în weekendul următor.

– E vina lui, murmură Liam, abia auzit.

– Liam Edward Brewster, te-am prevenit. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt. Ochii lui se umplură de lacrimi şi de furie. Simţi ea însăşi o împunsătură care-o îndemna să plângă. Acum vreau să fie linişte zece minute.

– Mamă!

– Harry, replică ea cu o notă de avertizare în glas.

– Mi-e foame, vreau supa mea.

Revenirea poftei de mâncare era semn bun. Totuşi.

– Harry, ţi-am spus, nu mai avem. Marmie şi bunicul ne mai aduc.

– Dar mie mi-e foame acum.

– Pot să-ţi pregătesc altceva, dacă vrei. Avem supă Chicken Noodle sau Alphabet.

– Nu vreau din alea. Vreau Chicken & Stars.

– Atunci trebuie să aştepţi. Vor sosi curând.

– De ce nu pot să vină acum?

Din cauza oboselii şi a enervării, vocea lui părea a unui bebeluş plângăcios.

Simţind că-şi pierdea răbdarea, Clare îşi aminti cât de palid şi de jalnic arătase cu o noapte înainte.

– Vor sosi în curând. E tot ce pot să fac, Harry. Acum tăceţi zece minute. Trebuie să mă ocup de rufărie.

Îşi imagină că putea să se considere norocoasă dacă avea să se bucure de cinci minute de linişte, însă Murphy o urmă în bucătărie.

– Şi mie mi-e foame. Vreau unt de arahide şi un sendviş cu marmeladă.

– Scumpule, nu mai avem pâine. O să ni se aducă.

– De ce n-avem nimic din ce vreau?

– Pentru că fraţii tăi s-au îmbolnăvit şi au mâncat toate ouăle, toată pâinea şi toată supa, şi ieri n-am putut să mă duc la magazin.

– De ce?

– Pentru că Harry şi Liam s-au îmbolnăvit.

Aruncă în coş cearşafurile murdare, în vreme ce capul începea să-i zvâcnească.

– Dacă ei nu se duc mâine la şcoală, stau şi eu acasă.

– În primul rând, nu hotărăşti tu. Eu decid. Şi nu, nu să stai acasă mâine. Fiindcă nici unul dintre ei nu mai are febră, probabil că nici ei n-or să stea. „Fie-ţi milă, Doamne, te implor!" se rugă ea în gând.

– Nimeni n-o să se joace cu mine.

– Murphy, am jucat tot felul de jocuri cu tine jumătate de dimineaţă.

– Te-ai jucat cu noi *toţi*. De ce nu poţi să te joci numai cu mine?

Clare închise ochii până când scăpă de impulsul care-o îndemna să-l plesnească. Înţelegea, înţelegea cu adevărat, şi se străduia din greu să-i ofere fiecăruia dintre ei un timp petrecut numai cu el. Dar, Dumnezeule, nu atunci.

– Ce-ar fi să-ţi aduci Power Rangerii? Ai putea să te joci cu ei sus, cât fac eu paturile.

– *Trebuie* să te joci cu mine.

– Nu, nu trebuie. Deşi s-ar putea să-mi facă plăcere, nu am timp. Întrebi de ce? continuă ea, ştiind că băieţelul ar fi făcut-o dacă i-ar fi dat cea mai mică ocazie. Fiindcă trebuie să mă ocup de restul lenjeriei, de care nu m-am putut ocupa ieri, pentru că am avut grijă de Liam şi de Harry. Trebuie să pun cearşafuri curate pe paturi, fiindcă ieri n-am putut să fac nici asta, precum şi din cauză că lui Harry i s-a făcut greaţă şi a vărsat pe al lui la miezul nopţii. Vrei să auzi lista tuturor celorlalte lucruri pe care le mai am de făcut azi?

– Sigur.

Ea se opri, îşi trecu mâinile peste faţă, apoi râse.

– Murphy, mă ucizi.

– Nu te lăsa ucisă.

– Nu e decât o expresie.

Se aplecă şi-l îmbrăţişă, mai ales pentru că ea avea nevoie de o îmbrăţişare.

– Putem lua un căţeluş?

Frântă de oboseală, Clare îşi lăsă pur şi simplu capul să cadă pe umărul lui mic.

– Of, Murphy.

– Harry şi Liam s-ar simţi mai bine dacă am avea un căţeluş. Jeremy, noul meu prieten foarte, foarte, foarte, *foarte* bun de la şcoală are un căţeluş pe care-l cheamă Spike. Am putea avea şi noi un căţeluş, şi i-am putea spune Spike.

– Trebuie să-ţi alegi bine momentul când ceri un lucru, iar acum nu e deloc potrivit. Te rog nu mă întreba de ce. Lasă-mă doar să mă adun, Murphy. Să mergem sus. Tu şi Power Rangerii mă puteţi ajuta să fac paturile.

– Power Rangerii se luptă cu oamenii răi.

– Ei, dar trebuie să doarmă şi ei uneori, nu-i aşa?

Clare luă coşul cu rufărie. Deoarece nu scosese nimic din dulapul cu prosoape, avea să facă o mişcare mai puţin, punându-le la loc pe cele proaspăt spălate.

Nu mai împăturea nimic. Uf, se gândi, în timp ce Murphy se îndrepta bombănind de unul singur spre camera de zi. Unde o aştepta un miracol. Amândoi băieţii adormiseră.

– Sst. Linişte acum. Dorm, aşa că să nu facem nici un zgomot.

Nimeni nu avusese parte de prea mult somn în ultimele două nopţi – ceea ce nu părea să-l deranjeze pe Murphy guralivul, care totuşi vorbi în şoaptă când urcau scările.

Clare abia ajunsese sus când auzi pe cineva bătând în uşă cu inelul.

– Du-te după Power Rangeri, îi spuse băieţelului, şi coborî în fugă.

Avea să ucidă pe oricine i-ar fi trezit odraslele. Era gata să-l strângă de gât cu mâinile goale.

Deschise uşa dintr-o smucitură şi în minte îi reveniră cuvinte pe care se obişnuise să nu le folosească din cauza copiilor.

– Sam.

– Salut, frumoaso! Eram în zonă şi m-am gândit să trec pe aici şi să te iau la un brunch. Mă văd cu părinţii mei la club. O să facem din întâlnirea asta o petrecere.

– Momentul e nepotrivit. Cei doi băieţi mai mari ai mei au fost bolnavi tot weekendul şi acum dorm.

– Se pare că ai nevoie de o pauză. Cheamă-ţi bona. Sam zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul. Te duc departe de toate astea.

– Toate astea sunt viaţa mea, şi nu-mi las copiii singuri când nu se simt bine.

– Mamă!

– Murphy, liniște. O să-i trezești pe frații tăi.

Îl simți pe Sam înaintând în spatele ei și își schimbă poziția ca să-l blocheze.

– Dar mi-am adus Power Rangerii și-ai spus...

– Vin imediat sus. Scuză-mă, Sam, dar sunt foarte ocupată. Trebuie să plec.

– O s-o pun pe mama să te sune în legătură cu bona.

Lipsa de somn, răbdarea ajunsă capăt, lipsa afurisitei de supe Chicken & Stars răbufniră pur și simplu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu fac nici un afurisit de aranjament pentru vreo bonă. Nu mă interesează brunch-urile de la clubul tău idiot. Mă interesează să fac paturile. Am o mulțime de treabă, așa că acum va trebui să mă scuzi.

De obicei nu era nepoliticoasă, dar de data asta îi închise ușa în nas.

Afară, Sam își strânse pumnii. Îi ajungea, era sătul de jocurile ei. Acum îi zâmbea și flirta cu el, acum îl dădea afară. Și-i folosise destul de mult pe cei trei plozi ca să-l țină la distanță.

Mult mai mult decât era cazul, se gândi, îndreptându-se cu pași mari spre mașină, mai ales după ce-l văzuse pe Beckett Montgomery ieșind din casa ei cu o seară înainte – aproape la ora unsprezece.

Voia să-l facă gelos, decise el. Ei bine, era pe punctul să renunțe la rolul de Băiat Cumsecade. Pentru Clare Brewster sosise timpul să afle cine era șeful.

Își scoase mașina de pe aleea ei și o opri lângă bordură. La fel ca în ajun, rămase să supravegheze casa și să fiarbă în sinea lui.

*

În casă, Clare își mistui furia stârnită de Sam frecând cu dezinfectant camera copiilor. Lăsă ferestrele deschise ca să împrospăteze aerul și simți fierbințeala dispărându-i din creier și din stomac în timp ce muncea.

„Ce nu e în ordine cu omul ăsta? se miră ea. Nimeni nu poate fi atât de tâmpit, de egoist şi de picat din lună în acelaşi timp. Şi sâcâitor pe lângă toate astea."

Lucrurile ajunseseră într-un punct unde abia mai reuşea să fie politicoasă cu el, şi *totuşi* continua să se-ntoarcă. Poate acum îl lecuise.

Dumnezeule, îi trântise literalmente uşa în nas. Era un început, decise ea. Cu siguranţă că nimeni nu putea înţelege altceva decât „lasă-mă dracului în pace".

Stătea în genunchi, frecând în baie, când Murphy o bătu pe umăr.

– Mai eşti în mai multe locuri?

– În ce locuri?

– Ai spus că trebuie să te-aduni. Eşti tot în mai multe locuri?

Încântată, se sprijini pe călcâie şi-l îmbrăţişă cu putere.

– Doar puţin. Aproape s-a rezolvat.

– De ce n-ai făcut paturile?

– Fiindcă am vrut să fac mai întâi curăţenie. Mă lupt cu germenii. Îi ucid. Nu-i auzi ţipând?

Ochii lui se rotunjiră.

– Vreau să ucid germeni!

Ea aruncă încă o cârpă în găleată, apoi o stoarse.

– Sunt unii acolo, în colţul ăla. Lichidează-i, Murphy.

– Nu-i văd.

– Au mantii care-i fac invizibili. Nu te lăsa păcălit. Freacă-i până mor.

„Nu e rău", decise ea când băiatul atacă podeaua cu sete de răzbunare.

Îl lăsă să atace, rezemându-şi spatele obosit de cadrul uşii, în timp ce el scotea sunete care sugerau bombardamente şi lupte. Alertată de zgomotul unor paşi apăsaţi, se întoarse şi dădu cu ochii de Liam.

– Aţi tras un somn bun?

– Cred că da. Ne-am trezit. Acum ne putem uita la un film? Vrem să vedem *Războiul Stelelor*.

– Am ucis germenii. Murphy flutură cârpa ca pe un steag. Vreau să mă uit şi eu.

– Bine. Haide să facem pregătirile.

Când ajunse la parter, Harry – care arăta mult mai bine – îi aruncă o privire rugătoare.

– Mi-e foame de-adevăratelea.

– Ce-ar fi să-ţi pregătesc nişte cereale ca să-ţi alunge foamea până când... Staţi o clipă. Ridică o mână când auzi deschizându-se uşa din faţă. Au sosit proviziile. Suntem salvaţi!

– Iată-i pe băieţii mei! Rosie Murphy, cu Ed imediat în urma ei, intră cu paşi mari şi cu braţele încărcate. Îi făcu vesel cu ochiul fiicei sale şi îi întinse punga cu alimente. Am adus bunătăţi pentru doi băieţi bolnavi şi pentru fratele lor.

Scoase dintr-o altă pungă figurine reprezentând eroi din filme. În haosul care urmă, Clare îi zâmbi tatălui ei.

– A dat o raită prin ascunzătoarea ei cu obiecte pentru mituire.

– Ştii cum e mama ta.

– Da, ştiu. O să duc astea în bucătărie. Harry îşi pierde puterile din cauza lipsei de supă Chicken & Stars.

Înalt şi vânjos, cu şuviţe argintii în părul de culoarea nisipului, Ed cără pungile înăuntru şi le aşează pe masă.

– Aduc şi restul.

– Mai sunt? N-am cerut decât...

El clătină dintr-un deget şi zâmbi încreţindu-şi pielea de la colţurile ochilor verzi.

– Ştii cum e mama ta.

A doua zi nu mai trebuia să-şi bată capul cu mersul la magazin, se gândi Clare scoţând, în cantităţi suficiente pentru o săptămână, produsele de băcănie printre care bunicii îngăduitori incluseseră acadele, viermi-jeleu, chipsuri de cartofi şi batoane de îngheţată.

– Atât acadele, cât şi îngheţată? o întrebă Clare pe Rosie.

– Au fost bolnavi.

– Nu le spune decât după masa de prânz. Bonul nu era în nici o pungă.

– Consideră că ai primit o recompensă fiindcă te-ai descurcat un weekend întreg cu doi băieţi bolnavi

și cu frățiorul lor probabil sâcâitor, fără să înregistrezi vreo pierdere.

– Am fost cât pe ce. Dar nu vreau să plătiți voi pentru...

– Nu contrazice niciodată o femeie care-ți aduce mâncare.

– Legea lui Murphy? Se răsuci și-și cuprinse mama în brațe. Mulțumesc. Apoi își lăsă o clipă capul pe umărul ei. „Întotdeauna alături de mine", se gândi.

– Fetița mea e obosită, murmură Rosie.

– Puțin. Clare se retrase cu delicatețe. Moștenise părul însorit de la mama ei, însă Rosie și-l purta scurt și pieptănat șic, într-o tentă mată care se potrivea de minune feței cu linii clar conturate. Arăți atât de bine!

– Crema cea nouă. Și un somn bun peste noapte, așa cum nu-mi imaginez c-a fost al tău în ultima vreme. O, nu uita să-l întrebi pe tatăl tău dacă a slăbit.

– Și a slăbit?

– Un kilogram trei sute cincizeci. L-am bătut la cap până a început să facă exerciții de gimnastică împreună cu mine. Ținta mea e o scădere de patru kilograme și jumătate. Acum, ce pot face pentru tine?

– Ai făcut deja, și ai salvat probabil vieți. Clare alese cutia cu supă. Harry ajunsese la disperare.

– Vor cu toții sendvișuri cu brânză gratinată. O să le fac. Tu ia o pauză. Ia aer, du-te la plimbare. Ieși din casă.

Clare dădu să protesteze, apoi se abținu. În plus, o plimbare i-ar fi fost de folos.

– Îți rămân datoare.

– Dă-mi trei nepoți. A, stai, deja ai făcut-o. Plimbă-te o oră.

– O jumătate de oră. Și iau telefonul cu mine, pentru orice eventualitate.

– Cred că ne putem descurca. O să ne uităm la *Războiul Stelelor*. Să nu uit, băieții vor să petreacă o noapte la noi. Vineri noaptea e bine?

– Da, firește.

– Și poate seara ta cu Beckett Montgomery o să fie ceva mai liniștită.

– Ar fi cazul. Deşi, ţi-am spus, el a fost extraordinar.

– Băieţii Montgomery mi-au plăcut întotdeauna. Rosie adună laolaltă ingredientele pentru sendvişurile cu brânză gratinată. Şi mă bucur că te-ntâlneşti cu cineva – cu un tip pe care-l cunosc.

– De fapt nu ne-ntâlnim, adică, da, evident că am fi făcut-o, dar... Încă mi se mai pare straniu.

– Dar el îţi place.

– Întotdeauna mi-a... Da, îmi place.

– Atunci supune-l la un test de conducere, scumpo. Dar conduceţi cu prudenţă.

– Mamă, iei copiii la tine ca să pot sta eu la volan?

– Nu fac altceva decât să eliberez drumul, răspunse veselă Rosie.

Clare clătină din cap.

– Hotărât lucru, plec la plimbare.

*

Deja mijlocul săptămânii, se gândi Beckett, însă, cu toate că se loviseră de nenumărate piedici, avansaseră considerabil. Conductele de gaz fuseseră montate, deşi instalarea lor îi provocase o durere de cap cumplită. Îşi petrecuse weekendul în atelier, lucrând cu Ryder la corpurile de bibliotecă şi la ramele arcadelor în timp ce Owen fasona tejgheaua dorită de mama lor pentru magazinul de suvenire.

Proiectul suplimentar nu consuma atât de mult timp pe cât se temuse. Pe deasupra, trebuia s-o recunoască, imaginea clădirii proaspăt zugrăvite îi ridica moralul. Iar verificarea periodică a stadiului lucrărilor îi permitea să treacă pe la Clare.

Obiectivul principal se ascundea în spatele prelatei, şi Beckett era tot atât de nerăbdător ca restul oraşului s-o vadă căzând. N-avea să mai dureze mult, calculă el, potrivind o altă scândură pe balconul principal. Poate numai până săptămâna următoare, dacă mergea bine totul.

El şi cei doi oameni din echipa lui lucrară în ritm constant toată dimineaţa. Exact când îşi începeau pauza de prânz, Owen apăru în cadrul uşii.

– Arată bine. E un lemn al naibii de frumos.

– Lăcuit o să arate şi mai frumos. Mahonul o să strălucească.

– O să facă impresie. Avem nevoie de tine în spate.

Beckett intră în clădire, verificând din mers evoluţia renovării. „Facem progrese", îşi zise mulţumit.

– Lucrăm la treptele din spate. Vrem să ne mai uităm o dată la paliere, la stâlpi, la vopsea. Odată terminate, nu mai e nimic de făcut.

– Aveţi schiţa.

– Da, însă avem vreo două întrebări despre modul de încadrare în ansamblu. De asemenea, nu sunt sigur cum se vor asorta cu pavajul şi cu zidurile de piatră ale curţii. Au de gând să înceapă lucrul imediat ce termină cu patioul de la magazinul de suvenire.

– Încă n-am stabilit nimic în privinţa dalelor pentru pavaj.

– Exact, şi asta e o altă problemă.

Ieşiră afară. Terenul era accidentat, treptele pe jumătate construite, încă fără balustrade şi stâlpi. Dar el putea să vadă perfect cum avea să arate hanul.

Ryder stătea în picioare, cu mâinile pe şolduri, uitându-se în sus.

– Eşti sigur că vrei unghiurile alea la primul etaj?

– Da.

– Dacă ar urca drept ar fi mai simplu.

– Şi nu tot atât de plăcut ochiului.

– Ţi-am spus c-aşa o să zică, interveni Owen.

– Da, da. În legătură cu gardul viu...

Discutară, se certară în privinţa parcării şi a accesului, până când Beckett puse piciorul în prag.

– Alee pavată aici, pornind de pe trotuar, trecând pe lângă recepţie, apoi ocolind prin lateral şi ajungând la bolta de intrare în hol. Parcarea pentru persoanele cu handicap acolo, parcarea obişnuită în partea cealaltă.

– Am avea mai mult loc pentru parcare dacă nu ar fi gardul viu.

Beckett se uită la Ryder clătinând din cap.

– Stai aici, afară, la o masă, bând ceva. Chiar vrei să ai în faţa ochilor parcarea, ba să se mai şi holbeze la tine toţi şoferii?

– Tot o să vezi parcarea. Nu e ca şi cum am planta un şir de stejari.

– Ai senzaţia de intimitate, şi tocmai ăsta este rolul curţii. Nu rămâne loc pentru o grădină, aşa cum ar fi vrut de fapt mama. Merge aşa. O să amenajăm nişte răzoare înălţate, şi-o să găsim nişte plante agăţătoare care să îmbrace arcada. Chiar face impresie, ca şi balconul principal.

– Bine, bine, tu eşti responsabilul cu partea estetică.

– Şi am dreptate.

Buzele lui Ryder se schimonosiră.

– Ai face bine să ai. Mă duc să-nfulec ceva.

– Eu cred c-o să iau un sendviş mare de la Vesta, spuse Owen. Am de dat nişte telefoane.

– Sună bine.

– Vă ajung din urmă, zise Beckett. Mă duc să fac o inspecţie la magazinul de suvenire.

– Salut-o pe Clare, pufni Owen.

– O s-o salut, dar fac şi o verificare la magazin.

Simţea în aer o prevestire a toamnei – se schimba ceva. O adiere care purta aroma burgerilor de pe grătarul de la Crawford's ajunse până la el când deschise cineva uşa. Pe urmă simţi mirosul de vopsea, proaspăt, nou.

Asta era direcţia în care se îndreptau lucrurile, se gândi. Prospeţime şi noutate.

Observă că echipa de la magazinul de suvenire plecase deja la masă. Podelele erau acoperite cu folii de plastic, iar în faţa treptelor încă umede, vopsite într-un verde-închis, era întinsă o bandă care interzicea trecerea.

Beckett sări peste ea şi coborî treptele către zona biroului. Le trebuiau o masă de lucru, un computer,

rechizite de birou, rafturi. Şi multe alte chestii, fără îndoială, dar ăsta era domeniul lui Owen.

După toate aparenţele, echipa care lucra la pavaj plecase la masă, însă toată dimineaţa oamenii munciseră din greu. Pietrişul de pe aleea îngustă care împărţea în două întinderea de iarbă murdară fusese înlocuit cu dale. Îndepărtaseră pietrele, folosindu-le cu ingeniozitate pentru a construi un zid scund în jurul tufei de nalbă pline de flori.

Uneltele şi materialele erau stivuite în mai multe grămezi; ţinând cont de materialele rămase şi de spaţiu, ca şi de gardul care trebuia înlocuit, socoti că aveau să termine săptămâna următoare.

Putea să le raporteze fraţilor săi că, dacă totul continua fără probleme, era posibil să înceapă lucrările din Curte peste două săptămâni. Nu era rău.

Ocoli gardul vechi şi intră în librărie prin uşa din spate. Auzi nişte puştani în raionul pentru copii şi văzu doi dintre ei înghiontindu-se în zona principală a magazinului în timp ce mama lor – presupuse el – se foia printre rafturi. Cassie servea un client la tejghea, iar Laurie lucra la computer.

– Sunteţi ocupate, comentă el.

– Tocmai am încheiat primul nostru „Timp al Poveştilor" din toamna asta. Laurie se opri din tastat ca să-şi exprime mulţumirea ridicând un deget mare în sus. Am avut o mulţime de participanţi. Şi Avery ar trebui să aibă o clientelă numeroasă. Cei mai mulţi şi-au făcut planul să mănânce la Vesta.

– Probabil c-o să merg şi eu tot acolo. Clare e pe-aici?

– Jos, în anexă, pune lucrurile la loc. Să nu calci pe vreun ţânc.

În anexă, Clare punea într-o cutie materialele folosite la eveniment. În ziua aceea purta pantaloni negri, lejeri, şi o bluză albă, dantelată, cu mâneci trei sferturi.

Se gândi că i-ar fi plăcut s-o sărute în pliul delicat al cotului, iţit de sub manşetă. I-ar fi plăcut s-o sărute peste tot. Peste tot.

Două femei stăteau de vorbă studiind un aranjament cu lumânări. Una legăna ritmic un cărucior în care un pici îşi sugea degetul mare cu o intensitate sălbatică, pe când cealaltă ţinea la piept, în marsupiu, un copilaş adormit.

Micuţul din cărucior îi aruncă lui Beckett o privire aspră, bănuitoare, ca şi cum s-ar fi temut că avea să-i fure degetul preţios. Probabil că nu era momentul optim pentru o sărutare în scobitura cotului lui Clare, decise el.

– Bună.

Ea îşi întoarse privirea spre el, cu fâşii colorate de pâslă în mână.

– Bună.

– Am auzit c-aţi avut o ediţie de succes a Timpului Poveştilor.

– Da, şi e semn sigur că s-a terminat vara. E prima la care nu participă nici unul dintre copiii mei, şi asta este o altă tranziţie. Cum merge treaba?

– Înaintează. Trebuie neapărat să vii mai târziu să vezi schimbările.

– Mi-ar plăcea, dac-o să reuşesc. Îţi trimit prin e-mail fişierul cu prezentarea, imediat ce termin aici. Cred că o s-o putem îmbunătăţi, imediat ce interioarele vor prinde contur. Dar am încercat s-o fac amuzantă şi atrăgătoare.

– Minunat. O să arunc o privire. Stai, iau eu asta.

Săltă cutia înainte de a fi apucat ea s-o facă.

– Nu e grea. Am pur şi simplu de gând s-o pun în spate. Fiindcă Beckett nu i-o înapoie, ea aruncă o privire către cliente. O să-ţi arăt unde trebuie aşezată. E totul în ordine? le întrebă pe cele două femei.

– Da, mulţumim. Sunt înnebunită după genţile astea.

– Sunt confecţionate din bandă video reciclată şi din pungi de plastic. Ingenioase, frumoase şi ecologice. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de ajutor.

Ocolind mica nişă, îl conduse pe Beckett afară din încăpere.

– Fiindcă n-o folosesc decât o singură dată pe lună, o ţin pe raftul de sus. Am sperat întotdeauna c-o să mă pricep la lucrul manual, ca mamele acelea care pot face o maşinuţă de jucărie dintr-o cutie de cereale şi din nişte elastice.

– Mama MacGyver.

– Exact. Dar n-a mers.

– Eu am sperat întotdeauna c-o să arunc o minge de neatins pentru cei de la Orioles. Nici asta n-a mers.

– Viaţa este un şir de dezamăgiri. Clare surâse când el îi înteţi legănarea cerceilor cu un bobârnac. Şi de surprize.

– Copiii sunt OK?

– Înapoi la normal *şi* la şcoală. Slavă Domnului.

– Ce zici de-o repetiţie pentru seara de vineri? Îţi fac cinste cu prânzul.

Amintindu-şi de Sam Freemont şi afurisitul lui de club, se gândi cât de mult prefera să mănânce în grabă un hotdog la Crawford's sau o felie de pizza la Vesta în compania lui Beckett.

– Oferta e grozavă şi aş vrea să pot, însă fetele fac livrări şi finalizează comenzile pentru vacanţă. Pentru cea de Crăciun, explică ea.

– Pentru Crăciun? Abia a trecut Ziua Muncii.

– Ceea ce demonstrează că n-ai făcut niciodată comerţ cu amănuntul. Trebuie să avem formularul de comandă, pe o carte poştală promoţională.

– Va trebui să mă resemnez.

Se aplecă şi îi găsi gura cu a lui. Cu femeile care râdeau de cealaltă parte a peretelui, cu telefonul care suna, cu bebeluşul care se trezise şi plângea, se lăsă absorbit de propriile emoţii.

Prea mult, îşi zise. Prea mult timp până vineri, când o putea avea numai pentru el, măcar pentru câteva ore. Gustul ei, mirosul ei, forma trupului ei în timp ce o trăgea mai aproape îi puneau sever la încercare răbdarea.

– Hei, Clare, e... Hait, îmi cer scuze.

Laurie îşi ridică intenţionat privirea spre tavan când Clare şi Beckett se despărţiră.

– A apărut vreo problemă?

Clare crezu că reuşea să se poarte firesc. Sau aproape.

– La telefon e un bărbat care vrea să discute cu patroana. Aş putea să-i spun că... ai ieşit şi să-i iau numărul.

– E în ordine. O să vorbesc din camera din spate.

– Bun. Să-ţi aduc ceva, Beckett? Laurie dădu repede din pleoape. O băutură răcoritoare?

– Nu, mă simt bine. Trebuie să plec.

– Pe curând.

Laurie plecă fredonând.

– Îmi pare rău, spuse Clare. Trebuie să văd ce e cu telefonul ăsta.

– O să ies prin spate. Treci pe la şantier când ai ocazia.

– O să încerc.

Îl privi plecând, dorindu-şi, ca şi el, să vină mai repede ziua de vineri. Îşi puse o mână pe abdomenul crispat de emoţie. Poate că el se simţea bine, dar ei i-ar fi fost de folos băutura răcoritoare.

– Îmi cer scuze că v-am lăsat să aşteptaţi, spuse ea în receptor. Sunt Clare Brewster.

Când încheie convorbirea, se întoarse în sala principală a magazinului. După agitaţia şi zgomotul din dimineaţa aceea, momentul de acalmie i se păru bine-venit.

Până ce văzu licărul din privirea lui Cassie.

– Am comandat prânzul pentru noi toate, spuse Laurie.

– Minunat. Să luăm catalogul şi formularul de comandă şi să... Încetaţi, se răsti ea când cele două femei îi adresară zâmbete largi.

– Nu mă pot abţine. Laurie tresăltă pe scaun. Nu te poţi aştepta să dau peste tine şi Beckett Montgomery uniţi printr-un sărut ca-n filme şi să nu reacţionez.

– Aş fi vrut să răspund eu la telefon şi să vin pe urmă să te caut, bombăni Cassie. Ai naibii clienţi. Ştiam că între voi ies scântei, şi toată lumea a aflat că urma să ieşiţi împreună săptămâna trecută, înainte de a se-mbolnăvi copiii.

– A vărsat exact pe pantofii lui.

Clare tresări, neplăcut surprinsă.

– Și pe-asta o știe toată lumea?

– Duminică am dat de doamna Ridenour în parc și am întrebat-o cum a mers întâlnirea. Ea mi-a povestit. N-a fost prea plăcut, într-adevăr. În orice caz, e imposibil să nu observăm cum vine el aici aproape în fiecare zi. Asta nu e o noutate, dar în ultima vreme voi doi ați început să flirtați.

– Să flirtăm?

– Discret. Sau cel puțin așa am crezut până când v-am prins furișându-vă în camera din spate ca să vă dezmierdați.

– Nu ne dezmierdam. N-a fost... N-a fost decât un simplu sărut.

– Unul atât de fierbinte că ieșea fum. Laurie își flutură mâna în fața nasului. Așadar, e ceva serios, sau numai o bagatelă?

– Laurie, oficial nici măcar n-am ieșit încă împreună.

– Nici eu n-aș ieși dacă m-ar săruta așa un tip. Am sta în casă. Pe de altă parte, tu ai copiii, deci... Iar eu sunt într-adevăr gură-spartă. Gata, am tăcut! promise ea mimând tragerea unui fermoar între buze. Pur și simplu mi-a făcut plăcere să vă văd împreună. Și fumegând pe deasupra.

– Chiar că ar fi cazul să-mi iau o băutură răcoritoare.

Nu chicoti decât după ce se-ndepărtase destul ca să nu mai poată fi auzită. Își imagină că reputația ei tocmai făcuse un salt uriaș. Iar Laurie avea dreptate. Fusese un sărut fierbinte. I-ar fi plăcut să aibă parte de mai multe. Cât de curând.

capitolul 11

Scena unu, dubla doi, se gândi Beckett, bătând la ușa lui Clare. De data asta aducea un buchet vesel de margarete albe. N-avea rost să provoace soarta aducându-i același fel de flori ca săptămâna trecută.

Îl izbi, creându-i o impresie stranie, nu sentimentul de déjà vu, ci mai ales cel de intensă anticipaţie a serii, din cauza amânării.

Doar cina, îşi reaminti el. Trebuia să-nceteze să-i acorde o importanţă atât de mare, altminteri avea s-o dea în bară. Îşi derulase totul în minte de atât de multe ori, încât ai fi zis că urmau să zboare la Paris, ca să cineze la... indiferent unde se cina la Paris.

Trebuia s-o întrebe dacă fusese vreodată acolo. Călătorise mult mai mult decât el. Poate ştia franţuzeşte. Oare în liceu fusese la cursurile de franceză? Avea impresia că-şi aducea aminte...

„Doamne Sfinte, încetează", îşi ordonă.

Când îi deschise Clare, nu ştiu dacă să sară în sus de bucurie sau să fugă.

Nici ea nu voia să provoace soarta, constată el. Purta o altă rochie, una cu vârtejuri roz şi albe, şi o jachetă roz care i se oprea deasupra coatelor. Şi care-l făcu să se gândească iarăşi s-o sărute în locul acela.

Oare-ar fi trebuit să-i aducă trandafiri roz? Era un semnal?

– O să devin răsfăţată. Ea întinse mâna după buchet. O să încep să aştept flori în fiecare seară de vineri.

– M-am gândit c-aş putea să prestez serviciul ăsta.

– Bună idee, şi-ţi mulţumesc. Intră. Le pun în apă înainte de plecare. Când intră, ea îi zări mica pungă cu cumpărături din mână. Mai ai ceva?

– Nu pentru tine. Mută punga în mâna cealaltă, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice s-o atingă. Tu ai primit destule. E o mită, ca să nu mai verse nimeni peste mine. Un joc pentru PlayStation. Când mi-am petrecut vremea cu ei, m-am uitat bine la tot ce au şi nu l-am văzut pe ăsta. Unde sunt? I-ai închis într-un dulap?

– Nu, dar s-ar putea s-o fi făcut între timp părinţii mei. Îşi petrec noaptea cu Marmie şi cu bunicul.

– Aha. Mintea lui zbură instantaneu la lucrurile pe care le-ar fi putut face ei doi, singuri în casă. „Ia-o uşurel, amice, nu despre asta e vorba. Încet şi delicat, pas

cu pas." O urmă în bucătărie, privind-o cum aranja florile. E liniște aici, comentă el.

– Știu. Mi-e greu să decid dacă atunci când băieții dorm în altă parte e bizar sau încântător. Presupun că e bizar de încântător.

– Nu ți-e urât să stai singură în casă?

S-ar fi putut oferi să rămână la ea, să doarmă în camera copiilor. Sau altundeva.

– Nu, atâta vreme cât nu cedez ispitei de a citi vreun roman de groază. E o slăbiciune, și pe urmă adorm cu lumina aprinsă. N-am înțeles niciodată cum se face că, dacă n-o stingi, ești ferit de vampiri, de stafii și de demoni. Uite. Se dădu înapoi ca să admire florile. Sunt atât de frumoase. Mergem?

– Da, cred că ar fi bine.

Așa n-avea să se mai gândească la patul ei de la etaj, fără copii în casă.

– Asta nu e camioneta ta, remarcă ea când ieșiră.

– Nu. Mama a refuzat să mă lase să te scot cu ea în oraș, cel puțin de data asta, așa că mi-a dat cheile de la mașina ei. M-am simțit ca-n liceu.

– Până la ce oră ai voie să stai?

– Cunosc o mulțime de moduri de a mă furișa în casă fără să fiu văzut.

Clare se gândi la asta în timp ce el se așeza la volan.

– Vorbești serios? Intrai pe furiș în casă când erai puștan?

– Sigur. Asta nu mă ajuta întotdeauna să scap basma curată, nici unul dintre noi nu reușea mereu, dar trebuia să încerci. Nu?

– Eu n-am făcut-o, și acum mă simt dezavantajată.

– Dacă vrei, te ajut să intri pe fereastră când ne întoarcem.

– Sună tentant, dar nu e același lucru când am cheie. Ce făceai când te furișai înăuntru?

– Diverse, răspunse el după o pauză îndelungată.

– Hmmm. Acum trebuie să-mi fac griji fiindcă într-o bună zi băieții se vor decide să se-apuce de *diverse* și să se-ntoarcă apoi pe furiș. Pe moment, cea mai mare

problemă mi-o cauzează Murphy, care a decis că viaţa lui nu poate fi împlinită fără un căţeluş, şi şi-au unit cu toţii forţele împotriva mea.

– Nu-ţi plac câinii?

– Îmi plac, iar băieţii ar trebui să aibă unul. Cândva.

– În felul ăsta spun mamele *o să vedem?*

– Cam aşa ceva, recunoscu ea. Mă gândesc la asta, fiindcă ar trebui să aibă un câine. Îi adoră pe Lucy, mopsul părinţilor mei, şi pe motanul Fido.

– Părinţii tăi au motan pe care-l cheamă Fido? Cum de nu ştiu eu asta?

– El se crede câine, aşa că nu lăsăm să se ducă vestea. Oricum, sunt convinsă că merită unul şi mă simt vinovată că nu-l au încă. Pe urmă mă gândesc, o, Doamne, cine-o să-l înveţe să nu-şi facă nevoile în casă, cine-o să-l dreseze, cine-o să-l ducă la veterinar, cine-o să-l hrănească, cine-o să-l ducă la plimbare şi tot restul? Am încercat să-i conving să luăm o pisicuţă, dar n-au acceptat. Pisicuţele, m-a informat Liam dezgustat, sunt pentru fete. Nu ştiu de unde le-a intrat asta în cap. Se uită la profilul lui arcuindu-şi o sprânceană. Eşti de aceeaşi părere?

– Pisicuţele sunt pentru fete. Băieţilor ai putea încerca să le propui un motan.

– Ştii că aşa ceva e ridicol.

– Nu fac eu regulile. Ce fel de câine îşi doresc?

– Nici ei nu ştiu. Oftă, fiindcă băieţii o epuizau tot atacând subiectul. Ideea e să aibă un câine pe care să-l iubească. Mă informează şi că un câine m-ar apăra de oamenii răi când nu sunt ei acasă. Ridică din umeri. Aş putea să mă duc la adăpost şi să adopt unul, să salvez o viaţă, dar cum poţi fi sigur că un căţeluş pe care-l salvezi nu devine un câine mare şi rău, care-l latră pe poştaş şi terorizează vecinii? Trebuie să fac cercetări, să văd ce rase sunt prietenoase, potrivite pentru o familie.

Beckett opri în parcarea restaurantului.

– Îl ştii pe câinele lui Ry.

– Toată lumea-l ştie pe Dumbass. Clare îşi schimbă poziţia, ca să-i studieze profilul. Ryder îl ia peste tot. E o dulceaţă.

– Un câine al naibii de bun. Ştii de unde-l are Ry?

– Nu ţin minte să fi aflat povestea.

Coborâră fiecare pe portiera lui, apoi el ocoli maşina ca s-o ia pe Clare de mână.

– Era un câine vagabond, de şase sau şapte luni, aşa a estimat veterinarul. Într-o seară, Ryder lucra pe şantierul casei pe care şi-o construia. Când s-a întunecat, patrupedul a intrat târâş înăuntru. Numai piele şi os, cu labele sângerând, tremurând din tot trupul. Era foarte clar că stătuse o vreme în pădure. Îl aruncase cineva, mai mult ca sigur.

– Sărmanul! Afecţiunea ei pentru Dumbass se dublă instantaneu.

– S-a gândit că nu-l putea lăsa acolo, aşa că l-a luat cu el – Ryder a stat la mama până şi-a terminat casa. Prin urmare, a hrănit câinele, l-a spălat puţin, i-a oferit un loc unde să se culcuşească. Dimineaţa l-a dus la adăpost. Asta a fost acum şase ani.

Duios, se gândi ea – un adjectiv care nu era de obicei asociat cu Ryder Montgomery.

– Cred c-a fost dragoste la prima vedere.

– Ştiu că s-a interesat, gândindu-se că poate câinele fugise, se pierduse. N-avea zgardă, nici un indiciu, şi nu l-a revendicat nimeni. Dar îţi spun că în dimineaţa aia lui Ryder i s-ar fi frânt inima dacă ar fi făcut-o cineva.

– Şi totuşi l-a botezat Dumbass.

– Un nume dat din dragoste, şi adesea mult prea potrivit. Montgomery, rezervarea şapte sute treizeci, îi spuse şefului de sală când intrară în local.

Clare se gândi la povestea lui în timp ce erau conduşi la masă.

– Îmi spui asta ca să-mi demonstrezi că de fapt pedigriul n-are nici o importanţă.

– Oameni sau câini, cred că are mai mare importanţă cum sunt crescuţi decât ce strămoşi au. Remarca o făcu în mod bizar să se gândească la Sam Freemont, şi simplul fapt că îi venise în minte o enervă. Dar am înţeles că unele rase sunt mai bune pentru copii, adăugă Beckett.

– E ciudat, eu şi Clint am discutat despre adoptarea unui câine imediat ce s-a născut Harry. Ne-am gândit să mai aşteptăm, poate, un an, şi să-i lăsăm să crească împreună. Pe urmă, ce să vezi, Liam era pe drum şi ne aflam în faţa următoarei plecări a lui Clint, aşa că am fost nevoiţi să amânăm.

El dădu să spună ceva, dar îşi făcu apariţia chelnerul cu meniurile, cu lista de specialităţi, cu ofertele de cocktailuri.

Studiară o clipă meniurile în tăcere.

– Te deranjează când vorbesc despre Clint?

– Nu. Doar că nu ştiu niciodată ce să zic. Era un tip de treabă.

– Era. „Dezvăluie totul, spune tot ce e de spus", decise Clare conştientă că altminteri nu puteau înfiripa o relaţie cu adevărat profundă. A fost dragoste la prima vedere, povesti ea. A susţinut întotdeauna că aşa a fost şi pentru el. Pur şi simplu instantaneu, pur şi simplu... iată-te, haide să facem planuri pentru restul vieţii noastre împreună. Ameţitor pentru o fată de cincisprezece ani.

– Ameţitor la orice vârstă.

– N-am avut, niciodată, nici cea mai mică îndoială. Nu mi-am făcut niciodată griji, nu mi-am pus niciodată întrebări. Ne mai şi certam, am avut unele scene de mare dramatism. Cu toate astea, nu mi-am făcut griji niciodată. Părinţii mei îşi făceau; acum îi înţeleg cu siguranţă mai bine decât atunci. Dar era un băiat bun, au înţeles repede asta. Şi ei l-au iubit.

– Eraţi cuplul de aur din liceu. Cei mai buni. Şefa majoretelor şi vedeta echipei de fotbal.

– Ameţitor, repetă ea. Am fost împreună doi ani înainte de... am fost împreună. Încă o dată, am fost sigură. Nu mi-am făcut niciodată griji. Când a plecat pentru prima perioadă de instrucţie, am plâns toată noaptea. Nu fiindcă eram îngrijorată, ci fiindcă-mi lipsea cum mi-ar fi lipsit o mână.

Chelnerul se întoarse şi le luă comanda.

– Erai atât de tânără!

– Și curajoasă. Fără nici o teamă. M-am măritat cu el, am plecat cu el, mi-am părăsit casa, familia și prietenii, fără vreo tresărire de îndoială sau de regret. Clare râse. Cine era fata aia?

– Întotdeauna te-am privit ca pe o tipă care nu cunoaște frica.

– Ei, am învățat ce e teama când a apărut Harry. Ce era omulețul ăla? Dacă făceam vreo greșeală? Dacă se-mbolnăvea, dacă se rănea? Dar nici atunci nu m-am îndoit c-o să ne descurcăm. Își luă paharul cu apă și sorbi cu un zâmbet. Ne doream patru, existând și opțiunea cinci. O nebunie. Posibilitatea de a avea *cinci* copii. Îmi imaginez că i-am fi făcut dacă ar fi trăit.

– Erai fericită.

– O, da. Și uneori inuman de singură, copleșită. Atunci se furișa teama. Dar îmi spuneam că sunt prea ocupată pentru așa ceva. Eram mândră de el. Detestam să fiu fără el, detestam gândul la ceea ce înfrunta, zi de zi, noapte de noapte. Dar era făcut să fie soldat, ca și tatăl lui, ca și fratele lui. Am știut-o când m-am măritat cu el. Chelnerul le aduse vinul, oferindu-i-l lui Clare să-l guste. E bun. Încă și mai bun deoarece reprezintă semnalul că o să mi se aducă mâncare fără să fi fost nevoită s-o pregătesc.

– Mai ai. Ar trebui să termini.

– Așa e. Și ar fi trebuit să fie recunoscătoare fiindcă era dispus s-o lase să termine. Harry se juca, iar Liam plângea în pătuțul lui, continuă ea. Întrucât aveam grețuri dimineața, eram obligată să-l las să plângă până mă linișteam. Știam că eram gravidă. Încă nu făcusem testul, dar știam. Clare tăcu o clipă, o singură clipă. Nu se întorsese în Irak decât de trei săptămâni. N-am reușit să-l anunț c-o să avem al treilea copil. E cel mai mare dintre regretele mele. N-am avut niciodată ocazia să-i spun. Nu l-a văzut niciodată pe Murphy, nu i-a atins fața, nu i-a mirosit părul, nu i-a auzit râsul. Murphy n-a avut tată. Liam nu și-l amintește. Harry are, în cel mai bun caz, amintiri vagi. Clint a fost un tată bun. Iubitor, amuzant, atent. Dar ei n-au avut timp să-l cunoască.

– N-ai niciodată destul.

Înţelegătoare, dădu din cap, punându-şi mâna peste a lui. Şi el îşi pierduse tatăl.

– Nu, cred că nu ai. Au venit la uşă în dimineaţa aceea. Ştii când îi vezi. Ofiţerul, preotul. Ştii fără să se rostească vreun cuvânt. Lumina păleşte; aerul îţi iese din plămâni. Pentru un scurt răstimp nu mai există nimic.

Beckett o strânse de mână.

– Îmi pare rău.

– Îl ţineam pe Liam în braţe. Plângea – îi ieşeau dinţii şi era nervos, avea şi puţină febră din cauza asta. Harry îmi îmbrăţişa piciorul. Probabil simţise ceva, fiindcă a început şi el să plângă. Şi copilul din mine. Clint nu mai era. Au venit celelalte soţii să mă ajute, să mă aline. M-am sfărâmat într-un milion de bucăţi, năpădită de teamă, îndoieli şi îngrijorare. Şi de o suferinţă groaznică. N-am crezut c-o să-i supravieţuiesc.

Beckett se gândi la ea, singură, gravidă, cu doi copii mici, văduvă.

– Cine-ar fi putut? Cum ai reuşit?

– Tot ce ştiam era că trebuia să vin acasă. Pentru ei era nevoie să vin acasă. Era singura soluţie clară pentru noi toţi, şi era cea corectă. Aici pot să mă gândesc la Clint, pot să mă gândesc ce mult l-am iubit, şi aici am reuşit să accept că am avut ceea ce ne-a fost menit să avem. Nici mai mult, nici mai puţin. Acum am altceva. Pot să mă gândesc la el, să vorbesc despre el. Trebuie s-o fac, băieţii o merită. Exact aşa cum meritam, şi ei şi eu, viaţa pe care ne-am făcut-o acum.

– Nu ştiu dacă te-ajută cu ceva, dar ştiu că, atunci când l-am pierdut pe tata, am fost cu toţii pur şi simplu amorţiţi. Am luat-o pas cu pas, ocupându-ne de lucrurile acelea cumplite, practice, cu care eşti nevoit să te confrunţi. În cele din urmă te trezeşti într-un alt loc. În parte ţi-e familiar, în parte nu. Faci altceva din el, şi ştii că nu l-ai fi putut avea fără omul pe care l-ai pierdut.

– Da. Îi era recunoscătoare fiindcă o înţelegea. Când te gândeşti la tatăl tău, când vorbeşti despre el, îţi aduci aminte de asta. Pentru mine este la fel. L-ai cunoscut

pe Clint. Avem un trecut care-l include, aşa că, de vreme ce ieşim împreună, nu vreau să te simţi stânjenit.

Beckett reflectă o clipă, apoi cedă impulsului.

– Îl ţii minte pe domnul Schroder?

– Am făcut istoria Statelor Unite cu el. Îl uram.

– Toată lumea îl ura. Era un nemernic. Eu, Clint şi alţi câţiva băieţi i-am înfăşurat casa în hârtie igienică.

– Voi aţi fost? Şi Clint a fost amestecat în asta? Clare se lăsă pe spate şi râse. O, Doamne, mi-aduc aminte atât de bine! Probabil c-aţi folosit o sută de role. Arăta ca un transport de hârtie Charmin care tocmai explodase.

– N-are nici un rost să faci ceva dacă lucrezi de mântuială.

– Voi cu siguranţă n-aţi lucrat de mântuială. Iar domnul Schroder era un nemernic.

– Owen a organizat totul, aşa cum e de aşteptat. Eu, Owen, Ry. Alţi doi tipi ale căror nume trebuie să le protejez, fiindcă am făcut un jurământ.

– Clint nu mi-a spus niciodată, însă toată lumea a vorbit despre reuşita asta săptămâni întregi.

– Un jurământ e un jurământ. Am avut vreo cincizeci de role, şi a durat o veşnicie până le-am adunat. Dacă un grup de băieţi ar fi intrat la Sheetz, sau oriunde altundeva, să cumpere atât de multe o dată, ar fi fost prinşi. Aşa că am cumpărat cantităţi mici, din locuri diferite, am furat şi de-acasă, câte o rolă sau două, în mai multe rânduri. Am avut un plan de acţiune, hărţi şi ascunzători, trasee de fugă. A fost o campanie grandioasă, cu rezultate pe măsură.

– Aţi fost eroii necunoscuţi ai liceului din Boonsboro. Dacă am fi ştiut, am fi dat o petrecere în cinstea voastră.

– Am organizat noi una, cam o lună mai târziu. Am făcut o tabără în pădure, în apropiere de casa noastră, şi ne-am îmbătat cu bere Budweiser şi cu şnaps de piersici.

– E dezgustător.

– Da, a fost. Vremuri bune.

– Charlie Reeder. Clare întinse degetul cu o scânteie acuzatoare în ochii verzi. Unul dintre complotişti trebuie să fi fost Charlie. El şi Clint erau nedespărţiţi.

– Nu pot nici să confirm, nici să neg.

– Charlie Reeder. Era întotdeauna gata să intre în câte-o belea. Acum este poliţist. Nu se ştie niciodată. Îi plac romanele de aventuri şi espresso-urile fără zahăr.

– Cred că ajungi să cunoşti oamenii după ceea ce caută în librărie.

– Aflu şi secrete. Ştiu, de exemplu, că tuturor băieţilor Montgomery le place să citească – şi ce le place să citească. Că beţi, cu toţii, prea multă cafea. Ştiu că, de Ziua Mamei şi la aniversările mamei voastre, tu şi Owen căutaţi felicitări sentimentale, iar Ryder le preferă pe cele amuzante. Îşi ridică paharul cu vin şi-i adresă lui Beckett o privire cu subînţeles. Iar ăsta nu e decât vârful aisbergului.

– Unul dintre beneficiile colaterale ale negustorilor din oraşele mici.

– Cu siguranţă. Şi ştiu cel puţin şase clienţi care au de gând să-şi facă o rezervare de o noapte la han, pentru ocazii deosebite. O să daţi lovitura, Beckett.

– Pentru Lizzy o să fie o plăcere să aibă companie.

– Pentru cine? A, stafia voastră. Acum e Lizzy?

– Ei, am devenit mai apropiaţi. Cum crezi c-o să se descurce Hope în privinţa asta?

– Hope se descurcă, e în firea ei. Stafiile sunt o absurditate fantezistă, se gândi Clare – şi schimbă intenţionat subiectul. Cum merge cu apartamentul?

– Ar trebui să fie gata săptămâna viitoare. După cum bântuie locul ăla, Avery i-ar putea da lecţii lui Lizzy. L-a cicălit – să zicem că l-a convins – pe Owen că este nevoie de încă un strat de vopsea, aşa c-o să dureze ceva mai mult.

Stătură de vorbă pe toată durata cinei. Un frumos pas înainte, se gândi Beckett. Poate că data viitoare avea să-i propună să meargă la un film, urmat de o masă fără pretenţii. „Ia-o uşurel, la modul tradiţional", se îndeamnă el.

– A fost minunat. Clare scoase un sunet discret de plăcere pe drumul de întoarcere la maşină. Nu-mi aduc aminte când am luat ultima cină în oraş numai în compania adulţilor.

– O putem face din nou. El îi deschise portiera maşinii. Oricând vrei.

„Mâine", se gândi ea, simţind imediat o împunsătură de vinovăţie. Nu putea petrece două seri la rând departe de copiii ei. Era de preferat să obţină cât mai mult de pe urma clipei prezente.

– O să-mi verific programul, rosti cu voce tare.

Se răsuci, oferindu-i ocazia ideală s-o sărute. Constatând că el nu făcea nici o mişcare, se urcă în maşină.

Poate că, în urma discuţiei de la cină, hotărâse că prefera să rămână prieteni. S-o scoată când şi când în oraş, să fie un bun camarad pentru copii, când avea timp şi chef.

Nu putea să-l condamne. Întâlnirile au menirea de a te ajuta să-ţi dai seama dacă vrei o relaţie, şi ce aştepţi de la relaţia aceea. Iar o relaţie cu ea implica multe complicaţii, îşi zise ea când porniră spre casă.

Casă despre care ea îi reamintise fără încetare, tot povestind despre băieţi. Probabil că-i vorbise prea mult despre ei. Ce tip îşi doreşte s-asculte o grămadă de istorisiri despre copii la o întâlnire?

Şi tot ce-i istorisise despre Clint. Sperase să-i ofere o imagine completă a motivelor pentru care plecase şi pentru care se întorsese. Să fie sinceră cu el în privinţa dragostei profunde care o legase de Clint Brewster. Dar ce bărbat îşi doreşte să asculte, la o întâlnire, poveşti despre soţul mort al partenerei?

De ce nu-i vorbise despre cărţi? Ei, îşi aduse aminte că vorbiseră şi despre asta. Dar de ce nu se limitase la cărţi sau filme?

Poate, dacă ieşeau din nou, avea să-şi facă dinainte o listă de subiecte potrivite. O surprinse măsura în care voia să fie cu Beckett. O făcea să se simtă din nou femeie, cu toată acea agitaţie, cu toate acele necesităţi.

„Subiecte sigure", se hotărî ea. „Începe chiar acum."

– Voiam să-ţi spun că am citit o recenzie a ultimului roman de Michael Connelly.

– Harry Bosch[1]?

– Exact. Cred c-o să-ţi placă. Şi am un thriller de debut, programat pentru lansare luna viitoare. Poate vrei să-l citeşti. Autoarea e bună, iar la eveniment participă şi un scriitor local.

Discutară despre cărţi tot drumul. „E mai bine", îşi spuse Clare. Avea să-şi pregătească din timp replicile. Demonstrase că ştia cum să poarte conversaţii care să nu se refere la copiii ei, însă pur şi simplu n-avea prea multe ocazii pentru aşa ceva.

Când Beckett opri maşina în faţa casei, ea se bucură la gândul că putea să lucreze la site-ul web o oră întreagă, fără s-o deranjeze cineva. Îşi putea oferi luxul de nedescris al unei băi îndelungate. Putea face absolut orice îşi dorea, nestânjenită de vreo altă responsabilitate sau grijă.

– Nopţile devin răcoroase, murmură, în vreme ce Beckett o conducea către uşă. Aproape friguroase. Vara nu durează niciodată destul de mult.

– Şi iarna e prea lungă.

– Dar asta va fi o iarnă specială. Hanul, adăugă, ca răspuns la privirea lui întrebătoare. Va fi inaugurat în iarna asta.

– Aşa e. După cum se pare, o să ne îngheţe fundurile când o să ducem lucrurile înăuntru.

– O să merite. Mi-ar plăcea să vă ajut. De fapt, mor de nerăbdare s-o fac.

– Cu cât sunt mai multe mâini şi funduri, cu atât este mai bine.

– Atunci o să-mi rezerv timp pentru asta. M-am simţit minunat.

– Şi eu.

Beckett se aplecă spre ea atingându-i uşor umerii şi o sărută lent, cu infinită tandreţe.

---

[1] Detectiv, personaj principal într-o serie de bestselleruri ale lui Michael Connelly (n.red.)

„Nu, o, nu", îşi spuse ea, cu pielea începând să-i freamăte. Un bărbat nu sărută astfel o femeie când îşi doreşte doar o relaţie de prietenie.

– Mai bine intră, o îndemnă el cu voce scăzută, până nu răceşti.

Clare zâmbi visător în timp ce descuia uşa, dar rămase consternată când îl văzu retrăgându-se cu un pas.

Nu intra? Toate semnalele se schimbaseră de când nu mai avusese ea nici o întâlnire?

– Asigură-te că ai încuiat, adăugă el.

– O să mă asigur. Noapte bună.

Clare deschise uşa.

„Stai o clipă. Acţionează în avans, nu aşa a zis Avery?" Să intre singură când îşi dorea al naibii de mult să nu fie singură nu însemna să acţioneze în avans.

– Ăă, Beckett, îmi cer scuze, ştiu că e o prostie, dar n-ai vrea să intri? Casa e pustie.

Ridică din umeri a neajutorare, ceea ce o făcu să se simtă jenată.

– Sigur. Ar fi trebuit să mă ofer. Bizar de încântător, o citä el, intrând. O să verific uşa din spate.

Îl manipulase şi nu-i părea rău. Avea să-i pară rău dacă urma să constate că se înşelase şi că el nu voia să rămână cu ea. Să fie cu ea. Avea să se simtă umilită.

Dar, dacă nu afla adevărul atunci, avea să înnebunească întrebându-se. Nu-i plăcea să se întrebe.

– Totul e în ordine. Beckett ieşi din bucătărie. Nu văd nici un ticălos. Dar ar trebui să-ţi iei un câine. Cu un câine, o casă nu pare niciodată pustie. O să fii OK?

– Da, mulţumesc. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

– Mai bine nu. Ar trebui să plec.

– Trebuie să-ţi pun o întrebare.

– Care?

– La uşă, sărutul tău a însemnat „hai să mai cinăm cândva împreună" sau a fost altceva? Pentru că eu am simţit că era altceva.

– Altceva?

Ea îşi lăsă braţele să alunece pe spatele lui şi îşi apăsă buzele pe gura lui.

– Eu am simţit aşa.

– Clare, murmură el lăsându-şi fruntea să se sprijine de a ei.

– Beckett, nu mă face să te rog să urci la etaj ca să vezi dacă nu e cineva în dulapuri. Îşi puse mâinile pe obrajii lui. Vino pur şi simplu.

Se îndepărtă cu un pas şi îi întinse mâna. El i-o luă, i-o strânse cu hotărâre.

– Mi-am dorit să fiu cu tine când n-aveam acest drept.

– Vino numai dacă-ţi doreşti acum să fii cu mine.

Începură să urce scările împreună.

– Nu voiam să te grăbesc. Credeam că ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu ideea, ca să fii sigură.

– Am tendinţa să mă hotărăsc repede. În dormitor se întoarse cu faţa spre el. Suntem prieteni de multă vreme, dar trebuie să-ţi fac o mărturisire. Ştii că de la fereastra biroului meu se vede hanul.

– Da.

– În primăvară, când am avut răstimpul ăla călduros, tu lucrai când şi când afară, pe schele, pe acoperiş. Fără cămaşă. Te-am privit. Râse uşor, cu ochii într-ai lui. Şi m-am gândit la tine, şi m-am întrebat cum ar fi. Acum pot să aflu. Îşi puse mâinile pe pieptul lui. N-am mai făcut asta de o bună bucată de vreme.

– Nu e greu.

Ea râse din nou, relaxată şi fără griji.

– Voiam să spun că a trecut o bună bucată de vreme de când n-am mai dezbrăcat un bărbat. Să vedem dacă-mi aduc aminte cum se face. Îi împinse haina de pe umeri, i-o trase uşor în josul braţelor şi i-o aruncă pe un scăunel de lângă dulap. Până aici, toate bune, decise ea. Îi descheie primul nasture al cămăşii, apoi pe al doilea.

– Credeam c-o să fii sfioasă, gemu el captiv între plăcere şi disperare.

Clare îi descheie cămaşa.

– Da? Îşi lăsă capul pe-o parte. Şi de când aveam cincisprezece ani şi eram inocentă s-a scurs o bună bucată de vreme.

– Nu e vorba de asta, nu tocmai.

– Ah, mama a trei copii, tânăra văduvă. Îi scoase cămaşa, i-o aruncă peste haină. Probabil c-ai auzit cum se fac băieţeii.

– Zvonuri.

– Îmi iubesc băieţii, îi iubesc atât de mult. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui gol, şi senzaţia o făcu să închidă ochii. Procesul prin care-au fost creaţi mi-a făcut cu adevărat plăcere. Se întoarse cu spatele şi îşi săltă părul pe care şi-l lăsase pe umeri. Vrei să mă ajuţi?

Beckett îi trase în jos fermoarul, centimetru cu centimetru. Era ca un vis, se gândi, tot atât de ceţos şi de încântător. Şi aidoma celei mai intense realităţi. Fierbinte şi excitantă.

Păşi în afara rochiei căzute pe podea şi se întoarse din nou spre el întinzându-şi mâinile.

Nu era vis, nu mai era, era reală şi îl dorea aşa cum o dorea el. Nu era vis, decise când putu în sfârşit să-i simtă pielea catifelată şi inima bătându-i puternic şi repede sub mâna lui.

Îl trase către pat. Degetele ei îi trecură prin păr şi îi coborâră spre şale când li se uniră buzele. Se mişcă sub el, sexy şi sinuoasă, incredibil de seducătoare. Crezuse că o cunoştea, fusese sigur de asta. Dar nu ştiuse niciodată că în ea trăia femeia aceea sinceră şi înfocată. Femeia aceea îl luă în stăpânire şi un capriciu de-al ei l-ar fi putut conduce în rai sau în iad.

Viu... Totul în ea era viu şi vibrant şi flămând. Palmele lui aspre o mângâiară, trezindu-i pielea, pulsul, simţurile. Nu se putea sătura – de muşchii mâinilor lui, de apăsarea, de greutatea, de forma trupului lui. De respiraţiile lor contopite într-un alt sărut înăbuşitor înainte ca gura lui să coboare către sânii ei.

Răsuflarea ei explodă într-un suspin. Desfătare, dorinţă – se lăsă să cadă, să se prăbuşească renunţând la orice urmă de raţiune.

Se dezbrăcară unul pe celălalt fără vreun cuvânt, frenetic, înainte de a recădea pe pat. Clare se înfăşură în jurul lui, se împinse către el. O ofertă. O cerere.

Țipă când el se adânci în ea, un strigăt de ușurare și de eliberare. Beckett se luptă să-și păstreze controlul în timp ce o simțea vibrând, vibrând, vibrând. Dar ea se înălță din nou către el și acel unic și puternic talaz îi smulse orice voință.

O luă, lăsându-se purtat de valul fierbinte și tot mai violent, până când propria lui eliberare se învolbură în el, golindu-l.

Abia capabilă să-și recapete răsuflarea, își dădu seama că nu era sigură dacă hohotul pe care-l scosese în momentul culminant fusese un plânset sau un chiot. Avea senzația stupidă că le făcuse pe amândouă.

– Pot mai bine, murmură el, cu fața îngropată în părul ei.

– Hmm?

– Pot mai bine. Am grăbit cumva totul.

– Nu, eu am fost cea grăbită, și îți mulțumesc foarte mult că ai păstrat ritmul. O, Dumnezeule, Beckett. Te rog, nu te mișca încă. Stai, toarse ea. Îl cuprinse cu brațele, asigurându-se că rămânea nemișcat.

El se conformă bucuros, dar își înălță umerii.

– Uită-te la tine, Clare Murphy – scuză-mă, te rog, Brewster – ciufulită și îmbujorată. Ești atât de-al naibii de frumoasă.

– Îmi place să mă simt ciufulită și îmbujorată și frumoasă. Și uită-te la tine, Beckett Montgomery, îngâmfat și mulțumit de tine însuți.

– Sigur că da. Tocmai i-am tras-o librăresei din cartier și frumoasei orașului.

Ea își înăbuși un hohot de râs și îl ciupi de fund.

– Ai face bine să nu te lauzi în fața echipei.

– Aveam de gând să dau un anunț în *Citizen*.

Îi plăcea să-i privească fața, atât de relaxată acum, să se uite în ochii lui, atât de adânci și de albaștri.

– Nu uita să spui c-am fost uimitoare.

– N-aș spune decât adevărul. Se aplecă s-o sărute. M-ai distrus.

– E bine să știu că nu mi-am pierdut îndemânarea.

O sărută apăsat în lateralul gâtului, ca să-şi ofere o clipă. Nu voia să şi-o imagineze alături de altcineva, nici măcar alături de bărbatul cu care se măritase. O prostie din partea lui, probabil; o dovadă de egoism, cu siguranţă. Acolo şi atunci însă, nu putea.

Rămase tăcut o vreme, până când sentimentul dispăru.

– Vreau să te văd mâine.

– Of, Beckett, mâine nu mai pot ieşi din nou. Băieţii.

– Nu trebuie să ieşim. Sau îi putem lua pe ei undeva.

– Mâine după-amiază se duc la o aniversare. Cu asta sunt ocupate toate sâmbetele în timpul şcolii. Ai putea să vii duminică la cină. Trebuie să fie ceva mai devreme, fiindcă a doua zi trebuie să se scoale devreme.

– La ce oră?

– Cinci şi jumătate?

– O să fiu aici. Se rostogoli într-o parte şi o luă de mână când se ridică. Ar trebui să plec.

Ea se înfăşură cu braţele, prefăcându-se cuprinsă de un tremur uşor.

– Şi mă laşi în casa asta goală singură... fără un câine.

– Nu ţi-e frică, observă el cu un zâmbet larg.

– Nu, te-am păcălit, dar trebuia să te-aduc cumva în pat.

– Şi îţi mulţumesc.

– Iar acum vrei să mă trudesc ca să te ţin aici?

– Maşina mea e afară, pe alee. Ştii că lumea o s-o vadă, mai ales dacă mâine-dimineaţă o să fie tot acolo.

Amuzată de grija pe care o purta reputaţiei sale, Clare se ridică în capul oaselor.

– Beckett?

– Da?

– Hai să le dăm un subiect de bârfă.

capitolul 12

Luni dimineaţa, cu puţin timp înainte de deschidere, Clare intră la Vesta folosindu-se de propria ei cheie. Auzi mixerul uriaş pufăind şi se duse direct în spate, unde ştia că Avery îşi pregătea coca.

– Bună! Voiam să vorbesc cu tine înainte de... Se opri brusc, holbându-se la Avery, care rostogolea aluatul deja frământat şi tăiat, făcându-l bulgări. Părul tău! E... e purpuriu? Te-ai vopsit.

– Ai făcut sex.

– Am... Ţi-ai vopsit părul fiindcă am făcut eu sex?

– Nu. Fiindcă *eu* n-am făcut. OK, nu tocmai. Răsuflă zgomotos în timp ce rula coca. Poate doar puţin. Am vrut mai ales să fac o schimbare. Ceva care să urnească lucrurile.

– Le-ai urnit cu siguranţă.

Avery se uită în jos la şorţul deloc imaculat şi la pantofii de sport bleu, cu inserţii de gel.

– Viaţa mea este rutină, Clare. Nu, *eu* sunt însăşi rutina.

– Nici gând. Îmi place părul tău. E... amuzant.

– Cred că-mi place. Într-un fel. Cu mâinile pline de făină şi de aluat, Avery îşi scărpină bărbia cu umărul. M-am speriat în dimineaţa asta, când m-am uitat în oglinda din baie. Uitasem, şi a fost un soi de „Aoleu, cine naiba e asta?" Oricum, e o vopsea dintr-alea care ies la spălat. O să mă lămuresc după un timp dacă vreau s-o păstrez.

„Slavă Domnului", îşi spuse Clare în sinea ei.

Cu mişcări îndelung exersate şi rapide, Avery începu să pună bulgării de aluat la crescut.

– Acum despre sex. Ai făcut sex vineri noaptea şi...

– Şi sâmbătă dimineaţa.

– Lauda e arma celor mici şi neînsemnaţi. Sunt, sau nu prietena ta cea mai bună?

– Eşti, şi încă pe vecie. Clare se bătu cu degetul în dreptul inimii.

– Şi cu ce m-am ales? Un SMS prăpădit: „Petrec noaptea cu fabulosul B."

– Nu ţi-am lăsat pe robotul telefonic fragmentul din *I feel like a woman* a lui Shania Twain?

– OK, ăla m-a făcut să râd, dar astea nu sunt amănuntele pe care trebuie să le dai celei mai bune prietene.

– Sâmbătă am avut o aniversare, iar tu ai lucrat până când, la miezul nopţii?

– Cam aşa ceva.

– Nu sunt obişnuită să fac atâta sex. Sâmbătă seara m-am dus la culcare imediat ce am vârât copiii în pat. Pe urmă, duminică, este suficient să-ţi spun că n-am avut parte de nici un strop de intimitate, iar tu ai lucrat din nou.

– Vezi? Eu sunt rutina prin excelenţă.

– Nu eşti. Clare îşi puse mâinile pe umerii lui Avery, frecându-i zdravăn şi zgâlţâindu-i. Dar am venit mai devreme special ca să stau de vorbă cu tine. Doamne, chiar vreau să stau de vorbă cu prietena mea cea mai bună.

– Mă perii. Îmi place. Continuă, te rog, cât mă ocup de restul aluatului.

– E o grămadă de aluat pentru o zi de luni, nu ?

– Diseară este o petrecere particulară, iar la prânz avem comandată o livrare pentru şase porţii mari. Acum spune.

– A fost extraordinar. Totul. Cina...

– Am cinat de curând. Sex n-am făcut. Treci mai departe.

Clare îi povesti despre îngrijorările ei din momentul plecării de la restaurant şi despre schimbarea planurilor la uşă.

– Ai băgat textul ăla cu „O, am nevoie de un bărbat curajos care să inspecteze înspăimântătoarea mea casă goală"?

– Da.

– Sunt mândră că te cunosc.

– Lui îi intrase în cap ideea că am nevoie de o evoluţie lentă. Mi-am dat seama că, dacă nu făceam ceva, am fi continuat să ne aflăm şi la Crăciun în acelaşi stadiu. Aşa că i-am oferit un demaraj prin conectare la o altă baterie şi l-am luat la plimbare.

Albastrul ochilor lui Avery străluci de râs şi de o uşoară mândrie.

– Ascultă ce spui...

– *Ştiu.* Încântată de sine însăşi şi de lume în general, Clare îşi undui umerii. Am impresia că acea parte din viaţa mea care fusese pusă la păstrare a revenit la lumină. Cu el simt lucruri pe care nu le-am mai simţit de atât de mult timp. Nu doar din punct de vedere fizic, deşi a fost absolut perfect.

– Prin urmare, încet şi delicat, sau sălbatic, aprig şi nebunesţte?

– Cred că sâmbătă dimineaţă, când a plecat, reuşiserăm deja să ne descurcăm şi aşa, şi aşa, şi cu toate, şi cu diverse combinaţii.

– OK, acum sunt invidioasă. După ce acoperi castroanele, Avery se duse la chiuvetă, să-şi spele aluatul de pe mâini. Sunt fericită pentru tine, dar invidioasă. Sunt fericită şi pentru el. Beck a avut întotdeauna un sentiment aparte pentru tine.

– Asta este singura problemă. Nu sunt acea Clare Murphy pentru care-a avut el sentimente. Trebuie să o dorească pe cea de acum.

– Crezi că trăieşte într-o fantezie veche?

– Nu sunt sigură, şi nu sunt sigură nici măcar că el e sigur. Însă n-am de gând să-mi fac griji pentru asta. Aş vrea să ne cunoaştem aşa cum suntem acum. Lucrurile se schimbă. Vreau să văd în ce se transformă.

*

Beckett îşi petrecu următoarele două săptămâni sărind de la un proiect la altul, de la atelier la verificarea livrărilor, şi străduindu-se din greu să-şi găsească timp pentru a fi împreună cu iubita lui. În vreme ce mozaicarii puneau dalele podelelor de la parter, echipa se concentră asupra lucrului din exterior.

Pe urmă veni ziua când el şi fraţii lui se opriră în faţa uşii principale, studiind veranda şi treptele, acum deja finisate.

– Ce v-am spus eu? zise Beckett. Străluceşte.

– Ar fi şi cazul, după toate straturile alea de lac. Ryder se ghemui şi-şi trecu mâna peste lemn. Neted ca sticla. Şi suficient de uscat.

– Ştii că skateboarderii vor remarca pista asta şi vor veni încoace.

Ryder îşi înălţă privirea spre Owen.

– Atunci o să tragem câteva şuturi în fund, şi-o să ne asigurăm că se duce vestea. Aş zice s-o dăm jos pe nemernica asta. Îşi îndreptă degetul spre imensa prelată albastră. Să le oferim tuturor ocazia de a arunca o privire la ceea ce a realizat cu trudă echipa de la hanul BoonsBoro.

– S-o facem, dar să legăm o bandă între stâlpi, ca să nu intre nimeni, zise Beckett.

Era posibil să fie unul dintre cele mai satisfăcătoare momente din viaţa sa, decise el când coborâră prelata, într-o dimineaţă răcoroasă de septembrie, cu aerul condimentat de mirosul toamnei.

Autobuzele şcolilor plecau greoaie să-şi adune pasagerii când el şi fraţii lui traversară strada ca să-şi ofere o imagine de ansamblu. Maşinile încetineau când şoferii îşi răsuceau capetele către clădirea dezvăluită.

Şi era frumoasă – încă nu gătită pentru petrecere, se gândi Beckett, dar frumoasă. Culoarea profundă, bogată a lemnului lucea pe fundalul pereţilor vechi de piatră, aducând în lumină nuanţe de auriu şi ocru. De dimensiuni generoase, cu treptele etalându-şi lungimea, intrarea se reliefa pe fundalul culorilor pastelate ale balustradelor şi stâlpilor. De deasupra, balconul principal îşi aducea contribuţia de farmec şi eleganţă.

– Lucrezi la ea şi o vezi că se schimbă, murmură Owen. Dar eşti înăuntru sau pe schele, aşa că n-o vezi cu adevărat. Meritäm un zece cu felicitări, ne-am descurcat bine.

– Ai dreptate. E un moment istoric. Ryder îşi scoase telefonul, încadră clădirea şi o fotografie. Iar momentul a fost imortalizat. Înapoi la lucru.

– Mai bine i-ai trimite mamei poza.

Owen clătină din cap către Beckett.

– Am vorbit cu ea în dimineaţa asta. Vine oricum încoace. Să-i oferim un impact total.

– E o idee excelentă, încuviinţă Beckett. Subiect de conversaţie pentru tot oraşul.

Studie liniile şi culorile când traversau strada înapoi.

În interior se răspândiră, Owen ca să verifice progresul montării dalelor, Ryder ca să lucreze la tavanul casetat al sălii de mese. Beckett se îndreptă către etajul al doilea, dar se opri la primul când simţi mirosul de caprifoi.

– Îţi place, nu-i aşa? murmură, şi intră în camera Elizabeth şi Darcy. Nu mai pare tristă.

Mânat de un impuls, traversă încăperea şi ieşi pe balcon. Privi oraşul, strada principală, cu magazinele şi casele ei, cu verandele acoperite şi trotuarele pavate. Iar dincolo de ea zări scânteierea holdelor, culmile dealurilor, lanţul muntos unduind către cerul albastru al toamnei.

– E bine. Pare aşa cum trebuie să fie. Nu ştia dacă-şi vorbise sieşi, clădirii sau stafiei. N-avea importanţă.

În locul acela stătuseră alţii, când strada era un drum larg de ţară, străbătut de cai şi de trăsuri. Când soldaţii veniseră să lupte pe câmpurile acelea, pe dealuri şi în munţi. Clădirea fusese acolo în timp ce erau îngropaţi morţii, în timp ce creştea iarba peste ei.

– Dar tu? se întrebă el, cu gândul la mirosul de caprifoi. Ai stat aici vreodată? Când? Ai venit cu o trăsură, sau cu o maşină? Când ai murit? De ce rămâi în casa asta?

Nu este pregătită să facă dezvăluiri, se gândi. Femeile ştiau să-şi păstreze secretele.

Se uită în jos, către librărie. Era prea devreme, Clare nu putea fi încă înăuntru. Probabil pregătea băieţii pentru şcoală, ocupându-se de micul dejun şi de ghiozdane.

Oare se gândea la el în timpul rutinei de dimineaţă? Oare se uita pe fereastra biroului, întrebându-se unde e el şi cât de curând se vor vedea?

Suferea uneori, noaptea, dorindu-l aşa cum o dorea el pe ea? Îi plăcea să creadă că da.

Îl văzu pe unul dintre angajaţi descuind uşa salonului Sherry's, apoi aruncând o privire – şi încremenind pur şi simplu, cu ochii holbaţi. Beckett zâmbi larg, străbătut de un val de mândrie.

„Încă n-am terminat, se gândi. Are nevoie de lumini şi de bănci, de ghivece cu plante – şi de atât de multe altele. Dar, odată îmbrăcată pentru petrecere, va fi frumoasa balului."

Când reintră în cameră, surprinse cu coada ochiului o mişcare. O simplă ceaţă ce părea să licărească în aer – acolo, dispărând apoi când se întoarse în direcţia ei.

Uşa pe care o închisese se redeschise brusc.

Beckett făcu un pas grăbit înapoi, cu inima dând să-i sară din piept. Ar fi putut jura că auzise cel mai uşor hohot de râs cu putinţă.

– Da, amuzant.

Se îndreptă spre uşă, o închise din nou. În clipa când dădu să se îndepărteze, se deschise iarăşi.

O închise. Uşa se deschise.

Poate că ei în plăcea aerul curat sau privelişte a, dar el nu-şi permitea să se joace astfel toată dimineaţa.

– OK, uite ce e, nu pot s-o las deschisă. Îţi aduci aminte de porumbei şi de găinaţul lor? Să nu-i invităm din nou înăuntru.

Sub ochii lui, uşa se redeschise cu vreo cinci centimetri – ca o tachinare – apoi se închise.

– Mulţumesc.

Aşteptă o clipă, vrând să fie sigur, înainte de a părăsi camera.

Tocmai câştigase o dispută cu o stafie, decise, urcând scările. Întâmplarea trebuia consemnată.

Imediat după ora nouă, ziua lui ajunse pe o altă culme când celularul sună şi văzu pe ecran cuvântul „Librărie". Lăsă ruleta deoparte.

– Bună.

– O, Beckett, e atât de frumoasă! Tocmai am sosit, am intrat în biroul meu şi m-am uitat pe geam. Jur că-n prima clipă n-am înţeles ce se petrece.

– Am dat prelata jos acum două ore.

– Mi-ai spus cum o să arate, şi am văzut o mică parte, dar e cu atât de mult mai mult. Îi văd pe oamenii care trec pe jos sau în maşini oprindu-se ca s-o contemple.

– Asta fac şi eu. Tocmai am ieşit pe balconul de la primul etaj. Beckett ridică o mână, zâmbind.

– Aşteaptă o clipă.

El auzi foşnete şi o înjurătură murmurată, după care văzu fereastra biroului deschizându-se. Clare se aplecă în afară – frumoasă ca o floare a soarelui – făcându-i zâmbetul să se lărgească.

– Bună, Beckett, se auzi din receptor.

– Bună, Clare.

– Trebuie să te simţi deasupra lumii.

– Deasupra străzii principale, oricum. Haide, vino s-o priveşti de aici, fiindcă e pur şi simplu extraordinar. Şi trebuie să vezi dalele de mozaic de la parter.

– În dimineaţa asta nu pot, am de rezolvat o tonă de hârtii pe care nu le-am terminat azi-noapte din cauză că mi-au dat de furcă un proiect la istorie, tabla înmulţirii, o lucrare de control la ştiinţele naturii şi un vis urât.

– Lucrările la ştiinţele naturii îmi dau coşmaruri.

– N-a fost asta. Erau extratereştri octopozi.

– Şi din cauza ăstora visez urât.

– Liam. S-a speriat destul de tare ca să-i trezească pe fraţii lui, iar Murphy a decis că era un moment excelent pentru joacă. Oricum, trebuie să recuperez în dimineaţa asta. Pe urmă soseşte un autobuz cu turişti, aşa că va trebui să admir fabulosul han BoonsBoro de aici.

Nu era de-ajuns să stea de vorbă cu Main Street între ei, îşi zise Beckett.

– Ştii ce, adu copiii aici după ce vin de la şcoală. O să le oferim un tur al clădirii, apoi o să mergem la pizza.

– Au lecţii de făcut.

– Te porţi ca o mamă. După ce-şi fac lecţiile.

– Mi-ar plăcea, dar, după cum merg lucrurile, o să se facă trei jumate înainte să ajungem noi.

– O să aştept.

Vocea lui Ryder răsună de pe scări.

– Dar-ar naiba, Beckett, unde-s măsurătorile alea?

– Se pare că amândoi am face mai bine să ne-apucăm de treabă. Mulţumesc pentru priveliştea încântătoare. Vorbim mai târziu.

– Clare. A fost minunat să te văd.

*

Beckett îşi petrecu întreaga zi în al nouălea cer, ajungând cu câte o idee mai sus ori de câte ori ieşea afară şi îl oprea cineva să discute despre han. Entuziasmul îi rămase la cote înalte până când echipa încheie lucrul.

Ţinu obişnuita şedinţă de final cu fraţii lui, ca să confirme strategiile pentru a doua zi.

– Hai să discutăm la Vesta, sugeră Owen. O zi ca asta merită o pizza şi o bere.

– Nu pot. Clare aduce copiii să facă un tur, apoi mergem la pizza.

– Vezi ce se-ntâmplă când te cuplezi cu cineva? Ryder clătină din cap cu tristeţe. Nu mai ai timp de pizza şi de bere cu fraţii tăi.

– Beck e familist acum, zise Owen. Nu uita să-ţi măreşti contribuţia la pensie şi la asigurarea de viaţă.

– Pupă-mă-n fund. Şi nu sunt un...

– S-a zis cu turneele de pocher şi cu petrecerile. Ryder îl bătu compătimitor pe umăr. Şi poţi să dai uitării barurile cu striptease, omule. Acum nu mai e vorba decât de economii pentru vacanţe la Disney World. Bietul de tine. Haide, Owen, o să mâncăm şi-o să bem şi partea lui.

– Şi aventurile lui, oftă Owen, ieşind. S-a terminat cu toate.

– Nemernicilor, strigă Beckett printre hohote de râs. Cu toate acestea, glumele lor grosolane îi stârniră un junghi între omoplaţi. Sunteţi invidioşi fiindcă am o femeie.

Își coborî privirea către clipboard, încercând să se concentreze asupra lucrărilor care-l așteptau a doua zi și pe toată durata săptămânii.

Nu era „familist". Iisuse. Îi plăceau copiii, chiar foarte mult. Erau extraordinari – interesanți, amuzanți, inteligenți – și se bucura să-și petreacă vremea în compania lor. Dar nu avea habar ce presupune statutul de familist. Știa ce-nseamnă să fii frate și fiu, însă nu știa nimic despre răspunderea care incumbă capului de familie.

Se vedea pur și simplu cu Clare, fiind la începutul unei relații cu ea. Copiii făceau, firește, parte din asta – nu era un idiot. Dar el și ei nu erau decât prieteni. Numai prieteni.

Iar frații lui intenționaseră să-l facă să rumege toate astea când se apucaseră să-l sâcâie.

Căzut pe gânduri, se simți recunoscător când îi distrase atenția o bătaie în ușa de la recepție.

Ieși, trecu prin zona bucătăriei și îi văzu pe Clare și pe băieți prin ușă – pe care o deschise cu un gest larg.

– Bine-ați venit la hanul BoonsBoro. Aveți rezervare?

– Avem o invitație din partea proprietarului.

– În cazul acesta...

Se retrase cu un pas și descrise cu mâna un arc de cerc amplu, stârnind râsul copiilor.

– Tu ai spus să venim la ușa asta, nu? M-am obișnuit așa... O, dalele sunt pur și simplu excepționale! Putem călca pe ele?

– Da, aici, în bucătărie și pe coridor. În hol nu putem intra. Acolo se cimentează mâine.

– Pare atât de mare! Nu atingeți nimic, se grăbi Clare să adauge. O să țineți minte? Și stați cu mine. Nu putem merge decât acolo unde spune Beckett că avem voie.

– Tot locul ăsta e într-adevăr al tău? îl întrebă Liam.

– E al familiei mele, explică Beckett constatând nemulțumit că termenul revenea în discuție. Aici vor intra oamenii, se vor înregistra. Hope o să stea acolo.

– Nu e nimic pe care să stai.

– O să fie, îl lămuri el pe Harry. Și scaune pentru oaspeți, în fața șemineului.

– Mama îşi doreşte un şemineu. Murphy îşi ridică privirea spre el. Tu construieşti tot felul de lucruri, ai putea să-i faci unul.

– De unde aveţi toate cărămizile astea vechi? Harry le împunse cu degetul. Unde e peretele din interior?

– Ăsta e peretele din interior. Se află aici de foarte multă vreme, aşa că vrem să fie la vedere. Arată respectul nostru faţă de clădire. Aici este bucătăria. Se uită la Clare. Vor începe în curând să instaleze dulapurile. Atunci vom depăşi încă un punct critic.

– Aşa s-ar spune. Vedeţi, copii? Aici o să pregătească Hope micul dejun.

– Nu trece dincolo de bandă, Harry.

Beckett se îndreptă spre locul unde stătea băiatul, la marginea porţiunii acoperite cu dale.

– Nu trec. Ce sunt toate chestiile alea mici care stau în sus?

– Distanţiere. Vezi ce drepte sunt liniile dintre dale?

Începu să-i explice cum se face cimentarea, întrebându-se dacă nu era prea tehnic.

– De ce acolo sunt bucăţi mai mici?

– Acolo, în margine? Trebuie să taie dalele ca să se potrivească. Aşadar, băiatul era interesat. Au o unealtă specială pentru asta.

– Unde?

– O să ţi-o arăt înainte de plecare.

– Covorul de mozaic. Clare îl ţinea pe Murphy cu o mână fermă, pentru orice eventualitate. E fantastic.

– Ce covor?

Beckett se văzu nevoit să le dea explicaţii despre covoarele de mozaic înainte de a-i duce în sala de mese.

– Aţi început lucrul la tavan!

– Am vrut să vedem dacă planul este în regulă. În felul acesta, sunt mai mici riscurile de a strica lemnul de esenţă tare la montaj.

Harry arătă arcada de piatră din zid.

– Asta e piatră pentru respect?

– Întocmai. Suntem în prima clădire de piatră din oraş. E important.

– Şi librăria mamei e veche. Treptele scârţâie.

– Se mai întâmplă.

– Dacă e o casă atât de veche, cum de aveţi o arcadă nouă?

– Cineva a desfiinţat-o cu mult timp în urmă pe cea de aici. Noi am pus-o la loc. Beckett deschise uşa. Nu arată exact aşa cum a fost, dar se potriveşte bine. Avem reproduceri ale unor tablouri vechi, pe care ni le-a dat domnul Bast. O să vi le-arăt cândva.

– Are un magazin de mobilă la muzeu. Liam dansa afară, pe balcon. Are *tot felul* de chestii la muzeu. Dar n-are nici o mumie.

– Poate reuşim să rezolvăm problema.

– Este frumoasă şi din unghiul ăsta. Clare ieşi şi se uită la Vesta, apoi la propriul ei magazin. Toată lumea care a venit azi la librărie a vorbit despre ea. Am ieşit de nu ştiu câte ori pe verandă ca s-o privesc şi... Murphy!

Se repezi înăuntru la timp ca să-l vadă la jumătatea treptelor către etajul următor.

– Vino aici! Ţi-am spus să nu urci singur.

– Nu voiam decât să vorbesc cu doamna. Îşi ridică privirea, cu zâmbetul lui îngeresc. OK, pa.

– Care doamnă? Cu cine vorbeşti?

Clare se repezi, îl săltă de pe trepte şi îl luă în braţe.

– Doamna de la etajul următor. A spus *bună* şi mi-a ghicit numele.

– Beckett, dacă e cineva la etaj...

– Mă duc să văd. Dar el ştia deja. Pentru liniştea sufletească a lui Clare, făcu un tur rapid. Nu e nimeni aici, spuse, când reveni.

– Cred c-a trebuit să plece la petrecere. O să locuiască aici, cu Hope? se minună Murphy.

– Poate. Căzând pe gânduri, Beckett se uită din nou în sus. Se ducea la o petrecere?

– Aşa cred. Avea o rochie lungă. Doamnele poartă uneori rochii lungi la petreceri. Acum putem vedea etajul de sus?

– Sigur. OK? o întrebă Beckett pe Clare.

– Bine, dar... o să discutăm mai târziu despre niște lucruri. Murphy, tu stai lângă mine.

*

Deoarece ea nu voia să-i scape pe băieți din vedere, Beckett fu nevoit să aștepte până când ajunseră la pizzerie. Acolo era mai simplu s-o prindă mai mult sau mai puțin singură. N-avu nevoie decât de un buzunar plin cu monede de un sfert de dolar.

– Înțeleg că n-ai vrut să vorbim despre asta în fața lor, dar am fi putut discuta despre invazia unor broaște cu două capete fără să-și dea seama că e ceva în neregulă. Asta a fost altceva.

– Sincer, habar n-am ce este. Nu știu decât că, indiferent ce-ar fi, mi-a făcut băiețelul să urce pe scări, singur, către... indiferent ce e.

– Ea nu e periculoasă.

– Nu există nici o *ea*, insistă Clare. Și, chiar dacă ar exista, cum ai putea avea certitudinea că nu este periculoasă?

– Noi am fost în toate colțurile din casa aia, în fiecare zi.

– Numai adulți.

– M-am dus acolo de nenumărate ori de unul singur. Chiar azi am purtat cu ea o mică negociere, în privința ușii de la balcon, pe care voia s-o las deschisă.

– Poate fiindcă avea de gând să te-arunce peste balustradă.

Beckett ar fi râs, dar era clar că ea nu glumise.

– De ce-ar fi făcut-o?

– De unde să știu eu? În glasul ei clocotea iritarea. Nu-mi vine să cred că port o asemenea conversație. Stăm aici discutând despre o stafie. Pentru numele lui Dumnezeu, Beckett! Își înșfăcă paharul cu apă gazoasă chiar în clipa când îl lăsă jos chelnerița.

– E totul OK?

– Totul este perfect, Heather, mulțumim. Beckett îi adresă un zâmbet degajat și o așteptă să se îndepărteze.

Purtăm o asemenea conversaţie pentru că tu eşti întoarsă pe dos. Murphy nu s-a speriat.

– Nu e decât un copil.

– Da, şi-mi închipui că de aceea a şi văzut-o. Despre copii se spune, nu-i aşa, că sunt mult mai receptivi faţă de asemenea lucruri.

– De unde să ştiu eu? Nu cred... *n-am crezut*... nu cred în aşa ceva. E o aiureală.

Dându-şi seama cât de prost dispusă era, încercă s-o înveselească.

– Tu ai putea fi Scully, iar eu aş putea fi Mulder. Poate că eu vreau să cred, dar adevărul este că Murphy a văzut-o. Păr ca al tău, a zis el, aşadar e blondă. Poartă o rochie lungă. Aş spune că e de pe vremea când femeile se îmbrăcau astfel. Din secolul al optsprezecelea sau al nouăsprezecelea.

– Dumnezeule!

Beckett îşi puse mâna peste a ei, strângându-i-o cu fermitate.

– N-aş lăsa să li se-ntâmple nimic băieţilor, sau ţie. Clare, dacă m-aş gândi măcar pentru o singură clipă că Lizzy vrea să facă vreun rău cuiva, am găsi o cale să... nu ştiu, s-o exorcizăm. Cred că asta se face în asemenea situaţii. Se foi, trăgându-se puţin mai în faţă. Tu crezi că e un personaj desprins din *Proiectul Blair Witch* sau *Poltergeist*. Întrucât ai căutat un răspuns în romanele de groază, pui semnul egal între stafie şi malefic.

– Stafiile nu sunt întotdeauna malefice în ficţiuni.

– Vezi că ştii?

– În *ficţiuni*. N-am avut niciodată de-a face cu vreuna în realitate. M-am speriat când l-am văzut pe Murphy urcând pe scările alea, zâmbind către un loc gol...

– Eu am o teorie. Ţi-o spun pe scurt, înainte ca băieţii să termine monedele. Cred că ei îi place ceea ce facem, îi place că reparăm clădirea. Că o readucem la viaţă, aş putea spune. Cred că-i place să aibă oameni în jur.

– Acum vrei să cred nu numai că ai o stafie, ci şi că e una sociabilă.

– De ce nu?

– Din atât de multe motive.

– Încearcă-l pe ăsta, agent Scully. Cu cât facem mai multe acolo, cu atât mai des apare ea. Când am trecut prima oară prin clădire, n-am observat nimic. Dar mai târziu, când ne-am apucat de măsurători, când am început eu să fac schiţe, am avut senzaţia asta. Că sunt privit. Era ceva bizar. Pe măsură ce progresau lucrurile, am început să simt miros de caprifoi. Nu de fiecare dată, dar din ce în ce mai des. Iar azi am dat prelata jos, o realizare importantă. Şi ea a reacţionat.

– Nu vreau să se foiască în jurul copiilor mei.

– Cine?

Murphy i se urcă târâş în poală.

– Oricine. Clare îl strânse în braţe, frecându-şi nasul de gâtul lui până când îl făcu să râdă. Nimeni nu-i sâcâie pe băieţii Brewster.

„Şi cu asta, basta", se gândi Beckett când sosi pizza.

După ce se despărţiră, Beckett se întoarse la han. Îi făcea plăcere să meargă pe porţiunea de podea finisată, gândindu-se la paşii care aveau s-o străbată necontenit peste nu mult timp.

Şi aşteptă să vadă ce se mai putea întâmpla.

Nimic.

Poate că-i răniseră sentimentele, îşi zise. Moarte sau vii, femeile puteau fi al naibii de sensibile.

– Ai speriat-o. Copiii sunt numărul unu pentru ea, iar micuţul Murphy e mai presus de toţi. E uşor înspăimântată, doar atât.

Tot nimic.

– Nu ştiu de ce sunt tratat cu tăcere. N-am făcut nimic. Iar ei ar trebui să-i dai timp. Cei mai mulţi oameni se sperie puţin. Eu m-am obişnuit cu tine şi, totuşi, mai tresar uneori.

Nici o reacţie.

– O prietenă de-a ei o să conducă hanul. Hope o să locuiască aici, aşa că Avery şi Clare vor veni să-şi petreacă timpul în clădire. Odată ce vom termina şi Hope se va muta în apartamentul ei, n-o să mai fii singură.

Uşa balconului din E&D se deschise, şi Beckett îşi dădu seama că noaptea, fără zumzetul muncitorilor, atmosfera era oarecum înspăimântătoare.

– Sigur, puţin aer curat nu strică.

Când ieşi, mirosul de caprifoi îi invadă nările.

– O să-ţi placă după ce-o s-ajungi s-o cunoşti. E extraordinară. I-a fost teamă că i-ai putea face rău băiatului, aşa că...

Se întrerupse când se trânti uşa.

– Stop. Calmează-te. Uşa se redeschise. N-am spus că eu am crezut asta. Uite, poate că ea este exagerat de protectoare. Soţul ei a fost ucis. Ce porcărie şi războiul ăsta! El nu l-a cunoscut niciodată pe Murphy. Prin urmare, copiii n-o au decât pe mama lor, care trebuie să se convingă că sunt în siguranţă. Poţi s-o condamni pentru asta?

Uşa se deschise cu încă doi centimetri şi el văzu în asta un mod de a cere scuze.

Intră, închise uşa şi rămase pe gânduri.

– E într-adevăr necesar să ţii uşa închisă.

Aşteptă o clipă, apoi, mulţumit, coborî, ieşi şi încuie.

După ce traversă strada, se opri şi se întoarse să arunce o privire. Pentru o fracţiune de secundă i se păru că vede o siluetă feminină lângă balustrada balconului.

Dar uşa rămase închisă.

capitolul 13

Sleită, nervoasă şi dorindu-şi cu disperare zece minute de linişte, Clare se târî în librărie. Pentru o clipă, îşi permise să se lase în voia sentimentului de autocompătimire de care avea atât de multă nevoie.

Ea era patroana afurisitului ăluia de magazin, nu? Ar fi putut să-şi ia pur şi simplu o zi liberă, să-şi găsească o ocupaţie amuzantă, ca de pildă... nu era în stare să se gândească la nimic.

Fiindcă n-avea dispoziţia necesară pentru distracţie. Simţea nevoia să fie singură, să nu audă nici un sunet şi să nu vadă nimic în faţa ochilor vreme de două ore.

– 'Neaţa! ciripi Laurie din faţa computerului. Zâmbetul ei larg şi strălucitor îi provocă instantaneu lui Clare o durere de cap. Cum merge?

– Exact aşa cum te-ai aştepta după ce ai dus trei copii la dentist, ascultându-le ciorovăielile şi văicărelile pe toată durata drumului până acolo şi înapoi. Încă nu terminaseră când i-am lăsat la şcoală. Profesorii ar putea să ceară arestarea mea.

Zâmbetul lui Laurie păli, preschimbându-se într-o privire compătimitoare.

– Nu e un început de zi prea grozav.

– Pentru nici unul dintre noi. Clare îşi lăsă geanta şi servieta să cadă pe trepte. Deoarece nu-şi putea programa o zi liberă într-o cameră liniştită, avea măcar nevoie de o cafea înainte de a se apuca de lucru. Iar munca se situa într-adevăr cu mai multe trepte deasupra celor trei puşti bătăioşi. Mă duc sus, să stau o vreme bosumflată acolo, spuse ea, umplându-şi o cană. Şi să-ncerc să uit că săptămâna viitoare sunt programaţi pentru un control la pediatrie. Poate o să fug pur şi simplu de-acasă.

– Munceşti prea mult.

– N-am dispoziţia necesară ca să te contrazic. Sau ca să-mi aduc aminte că dentiştii şi doctorii insistă să fie plătiţi pentru serviciile prestate.

– Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar ai trei mesaje.

– Trei?

Asta cerea o doză de caramel în cafea.

– Am deschis abia de-o jumătate de oră.

– Îmi pare rău. A, şi mai avem şi un soi de scurgere în baia din depozit. Îmi pare sincer rău.

O potenţială notă de plată a instalatorului. Nici o cantitate de caramel nu putea atenua suferinţa.

– Bine.

– Poate reuşeşti să scapi de toate rahaturile odată.

– Până când reuşeşti s-arunci tot rahatul, se materializează altul. Cum s-a întâmplat cu pâinile şi cu peştii.

Aşa că mai bine mă apuc de el acum. Asistenta ei flutură blocnotesul galben pentru mesaje, zâmbind în aşteptare. O să mă ocup mai întâi de astea. Sunt sus dacă o să ai nevoie de mine, însă sper sincer că în următoarea oră n-o să fie cazul. Întinse mâna să ia blocnotesul, dar se pomeni trăgând de el într-o parte în vreme ce Laurie îl trăgea în cealaltă. Chiar am nevoie de ăsta ca să răspund la telefoane.

– Ştiu, dar...

Cu o scurtă mişcare de dans pe scaun, Laurie legănă blocnotesul între mâinile lor şi îşi lăsă capul în jos.

– Laurie, pentru numele cerului. Ce-i cu tine? Îţi interzic oficial să mai consumi cafeină până când... O! O, Dumnezeule!

Clare dădu drumul blocnotesului şi înhăţă mâna fetei. Cea care etala un inel de logodnă strălucitor.

– Mă mărit!

– Văd. O, Laurie, e un inel minunat.

– Nu-i aşa? Nu mă mai satur să-l privesc. Îl ador. Îl ador pur şi simplu. Credeam că n-o să-l observi niciodată.

– Am fost orbită de autocompătimire şi de ţevile fisurate. Când s-a întâmplat?

– Tyler m-a cerut aseară. În ultima săptămână şi ceva s-a purtat atât de straniu, încât am crezut că voia să ne despărţim.

– Laurie, este nebun după tine. Evident, adăugă ea, răsucind mâna fetei ca să studieze inelul din alt unghi.

– Da, dar era ciudat. Apoi, aseară, a devenit superserios şi mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă în parc. Nu ştiam ce se petrece.

– Sunt atât de fericită pentru tine! Clare lăsă cafeaua deoparte, eliberându-şi braţele pentru o îmbrăţişare. N-aveai nici o idee?

– Zero. Adică, suntem deja împreună de doi ani şi s-ar putea spune că am trecut de hotarele îndoielii. Dar n-am prevăzut asta. În ochii ei căprui străluceau lacrimi de fericire. Clare, s-a aşezat pur şi simplu într-un genunchi pe estrada fanfarei din parcul Shafer!

– Serios? E minunat!

– Știu. Cine-ar fi crezut? Îl iubesc enorm, și aș fi suferit îngrozitor dacă ar fi vrut să mă părăsească. Și acum, uite! Își roti din nou mâna, fluturând-o. Ne căsătorim. Muream de nerăbdare să-ți arăt.

– Lasă-mă să mă mai uit odată.

Încântată să-i facă pe plac, Laurie întinse mâna.

– L-a ales chiar el.

– E pur și simplu minunat. Pur și simplu perfect. Când o să vă... Ușa zornăi când intrară doi clienți. Vorbim mai târziu, îi spuse Clare.

Îi luă o altă jumătate de oră până ce reuși să ajungă sus, să se organizeze, să-și revină. După ce le telefonă celor care o căutaseră, își aminti de scurgere și se grăbi să coboare pentru a verifica situația.

Era ghemuită pe podeaua din toaletă, cu o găleată sub apa care picura lent, când intră Avery.

– Ți-am trimis o mie de SMS-uri în dimineața asta.

– Dentist, traumă, logodnă, muncă. Și acum țeava asta. Doamne, ce zi, și încă nu e nici măcar ora amiezii.

– Laurie mi-a povestit despre ea și Tyler. E atât de fericită, că din ochi parcă-i țâșneau curcubeie de scântei. Și e aproape unu.

– Nu se poate.

– Se poate, și n-am la dispoziție decât un minut. Hope e aici.

– Poftim? De când?

– A sosit pe la unsprezece, și ai fi știut dacă ți-ai fi verificat telefonul. Doi tipi din echipa de la han i-au cărat sus mobila pe care-a adus-o cu ea. E aici!

– Are nevoie de ajutor pentru restul lucrurilor?

– Încă n-am avut ocazia să stau de vorbă cu ea pe îndelete. După ce se termină cu aglomerația de la prânz, o să-ncerc s-o ajut să se instaleze, să despacheteze. Tu poți să vii?

– Păi... E deja ora unu după-amiază. Să văd dacă Mazie poate sta puțin cu băieții după orele de școală.

– Dacă nu poate ea, fac pariu că poate Beckett. Dacă nu cumva nu v-ați terminat ciorovăiala de-ndrăgostiți.

– Ciorovăială de-ndrăgostiți?

– Ăsta-i termenul pe care l-am auzit. Eraţi la mine acum două seri, certându-vă.

– Nu ne certam, pentru numele lui Dumnezeu! „Deşi el n-avea dreptate", îşi zise Clare în sinea ei. Dar nu-i cer lui Beckett să aibă grijă de copii după o zi-ntreagă de muncă, decise ea.

– Cum vrei. Încearcă s-ajungi, chiar dacă nu poţi sta prea mult. La urma urmelor, e o străină într-un loc străin.

– O să găsesc o soluţie.

– Minunat. Avery aruncă o privire către picăturile care cădeau în găleată pleoscăind muzical. Ar trebui să-l pui pe Beckett să repare ţeava asta.

Clare se încruntă nemulţumită la prietena ei, al cărei păr avea acum o culoare mai apropiată de maro, cu şuviţe aurii.

– Dar ce-i el, un om bun la toate?

– Hei, un beneficiu al faptului că te culci cu un bărbat priceput la multe, căruia se pare că-i plac odraslele tale, e să-l foloseşti atunci când ai nevoie de el. Trebuie să mă întorc. Ne vedem în apartamentul lui Hope.

Clare n-avea de gând să-l folosească pe Beckett. Vreme de şase ani îşi rezolvase toate problemele fără ajutorul unui bărbat, priceput sau nu. Nu devenise incompetentă pentru simplul fapt că începuse să iasă cu Beckett.

Enervată, se repezi la etaj, unde avea o trusă cu uneltele de bază. Avea nevoie de o simplă cheie, nu trebuia decât să strângă mai bine racordul ţevilor. Oricine o putea face.

– O să mă ocup de scurgere, o informă pe Laurie când reveni la parter. Dacă mă sună cineva, notează mesajul. N-o să dureze mult.

– Eşti sigură? Aş putea să cer un om de la han.

– Îţi iau o trusă de scule drept cadou de logodnă.

– Aş prefera o cămaşă de noapte sexy.

– Trusă de scule. Clare agită cutia pe care o ţinea în mână. Ştii, bărbaţii nu sunt întotdeauna prin preajmă. Femeile trebuie să ştie să facă reparaţiile elementare din casă.

– Dacă spui tu.

– O şi fac.

Mai hotărâtă ca niciodată, Clare intră în toaletă. Se aşeză pe podea, deschise trusa. Se mai lovise de probleme în gospodărie – fie instalaţia sanitară, fie uşi care scârţâiau, ori sertare înţepenite. Luptase cu o serie de frustrări parentale. Cu jucării pe care scria „este nevoie de asamblare". Cât fusese măritată, trebuise să-nveţe să facă tot ce era necesar, fiindcă rămânea atât de des singură. Şi de atunci continuase să tot înveţe.

Nu-şi permitea să cheme un instalator ori de câte ori picura câte ceva. Să fie al naibii dacă-l chema pe tatăl ei când se înfundau burlanele, sau când maşina de tuns iarbă începea să tuşească – şi tuşea –, ori când se iveau alte sâcâieli minore.

Putea cu siguranţă să rezolve scurgerea câtorva picături fără să ceară ajutor în gura mare. Luă cheia şi se apucă de lucru.

După zece minute de chin, micile picături se transformară într-un fir leneş, dar neîntrerupt, de apă.

Dar era OK, situaţia se afla sub control. Ştia unde greşise. Nu trebuia decât să...

– Ai autorizaţie pentru aşa ceva?

Cu sângele năvălit în obraji şi străduindu-se să nu se-nfurie, ridică privirea spre Beckett.

– Aproape c-am rezolvat.

– Lasă-mă să mă uit.

– Aproape c-am rezolvat, repetă ea.

El se lăsă pe vine şi-i luă cheia din mână.

– S-ar părea că e nevoie de o garnitură. Probabil am în camionetă ceva care să se potrivească. Trebuie să opresc apa pentru câteva minute.

– Ştiu cum să opresc apa.

– OK, atunci ce-ar fi s-o opreşti cât aduc eu garnitura?

Beckett se îndreptă de spate şi o ajută să se ridice.

Nu se bărbierise în dimineaţa aceea, observă Clare, şi ar fi avut nevoie să se tundă. Şi mirosea a rumeguş. Toate astea se adăugau, în mintea ei, la „infatuat", „lasă-mă să mă ocup de asta în locul tău", „mascul".

– Te-a sunat Laurie?

– Nu. De ce?

Clare se mulţumi clatine din cap şi se duse să oprească apa.

Deci era nevoie de o garnitură, se gândi ea, privindu-l cum făcea reparaţia, repede, cu desăvârşită competenţă. În cele din urmă s-ar fi prins şi ea, şi ar fi ştiut de unde să cumpere o garnitură idioată pentru o idioţenie de ţeavă.

– Asta ar trebui să rezolve problema. Am să dau din nou drumul la apă şi...

– O deschid eu.

Beckett se mulţumi să ridice din sprâncene când ea se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Apoi lăsă apa să curgă în chiuvetă, verifică ţevile şi strânse uneltele.

– Asta o să te coste. Ridicându-i bărbia cu o mişcare nonşalantă, o sărută. În regulă, mi-am primit plata. De ce nu m-ai chemat?

– Pentru că o reparam eu.

El îi cercetă faţa, cu ochii albaştri întrebători şi răbdători.

– Eşti supărată pe mine, sau pe ţeavă?

– Sunt... Întrerupse brusc şirul de expresii violente care i se adunau în gât. Beckett n-avea nici o vină. A fost o zi groaznică, atâta tot, oftă ea. Îţi apreciez ajutorul.

– Cu plăcere, oricând. Apropo, pot sta cu băieţii după orele de şcoală, ca s-o ajuţi pe Hope să se instaleze.

– Aici sunt microfoane? Sau locul ăsta e legat de han prin vreun intercom?

– Nu, din câte ştiu eu, dar am văzut-o pe Avery când m-am dus să iau panini pentru prânz.

– Iar eu i-am spus că aveam de gând s-o sun pe Mazie.

– Prin urmare, trebuie să te întreb din nou dacă eşti supărată pe mine.

– Nu, de ce-aş fi? Însă rosti cuvintele cu voce aspră, fiindcă era supărată, fără nici un motiv întemeiat pe care să-l fi putut numi. Pur şi simplu nu vreau să-ţi creez senzaţia că te caut pentru reparaţii, ca să ai grijă de copii,

şi pentru orice altceva s-ar mai putea ivi. Ştiu cum să rezolv problemele astea. Mă ocup de ele de ani de zile.

– Fără nici o îndoială. Există vreun motiv care te împiedică să accepţi când ţi se oferă ajutor, sau e vorba de ajutorul meu în special? se interesă el privind-o în ochi.

– Nu. Da. O, pentru... Clare îşi apăsă degetele pe ochi. Doamne, o zi groaznică, începând cu trei băieţi irascibili târâţi la dentist.

– Carii?

– Nu, atunci ar fi fost mai rău. Perfect, sunt sigură că băieţii se vor bucura să te vadă, dacă eşti sigur că ai timp.

– Îmi pot anula programul monden încărcat.

– Atunci o să-i iau eu, o să-i pun să se-apuce de teme. Le-am promis că le fac *tacos* dacă sunt cuminţi la dentist, aşa cum n-au prea fost. Dar o să trec asta cu vederea, fiindcă sunt uşor de preparat.

– Ce-ar fi să vin pe la patru? E bine?

– Da, mulţumesc.

– Ne vedem atunci.

– Beckett. Îmi cer scuze că m-am răstit la tine, şi-ţi sunt într-adevăr recunoscătoare că ai reparat ţevile.

– Nici o problemă. Dădu să iasă, dar se opri în prag. Ştii, Clare, dacă eşti capabilă să faci totul, nu înseamnă că trebuie să faci totul.

„Poate că nu", îşi spuse ea. Însă nu voia să uite cum se face.

*

Ryder îl urmări pe Beckett strângându-şi lucrurile la sfârşitul zilei. Ştia când fratele său era în toane rele, astfel că se decise să-l stârnească, încercând să ajungă la cauze.

– Ştii, în atelier ne-ar fi de folos o mână de ajutor.

– Talentele mele sunt solicitate în altă parte.

– Ca bonă. Eşti sub papuc, frate. Beckett se mulţumi să-şi ridice degetul mijlociu. Presupun că trebuie

să te porţi frumos dacă vrei să te mai atingi de ea după cearta de la Vesta, rânji Ryder.

– Care ceartă? se răsti Beckett studiindu-şi atent fratele. Nu ne-am certat.

– Eu am auzit altceva.

– Am avut o *discuţie*. Dacă oamenii nu sunt în stare să sesizeze diferenţa... La naiba. Lovi cu piciorul în cauciucul din faţă al camionetei. Poate ea nu e în stare să sesizeze diferenţa. Ce ştiu eu?

– Să încerci s-o înţelegi e prima greşeală. Nimeni nu înţelege femeile.

– Cu ea se întâmplă ceva. A fost gata să-mi ia capul când i-am reparat o ţeavă la librărie. Este din cauza lui Lizzy, asta este.

– Clare crede că flirtezi cu stafia ta?

– Nu este stafia mea. Clare s-a speriat acum două seri, când le-am arătat ei şi copiilor casa, iar Murphy a văzut-o pe Lizzy.

– I-ai făcut pe copii să-ţi împărtăşească fantasmagoriile?

– Nu este o fantasmagorie, iar tu o ştii al naibii de bine. Arătă cu o zvâcnire a degetului spre Dumbass, care urina pe cauciucul în care dăduse el cu piciorul. De ce se duce câinele tău la etaj şi pierde vremea acolo în fiecare zi?

– E un câine, Beck. Nici pe el nu încerc să-l înţeleg. Dar Ryder trebuia să admită că povestea suna interesant. Zici că puştiul a văzut-o?

– A văzut-o cu adevărat. Eu nu le-am vorbit niciodată despre ea copiilor. Beckett îi povesti fratelui său incidentul. Pe urmă Clare a înnebunit, s-a supărat. Se pare că încă nu i-a trecut.

– O să-i treacă. Ia-i nişte flori, sau altceva.

– N-am timp să-i iau flori. În plus, n-am făcut nimic, mormăi el lovind iarăşi cu piciorul în cauciuc.

– De parcă asta ar conta, zise Ryder clătinând din cap compătimitor. Ele sunt întotdeauna gata să-şi închipuie că ai făcut ceva. Din câte ştiu, cel mai simplu este

să le distragi atenţia cu nişte flori. Pe urmă ai mai multe şanse să fii primit în pat.

– Eşti un ticălos cinic.

– Sunt realist. Du-te să stai cu băieţii, poate pentru o femeie de felul lui Clare e ca şi cum i-ai da flori.

„Aşa o fi", se gândi Beckett, îndepărtându-se la volanul maşinii. Dar el nu stătea cu copiii pentru că ar fi greşit cu ceva. O ajuta pur şi simplu.

Îi plăcea s-o ajute. Voia s-o ajute. Ea trebuia să se înveţe cu asta, mai curând sau mai târziu.

Când îl văzură, băieţii înnebuniră de fericire. Atât mulţumirea de sine, cât şi buna dispoziţie îi crescură vertiginos când cei trei începură să alerge în jurul lui, concurând ca să-i atragă atenţia, asaltându-l cu întrebări şi cu rugăminţi de joacă.

– Potoliţi-vă, porunci Clare, apoi îşi puse mâna pe umărul lui Harry, întorcându-se spre Beckett. Trebuie să terminăm tema la matematică.

– Matematică, ei? Din întâmplare este materia mea preferată.

– Fac teme la nesfârşit, se plânse micuţul.

– Aşa s-ar părea. Trebuie să terminăm calculele de pe foaia asta, şi apoi eşti liber.

– Du-te, o îndemnă Beckett. Rezolvăm noi problema.

– O, dar...

– Aici n-avem timp pentru femei.

– E Noaptea Bărbatului!

Murphy îşi încordă bicepşii micuţi, aşa cum îi arătase Beckett.

– O oră şi jumătate a bărbatului, îl corectă Clare, apoi aruncă o privire către punga pusă de Beckett pe masă.

– Aia nu te priveşte. Conţine lucruri bărbăteşti.

O înhăţă şi o sărută uşor, ceea ce îl făcu pe Liam să scoată sunete bolborositoare, în timp ce Harry se holba la foaia lui cu calcule, iar Murphy încerca să se urce pe piciorul lui Beckett ca o maimuţă.

– Bine. Clare se uită lung la Harry, apoi îşi trecu mâna prin părul băiatului. Să nu faci tema în locul lui. Iar voi, băieţi, oferiţi-i fratelui vostru puţină linişte,

să poată termina. Pe urmă n-aveţi decât să vă jucaţi. Nu lipsesc mult.

– Distracţie plăcută. Beckett se aşează la masă. Ei, ce avem noi aici?

Clare îl învălui pe Harry într-o altă privire lungă, apoi îi lăsă singuri.

– Trebuie să aduni cele trei numere şi să scrii răspunsul. Nu ştiu de ce sunt aşa de multe.

– Ai început bine.

– Acum putem primi punga? întrebă Liam. Este cu prăjiturele?

– Nu şi nu. Voi doi duceţi-vă în camera de joacă, trebuie să vă împărţiţi toţi eroii din filme în băieţi buni şi băieţi răi, şi să faceţi echipe.

– De ce?

Beckett îşi înşurubă un deget în burtica lui Murphy.

– Pentru război.

Perspectiva războiului îi făcu pe amândoi s-o ia la fugă, cu strigăte care-ţi îngheţau sângele în vene.

– Aşadar, cincizeci plus opt plus două sute. În scurt timp, Beckett descoperi că Harry n-avea nevoie de ajutor, ci de o persoană care să-i menţină atenţia concentrată. Bună treabă. Ai dat gata flecuşteţul ăsta. După zgomotele care se auzeau din camera de joacă, ceilalţi începuseră războiul fără el. Beckett luă punga şi o puse pe masă. Acum, că am terminat cu tema la matematică, e momentul să-ţi arăt ceva. Scoase o ruletă, explicându-i: E un obiect adevărat, nu o jucărie. Este una de-a mea. Pe-aici sunt probabil o mulţime de lucruri care trebuie măsurate.

Harry trase de bandă şi o lăsă să revină la loc cu un pocnet.

– Dacă vrei să rămână în afară, apeşi aici, şi se întepeneşte. Ca s-o eliberezi, nu trebuie decât să apeşi din nou.

Fără să spună nimic, băieţelul încercă de câteva ori. Apoi se uită la Beckett.

– De ce am primit-o?

– Alaltăieri, la han, mi s-a părut că te interesează cum construiesc lucrurile, cum se fixează, cum funcţionează. Nu poţi să construieşti nimic fără o ruletă. Tatăl meu mi-a dat una când...

– Tu nu eşti tatăl meu.

– Nu, răspunse Beckett, şi în gând îi răsună un *hopa!* Mi-am amintit doar că eu am primit una când eram copil, şi mi-am zis că şi ţie ţi-ar plăcea.

– Am văzut c-ai sărutat-o pe mama. Am văzut că ai mai sărutat-o şi înainte.

– Da.

După ce lăsă ruleta jos, Harry îşi încrucişă braţele la piept.

– De ce-o săruţi?

– Fiindcă mama ta îmi place. Ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta.

– Vorbesc cu tine.

– Mda, ai dreptate. „Merită un răspuns cât se poate de sincer", se gândi Beckett. Mama ta îmi place foarte mult. Sărutul e un mod de a i-o arăta.

– O să vă căsătoriţi?

Stop! Cum să-i vorbească unui copil de opt ani despre drumul lung şi dificil dintre sărut şi căsătorie?

– Ne plăcem unul pe altul, Harry, ne place să fim împreună, să facem unele lucruri împreună.

– Laurie se mărită, aşa zice mama.

– Da, dar...

– Nu poţi să-i ceri să se mărite cu tine fără să mă întrebi pe mine mai întâi. Eu sunt cel mai mare.

– OK.

– Şi nu poţi s-o săruţi dacă ea nu vrea.

– Perfect.

– Trebuie să juri.

Deşi avea o atitudine aprigă, Beckett îi văzu buza de jos tremurând uşor.

„Un băiat curajos", se gândi. „Al naibii de curajos."

– Ştii, şi eu mi-am pierdut tatăl.

Harry dădu din cap.

– Îmi pare rău.

– Da, e greu. Fiii trebuie să aibă grijă de mamele lor. E misiunea noastră. Şi tu te descurci foarte bine, Harry. N-o s-o sărut pe mama ta dacă ea nu vrea. Şi n-o să-i cer să se mărite cu mine fără să te întreb pe tine mai întâi. Beckett ridică o mână. Jur. Harry îl studie o clipă atent, după care îi strânse mâna. Suntem OK, tu şi cu mine?

Puştiul ridică un umăr.

– Cred că da. Vii aici şi te joci cu noi ca s-o poţi săruta pe mama?

– Ăsta-i un avantaj încântător, dar vin să mă joc cu voi pentru că este amuzant, şi pentru că sunteţi nişte băieţi grozavi.

Asta-l făcu pe Harry să râdă zgomotos înainte de a lua ruleta.

– Toată lumea primeşte câte-o ruletă?

– Nu, fiecare primeşte altceva.

– Pot să văd?

– Sigur. Am luat nivela asta mică pentru Murphy. Când o aşezi jos, te uiţi la bulele astea din mijloc. Vezi aici nişte linii, şi vezi că bulele stau între ele? Masa asta e foarte dreaptă. Altfel uite ce se-ntâmplă. Săltă un capăt al nivelei şi bulele se înclinară. Vezi?

– Da. Fascinat, Harry făcu la rândul lui o încercare. E uimitor.

– Iar asta-i o şurubelniţă cu cap Phillips.

– Cine e Phillips?

– Bună întrebare. N-am idee. Trebuia să se intereseze. Se numeşte cap Phillips fiindcă, uite, are creste în vârf, în loc să fie plată, ca o şurubelniţă obişnuită. Asta e destul de mică pentru ca Liam să poată scoate casetele cu baterii din jucăriile voastre când trebuie schimbate.

– E supertare.

– Dacă am avea mai multe unelte şi nişte materiale, am putea construi ceva.

Băiatul ciuli urechile.

– Ce, de exemplu?

– O să ne gândim.

– OK. Îmi place ruleta. Îmi place mai ales că nu-i de jucărie. O să le-o arăt lui Liam şi lui Murphy, şi-o să măsurăm ceva.

– Bună idee. Eu aştept aici.

În timp ce copilul se îndepărta în fugă, Beckett se lăsă pe spătarul scaunului. Spera că, pe moment, reuşise să facă faţă subiectului spinos. Oricum, se bucura din tot sufletul că scăpase basma curată.

*

Clare sorbi din şampania adusă de Avery şi studie apartamentul lui Hope. Curat, meditä ea, util... şi provizoriu. Hope simţea evident acelaşi lucru, fiindcă-şi adusese un minimum de mobile.

– Am vândut o mulţime, i-am dat câteva lucruri soră-mii. Fratele meu a luat patul. Eu nu-l voiam, iar pe el nu-l deranjează sub nici o formă ideea de a dormi acolo unde dormeam eu cu Jonathan.

– E mai bine pentru tine, încuviinţă Avery. Un nou început, un loc nou, totul nou.

– M-am gândit să aştept până când o să mă mut în apartamentul de vizavi şi să-mi cumpăr altul atunci. Pe moment o să mă descurc bine doar cu o saltea nouă.

– Ingenios. Avery toastă în cinstea ei. Ar trebui să treci pe la Bast, nu departe de aici, pe strada principală. Cea mai mare parte a mobilierului pentru han provine de acolo. Owen mi-a spus că şeful magazinului le păstrează acolo toate piesele până când vor fi pregătiţi să le ducă în clădire. Sunt sigură că ar fi dispus să facă acelaşi lucru şi pentru administratoarea hanului.

– Poate. O să arunc oricum o privire. Hope studie cutiile cu bagaje, pereţii goi, podeaua goală. O, Doamne, ce-am făcut? Se roti, descriind rapid un cerc complet, cu ochii mari şi cu o notă de panică în privire. Mi-am vândut jumătate din lucruri, şi am altele, cu care nu ştiu ce să fac, lăsate în păstrare. M-am mutat dintr-un loc care-mi plăcea şi n-o să am o slujbă adevărată pentru Dumnezeu ştie cât timp. De ce-am făcut asta?

– Eşti pur şi simplu tulburată, o consolă Clare.

– Tulburată? Sunt de-a dreptul înnebunită, iar asta nu-mi stă în fire. Nici măcar nu ştiu unde mă aflu.

– Eşti în Boonsboro. Avery o întoarse către fereastra care dădea spre Main Street. Ai mai fost aici de zeci de ori. Vezi, acolo e restaurantul meu.

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu că eşti pe punctul să începi o muncă ideală pentru tine, într-un loc unde ai prietene. Cele mai bune prietene cu putinţă, inteligente şi sexy, frumoase şi înţelepte.

– Şi modeste şi iubitoare, adăugă Clare, dar Hope nu râse.

– De unde pot şti dacă e munca ideală pentru mine? Nici măcar nu m-am apucat de treabă.

– Eu ştiu ce-ţi trebuie, zise Avery cuprinzând-o într-o îmbrăţişare scurtă.

– Ai dreptate. Eşti înţeleaptă. Am nevoie de mai multă şampanie.

– Nu... ei, lasă asta pe mai târziu. Acum am ceva important. Avery se scotoci în buzunar. Owen mi-a dat cheia. Cheia ta de la han. Mergem să-l inspectăm, ca să-ţi aduci aminte de ce te afli aici.

– N-am terminat cu despachetatul. S-ar putea să nu termin niciodată. Aici nu e destul loc pentru toate hainele mele. Hope îşi apăsă mâinile pe tâmple. Ce-o să fac cu toate ţinutele?

– O să găsim o soluţie. Însă acum o să explorăm viitorul tău domeniu.

– Avery are dreptate. Deşi nu se simţea tocmai în largul ei la gândul că vor merge numai ele trei, singure, în clădire, Clare îşi puse în glas tot entuziasmul de care era în stare. Ai spus că n-ai fost acolo de când ai sosit în oraş.

– Am încercat să mă organizez.

– Te-ajut eu mai târziu.

– Iar eu o să trec pe-aici mâine, promise Clare. Măcar pentru scurtă vreme.

– Bine, bine. Haideţi să mergem.

– N-ai avut cum să nu vezi intrarea.

Clare îşi înşfăcă jacheta în timp ce ieşeau şi le ajunse din urmă pe scări.

– Şi e frumoasă. E o clădire impozantă, nimic de zis. Pur şi simplu nu-mi dau seama de ce m-am gândit c-aş putea s-o conduc eu.

– Pentru că eşti inteligentă, conştientă de propria ta valoare – ceea ce e totuna cu a spune că eşti înţeleaptă, serios. Şi cred că e exact genul de provocare care-ţi face plăcere.

Hope se holbă la Avery şi răsuflă zgomotos pe când traversau strada.

– Vorbe mari. Şi ai uitat „sexy şi frumoasă".

– Asta se subînţelege, Miss Philadelphia.

– Tot trebuie să menţionezi de fiecare dată că sunt sexy şi frumoasă.

– Pregătesc curtea pentru pavaj. Avery vorbea gesticulând. Ar trebui să arunci o privire în spatele magazinului de suvenire, să vezi ce-au făcut acolo. Este pur şi simplu excepţional. Poftim. Îi întinse cheia lui Hope. Tu ar trebui să descui.

„Zarurile au fost aruncate", se gândi ea, strecurând cheia în broască.

capitolul 14

Hope nu spuse nimic când intrară. Clare deschise gura, însă Avery clătină din cap. Înţelegând, păstră tăcerea.

Peste tot erau stivuite lăzi, printre care abia aveai loc să te strecori. Dulapuri de bucătărie, observă Clare. Instalarea lor avea să înceapă aşadar în curând, dar se temu că Hope nu putea să aprecieze frumuseţea dalelor, ascunse sub cutii şi prelate.

Înaintară şerpuind către arcada largă.

– Culorile sunt frumoase. Hope vorbea pe un ton neutru, dar zăbovi câteva clipe în dezordinea din spaţiul acela înainte de a străbate culoarul scurt care dădea în hol. Acolo scoase un sunet de încântare şi surprindere.

Bine, e superb. Elegant şi original, fără să fie înzorzonat. Ştii dacă putem merge şi în partea asta?

– Owen spune că toate locurile unde nu putem intra sunt înconjurate cu bandă.

Vrând să vadă cu ochii ei, Avery traversă dalele şi aprinse lumina dintr-o toaletă.

– Super.

– Ce? O! Hope intră şi îşi plimbă degetele peste desenul stilizat al faianţei. Uite cum preia modelul covorului de mozaic, fără să-l repete. Îmi place.

– Îl vrei?

Hope de-abia dacă-i aruncă lui Avery o privire cu sprâncenele arcuite.

– Sunt sigură că avem mai multe de văzut.

Se îndreptară agale spre prima cameră de oaspeţi şi se opriră în uşa băii, blocată de o bucată de bandă.

Terminaseră podeaua, observă Clare, şi se gândi la primul moment când stătuse alături de Beckett, chiar acolo. Dintr-odată, constată cu surprindere că simţea în nări mirosul de caprifoi.

Se retrase, lăsându-şi prietenele să gângurească despre culorile şi detaliile dalelor, şi trecu în sala de mese.

– Arată extraordinar, spuse Hope, când i se alătură.

Mai studie pentru câteva clipe tavanul, înainte de a se îndrepta către ferestrele din faţă.

– Chiar nu eşti sigură?

Hope ridică din umeri, cu ochii pe geam.

– Cred că mă simt scoasă din elementul meu, şi aşa ceva îţi slăbeşte puterile. Toate astea reprezintă o schimbare enormă, şi cred că aveam nevoie de ea. Dar acum, după ce am făcut-o, mă-ntreb dacă sunt pregătită să-mi transform viaţa în aşa măsură. Întorcându-se către Clare, continuă: Însă locul ăsta are ceva. Pur şi simplu îmi vorbeşte, îmi sugerează că acum *ăsta* este elementul meu. Mi se pare firesc să mă aflu aici, înăuntru. Probabil că după ce o să ajung vizavi o să intru din nou în panică, dar, când sunt în clădirea asta, totul pare aşa cum trebuie să fie. Îşi înalţă din nou privirea către tavanul

casetat, când auzi paşi deasupra lor. Avery trebuie să fi urcat la etaj fără noi.

– Nu, n-am urcat.

Avery intră, uitându-se la rândul ei în sus.

– Probabil că e Ryder, sau Owen, zise Clare.

– S-ar putea, dar nu le-am văzut camionetele nici în faţă, nici în spate.

– Ei bine, acolo sus e cineva şi, de vreme ce uşile sunt încuiate, e cineva care are cheie. Ca să rezolve problema, Hope ieşi pe coridor şi se opri la baza treptelor. Alo!

Ecoul vocii ei se întoarse, fiind urmat de tăcere.

– Trebuie să fie stafia. Avery zâmbi larg, cu o expresie plină de amuzament. Haideţi să verificăm.

– Avery...

Dar ea alerga deja pe trepte. Resemnată, Clare o urmă, cu Hope alături, timp în care Avery continuă să strige.

– Nu este extraordinar? Avery stătea în uşa apartamentului E&D. Simţiţi mirosul? Inspiră adânc. Vară. Caprifoi.

– Nu e decât imaginaţia ta.

Dar Clare îşi încrucişă braţele, înfrigurându-se, fiindcă simţea şi ea parfumul.

– Atunci şi imaginaţia mea a luat-o pe acelaşi drum. E fascinant. Hope intră în cameră. A făcut cineva cercetări, să-ncerce să vadă cine e? Ar fi... Tresări când se deschise uşa balconului. Ia uitaţi-vă!

– Uşa n-are lacăt şi nu era încuiată. Pe-acolo a intrat cineva, insistă Clare.

– Cineva cu un braţ de caprifoi? N-aş crede. Avery se duse la uşă, deschizând-o mai larg. O închise din nou. Şi n-ar fi uşor să ajungi pe balcon din exterior fără să fii văzut.

– Nu pare tristă, nu-i aşa? remarcă Hope dând ocol camerei. Orice ar fi, oricine ar fi, se poartă prietenește.

– Nu se poate *purta* nicicum, fiindcă e din piatră, cărămidă şi lemn.

În vocea răstită a lui Clare se simţea furia.

– La fel era şi Casa de pe Deal, murmură Avery cu voce joasă. Şi, indiferent ce umbla pe-acolo, umbla cu de la sine putere.

– Of, încetează! se răsti Clare. Încetează şi gata. Este o clădire veche. Podelele scârţâie. Uşa trebuie reparată. Atâta tot.

– Scumpo. Avery se-ntinse să-i ia mâna. De ce eşti întoarsă pe dos?

– Voi bateţi câmpii vorbind despre apariţii bizare, şi mă-ntrebi de ce sunt întoarsă de dos?

– Da, stărui prietena ei strângându-i mai tare mâna. Dacă n-ai crede în fantome, te-ai gândi pur şi simplu că suntem nişte proaste. Dar nu te-ai înfuria.

– Nu sunt furioasă. Doar că m-am săturat tot fiu târâtă în discuţii despre stafii, ca şi cum ar exista.

– OK. Eu nu mă supăr dacă tu nu crezi în ele. De ce te superi tu dacă eu cred?

– Ai dreptate. Absolut. A fost o zi grea, şi încă mai am de pregătit cina. Ar trebui să plec acasă.

– Mergem şi noi, spuse Hope.

– Nu, voi ar trebui să rămâneţi, să vedeţi restul. Îmi pare rău. Sunt într-adevăr obosită. Doar că... Sub imperiul emoţiilor, vocea i se frânse. Nu cred în toate astea.

– Perfect, nu-i nici o problemă. Avery ridică iritată din umeri. Ar trebui să mergem sus, să-şi vadă Hope apartamentul.

– Nu vreau să cred în toate astea. Lacrimile îi înfundau gâtul, îi iritau ochii. Clint de ce nu s-a-ntors, dacă e să fie aşa?

– Clare. Nelăsându-i timp să se retragă, Avery o cuprinse într-o îmbrăţişare. Îmi pare rău. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– E o prostie. Sunt o proastă. Cedând, Clare îşi lăsă lacrimile să izvorască. Şi e o prostie să mă înfurii, dar de ce reuşeşte ea să se-ntoarcă în lumea noastră? De ce reuşeşte să rămână?

– Dacă aş şti...

– Murphy a văzut-o.

Avery se dădu înapoi cu o tresărire.

– Poftim? Când?

– Când am fost aici cu Beckett. M-am speriat când l-am zărit luând-o pe scări în sus, zâmbind... către ea. Şi m-am înfuriat. De ce a trebuit s-o vadă pe ea, Avery? N-ar fi trebuit să aibă şansa de a-şi vedea tatăl? Măcar o dată. O singură dată. La naiba. Ieşi pe balcon, la aer, şi se sprijini de balustradă. Cuprinzând-o cu braţul pe după umeri, Hope îi îndesă în mână o batistă, iar Avery o îmbrăţişă din partea cealaltă. E o prostie să mă înfurii, bombăni Clare. Îşi şterse ochii, cutremurată de un suspin. N-are rost să te-ntrebi de ce. Credeam că epuizaserăm subiectul ăsta. Când s-au auzit prima oară poveştile despre stafie, n-am crezut, deşi era interesant. În genul în care e interesant un roman. O poveste bună, atâta tot. Dar apoi, Murphy.

– Poţi să cauţi explicaţii, murmură Hope. Chiar dacă nu există răspuns.

– Până acum nu mi-am dat seama de ce m-a dat peste cap în halul ăsta. Sau poate n-am vrut să recunosc.

– Să plecăm de-aici, sugeră Avery. Să mergem la Hope şi să stăm puţin de vorbă.

– Nu, acum mi-am revenit. E mai bine să ştiu, să recunosc, să fac faţă. Clare se întoarse şi, văzând uşa deschisă mai larg, expiră prelung. Şi ar fi cazul să fac faţă, întrucât s-ar părea că ea nu pleacă nicăieri.

*

În ziua următoare, Beckett şi fraţii lui se îngrămădiră în spălătorie. Dacă Owen n-ar fi anunţat o şedinţă, ar mai fi putut dormi o oră – sau chiar două – fiindcă plănuise să lucreze în biroul lui.

Dar Owen era Owen, iar şedinţele şi programările erau pasiunea lui.

– Electricianul vine în dimineaţa asta să instaleze lămpile exterioare de aici şi pe cele noi din magazinul de suvenire. Lăzile sunt marcate, dar trebuie să mai verifici o dată corpurile de iluminat, Beck. Şi, înainte de a mă-ntreba de ce, continuă Owen, avem aproape două

sute pentru aici şi vizavi. Nu vrem să irosim timp, bani şi ore de lucru schimbându-le între ele dacă au fost prost marcate.

– Bine. Le verific înainte să mă întorc la birou. Şi, înainte de a mă-ntreba tu, află că am şi eu o listă cu probleme de rezolvat.

– Dacă tot ai adus vorba...

Owen adăugă o serie de însărcinări şi de telefoane de dat pe lista lui Beckett.

– Şi tu ce naiba faci în timp ce vorbesc eu la afurisitul ăla de telefon?

Owen îşi răsuci clipboardul. Lungimea listei îl amuţi pe fratele său.

– De ce nu-i dai o parte dintre ele administratoarei hanului? întrebă Ryder.

– Fiindcă îi mai lăsăm încă două zile ca să termine cu mutatul, pentru numele lui Dumnezeu. Owen săltă cu un bobârnac o pagină de pe clipboard. Asta-i o listă pe care am început-o pentru ea. Tu ce ai în plan, cât timp instalez eu tejgheaua vizavi?

– Doi oameni sunt deja acolo şi dau găuri, zise Ryder uitându-se pe propria sa listă. Când se deschide, o să aducă biroul ales de mama din talcioc şi o să-l ridice cu un scripete la etaj. Zugrăvirea exteriorului continuă, probabil la nesfârşit, şi o să-i pun să-nceapă şi în interior, să-i dea zor în hol, de vreme ce podeaua e gata.

Continuă să-şi înşire activităţile în timp ce Beckett îşi bea cafeaua, iar radioul trecu pe un post de country rock când sosi echipa.

– Mama are o întâlnire la Hagerstown, le reaminti Owen. Aşa că o să treacă pe-aici în drum spre casă. Anunţaţi echipa că vine şefa cea mare. Asta-i tot.

– Slavă Domnului.

Când Beckett căscă, Ryder zâmbi pe sub mustaţă.

– Te-a obosit statul cu băieţii de aseară?

– Ăsta-i un cod pentru sex? interveni Owen. Trebuie să mă puneţi la curent dacă vorbiţi codificat.

– Nu, nu e un cod şi nu m-a obosit. Numai că n-am dormit destul. Probabil fiindcă babysittingul nu este un cod pentru sex.

– Ea a avut o durere de cap? insistă Ryder cu aceeaşi expresie amuzată pe chip.

– Cât de nemernic poţi să fii! Nu e timpul potrivit – ar fi ciudat să mă culc cu ea când puştii sunt în celălalt capăt al coridorului. Nu sunt pregătiţi pentru asta, mai ales că Harry m-a luat la întrebări, ca să afle de ce-o sărut pe mama lui.

– Serios? Zâmbetul atotcunoscător al lui Ryder înflori acum într-unul mai larg, apreciativ. Bravo lui.

– Da, grija băiatului pentru ea e de admirat. Sunt nişte copii extraordinari. Murphy vrea să le fac sicrie figurinelor lui, pentru cazul că mor în luptă. Cine s-ar fi gândit la aşa ceva?

– Aş vrea să ne fi gândit noi, zise Owen. Ar fi fost grozav. I-am fi putut îngropa, am fi putut face nişte pietre de mormânt micuţe, inscripţionate cu simbolurile lor.

„Genial", se gândi Beckett.

– Şi de-acolo s-ar fi ridicat din nou, reînsufleţiţi de o forţă supranaturală, ca să se răzbune.

– Am fi putut grava simbolurile şi pe capacele sicrielor. Fiecare ar fi avut sicriul său. Mai ai trusa pentru gravură în lemn, nu?

– Sigur. Ar fi un cadou nemaipomenit pentru băiat.

– Cât vă amuzaţi voi cu jucăriile, eu trec la lucru. Ryder îşi puse centura cu unelte. Pe-aici există o grămadă de bucăţi de placaj, adăugă el, ieşind.

Owen aşteptă până când Ryder, ajuns destul de departe ca să nu-i mai poată auzi, începu să strige la oamenii din echipă.

– Ştii că, dac-o să te-apuci să le construieşti, o să vrea să participe şi el, şi-o să-i vrea pe Wolverine şi pe Venom, ca întotdeauna.

– Da, aşa o să fie. Dar tu?

– Bineînţeles că intru şi eu. Îi vreau...

– Eu îi vreau pe Spidey şi pe Moon Knight.

– La naiba. Eu voiam să-l cer pe Spiderman.

– Prea târziu.

– Batman şi Joker.

– Aşa mai merge.

Avea de gând să se ducă direct acasă, în biroul lui, dar se pomeni solicitat să-şi pună mănuşile de lucru şi să ajute la dărâmarea gardului vechi. Apoi răspunse unui strigăt de vizavi şi se duse se consulte cu Madeline asupra rafturilor de pe peretele din stânga al magazinului de suvenire. În drum spre ieşire, îl văzu pe bărbier pe bancă, în faţa salonului Sherry's, şi se opri să stea de vorbă.

– Arată într-adevăr bine.

Se uitară împreună cum monta electricianul unul din cele două felinare mari care flancau uşa.

– Am auzit c-o să daţi o mare petrecere când o să fie gata.

– Aşa am auzit şi eu.

– Şoferii îşi sucesc gâturile ca s-o privească.

– N-au parte de o perspectivă ca a ta, Dick. Celularul îi sună în buzunar. Ne vedem mai târziu. Îşi scoase telefonul după ce se puse în mişcare. Ce s-a-ntâmplat, Ry? Ţi-e dor de mine?

– Ca de-o urticarie pe fund. Băieţii au o întrebare în legătură cu modelul peretelui. Mama e la Hagerstown, aşa că ai fost ales să răspunzi.

– Vin imediat.

În cele din urmă, ajunse în biroul lui mai aproape de zece decât de nouă, ora pe care şi-o planificase pentru începerea lucrului. Dar nu-l deranja. Fiecare pas ducea înspre ţelul final, se gândi el turnându-şi într-o cană tot ce mai rămăsese din cafeaua de dimineaţă.

Se ocupă mai întâi de telefoane, fiindcă le detesta cel mai mult, apoi modifică planurile de amplasare a mobilierului, ţinând cont de nişte achiziţii suplimentare.

După ce le trimise tuturor e-mailuri cu actualizările, deschise un fişier.

Era al naibii de dornic să termine firma în ziua aceea – iar ceilalţi ar fi făcut bine să se declare mulţumiţi.

Se opriseră la trei tipuri de caractere, fiindcă nimeni nu voia să-şi asume obligaţia de a alege. Ei bine, în ziua aceea alese el pentru toţi.

Se jucă apoi cu spaţiile dintre litere, cu dimensiunile, cu nuanţele. Se ridică, ocoli biroul, se duse la fereastră şi se holbă la clădire, încercând să vizualizeze firma. Se aşeză la loc, verifică măsurătorile, calculele, făcu alte încercări.

Îşi dădu seama că-i era foame. Prin urmare, sună la parter pentru o pizza calzone.

„Asta e", îşi spuse, şi o scoase la imprimantă. O ridică în dreptul ferestrei, privind-o cu un ochi închis. Zâmbi satisfăcut.

Ca să amplifice impactul propunerii, se aşeză din nou, elaborând o firmă pentru magazinul de suvenire cu ajutorul aceleiaşi palete de culori şi al aceloraşi fonturi.

– Da, e deschis, spuse, când auzi o bătaie în uşă.

Dădu să se ridice cu mâna întinsă după portofel, şi constată cu uimire şi bucurie că nimeni alta decât Clare îi aducea pizza.

– Ţi-ai luat o a doua slujbă la Vesta? Pariez că scoţi nişte bacşişuri grozave.

– Fac economii pentru o maşină nouă. Clare îi oferi cutia şi un zâmbet. Eram la parter când au ambalat-o, aşa că m-am oferit să ţi-o aduc, întrucât oricum voiam să stăm de vorbă. E trecută în contul tău.

– Bună treabă. O s-o împărţim, zise el punând cutia deoparte.

– Mulţumesc, dar tocmai aveam de gând să mănânc repede o salată, apoi să-i dau lui Hope o mână de ajutor pentru o oră. Însă voiam să...

– Nu ţi-am dat bacşiş. Îşi propti mâinile pe şoldurile ei şi o trase către el. Miroşi extraordinar.

Şi părea cu mult mai relaxată şi mai fericită decât fusese după discuţia despre Lizzy.

– Am încercat nişte mostre de loţiuni de corp pe care vrem să le comercializăm. Asta e cu miere şi caise.

– Gata, s-a vândut.

Se aplecă şi se pierdu într-un sărut tandru, printre caise şi miere şi Clare. „A trecut prea mult timp", se gândi, când braţele ei îi înconjurară gâtul. Prea mult de când o ţinuse cu adevărat în braţe, prea mult de când o avusese.

– Dai bacşişuri excelente.

– Ăsta nu e decât acontul, zise el îndrumând-o spre uşă. Trebuie să vii cu mine să-ţi dau restul.

O scoase cu spatele înainte din birou, ducând-o în apartament.

– Beckett! Clare râse cu poftă, dar el îi auzi respiraţia îngreunându-se, o simţi tremurând când îi atinse buza de jos cu dinţii. Nu pot. Nu putem. Suntem în miezul zilei.

– În pauza de masă.

– Da, dar...

– Mă gândesc tot timpul la tine. Continua s-o împingă, făcând-o să meargă cu spatele, cu buzele alunecându-i pe gâtul delicat. Nu mi te pot scoate din minte. Mi-e greu când te văd şi nu te pot atinge.

– Ştiu. Eu...

– Lasă-mă să te-ating.

O făcea deja, cu mâinile hoinărind, modelând, sufocându-i raţiunea.

– Cred că aş putea să-ntârzii puţin. Beckett îşi strecură mâna sub fusta ei şi o mângâie blând între coapse. Pot cu siguranţă să întârzii, se corectă ea.

Căzu pe spate în pat, cu inima deja accelerându-şi bătăile, cu trupul deja vibrând. „Sunt nebună, irresponsabilă, e minunat", se gândi când gura lui o apăsă, când dinţii lui îi ciupiră sânul prin bluză.

Lăsă să-i scape un suspin adânc, surprinsă, când degetele lui i se furişară din nou sub fustă, strecurându-se apoi în intimitatea ei.

– Doamne. O, Doamne!

– Relaxează-te. Acum înnebunit, pătrunse mai adânc în ea, în timp ce se înfrupta cu pielea caldă a gâtului ei. Desfată-te.

Clare se arcui sub el agăţându-se de cearşafuri, cu ochii înceţoşaţi. Când atinse orgasmul, geamătul ei lung, cutremurător, îl săgetă drept în şale.

Peste o clipă, Beckett îşi lăsă jeanşii în jos şi îi săltă fusta. Apoi se afundă în ea.

Strigătul ei de surpriză răsună iarăşi, iar mâinile i se încleştară de şoldurile lui, cu unghiile înfigându-i-se în carne. Numele lui i se desprinse tremurător de pe buze când îl privi în ochi.

Pe urmă îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui şi intră în ritmul împingerilor frenetice.

Istoviţi, rămaseră întinşi alături, încă pe jumătate îmbrăcaţi, respirând şuierător.

– Ar trebui să-ţi livrez de fiecare dată pizza.

– Pentru mine ar fi perfect.

Ea închise ochii, nedorindu-şi altceva decât încă un moment de delectare.

– Asta trece pe locul întâi pe lista preferinţelor mele.

El îşi săltă capul.

– Findcă a fost în timpul zilei, asta vrei să spui?

– Nu, dar în mijlocul zilei de muncă – şi încă mai am hainele pe mine. Aproape pe toate.

– A fost cam în grabă. Beckett îşi lăsă capul în jos, frecându-şi buzele de ale ei. Dar te pot dezbrăca acum, ca s-o luăm de la început.

– Cred că nici organismul meu, nici programul nu mai fac faţă unui alt bacşiş. Dar îţi mulţumesc din suflet pentru că-mi eşti client.

– Este cea mai bună pizza din cartier. La naiba, deschid eu, adăugă Beckett, când bătu cineva în uşa apartamentului.

Care bineînţeles că nu era încuiată, îşi aduse el aminte când o auzi pe Avery strigând. Îşi trase jeanşii, iar Clare sări în sus, încercând să-şi îndrepte şi să-şi netezească rochia.

– Aşteaptă! Vin imediat.

Dar ea ajunsese deja la uşă, unde se opri, holbându-se şi arătând cu degetul.

– Aţi făcut o partidă la prânz! Uitaţi-vă la voi, cu ochii plini de sex şi de vinovăţie. Trupul meu nu mai poate suporta atâta invidie. Va trebui să angajez un bărbat. Care este tariful?

– Amuzant.

Clare îşi duse mâna la coada de cal şi trase de panglică, apoi îşi dădu seama că-şi lăsase geanta – cu tot cu peria de păr – în biroul lui Beckett.

– Tocmai veneam...

– După cum indică dovezile, aţi făcut-o deja.

– E o desfrânată.

Întorcându-se spre Clare, Beckett îşi ridică degetul mare către Avery.

Pe urmă cei doi îşi zâmbiră pur şi simplu unul altuia, se gândi Avery, ca doi oameni care făcuseră sex în pauza de prânz.

– Am bătut la uşă, îi informă ea. Mai întâi la uşa biroului, fiindcă acolo ai spus că vrei să-ţi fie adusă pizza – şi acolo a spus Clare c-o s-o ducă, pentru că voia să stea de vorbă cu tine, zâmbi Avery schiţând nişte ghilimele în aer.

– Corect, şi încă n-am apucat să stăm de vorbă. Ascultă, trebuie să-mi iau peria ca să mă pieptăn. O să vin la Hope peste câteva minute.

– Nu mai puteţi face sex acum. Pun piciorul în prag. O să ştiu dac-o să faceţi, şi o să plâng, şi-o să-mi tai părul. Nu vreţi să fiţi responsabili pentru asta.

– Nu vreau decât să mă aranjez puţin. O să vin imediat. Promit.

Avery nu spuse absolut nimic, mulţumindu-se să îndrepte spre ei un deget acuzator. Cu o ultimă privire de dojană, ieşi.

– Am crezut că nu mai pleacă. Ce-ar fi să...

– Nu. Clare se grăbi să ridice o mână, cu palma deschisă. Categoric nu. Am promis. Trebuie să-mi iau geanta. Voiam să vorbesc cu tine, să-ţi cer scuze.

– Pentru ce?

O urmă înapoi, în biroul lui.

– Pentru că am fost atât de tulburată încât nici măcar nu ți-am mulțumit c-ai stat ieri cu copiii, fiindcă am fost răutăcioasă când mi-ai reparat chiuveta și fiindcă m-am răstit la tine în seara când am fost în han și la cină – ceea ce a reprezentat motivul pentru tot restul.

Își înșfăcă geanta și se uită în jur.

– Nu cred c-am mai fost vreodată aici, în birou. E frumos. Te reprezintă. Acolo e baia?

– Da.

– Am nevoie de o oglindă. Intră și lăsă ușa deschisă în timp ce-și peria și-și aranja părul. Eu, Hope și Avery am fost la han cât ai stat cu băieții. Și, ei bine, am auzit ceva la etaj, ca niște pași. Și am simțit mirosul ei acolo, sus. Ușa balconului s-a deschis.

Își luă panglica de la încheietura mâinii și își răsuci părul într-o coadă linsă.

– Am sărit la ele atunci, exact cum am făcut cu tine. Ba nu, chiar mai rău. Eram atât de furioasă!

Își scoase rujul și se apropie de oglindă.

– De ce?

– Asta este întrebarea. Mi-am dat seama de ce, sau mi-am îngăduit să-mi dau seama. Eram furioasă fiindcă, dacă așa ceva e cu putință, dacă se întâmplă cu adevărat, dacă e într-adevăr posibil să te întorci de pe lumea cealaltă, atunci...

– Of, Doamne. Clint. Nu m-am gândit niciodată la asta, la el. Îmi pare rău.

– Nu, *mie* îmi pare rău. Tu n-aveai de ce să te gândești la Clint. Și eu n-aveam de ce să mă dezlănțui împotriva ta, a lui Avery și a lui Hope. Împotriva oamenilor la care țin.

Ca să-și ducă treaba la bun sfârșit, Clare își scoase trusa de machiaj.

– Te-a rănit, iar eu, din păcate, n-ar fi trebuit să stau cu mâinile-n sân.

– Nu m-ai rănit tu, ci situația asta. Iar acum, când știu de ce simt ceea ce simt, nu mai e dureros.

– Așa, dintr-odată?

– Am plâns zdravăn după ce i-am culcat pe băieţi, şi m-am gândit foarte mult. Nu, n-o să mă mai doară. Îşi aruncă trusa de machiaj în geantă şi ieşi din baie. Nu ştiu de ce unii se întorc – sau cel puţin aud poveşti despre asta. Aşa că nu pot şti de ce nu s-a întors Clint. Sau poate că s-a întors, dar eu n-am fost pregătită, sau accesibilă, aşa că n-am putut să-l văd sau să-l simt. Însă acum ştiu că a plecat, că nu pot fi supărată pe el, pe tine sau... pe indiferent ce se află acolo. Îmi pare teribil de rău, şi-ţi mulţumesc fiindcă i-ai plimbat pe băieţi prin han, pentru că ai reparat afurisita aia de chiuvetă şi pentru că ai avut ieri grijă de ei, ca să pot eu să rezolv problema asta.

– Cu plăcere.

– Acum chiar trebuie să plec.

– Vreau să te văd în weekendul ăsta.

– Vreau să mă vezi în weekendul ăsta. Se strecură în braţele lui, rămânând în îmbrăţişare doar pentru o clipă. Lasă-mă să-mi verific programul.

– Te sun mai târziu.

– OK. A, şi mai e ceva, spuse ea din prag. Mulţumesc pentru bacşiş.

Beckett se aşeză la fereastră, aşteptând până când o văzu traversând strada. În fugă, cu fusta fâlfâind, cu picioarele întrezărindu-i-se în câte o străfulgerare. Când ajunse în colţul opus, se uită înapoi, dădu cu ochii de el şi-i făcu vesel cu mâna înainte de a dispărea grăbită în spatele clădirii.

Se gândi la ea cu toată dragostea. Cât îl costa, cât îi oferea. Apoi puse pizza la încălzit în cuptorul cu microunde din birou.

*

Când reuşi să se întoarcă la han, ziua de lucru era aproape pe sfârşite. Cu mintea la altele, simţi mirosul de var înainte de a-l vedea.

Era nevoie de încă un strat, dar culoarea discretă, un galben pai, aduna deja lumina, intra în armonie

cu nuanţele podelei. Auzi scâşnetul fierăstrăului, bufniturile ciocanelor. Când ajunse la baza scărilor, vocea mamei sale coborî până la el.

Perfect, avea să dea de toată lumea în acelaşi timp.

Le găsi pe mama lui şi pe Carolee, singure, în camera Eve & Roarke[1].

– Bună. Speram c-o să vă prind aici.

Traversă către baie.

– Uită-te! Mama lui îi întinse un prospect. E încălzitorul de prosoape ideal pentru camera asta.

– Deja ai...

– Nu l-am comandat pe celălalt, fiindcă nu eram sută la sută sigură. De ăsta sunt. Sticlă încălzită.

– E ceva cam...

– Scump, ştiu, dar este exact ceea ce trebuie. Arată futurist.

– E excelent. Studiindu-l, îşi aduse în minte celelalte caracteristici ale încăperii. Se potriveşte cu lămpile şi cu toate accesoriile pe care le montăm aici.

– Bine, pentru că l-am comandat deja. Dar nu e asta vestea cea mare.

– Nu eşti însărcinată, nu-i aşa?

Ea îşi pocni palmele.

– Carolee...

– Carolee e însărcinată?

– Nu eşti în toane bune? Nu e însărcinată, şi e minunat că nu e, fiindcă o să fie asistenta administratoarei hanului.

– Asta e tare. Se uită surprins la mătuşa lui. Nu ştiam că vrei să lucrezi aici.

– Mor de nerăbdare. Ideea aprinse scântei în ochii lui Carolee. Iubesc locul ăsta, iar renunţarea la slujba mea cu jumătate de normă n-o să mă facă să sufăr. Mă descurc bine cu oamenii şi ştii cât de mult îmi place să însufleţesc atmosfera. Am scris un CV.

– De parcă ar fi fost nevoie.

Justine îşi înghionti sora cu cotul.

---

[1] Personaje din seria de romane *In Depth*, creată de Nora Roberts sub pseudonimul J.D. Robb (n.red.)

– E vorba de afaceri, Justine. Afaceri de familie, dar afaceri.

– Eu votez pentru angajarea ta, spuse Beckett. O să fii extraordinară.

– Vezi? Asta înseamnă unanimitate.

– Sunt atât de entuziasmată! Locul ăsta mi-e tare drag. O să pot veni la serviciu pe jos, în loc să mă urc în mașină... Se opri și clătină din cap. Dar trebuie să văd cum o să mă-nțeleg cu Hope. Carolee își ridică degetele în sus, încrucișându-le. Pe urmă facem anunțul oficial.

– Ei, vestea asta o eclipsează pe a mea întru totul.

– Clare e însărcinată.

Beckett rămase cu gura căscată.

– Iisuse, mamă!

– Dinte pentru dinte, băiețelul meu. Care-i noutatea?

– Ceilalți unde sunt?

– Sus, în apartamentul lui Hope. Au trecut mai departe și au pus gresia în bucătărie și baie.

– Să-i aducem aici și să discutăm totul împreună. Ieși din cameră și strigă: Ședință în familie. Cât mai curând posibil. Eve & Roarke.

– Despre ce e vorba, Beckett? întrebă Justine.

– Despre un plan pe care l-am pus la punct azi. A, să știi că o să folosesc atelierul pentru o vreme. Trebuie să fac niște sicrie.

Pe Justine Montgomery n-o surprindeau prea multe, mai ales în privința băieților ei, dar asta o făcu să clipească nedumerită.

– Sicrie?

– Pentru copii, pentru figurinele care reprezintă eroi din filme și mor în luptă. Probabil c-o să mă duc acolo când... OK, uite-i că vin.

– Ce se pune la cale? întrebă Owen. Tocmai încheiam lucrul.

– Și eu vreau o bere, adăugă Ryder.

Dumbass intră agale în urma lui și ocoli încăperea, mirosind pe toată lumea în chip de salut.

– Poți să-mi aduci și mie una. Beckett își deschise dosarul și scoase macheta firmei. Asta e. Ucid cu ciocanul

pe oricine spune că nu-i place. O să-mi pară rău dacă o să fie vorba de mama sau de Carolee, dar o s-o fac oricum.

Ryder o studie şi se mulţumi să rostească:

– Aha.

– Ce font e ăsta?

– Cel pe care l-am ales, îi răspunse Beckett lui Owen. Pot să te ucid. Am un frate de rezervă.

– Justine, uită-te la culori.

Carolee îşi puse o mână pe braţul lui Beckett când se aplecă.

– E întocmai combinaţia pe care mi-am dorit-o, maro-ul ăsta dens pe un bej-deschis.

– Desenul este la scară. Rămâne loc suficient pentru site-ul web şi pentru numerele de telefon, fără să înghesuim numele.

– Nu e rău. Ryder dădu din cap şi scărpină urechile lui Dumbass zâmbindu-i larg lui Beckett. Nu este rău deloc.

– Îmi trebuie totuşi fontul. Dacă rămânem la asta...

– Rămânem, insistă Beckett.

– Am nevoie de el pentru hârtia cu antet, pentru cărţile de vizită, pentru plăcuţele camerelor, pentru brelocurile cheilor...

– OK, taci. Beckett scoase din dosar un CD pe care i-l întinse lui Owen. Ai totul aici.

– E ca încălzitorul de prosoape. Justine îşi trecu braţul pe după umărul lui Beckett. Se potriveşte sută la sută.

– Am făcut una şi pentru magazinul de suvenire, m-am gândit că în cazul lui o să mergem pe verticală, o s-o atârnăm de o consolă şi o s-o inscripţionăm pe ambele părţi.

– Îmi place! Justine o luă. Carolee, hai să vedem dacă Madeline mai este încă acolo. O să vrea să se uite la asta. Bună treabă. Îl strânse pe Beckett de mână. Într-adevăr grozavă.

– Cred c-o să-ţi fac cinste cu o bere, decise Ryder.

– Aşa mă gândeam şi eu.

– Ne întâlnim acolo. Trebuie să fac curat, fiindcă eu n-am stat toată ziua călare pe birou.

– Mi-ai dat corpul de literă pe...

– Ai totul acolo, Owen, îl asigură Beckett.

– O să verific. După ce-mi face Ry cinste cu o bere.

– De ce să-ţi fac cinste cu o bere?

– E rândul tău.

– Minciuni.

Plecară ciorovăindu-se pe tema asta.

capitolul 15

Clare abia pornise maşina de cafea şi-şi începuse programul de rutină dinaintea deschiderii, când auzi mânerul uşii magazinului zăngănind. Se uită într-acolo şi-l zări pe Sam Freemont prin panoul de sticlă. „Prea târziu ca să mă ascund", decise, de vreme ce el o văzuse deja, îi făcea şmechereşte cu ochiul şi îi adresa un zâmbet.

Se gândi să se rezume la o clătinare din cap, dar el continuă să bată, să-i facă semne amicale şi să zâmbească. Nu reuşise niciodată să priceapă de ce se credea Sam atât de atrăgător.

Descuie uşa şi se înclină, scoţându-şi capul prin deschiderea îngustă.

– Îmi pare rău, Sam. Încă n-am deschis.

– Simt miros de cafea.

– Da, tocmai am pornit maşina, dar nu deschid decât peste o oră. Chiar trebuie să...

– O cană mi-ar face cu siguranţă bine. Poţi să-i dai acum o cană unui prieten, nu?

Sam nu intră propriu-zis cu forţa, dar ea se pomeni trăgându-se înapoi. „Este mai simplu să-i torn afurisita aia de cafea", se gândi pe când se strecura în spatele tejghelei.

Sam îi stârnea un uşor fior de scârbă încă din ultimii ani ai şcolii generale.

– Cum o vrei?

– Fierbinte şi dulce. Ce-ar fi să-ţi pui doar vârful degetului în ea? Ăsta-i tot zahărul pe care-l vreau.

Fiorul de scârbă căpăta proporţii alarmante, îşi zise ea.

– Ţi-am văzut maşina în spate şi m-am gândit: Clare începe devreme azi. Munceşti prea mult, scumpo.

– Nu poţi conduce o afacere fără să munceşti. „În afara cazului când tatăl tău e proprietarul magazinului de maşini, unde te duci numai când ai chef", bombăni ea în gând. Îi puse în faţă paharul de cafea, informându-l: Zahărul e acolo, pe raftul din dreapta.

El se mulţumi să se sprijine de tejghea.

– Cum îţi merge, iubito?

– Sunt ocupată. De fapt, chiar trebuie să mă apuc de treabă. Aşa că...

– Trebuie să-ţi rezervi timp pentru tine. Nu ţi-am spus eu mereu asta?

– Ba da. Dar acum...

– Ai văzut maşina pe care-o conduc? Să te plimbi cu ea e o adevărată plăcere.

– Sunt sigură.

– Vino să arunci o privire. De fapt, lasă-mă să te duc la o scurtă plimbare.

Îi făcu din nou cu ochiul.

– Am treabă. Închise cu o plesnitură capacul paharului, anunţându-l: Cafeaua e din partea casei.

– Nu poţi să-ţi cumperi lucruri drăguţe dacă o dai gratis. Cu aceeaşi expresie şmecherească, îşi duse mâna în buzunarul interior al costumului cu dungi fine, lăsând să i se întrevadă butonii de aur şi manşeta franţuzească, cu monogramă. Scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi o lăsă pe tejghea. Păstrează restul, cumpără-ţi vreun flecuşteţ.

Clare ocoli tejgheaua, vrând să ajungă la uşă, să-l dea afară. Sam îşi sincroniză bine mişcarea, răsucindu-se spre ea, astfel că se pomeni prinsă între musafirul nepoftit şi tejghea.

„Ajunge, decise tânăra femeie. Pur şi simplu gata."

– Îmi stai în drum şi trebuie să pleci.

– Îţi spun eu cum facem. Mergem diseară la o plimbare cu maşina.

– Nu, nu mergem.

– O plimbare lungă, frumoasă, zise el, târându-şi degetul în jos, pe lateralul gâtului ei, până când ea i-l îndepărtă cu o lovitură de palmă. Îţi ofer o cină romantică. Şi apoi...

– Nu ştiu cum să ţi-o spun ca să fie mai clar. Am o afacere de condus. Am copii de crescut. Nu mă interesează să merg cu tine la plimbare sau la cină. Sau la prânz. Sau la un mic dejun combinat cu prânzul. „Asta şi-a atins ţinta", îşi zise ea, văzând cum îi pierea zâmbetul de pe chip. Acum îţi spun să ieşi din magazinul meu.

– Ar trebui să te porţi mai frumos cu mine, Clare. Ar trebui să încetezi cu jocurile astea. Pot face multe pentru tine.

– Le pot face şi singură.

Dădu să se retragă în lateral, dar el îşi repezi braţul înainte, lovind cu palma în tejghea şi blocând-o.

Primul ghimpe al spaimei zgârie suprafaţa simplei enervări.

– Încetează. Ce nu-i în regulă cu tine?

– Eşti întotdeauna prea ocupată ca să petreci puţin timp cu mine. Dar nu eşti prea ocupată ca să-ţi petreci o grămadă de timp cu Beckett Montgomery.

– Asta-i treaba mea.

– Îţi pierzi vremea cu el. Ăştia din neamul Montgomery nu sunt altceva decât nişte brute din clasa muncitoare. Pe Beckett Montgomery pot să-l cumpăr şi să-l vând oricând. Se apropie cu un pas, îşi puse mâna pe şoldul ei, şi Clare simţi împunsături gemene de furie şi de spaimă când mâna lui se roti, strângând-o de fund. Nu vreau decât să facem o plimbare cu maşina. Lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă să te simţi bine.

– Ia-ţi mâinile de pe mine! Îşi detestă sunetul convulsiv al vocii, se strădui să şi-o menţină fermă. N-o să fac niciodată o plimbare cu maşina împreună cu tine. Nu mă interesezi şi puţin îmi pasă ce poţi cumpăra şi vinde. Vreau să ieşi din magazinul meu şi să nu te mai întorci.

Farmecul lui prefăcut se preschimbă într-o furie tăioasă, străvezie, care îi acceleră lui Clare bătăile inimii.

– Asta nu-i un mod de a-mi vorbi. E timpul să-ţi dai seama că o femeie ca tine trebuie să fie recunoscătoare, că trebuie să-şi arate recunoştinţa.

Clare se gândi la cafeaua din spatele ei şi îşi propti o mână în pieptul lui, întinzând-o pe cealaltă după pahar.

Cineva bătu cu putere în uşă.

– Clare! Avery, a cărei faţă furioasă se vedea prin geam, bătu din nou. Trebuie să deschizi uşa. Întoarse capul şi-şi înălţă o mână. Hei, Owen! Vino încoace!

Sam se retrase cu un pas, arătându-şi manşetele.

– Să te gândeşti la ce ţi-am spus.

Fiindcă-i tremurau picioarele, ea se sprijini din nou de tejghea.

– Să nu te mai întorci aici. Să nu mai vii niciodată la mine acasă. Stai departe de mine.

El se îndreptă spre uşă şi descuie cu o mişcare scurtă yala pe care o încuiase fără să-şi dea Clare seama.

Avery se repezi înăuntru când Sam ieşea.

– Scârnăvie! strigă în urma lui, apoi trânti uşa cu putere, încuind-o iarăşi.

– Eşti OK?

– Da. Sunt. Da.

– Chiar încerca să facă sex cu tine? Nemernic idiot, cu costumul lui în dungi. De câte ori l-ai respins?

– S-ar părea că n-am atins numărul magic.

– Clare, tremuri. Avery o strânse la piept şi îi frecă braţele când văzu ce reci erau. La naiba, ce ţi-a făcut? Te-a speriat îngrozitor.

– Doar puţin. Poate mai mult. Nu-i spune lui Owen... unde e Owen?

– De unde naiba să ştiu? L-am folosit în chip de sperietoare. Lui Sam i-a fost întotdeauna frică de băieţii Montgomery. Ce naiba căuta aici?

– Sunt proastă, pur şi simplu proastă. Clare se duse în spatele tejghelei şi scoase o sticlă cu apă dintr-un frigider mic. A spus că vrea o cafea, şi mi-am închipuit că e mai

simplu să-i fac una decât să mă cert cu el, explicându-i că e închis. De obicei nu e decât enervant de insistent. Azi a fost altfel. S-a înfuriat şi a devenit agresiv. Îşi aminti cum îi simţise mâinile pe corp şi se cutremură iarăşi. Ştie că mă-ntâlnesc cu Beckett şi asta pare să-l scoată din minţi.

– Sam Scârnăvia Freemont primeşte întotdeauna ce vrea, iar tu îţi baţi joc de palmaresul lui. Maică-sa îl răsfaţă şi-i trece cu vederea prostiile; aşa a făcut întotdeauna. Ştii ce s-a vorbit despre el şi despre o femeie cu care se întâlnea acum vreo doi ani.

Clare încuviinţă din cap şi luă o înghiţitură de apă.

– Că a bătut-o şi că mama lui a plătit-o ca să tacă. Am crezut că nu erau decât bârfe. Acum... înclin să cred că e adevărat.

– Trebuia să-i tragi un genunchi în ouă.

– Am fost proastă şi-n privinţa asta. Pur şi simplu m-a luat prin surprindere. Aveam de gând să-i arunc afurisita aia de cafea în faţă, ceea ce n-ar fi avut cine ştie ce efect, fiindcă îi pusesem capacul.

– Vrei să chemăm poliţia?

– Nu. Nu, n-a fost decât nesuferit şi dezgustător. O să se simtă jenat, de vreme ce tu l-ai speriat suficient ca s-o ia la fugă. Şi i-am spus să nu se mai întoarcă. Va trebui să-şi ia afurisita lui de cafea şi cărţile din altă parte.

– De parcă ar citi.

Clare săltă capacul paharului şi vărsă ostentativ cafeaua în chiuveta de sub tejghea.

– Şi-a lăsat aici nenorocita asta de bancnotă de douăzeci de dolari. „Păstrează restul, a zis, cumpără-ţi vreun flecuşteţ." E un dobitoc.

– Rupe-o.

– Nu rup o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Atunci o rup eu.

– Nu. Râzând, Clare îşi trânti palma peste bancnota după care se-ntindea Avery. I-o trimit pur şi simplu prin poştă.

– N-o s-o faci. Cu faţa îmbujorată de furie, Avery îşi lăsă mâna peste a lui Clare. Nici un fel de contact.

Vorbesc serios. Contactul de orice fel încurajează tipul lui de obsesie, sau ce Dumnezeu o fi.

– De unde-ai scos asta?

– Mă uit la o grămadă de emisiuni cu polițiști, de vreme ce nu-mi petrec timpul ducându-mă la întâlniri și făcând sex. Serios, rupe-o, arunc-o, cheltuiește-o, dar nu i-o trimite lui înapoi.

– OK, probabil ai dreptate. Mai bine o dau la biserică, zise Clare îndesându-și-o în buzunar. Sunt într-adevăr bucuroasă c-ai trecut pe-aici.

– Și eu.

– De ce-ai venit?

– Am văzut mașina dobitocului când mă duceam la muncă. Limuzină strălucitoare, cu numărul dealerului, al cui altcuiva ar fi putut fi? M-am gândit să intru, să nu te las să fii plictisită de moarte. Nu m-așteptam să-l găsesc asaltându-te.

– Mulțumesc din suflet.

– Când sosesc fetele?

Clare se uită la ceas.

– În orice clipă. Doamne, sunt în întârziere.

– O să recuperezi. Dă-i drumul, apucă-te de treabă. Fiindcă tot sunt aici, cred c-o să mă uit prin magazin vreo două minute.

– Avery, tipul nu se-ntoarce – și, chiar dacă o face, nu-l mai las să intre.

– Mă văd silită să-ți reamintesc – nu mă duc la întâlniri și nu fac sex. O carte bună mi-ar fi de folos.

Cu mâinile în buzunare, Avery studie rafturile cu apariții noi.

Clare oftă și scoase două căni. De vreme ce prietena ei îi era sabie și scut, puteau foarte bine să bea o cafea.

*

Beckett era mulțumit de felul cum sincronizase lucrurile. După calculele lui, avea să ajungă acasă la Clare imediat după ce-și terminau copiii temele și înainte de cină, deci putea spera să fie invitat la masă. Se distraseră

bine sâmbătă seara și petrecuseră ceva timp în parc, alături de copii, duminică după-amiază.

Până în momentul acela avuse parte de o săptămână bună la lucru, fără perturbări majore, motiv pentru care considera că avea norocul de partea lui – asta până când opri în fața casei lui Clare și nu văzu mașina ei. Dar pe veranda mică îl zări pe Harry, cu ruleta.

Coborî din camionetă și luă cutia pe care-o adusese cu el.

– Măsor să văd cât de mare trebuie să fie dovleacul pe care-l vom cumpăra pentru Halloween. O să-l punem pe stâlpul ăsta.

– Bună idee. Tu cine-o să fii?

– Fie Wolverine, fie Joker.

– Erou sau ticălos. Grea alegere.

– Avem un catalog cu tot soiul de costume, dar trebuie să le alegem cât mai repede. Mama împarte dulciuri la magazin în noaptea „Ne dați sau nu ne dați".

– A, da? Va trebui să mă pregătesc și eu. Unde este mama voastră?

– A trebuit să se întoarcă la lucru. Doamna Ridenour e aici până când vine înapoi. Ce e în cutie?

– Ceva făcut de mine și de frații mei pentru voi, băieți.

– Pentru noi? Ce este?

– Să mergem înăuntru. O să v-arăt tuturor.

Harry o luă la fugă spre ușă, strigând în timp ce o deschidea împingându-se în ea.

– A venit Beckett! Ne-a adus ceva într-o cutie!

Se auzi un tropotit de parcă ar fi dat năvală o cireadă lovită de streche. Alva ieși din bucătărie în timp ce băieții veneau alergând din direcții diferite, înconjurându-l.

– Ce surpriză! exclamă fosta profesoară. Clare a trebuit să fugă la librărie, și văd că ție tocmai ți s-a făcut dor de ea.

– Am trecut să las ceva pentru copii.

– Ceva făcut împreună cu frații lui, spuse Harry. Ce este?

– Să aruncăm o privire.

Se ghemui pe podea, lăsă cutia jos şi îi săltă capacul.

– Uau.

Tonul lui Liam era respectuos.

– Astea arată a...

Alva clătină din cap către Beckett.

– Ai făcut sicrie?

– Da, zise el zâmbindu-i lui Harry. Eroii şi ticăloşii merită, cu toţii, o înmormântare decentă, nu, băieţi?

– Ce sunt astea? Liam luă una dintre pietrele de mormânt miniaturale. Un fel de scuturi?

– Nu tocmai. Sunt pietre funerare. Cu ele se marchează mormintele, ca să se ştie cine e îngropat acolo.

Liam se holbă la Beckett cu o înfrigurare aproape religioasă.

– E *impresionant*.

– Au simbolurile lor, şi tot restul. Murphy luă un sicriu, îi deschise şi îi închise capacul cu balamale minuscule. Ăsta este pentru Batman.

– Ăsta e al lui Hulk. Uite, e mai mare decât el. Harry îl studie, apoi îl studie pe Beckett. De unde-ai ştiut cât de mare?

– Am măsurat.

Beckett îl împunse pe băiat cu degetul în burtă.

– Asta e *cea* mai tare chestie. Copleşit, Liam se avântă în braţele lui. N-am mai avut niciodată aşa ceva. Putem să-i îngropăm? De-adevăratelea?

– Asta e ideea.

– Deocamdată în lada cu nisip, îi atenţionă Alva. Nu săpaţi în curte.

– Trebuie să aducem morţii.

Harry se repezi în camera de joacă.

– Avem mai mulţi sus.

Liam o luă la fugă pe trepte.

Murphy luă pe rând coşciugele şi pietrele de mormânt, examinându-le cu atenţie.

– Uite, pentru Moon Knight, şi pentru Captain America, şi pentru Green Lantern.

– Sunt şi pentru cei răi.

– Doamnă Ridenour? Harry îşi scoase capul din camera de joacă. Cu ce îi transportăm pe toţi? Şi cei care n-au murit trebuie să vină la înmormântare.

– Da, sunt sigură că vor să-şi aducă omagiile. O să vă dau ceva.

Ea clătină din nou din cap către Beckett, după care se întoarse în bucătărie.

Murphy stivuia sicriele, deschidea şi închidea capace.

– Trebuie să hotărâm cine-a fost ucis în război şi cine nu. Tăticul meu a fost omorât în luptă.

– Ştiu. Ce să spună, cum s-o spună? Doamne, ce fusese în capul lui când construise sicrie pentru un copil al cărui tată era mort? Îmi pare rău.

– A fost un erou.

– Da, a fost.

– Eu nu l-am cunoscut, pen' că nu mă născusem încă. Mama zice că el mă iubeşte oricum.

– Poţi să fii sigur. L-am cunoscut pe tăticul tău.

În ochii lui Murphy apăru un interes sobru.

– Da?

– Am fost colegi de şcoală.

– Erai prietenul lui?

Nu fuseseră amici prea apropiaţi, dar Beckett se gândi la noaptea în care înconjuraseră casa domnului Schroder cu hârtie igienică şi la cea în care sărbătoriseră evenimentul.

– Da.

– Ai fost acolo când l-au înmormântat?

– Da, am fost.

Oribilă zi, îşi aminti Beckett. Din toate punctele de vedere.

– E bine, pen' că prietenii trebuie să fie de faţă. Zâmbi, un zâmbet superb, apoi se ridică. O să le duc afară, la lada cu nisip. Încercă să ia cutia, apoi ridică o privire spăsită. E prea grea.

– O car eu.

– I-am luat, Harry!

Liam coborî în grabă purtând un coş încărcat cu personaje.

– Puneți-vă jachetele. Alva stătea în pragul camerei de joacă. E destul de răcoare.

– Beckett aduce sicriele! Murphy alergă după frații lui. Vreau să sap! Vreau să sap!

Beckett ridică în brațe cutia.

– Cred c-ai auzit tot.

– Ți se frânge inima.

– Când am făcut astea, nu mi-a trecut prin cap că l-ar putea duce cu gândul la ceea ce i s-a-ntâmplat lui Clint. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Prostii. Bieții ăștia dau dovadă de o fascinație normală față de război și de moarte. Știu că nu e decât o joacă. Sunt niște copii echilibrați, sănătoși. Clare este o mamă foarte, foarte bună.

– Așa e.

– Fiind o mamă excelentă, le-a explicat mereu băieților că tatăl lor a fost un om bun, un tată iubitor, că a murit în slujba țării sale. Iar Murphy știe că tu erai acolo când tatăl lui a fost depus să se odihnească în pace. Că prietenul tatălui său e și prietenul lui. Este un lucru bun, Beckett.

– Pur și simplu nu vreau să fac vreo greșeală.

– Până și supereroii fac greșeli, altminteri n-ar trebui îngropați în nisip, în sicrie artizanale. Ai de gând s-o aștepți pe Clare?

– Dacă tot sunt aici, cred că o s-o aștept.

– Încă un lucru bun. Atunci eu plec acasă și las în grija ta băieții și aranjamentele funerare.

Îl bătu pe obraz în drum către ușă.

– Are un pui decongelat. Aș zice că e destulă mâncare ca să ajungă pentru încă o persoană.

– Mulțumesc, doamnă Ridenour.

– Poți începe să-mi spui Alva. Cu școala ai terminat de mult.

*

Avery rumegă incidentul cu Sam Freemont toată ziua și, de ce-l rumega mai mult, de ce se îngrijora mai tare.

– A fost întotdeauna arogant, îi spuse lui Hope. Chiar şi când era copil.

Hope întinse mâna după un alt cui pentru tablouri.

– Ar fi trebuit să anunţe poliţia.

Potrivi cuiul pe semnul pe care-l făcuse şi îl bătu.

– Poate. Da, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama că ar fi trebuit. Pe de altă parte, înţeleg de ce n-a făcut-o. Neliniştită, Avery se îndreptă spre fereastră tocmai când Hope întindea mâna după tabloul pe care voia să-l atârne. E ciudat să chemi poliţia împotriva cuiva pe care-l ştii dintotdeauna. Chiar dacă e un dobitoc nenorocit.

Hope coborî de pe taburet, luă tabloul, se urcă din nou să-l agaţe.

– Din câte mi-ai povestit, pare să fie un hărţuitor notoriu.

– Nu ştiu, asta are ceva extrem.

Dar îngrijorarea căpătă muchii zimţate, care i se învârtejeau în stomac.

Hope ridică o nivelă mică. După ce o aşeză deasupra ramei, bătu în dreapta acesteia până ce se aliniară bulele.

– Ai spus că a invitat-o în repetate rânduri să iasă împreună, că trece pe la ea pe-acasă şi pe la librărie la ora închiderii, când e singură. Ce altceva? A, da, i-a dat flori de ziua ei şi s-a întâmplat pur şi simplu să fie la faţa locului când îşi căra ea cumpărăturile de la băcănie.

– „Lasă-mă să te-ajut eu cu astea, micuţă doamnă." Avery dădu din cap, încuviinţând. Este adevărat. Dar nu e ca şi cum i-ar fi dedicat un altar în dulapul lui din dormitor.

– De unde ştii?

– Dacă are vreun altar, crede-mă, e închinat propriei lui persoane. Totuşi, a speriat-o astăzi, iar ceea ce am văzut eu a întrecut măsura. Îşi frecă braţele, măsurând încăperea cu pasul. Chiar crezi că ar putea să-ncerce ceva? Adică să fie mai mult decât sâcâitor, plictisitor şi scârbos?

– Nu știu de ce riscă ea. Dacă nu anunță poliția, ar putea măcar să-i spună lui Beckett.

– Nu cred c-o să-i spună. Se teme de ceea ce ar putea face. Nu reacționează la fel de brusc precum Ry, dar nici n-o să stea cu mâinile în sân.

– Spune-i tu.

– O, Doamne, asta ar fi ca un soi de trădare.

– Ți-a cerut ea să păstrezi secretul?

– Nu, dar se subînțelege.

– Avery, întreabă-te cum te-ai simți dacă s-ar întâmpla ceva. Dacă tipul ăsta ar lovi-o... sau mai rău.

Acum Avery își apăsă o mână peste abdomenul agitat.

– Nici nu pot să mă gândesc.

– Ești extrem de îngrijorată. Ai încredere în instinctele tale. Și într-ale mele, adăugă Hope. Fiindcă m-ai speriat în privința asta.

– Ar trebui să-i spun lui Beckett. Vino cu mine.

– Sigur.

– Nu mă lăsa să fiu distrasă când trecem prin local, zise Avery, punându-și jacheta.

– Putem ocoli, să intrăm prin spate.

– Nu, ar trebui să mă asigur că e totul OK. Aș înnebuni dac-aș locui aici. M-aș uita tot timpul pe fereastră, să văd cine intră și cine iese din restaurant.

– O să trag jaluzelele când ești la mine.

Când ieșeau, Avery o luă pe Hope de braț.

– Îmi place să te am așa de aproape. Am fost atât de obsedată de Clare și de Sam Nemernicul Freemont, încât nici măcar nu te-am întrebat cum ți-au mers lucrurile azi.

– Au organizat totul la modul rezonabil.

– Dar nu în stilul Hope.

Hope zâmbi.

– O să vină și asta. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în depozit. Se fac progrese importante. Am fost în han azi. Se uită peste umăr, mulțumită să vadă strălucirea lămpilor exterioare. Lucrează în Penthouse. Ar trebui să vezi dalele din partea dinspre

cadă a peretelui culisant. Au terminat la parter, cu excepţia zonei de protecţie din spatele maşinii de gătit din bucătărie. Şi vor instala dulapurile săptămâna viitoare. Am avut o întârziere.

– Uită-te la tine, le ştii pe toate.

– Owen mă ţine la curent. De la Ryder abia dacă obţin câte un mormăit.

– E scump la vorbă.

– Mergem drept înainte, spuse Hope la uşa din faţă a restaurantului Vesta. Dacă trebuie să rezolvi ceva, poţi s-o faci după ce vorbeşti cu Beckett.

– Da, drept înainte.

Clientela era în număr decent, decise Avery. Îşi flutură mâna către şefa de tură, dându-i de înţeles că avea să se-ntoarcă. Când aruncă o privire către bucătărie, Hope o trase spre uşa dinspre casa scării.

– După.

– Nu m-aş fi gândit să fac vreo verificare dacă n-aş fi ajuns aici. Nici măcar nu ştiu cum să-i spun lui Beckett, se frământă ea pe când urcau treptele. Ar fi trebuit să găsesc ceva şi să fac o repetiţie.

– Stai liniştită, zise Hope apucându-se să bată energic în uşă.

– Ştii, Clare o să fie furioasă pe mine – nu, pe noi, întrucât o să-i spun că tu ai insistat.

– O facem fiindcă ţinem la ea şi suntem îngrijorate. Furia o să-i treacă.

– Cred că nu este acasă. Ar putea fi la mama lui sau poate lucrează în atelier. La naiba, s-ar putea să fie la Clare. Poate că ea a cedat şi i-a spus, şi nu mai trebuie s-o facem noi. Poate ar trebui...

Se întrerupse când auzi zgomot de paşi.

– S-ar părea că se-ntoarce, remarcă Hope, apoi îşi schimbă gândurile şi atitudinea când îl văzu pe Ryder.

Nu ştia de ce omul ăla părea întotdeauna oarecum sâcâit de prezenţa ei.

– Hei, Beckett dă o petrecere şi nu m-a invitat.

– Nu. Avery încercă să râdă, dar i se păru până şi ei că râsul îi suna fals, neconvingător. Voiam... adică Hope

voia să-l întrebe ceva despre... ceva. Fiindcă tot ne aflam aici. Detesta să mintă, pentru că nu se pricepea deloc la asta.

– Mă întrebam dacă pot să caut o cafetieră pentru sala de mese, interveni Hope. Şi nişte vase cu încălzitor. Mi-ar trebui două.

Ryder îi aruncă o privire.

– Tu eşti bună la capitolul ăsta, ea nu e.

– Poftim?

– La minciuni. Vorbeşte cu mama despre cafetiere. Acum, ce se petrece? o întrebă pe Avery.

– Nimic.

– De când te cunosc eu?

– Ascultă, nu e decât...

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Hope, pierzându-şi răbdarea. I se adresă direct lui Ryder: Ai o cheie?

– Da.

– Dacă eşti de părere că Beckett nu s-ar supăra, putem să intrăm? N-ar trebui să vorbim despre asta pe scări.

Ryder îşi făcu loc pe lângă ea şi îşi scoase inelul de chei.

– Vreţi o bere?

– Nu.

Avery îşi încrucişă braţele pe piept când intră în urma lui.

– Eu îmi iau una. Simţindu-se ca acasă, bărbatul aprinse luminile în drum spre bucătărie. Acum daţi-i drumul.

– Vrei să-i spun eu? întrebă Hope, când prietena ei nu scoase nici o vorbă.

– Nu. Avery îşi trecu o mână prin păr. Eu trebuie să-i spun. OK, uite, e despre Sam Freemont.

– Dobitocul ăla?

– Da, dobitocul ăla. I-am văzut maşina în faţa librăriei azi-dimineaţă, înainte de deschidere.

În timp ce Avery povestea, Hope îl studie pe Ryder. Nu reacţiona, se mulţumea să dea din cap, sorbind din bere. Îşi dădu seama că numai uitându-te cu mare atenţie

puteai observa ce tare i se încordase maxilarul şi cum îi îngheţa privirea.

Se aşteptase la o înfierbântare – o străfulgerare şi o detunătură –, dar descoperi că gheaţa era mai letală.

– Şi am decis că Hope are dreptate, încheie Avery. Dacă s-ar întâmpla ceva, ceea ce în opinia mea e puţin probabil, n-aş putea să suport. De aceea vrem să-i spunem lui Beckett.

– OK, o să ne ocupăm de asta.

– Să nu-l bateţi. Acum Avery se trăgea de păr. Nu că n-ar merita nişte şuturi în fund fiindcă a speriat-o, dar, dacă o s-o faceţi, n-o să reuşiţi decât s-o supăraţi şi mai tare. Iar lumea o s-audă şi-o să vorbească despre asta. Despre Clare. Ei n-o să-i placă.

– El nu se sinchiseşte de nimic din toate astea, o lămuri Hope. Nu vrea decât să-l ia la şuturi pe nemernic deoarece a speriat-o pe Clare. Şi, în principiu, sunt de acord cu el.

– Bun-simţ şi minciuni inventate spontan. Nu e rău, comentă Ryder.

– În principiu. Ceea ce mă îngrijorează, şi nu-l cunosc pe tipul ăsta, e că şi-ar putea lua revanşa pe seama lui Clare. Că bătându-l pe el aţi putea înrăutăţi situaţia ei. Prin urmare, aţi avea satisfacţia că l-aţi făcut să plătească, riscând însă ca ea să aibă de suferit.

Ryder sorbi din bere cu un aer meditativ.

– O să ne ocupăm de asta, repetă el. Într-un fel sau altul.

– Ryder...

– Avery. Eşti o prietenă bună şi ai făcut ceea ce trebuia, ai procedat inteligent. Acum nu mai fi îngrijorată. O să avem noi grijă de Clare.

„Vor avea, se gândi Avery. Bineînţeles că vor avea."

– Bine. Dac-o să fiţi arestaţi fiindcă l-aţi atacat, o să vă plătesc cauţiunea.

– E întotdeauna bine de ştiut. Ce-ar fi să trimiţi sus o porţie din pizza războinicului?

– Sigur. Da, OK.

Ryder îşi scoase telefonul abia după plecarea lor.

– Am nevoie de tine la Beck, îi spuse lui Owen. Nu, nu-mi pasă ce făceai.

Închise şi se aşeză să aştepte.

*

Beckett alergă pe trepte, simţindu-şi picioarele uşoare. O zi grozavă, decise el – şi cea mai reuşită înmormântare. Când ajunsese acasă, Clare considerase sicriele nişte mici capodopere macabre şi el îşi câştigase o cină excelentă.

Se hotărî să încheie acea zi reuşită cu puţină muncă şi ceva timp în faţa televizorului, uitându-se la ESPN.

În clipa când deschise uşa, îl izbi mirosul de pizza.

– Nu vă faceţi probleme, simţiţi-vă ca acasă. Aia este berea mea?

– Acum e a noastră. A mai rămas o felie. Ryder arătă către cutia cu pizza. Dac-o vrei.

– Am mâncat la Clare. Ce se petrece?

– Ce-ar fi să stai jos? sugeră Owen.

El se aşeză.

– Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu mama, n-aţi mai mânca pizza cu bere, dar ceva nu e în regulă.

– Uite care-i treaba. Ceva mai devreme, le-am găsit pe Avery şi pe brunetă la uşa ta. După ce-au încercat să ocolească adevărul, Avery mi-a spus ce voia să-ţi spună ţie. Sam Freemont a convins-o pe Clare să-l primească în dimineaţa asta în librărie, înainte de ora deschiderii. Şi-a luat nasul la purtare.

Ochii lui Beckett se îngustară.

– Cum adică, şi-a luat nasul la purtare? Fii mai explicit, te rog.

– Eu n-am fost de faţă, dar, după cum povesteşte Avery, când s-a uitat ea înăuntru – a văzut maşina lui afară şi s-a decis să vadă ce se-ntâmplă –, o lipise pe Clare de tejghea.

Beckett se ridică încet în picioare.

– Şi-a pus mâinile pe ea?

– A speriat-o, răspunse Owen. N-a plecat când i-a spus ea să plece, nu s-a retras când i-a spus ea să se retragă. Pe urmă Avery a bătut la uşă, s-a prefăcut că mă strigă pe mine, şi el a plecat. Stai! ordonă când fratele lui se întoarse spre ieşire. Măcar ştii unde stă?

– Nu, îngăimă Beckett. Nu putea să gândească, nu cu ceaţa aia roşie în faţa şi în spatele ochilor.

– I-am găsit adresa. Owen bătu cu degetul în telefonul său. Dar nu cred că să te duci acolo şi să-i zdrobeşti faţa, să i-o transformi în terci roşu, e cea mai bună idee.

– Eu cred, se amestecă Ryder.

– Tu ai face-o. Şi, dacă asta o să vrea şi Beckett după ce-o să terminăm discuţia, ei bine, o să mă supun majorităţii.

– Dă-mi afurisita aia de adresă.

– Ţi-o dau, după ce-mi acorzi cinci minute. Dacă-l iei la şuturi, e genul care-o să te acuze că l-ai atacat.

– Avery a zis că plăteşte cauţiunea.

– Taci, Ry. Nu-ţi faci nici o grijă acum, fiindcă vrei să-i tragi o bătaie. Nu te pot condamna, adăugă Owen cu o sticlire a ochilor care nu se potrivea cu tonul lui blând. Dar, dac-o să fii la închisoare sau pus sub acuzare, Clare o să fie şi mai supărată. La fel şi copiii. Iar nemernicul ăsta spilcuit – pe bună dreptate l-am detestat întotdeauna – e şi genul care o să se răzbune pe Clare. O s-o sperie din nou, sau o s-o ameninţe, sau o s-o defăimeze, cum a făcut pe vremuri cu Darla.

– Ry i-a burduşit fundul pentru asta, nu-i aşa? întrebă Beckett.

– Da, însă Darla n-avea copii care să sfârşească prin a auzi rahaturile spuse pe seama mamei lor. Ştii că el face chestii din astea.

– Şi te-aştepţi să stau cu mâinile în sân?

– Mă aştept să-i faci mâine o vizită la magazinul tăticului şi să ai o discuţie cu el. Dacă nu poţi intimida secătura asta nemernică, nu eşti frate cu mine. Dacă-l sperii, poate termină cu toată porcăria. Dacă nu, de vreme ce noi – şi echipa – ne asumăm ocrotirea lui Clare, o să ne socotim cu el.

– E modul ocolit de a-i trage o bătaie, comentă Ryder. Când există martori.

– Dacă se ajunge la asta, şi ne confruntăm cu el în public, în faţa oamenilor, o să fie umilit. Beneficii colaterale.

– Poate. Ceva mai calm, Beckett luă berea pe jumătate băută de Owen. Poate.

– Tu trebuie să discuţi cu Clare.

Furia îl năpădi iarăşi.

– O să discut cu ea, crede-mă. De ce naiba nu mi-a povestit?

– Asta ar fi prima mea întrebare, încuviinţă Ryder. Şi trebuie să fiu de acord cu ceea ce-a spus Owen înaintea de sosirea ta. Ea trebuie să facă o plângere, sau un raport, sau ce-o fi, către poliţia locală, ca să se consemneze fapta. Prin urmare, noi vorbim cu el sau îi tragem un pumn în mutră?

Beckett înţelese ce însemna „noi", deşi rolul principal îi revenea lui.

– Întâi discuţia, pe urmă pumnul.

– Bun. Ia-ţi altă bere, spuse Owen, recuperându-şi-o pe a sa.

capitolul 16

Pentru a doua oară în două zile, Clare deschise uşa librăriei mai devreme, însă de data asta cu zâmbetul pe buze.

– Bună. Abia am sosit. Mai durează două minute până e gata cafeaua.

– N-am venit pentru cafea.

Beckett închise uşa în urma lui.

– O, ceva nu e în ordine. Îşi întinse instinctiv mâna către a lui. Probleme la han?

– Nu. Vreau să ştiu de ce nu mi-ai spus nimic despre Sam Freemont.

„La naiba, Avery."

– Nu era ceva despre care voiam să vorbesc.

Clare trecu în spatele tejghelei. Poate că el nu voia cafea, dar ea simţea nevoia unei băuturi fierbinţi şi revigorante. Plus că asta-i permitea să păstreze o oarecare distanţă, oferindu-i în acelaşi timp ceva de făcut cu mâinile.

– Vrei să spui că nu era ceva despre care voiai să discuţi cu mine.

– Sau deloc. A fost o situaţie jenantă. Lucrând cu publicul, mă confrunt din când în când cu asemenea situaţii.

– Cât de des ai clienţi care te-ncolţesc aici singură şi-şi pun mâinile pe tine?

– N-am fost încolţită. Refuza să se gândească la ea însăşi astfel. Încolţită sau neajutorată. În primul rând, a fost vina mea că i-am deschis uşa.

– De ce naiba i-ai deschis-o?

Fiindcă între timp se mustrase ea însăşi, cu asprime, de vreo duzină de ori, întrebarea excesiv de tăioasă o lovi ca o palmă. Răspunse ca atare.

– Uite ce e, Beckett, n-a fost decât un reflex. Un client la uşă, şi unul pe care-l cunoşteam.

– Cineva despre care ştiai că-ţi mai făcuse avansuri, te mai sâcâise.

– Da, şi după cum văd acum lucrurile, n-ar fi trebuit să-l las să intre. Poţi să fii convins că n-o să mai repet greşeala. Le-am spus-o limpede şi lui, şi lui Avery. Ea n-ar fi trebuit să dea fuga la tine cu povestea asta. E treaba mea.

– Aşa se pune problema? Nu vrei să mă amestec în treburile tale?

Ea scoase un sunet care-i trăda nervozitatea.

– Nu asta am vrut să spun.

– Asta ai spus, şi aşa o înţeleg acum, pe de-a-ntregul.

Clare se simţi din nou încolţită, acum de prea multă grijă şi de ceea ce considera ea o furie deplasată.

– Faci din ţânţar armăsar.

– Nu cred. Ori de câte ori vreau să te ajut cu ceva, trebuie să te conving mai întâi.

– Nu vreau să profit de...

– De ce nu? Te culci cu mine – când avem ocazia.

– Asta nu înseamnă că vreau sau că mă aştept să te ocupi de lucruri pe care sunt perfect capabilă să le rezolv singură. Îţi apreciez ajutorul, ştii că e aşa, dar nu vreau sub nici o formă să depind de tine ca să-mi porţi de grijă.

Clipa de tăcere care urmă păru un dangăt de clopot.

– Oamenii dintr-un cuplu îşi poartă reciproc de grijă, Clare, asta-i face să fie un cuplu. Şi îşi povestesc unul altuia când li se întâmplă ceva care-i sperie.

– Serios, Beckett, faci din asta ceva mult mai grav decât este. Avery...

– Nu pune totul pe seama lui Avery. Freemont a plecat când i-ai spus să plece?

– Nu.

– A încetat să te mai atingă când i-ai spus să termine?

– De fapt n-a... Ba da, o atinsese. De ce amesteca stupiditatea cu tăgăduirea? N-o să mai intre aici niciodată, îl asigură ea. N-o să i se permită. Am vorbit cu personalul.

– Le-ai povestit angajatelor tale, dar nu mi-ai povestit mie, răbufni el exasperat.

– Of, Beckett! Frustrată, şi cu un sentiment crescând de vinovăţie pe care nu voia să-l accepte, îşi azvârli braţele în sus. Le-am spus doar că în dimineaţa aia individul a fost nepoliticos şi scârbos şi că nu mai are ce căuta în magazin. Nu le-am dat detalii. Şi, ştii, aici chiar nu este vorba de tine. E vorba de mine.

– E vorba de noi. Şi de încredere.

– Am încredere în tine, bineînţeles că am. În concluzie, nu ţi-am spus fiindcă ştiam c-o să te superi şi-o să te înfurii, şi o să faci o întreagă tevatură din asta. Iată că reacţia ta corespunde pe deplin aşteptărilor mele, ceea ce nu schimbă faptul că Sam e un nemernic desăvârşit şi că l-am dat afară din magazin.

– Ai fi putut să-l dai afară dacă n-ar fi venit Avery la uşă?

– A venit, aşa că...

– Ăsta nu este un răspuns. Ar trebui să fii în stare să-mi oferi măcar atât, Clare. Ar trebui să-ţi poţi oferi ţie măcar atât.

Se simţi umilită fiindcă nu ştia, fiindcă pur şi simplu nu era sigură de răspuns.

– Cred... cred că situaţia ar fi devenit mai dificilă şi... mai riscantă, dar...

– Riscantă. El dădu încet din cap, cu ochii într-ai ei. Ăsta e cuvântul.

– Până la urmă l-aş fi făcut să plece, Beckett. Întotdeauna am reuşit.

– Întotdeauna? Beckett îşi puse mâinile pe tejghea, între ei. Ăsta e un alt cuvânt. Deci a mai făcut-o şi înainte.

– Nu exact la fel, nu. E o pacoste şi, într-adevăr, este iritant şi sâcâitor... poate şi puţin dezgustător. I-a intrat în cap ideea că, dacă îmi tot propune, o să cedez şi-o să ies cu el. Ceea ce n-o să se-ntâmple niciodată.

– A venit la tine acasă?

Ea se gândi la weekendul cu infecţia stomacală şi cu băieţii plictisiţi. Şi atunci nu fusese prima oară.

– Da, dar am...

– La naiba.

– Beckett...

– E mai mult decât o pacoste, Clare. Te hărţuieşte, şi trebuie să înceteze. E cazul să anunţi poliţia.

– Nu vreau s-o fac. Pur şi simplu nu vreau.

– Eşti prea inteligentă ca să te încăpăţânezi. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre rafturi. Clare putu să vadă că se străduia să-şi păstreze controlul, dar când reveni lângă ea, mai avea încă ochii în flăcări. Lasă-mă să-ţi prezint situaţia. A venit aici când erai singură.

– Eu l-am lăsat să intre. Am făcut o greşeală.

– Indiferent de asta. Ca şi în alte dăţi, a insistat să ieşi cu el. Tu l-ai refuzat. I-ai cerut să plece. El n-a plecat. Pe urmă te-a speriat şi te-a intimidat încolţindu-te aici, lângă tejghea. Tu i-ai spus să înceteze, el n-a făcut-o. I-ai spus să plece şi n-a plecat. Şi-a pus mâinile pe tine şi nu poţi fi sigură ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit Avery la uşă. E corect?

– Beckett...

Ceva de pe faţa lui o împiedică să caute alte scuze. Pentru că avea dreptate, recunoscu ea. Şi era prea inteligentă ca să persiste în acea atitudine.

– Da, e suficient de corect. Dar nu mi-a făcut nici un rău, şi nici n-a fost pe cale să-mi facă.

– Dar, dacă n-ar fi apărut Avery, s-ar fi putut întâmpla. Vine aici, vine la tine acasă. Gândeşte-te la asta, apoi gândeşte-te la copiii tăi, gândeşte-te cum ar fi fost pentru ei dacă lucrurile ar fi scăpat mai tare de sub control şi ai fi păţit ceva.

– Nu e corect. Nu este corect să-i amesteci pe băieţi în asta.

– Pe naiba nu e. Dacă are legătură cu tine, atunci are legătură cu ei. Mergi la poliţie şi dă o declaraţie. Pe urmă el o să fie luat în evidenţă. Dacă vrei să înceteze această poveste, ăsta e primul pas pe care trebuie să-l faci. E clar că el n-o să te asculte. Poate data viitoare n-o să mai vină aici, la magazin. Poate-o să vină din nou la tine acasă. Copiilor le place să deschidă uşa. Gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla dacă unul dintre ei l-ar lăsa să intre.

– Acum *tu* eşti cel care-ncearcă să mă sperie. Bună treabă, murmură ea. Foarte bine, o să anunţ poliţia, o să le spun ce s-a-ntâmplat. Mai ales fiindcă ai dreptate – el nu mă ascultă. Nu-mi ia în serios refuzurile şi dezinteresul. Dacă fac asta, s-ar putea să priceapă.

– Doamne, am sentimentul că pe mine o să mă ia mult mai în serios.

– Ştiam eu. Clare îl împunse cu un deget. Ai de gând să te duci să-l înfrunţi. Să faci din asta o problemă.

– Clare, pentru numele lui Hristos! Tonul lui, ca şi genul de răbdare obosită pe care şi-o auzea în propria voce când băieţii se purtau ca nişte idioţi, ar fi amuzat-o în orice altă împrejurare. Problema e reală. Crezi că vreau să-l provoc la luptă? Să-l bat?

– Şi nu vrei?

– Recunosc, a fost prima mea reacţie instinctivă. Dar nu, nu asta am de gând să fac. Vreau să discut cu el, să-i spun clar că, dacă te mai sâcâie şi altă dată, o să suporte consecinţele.

– Prin urmare, dacă mă mai sâcâie şi altă dată, o să-i tragi o bătaie?

El nu putu să nu zâmbească.

– E posibil să fie aşa. Noi doi, tu şi eu, avem o relaţie. Eşti importantă pentru mine. Îţi spun ce am de gând să fac deoarece presupun că atunci când doi oameni au o relaţie, când sunt importanţi unul pentru altul, îşi spun totul unul altuia.

Ceva din vorbele lui atinse în ea o coardă sensibilă. „Gândeşte-te la asta mai târziu, îşi spuse. Acum însă, prezentul e mai important."

– Nu văd cum ar putea fi bătaia un răspuns.

– Clare. Beckett îi acoperi, ferm, mâinile cu ale lui. N-am optat pentru bătaie. Nici tu n-ai optat. Acum fă ceea ce trebuie să faci. Sună la poliţie. Eu o să fac ceea ce trebuie să fac. Pe urmă, dacă are vreun strop de bun-simţ sau de spirit de conservare, Sam o să te lase-n pace. Îi strânse uşor mâinile înainte de a i le elibera. Poţi să fii supărată pe mine o vreme, îi spuse. Eu încă mai sunt puţin supărat pe tine. O să trecem peste asta.

– Ştii ce-am observat întotdeauna, în privinţa ta şi a fraţilor tăi? Sunteţi căpoşi şi aveţi convingerea incontestabilă că ştiţi întotdeauna răspunsul.

– Când ştii răspunsul, nu înseamnă că eşti căpos. Înseamnă doar că ai dreptate. Beckett se apropie de uşă şi o deschise. Tu eşti femeia din viaţa mea, continuă el. Un alt lucru despre mine şi fraţii mei? Avem grijă de femeile din viaţa noastră. Nu ştim să ne purtăm altfel.

Ieşi cu mâinile îndesate în buzunare şi traversă strada. Era mai mult decât puţin supărat, admise el. Pe ea, pe nemernicul de Sam Freemont, pe toată situaţia dată peste cap.

Ştia cum să afişeze o expresie calmă, ori de câte ori era necesar. Ştia cum să-şi stăpânească pornirile, chiar şi atunci când nu voia neapărat s-o facă.

Străbătu hanul, căutându-şi fraţii. Plăcerea pe care i-o ofereau mirosul varului şi vederea oamenilor ocupaţi până peste cap abia dacă putea răzbate prin furia care continua să i se strângă ghem în măruntaie.

Când ajunse la primul etaj, simţi mirosul de caprifoi şi auzi uşa balconului deschizându-se în camera E&D.

– Nu acum, murmură el, continuându-şi urcuşul către etajul al doilea. Îl găsi pe Ryder în bucătăria apartamentului destinat lui Hope, fixând primul dulap.

– Bine c-ai venit, dă-mi o mână de ajutor.

– Mă duc la Hagerstown.

– Ajută-mă oricum. Hai să-l punem sus pe ăsta, pe primul. Cum a mers cu Clare?

– Nu cunoşti oamenii până când nu-i cunoşti. Nu spunea tata aşa întotdeauna?

Propti dulapul în locul marcat, în timp ce Ryder aducea şurubelniţa electrică.

– Are o doză de încăpăţânare mai mare decât am observat la oricine altcineva.

– Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Câte femei neîncăpăţânate ai întâlnit?

Beckett căzu pe gânduri.

– Bine punctat. Dar o să anunţe poliţia. Nu voia, şi e supărată fiindcă am găsit pârghia potrivită ca s-o îmboldesc.

Ryder strânse primul şurub.

– Ai folosit copiii, nu-i aşa?

– Ăsta e punctul ei slab, evident. În plus, nu i-am spus nimic care să nu fie adevărat. E supărată fiindcă mă duc să vorbesc cu Freemont.

– Te-am avertizat să nu-i spui.

– Nu abordez aşa lucrurile. Nu aşa se construieşte o relaţie.

– Construieşti o relaţie. Ryder pufni în timp ce porni şurubelniţa. Iar ai citit nişte aiureli.

– Te bag undeva.

Chiar în acel moment, Owen îşi făcu apariţia în prag.

– Băieţii de jos mi-au spus c-ai dat buzna direct încoace, deci presupun că ai vorbit cu Clare.

– Da, am vorbit cu ea. Acum mă duc să port o discuţie cu Sam.

– Bun. Eşti sigur că n-ai nevoie de susţinere?

– Pot să mă descurc cu Freemont.

– S-a antrenat înfruntând-o mai întâi pe Clare, spuse Ryder, verificând orizontalitatea dulapului.

– Ei bine, ea greşeşte, zise Owen ridicând din umeri.

– Nu ştiu dacă voi aţi ratat lecţia asta, dar, dacă o femeie n-are dreptate, nu înseamnă că sunteţi primiţi în patul ei. Flori, îi spuse Ryder lui Beckett.

– Nu-i cumpăr flori. Ea ar trebui să-mi cumpere mie. Ea a dat-o în bară, şi puţin îmi pasă de lecţia ta afurisită.

Ryder se mulţumi să clatine din cap când Beck ieşi ca o furtună.

– Ştii, cu un buchet de margarete, sau ce-o fi, de douăzeci de dolari, ar putea linişti lucrurile în mare măsură.

– Ţine la nişte principii.

– Un bărbat care ţine la principii nu face sex. Ryder termină cu primul dulap şi se trase înapoi, să-l privească. Ajută-mă să fixez restul corpurilor superioare.

– Trebuie să mă-ntâlnesc cu Hope la Vista, la ora zece. Avery ne lasă să folosim camera din spate ca să verificăm softul pentru rezervări.

– Ei, poate să te-aştepte câteva minute. N-ai de gând să i-o tragi, nu?

– Iisuse, n-am de gând să i-o trag administratoarei noastre.

– Atunci nu trebuie să-i cumperi flori dacă întârzii. Hai să punem astea sus.

*

Beckett îşi regăsi calmul în timp ce-şi conducea maşina spre Sharpsburg Pike. Din experienţă ştia că se obţin mai multe rezultate cu argumente raţionale categorice decât printr-o confruntare plină de furie. Nu trebuia decât să-şi reamintească tot timpul că îşi dorea să obţină rezultate, nu satisfacţie în urma unei încăierări.

Nu se punea problema că n-ar fi putut să-l bată pe nemernicul de Sam Freemont – ceea ce şi făcuse, într-o ocazie memorabilă din anul doi de liceu, ba nu, în al treilea, îşi aminti, când ticălosul încercase să stoarcă

bani de la micul Denny Moser şantajându-l în privinţa notelor. Nu fusese nevoie decât de un singur pumn.

Îşi aduse aminte şi că Freemont se dusese să se vaite la directorul adjunct Klein, dar, fiind susţinut de Denny, Beckett nu avusese necazuri.

Freemont avea tendinţa să se ţină departe fraţii Montgomery, se gândi, oprind în parcarea magazinului de maşini. Se îndoia că Freemont avea să se bucure să-l vadă acolo, pe domeniul lui.

Beckett se îndreptă direct către sala de expoziţie, cu maşini noi, lucioase, plasate în lumina reflectoarelor. Înainte de a apuca să arunce mai mult de o privire în jur, unul dintre vânzători se grăbi să vină la el.

– Bună dimineaţa. Este o zi excelentă pentru o maşină nouă. În ce automobil vă pot instala azi?

– N-am venit pentru o maşină. Îl caut pe Sam Freemont.

Zâmbetul vânzătorului rămase neclintit, dar ochii lui îşi pierdură strălucirea.

– Trebuie să fie în spate, în biroul lui. Pot să-l chem.

– Nu, e OK. Mă duc eu în spate. Unde e biroul?

Bărbatul îşi însoţi vorbele cu gesturi.

– Acolo, în spate, o luaţi la stânga. E tocmai în capăt. Biroul de pe colţ.

– Mulţumesc.

Beckett trecu pe lângă diverse încăperi în care angajaţii vorbeau la telefon ori lucrau la computer. Îl găsi pe Sam cu picioarele sprijinite pe biroul lui, răsfoind un exemplar din GQ[1].

După cum îşi închipuise.

– Îmi pare rău că te întrerup, de vreme ce eşti atât de ocupat.

Sam îşi ridică privirea. Mai întâi îi apăru rânjetul batjocoritor, o simplă strâmbătură rapidă a gurii în timp ce-şi cobora încet picioarele pe podea.

---

[1] *Gentlemen's Quarterly*, revistă pentru bărbaţi axată pe modă şi pe un stil de viaţă elegant (n.tr.)

– Cauţi o camionetă nouă? Avem un model economic de bază care ţi s-ar potrivi. Fără zorzoane, pentru salahori.

– Frumoasă reclamă.

Beckett intră şi închise uşa.

– Lasă uşa deschisă.

– Perfect, dacă vrei s-audă toată lumea.

Îndatoritor, Beckett redeschise uşa. Se gândi să rămână în picioare, apoi optă pentru o atitudine mai lejeră, degajată, şi se aşeză.

– În afara cazului când vrei să cumperi o maşină, sunt ocupat.

– Da, trebuie să afli care e ultima modă în materie de cravate. N-o să te reţin mult, şi pe urmă o să-ţi poţi relua ocupaţia. Ieri ai întrecut măsura cu Clare.

– Nu ştii despre ce vorbeşti.

– Ştiu că te-ai purtat faţă de ea ca o pacoste. Un cuvânt jignitor, se gândi Beckett. Acţiunea unui copil, nu a unui bărbat. Şi nu ai acceptat un răspuns negativ. N-o interesezi, trebuie să înţelegi asta.

– Acum vorbeşti în numele ei.

– Vorbesc în numele meu. Ea a spus deja ce-a avut de spus. Vorbesc în numele meu când îţi spun s-o laşi în pace.

– Sau ce? Sam îşi dădu un bobârnac în rever. Ai venit să mă ameninţi? Crezi că mă pui pe gânduri?

– Da, cred că te pun pe gânduri. Te cred destul de deştept pentru asta. E foarte simplu. Ieri ai încercat să te apropii cu de-a sila de Clare. Ea nu te vrea. O să încetezi.

– Nu-mi dai tu mie ordine.

Beckett se mişcă pe scaun, de probă, şi-l văzu pe Sam trăgându-se înapoi cu o zvâcnire.

– Eu relatez faptele. Clare şi-a cam pierdut răbdarea. Asta-i tot.

– Pentru că aşa spui tu? Fiindcă ea a hotărât să se coboare încercând să petreacă puţin timp cu unul ca tine. Sângele înfierbântat i se răspândi pe pometi în pete

roşii, în contrast cu cravata. Nu-i treaba ta că eu şi Clare am avut ieri o mică neînţelegere.

„Unii nu se schimbă niciodată", îşi zise Beckett. Era sigur că Sam folosise trucul cu „mica neînţelegere" şi ca să-şi justifice în faţa directorului adjunct Klein hărţuielile al căror obiect era Denny Moser.

– E treaba mea în totalitate, iar ea le explică în clipa asta poliţiştilor cum stau lucrurile cu mica voastră neînţelegere.

Culoarea din obrajii lui Sam se revărsă, încinsă, strălucitoare, apoi pieri cu desăvârşire.

– N-ar face asta niciodată.

– Nu te mai apropia de ea. Tu nu locuieşti în oraş, Sam. N-ai oricum de ce să vii în Boonsboro.

– Acum te crezi proprietarul oraşului?

– Cred că, pentru mine, Clare înseamnă mult mai mult decât a însemnat vreodată Denny Moser. Nu vreau să spun că el n-ar fi fost pe placul meu. Încă mai este. Dar, dacă mai încerci ceva în privinţa lui Clare, o să afli cu cât înseamnă ea mai mult pentru mine.

Zicând acestea, se ridică în picioare.

– O să-ţi pară rău că m-ai ameninţat.

– Nu te-am ameninţat. Nu vreau să te-ameninţ. Să sperăm că n-o să mă aduci în punctul unde va trebui să acţionez. Frumoasă cravată, adăugă, şi ieşi agale.

*

Nu-i cumpără flori – ar fi semănat prea mult a capitulare în faţa lui Ryder. Îi cumpără o plantă. O plantă nu însemna flori, chiar dacă *avea* flori.

Îi scrise o dedicaţie pe un cartonaş:

Fără vărsare de sânge.
Beckett

Nu era o scuză, decise el. Doar o declaraţie şi un simbol. N-avea sens să mai fie cineva supărat după ce amândoi făcuseră ce era de făcut.

O lăsă la librărie, mai ales pentru ca fraţii săi să n-o vadă şi să nu-l privească de sus.

– Clare este în spate, vorbeşte cu un client, îi spuse Cassie. O anunţ c-ai venit.

– Nu, nu vreau decât să las asta pentru ea. Trebuie să mă întorc la lucru.

– E atât de frumoasă. Ador violetele africane. Cu ce ocazie?

– Nici una.

– Doar aşa? E atât de romantic!

– Da, sigur. Trebuie să plec.

Fugi.

Când ajunse la han, Ryder aproape că terminase la etajul al doilea. Totul părea uşor supranatural, îşi zise Beckett, ca şi cum tocmai ar fi trecut printr-o distorsiune temporală.

– Ei?

– A fost cel dintotdeauna. Un dobitoc. Dar a înţeles mesajul.

– Bun, poate acum reuşim să ne concentrăm asupra muncii.

– Mie-mi convine.

Lucrară toată dimineaţa, continuară după-amiază. Beckett întrerupse montarea barelor şi a cârligelor în dulapurile din dormitor când auzi voci de femei.

Îşi scoase capul afară şi le văzu pe Hope, pe Avery şi pe Clare îngrămădite în bucătărie.

– Doamnelor.

– Owen a spus că probabil aţi terminat cu dulapurile. Hope închise uşa celui în care se uitase. Arată frumos.

– Aveam de gând s-o târâm mai târziu încoace ca să ne uităm la mobilă, dar am auzit că mozaicul din Penthouse arată extraordinar. Vrem să mergem să vedem.

– Acum se lucrează acolo, dar puteţi urca să aruncaţi o privire.

– Luaţi-o înainte. Clare se uita în ochii lui Beckett. Vin şi eu sus într-un minut.

În spatele ei, Avery îi făcu semn, ridicându-şi degetul mare, apoi o trase pe Hope afară din apartament.

– Tu şi Avery sunteţi OK?

– Ea şi Hope m-au atacat în grup. Ne făceam griji pentru tine, şi aşa mai departe. Este greu să te cerţi cu sinceritatea şi cu îngrijorarea autentică. Am încercat să lămuresc lucrurile, aşa cum am făcut şi cu tine.

– Ce-au spus poliţiştii?

– Am vorbit cu Charlie Reeder. Nu i-a plăcut mai mult decât ţi-a plăcut ţie. Însă ei nu pot face mare lucru. Cum spuneam, eu l-am lăsat să intre, iar el nu m-a lovit. Dar au consemnat întâmplarea şi, dacă se întoarce, pot obţine un ordin de interdicţie. O să discute cu el dacă se ajunge la asta. De fapt, Charlie o să stea de vorbă cu el oricum, aşa am senzaţia. Se pare că am efectul ăsta asupra oamenilor.

– Sinceritate şi îngrijorare autentică.

– Mda. Iar tu ai vorbit cu Sam.

– Am avut o discuţie, şi ştie cum stau lucrurile. A fost rapidă, simplă şi la obiect.

– Şi fără vărsare de sânge, conform violetei africane.

– Da.

– Ai cumpărat-o ca să mă îmblânzeşti?

El îşi lăsă unealta jos şi traversă spaţiul care îi despărţea.

– Ţi-am cumpărat-o ca să înţelegi că n-avem motive de ceartă.

– A funcţionat. Aşa cum a funcţionat şi un lucru pe care mi l-ai spus când mi-ai ţinut prelegerea.

– Nu ţi-am... sau poate că da.

– Ai spus că membrii unui cuplu îşi împărtăşesc unul altuia problemele. A trebuit să mă întreb dacă nu cumva am uitat pur şi simplu ce-nseamnă să faci parte dintr-un cuplu. Însă Clint a fost plecat în jumătate din timpul cât a durat căsătoria noastră, ăsta e adevărul. Iar cât a fost plecat, a avut probleme de viaţă şi de moarte, în fiecare zi. Mi-am pierdut obiceiul de a-i vorbi despre problemele de acasă. Având atâtea pe cap, de ce şi-ar fi făcut griji fiindcă unul dintre copii avea febră, sau fiindcă se înfundase toaleta, sau fiindcă prin acoperiş se infiltra apă?

– Te-ai învăţat să rezolvi lucrurile pe cont propriu.

– Ce-ar fi putut face el, când era în Irak, iar frânele maşinii în Kansas?

Beckett o privi lung, în tăcere.

– Eu nu sunt în Irak.

– Nu, şi trebuie să spun că nici eu nu mai sunt în Kansas. Clare îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Nu e vorba că am uitat cum e să fii parte dintr-un cuplu, dar experienţa mea în privinţa asta e diferită de a ta. Poate de a majorităţii oamenilor. Şi am fost pe cont propriu foarte multă vreme.

– Acum nu mai eşti. Iar eu nu lupt în vreun război, mă aflu exact aici. „Simt nevoia să mă aflu aici", se gândi el. Ştii, presupun că te pricepi să foloseşti o pompă pentru desfundat toaleta.

– Crede-mă că da, râse ea.

Beckett îi luă bărbia în căuşul palmei.

– Dar, dacă-ţi plouă în casă, nu trebuie să fii tu cea care se urcă pe scară ca să peticească acoperişul.

– Prin urmare există nuanţe. S-ar putea să am nevoie de ceva timp ca să le percep.

– Avem timp. S-ar părea că şi noi doi suntem OK.

– Oricum, foarte aproape de asta. După certuri rămân întotdeauna o vreme cu nervii încordaţi. Ce-ar fi să vii diseară la cină? Ăsta ar fi, în versiunea mea, un ghiveci cu o plantă frumoasă.

– Mi-ar plăcea. Beckett îşi puse mâinile pe umerii ei. O să fiu întotdeauna disponibil pentru tine. Sper că poţi măcar accepta lucrul ăsta. Poate o să-nceapă chiar să-ţi placă puţin.

– Îmi placi tu. Se săltă pe vârfuri şi îl sărută. Îmi place cuplul nostru.

– E un început bun.

– Ne vedem diseară. Îl sărută din nou. Îţi mulţumesc pentru grija autentică şi sinceră, şi pentru plantă.

– Cu plăcere.

Beckett se întoarse la finisarea dulapurilor şi zâmbi uşor când simţi mirosul de caprifoi.

– Ai venit şi tu aici? Nu mă deranjează să am companie. Oricum, nu în momentul ăsta. Lucrurile par din nou în ordine. Acum într-o dispoziţie calmă, zgâlţâi bara din dulap ca să-i verifice stabilitatea. Bine şi în ordine, decise el.

*

Îşi păstră buna dispoziţie şi după încheierea zilei de lucru, când mama lui îşi făcu apariţia, împreună cu Carolee, să verifice progresele în privinţa dalelor şi a zugrăvitului. Răsunând prin clădire când treceau dintr-o cameră într-alta, vocile lor îi ridicară moralul.

Îi rămase exact timpul necesar ca să dea o fugă acasă, să facă un duş, ca să scape de sudoarea zilei, şi să se ducă la Clare.

Era greu să reziste în faţa a trei băieţi nerăbdători să se joace şi a unei femei frumoase care pregătea o masă caldă. Şi, se gândi Beckett în noaptea aceea, conducându-şi maşina către casă, când adăugai un timp petrecut cu femeia aceea frumoasă după ce adormiseră copiii în paturile lor, puteai spune că ziua avusese un final perfect.

Parcurseseră un teren accidentat şi învăţaseră unul despre celălalt o serie de lucruri – poate unele pe care nici unul dintre ei nu le luase în considerare.

Ea nu mai era fata fără griji din liceu, de care se îndrăgostise prima dată. Ştiuse asta, firește, cum ar fi putut să rămână neschimbată? Dar, îşi zise el urcând scările către propriul apartament, faptul că acum ajunsese să ştie – să ştie cu adevărat – în cine se transformase fata aceea făcea ca a doua îndrăgostire să fie mult mai profundă.

La şaisprezece ani, ştiuse ce însemna să aibă dureri de cap fiindcă era îndrăgostit de Clare Murphy, o fată care-i aparţinea altcuiva, care nu vedea în el nimic mai mult decât un amic. Trăise sentimentele confuze trezite de tânăra văduvă întoarsă acasă cu doi băieţei şi cu un altul care creştea în ea. Sentimente pe care

nu şi le putuse exprima decât sub forma prieteniei, pe care ea i-o acceptase şi la care îi răspunsese.

Iar acum descoperea bucuriile şi frustrările călătoriei dincolo de sentimentele acelea prudente şi lipsite de riscuri, dincolo de simpla dorinţă, pentru a pătrunde în aceeaşi răbufnire strălucitoare pe care o simţise în adolescenţă.

Era ciudat, se gândi, că astfel de sentimente puteau dura mai mult de un deceniu. Sentimente pe care le neglijase, le ignorase, le suprimase. Presupuse că fundaţia lor rămăsese totdeauna la locul ei, poate în aşteptare. Indiferent cât de mult se schimbaseră amândoi, cât de mult evoluaseră, cum îşi restructuraseră vieţile, în esenţă rămăseseră aceiaşi.

Stătu o vreme în picioare, uitându-se pe fereastră în direcţia hanului. Trăinicie, îşi spuse. Unele lucruri erau menite să dăinuie. Aveau nevoie de îngrijire, de înţelegere, de respect, şi de al dracului de multă muncă. Oricare ar fi fost schimbările apărute, inima rezista.

Se duse la culcare nerăbdător să modeleze acele schimbări – la han, cu Clare şi cu băieţii ei – şi să vadă ce avea să vină.

Se trezi cu aceeaşi dispoziţie calmă şi optimistă. Totul se năruí însă când ieşi cu a doua cană de cafea afară, în parcarea din spatele apartamentului, şi văzu cele patru cauciucuri tăiate ale camionetei sale şi adânciturile urâte care coborau pe lateralul ei, în partea şoferului.

capitolul 17

Beckett stătea alături de fraţii săi în vântul înviorător al toamnei, evaluând pagubele.

– Asta nu-i o chestie făcută doar aşa, de-al naibii, remarcă Ryder. E opera cuiva mânat de o nemulţumire personală, dusă la extrem.

– Am înţeles asta. Beckett lovi cu piciorul într-unul dintre cauciucurile distruse. Am auzit-o clar şi desluşit.

– Atunci ai înţeles cine e autorul.

– O, da, e destul de simplu să faci legătura. Ar fi trebuit să-i zdrobesc faţa ticălosului, chiar acolo, în biroul lui. Mama lui de laş. A trebuit să se furişeze aici în miez de noapte ca să facă asta. Şi ce-a făcut? Exact ca-n anii de liceu, nu? Zgâriat cu o cheie, tăiat cauciucuri.

– Unii nu se maturizează niciodată, comentă Owen, nu evoluează. Aş zice că se numără printre ei. O furie tăcută, înăbuşită, îi înfierbânta vocea. Nu e în stare să te înfrunte la nivelul unui adult, aşa că vine şi-şi bate joc de maşina ta. O metodă de răzbunare clasică pentru genul fără sânge-n boaşe.

– Mulţumesc, doctore Freud, bombăni Beckett.

– Spuneam şi eu. Şi mai spun că noi om fi ştiind cine-a făcut-o, dar, dacă nu l-a văzut nimeni... Rahat, Beckett, toată povestea asta e o porcărie. Ar trebui să te duci acum să-i stâlceşti mutra.

– Pentru asta-mi dau votul, zise Ryder.

– Dar se aplică aceleaşi lucruri ca mai înainte. Tu eşti arestat pentru atac, iar faţa lui se vindecă.

Se întoarseră cu toţii şi se uitară în direcţia ajutorului de şerif, care-şi oprea maşina în parcare.

Charlie Reeder, tot atât de înalt şi de zvelt ca lunganul care fusese vedeta echipei de baschet a liceului, ieşi din maşină. Se apropie îndesându-şi mâinile în buzunare.

– La naiba, Beck, e o ruşine.

– Ăsta e punctul de vedere oficial al Departamentului de Poliţie din Boonsboro?

Charlie răsuflă umflându-şi obrajii.

– E o remarcă personală, şi-o să adaug că-i opera unui pişăcios. O s-o consemnez. Ai asigurare, nu?

– Da, da.

Încruntându-se, Charlie ocoli camioneta şi observă al doilea şir de zgârieturi, pe partea pasagerului.

– Dacă vrei să pretinzi despăgubiri, aduc pe cineva să se uite la ea. Eu o să fac fotografii pentru dosarul nostru. La ce oră ai parcat aici?

– Cred că pe la zece.

– La Vesta mai e deschis încă o oră după asta. Ajutorul de şerif îşi scărpină ceafa în vreme ce ocolea maşina

ca să li se alăture celor trei fraţi. Ai văzut pe cineva în parcare?

– Câteva maşini, nici un om. Ah, maşina lui Dave Matzner... da, sunt foarte sigur de asta. Probabil c-a lucrat până la ora închiderii.

– O să stau de vorbă cu el, şi cu toată lumea care-a fost la lucru şi ar fi putut să iasă pe aici. La ce oră ai găsit maşina aşa?

– În jur de şapte fără un sfert.

– OK. La Creamery probabil tocmai închideau când ai ajuns acasă. Aruncă o privire către magazinul cu îngheţată. E cel mai probabil să se fi întâmplat mai târziu, dar o să verific şi acolo. O să vorbesc cu locatarii din apartamentele cu ferestre spre parcare, să văd dacă n-au zărit ceva, pe cineva. Poate o să avem noroc.

– Ştim cine-a făcut-o, Charlie, se amestecă Ryder. Aproape toată lumea din oraş ştie că asta e camioneta lui Beck, ştie unde-o parchează în fiecare noapte. Şi nu există decât o singură persoană cu care-a avut necazuri.

– Deci crezi c-a făcut-o Freemont, fiindcă ieşi cu Clare?

– De asta, şi fiindcă ieri-dimineaţă l-am vizitat la birou şi i-am spus să stea departe de ea.

Charlie îşi umflă din nou obrajii înainte de a-şi elibera răsuflarea.

– De ce-ai ţinut să faci aşa ceva?

– Dac-o sâcâie cineva pe Charlene, o sperie, îşi pune mâinile pe ea, tu ce faci?

– Acelaşi lucru, fir-ar să fie. Charlie îşi propti palmele pe şoldurile osoase. În principiu, sunt de acord cu tine. Ar fi putut fi nişte copii, sau vreun dobitoc beţiv, dar nimeni n-a mai raportat ceva similar. Prin urmare, se deduce că ai fost o ţintă aleasă special. Neoficial fie spus, da, am impresia că e stilul lui Sam Freemont Cretinul. Dar, dacă nu l-a văzut nimeni, dovezile sunt foarte subţiri.

– Poate a lăsat amprente.

Charlie se uită la Owen.

– Da, şi poate s-a pişat pe cauciucuri ca să-şi lase ADN-ul. Dacă în Boonsboro am fi avut un departament de Crime şi Investigaţii, l-am fi închis până la sfârşitul schimbului unu. Uite ce e, o să fac tot ce pot, şi-o să impulsionez lucrurile cât mai mult. O să mă duc eu însumi să stau de vorbă cu Freemont. Dar ţi-o spun direct, Beckett, aici ţi-ai luat-o destul de urât.

– Da, mi-am dat seama.

– O să fac fotografii, o să-ţi iau o declaraţie, o să fac un raport. O să vorbesc cu oamenii – şi-o să-i atrag atenţia lui Freemont.

– Apreciez asta. Poate aşa şi-a scos toată afacerea din minte. Sau măcar a lăsat-o pe Clare în pace şi s-a concentrat asupra mea. Tot e o treabă.

– Fă-ne tuturor o favoare. Charlie îşi apăsă mâna pe umărul lui Beckett. Ţine-te departe de el. Dacă-l vezi pierzându-şi vremea pe-aici, prin preajma lui Clare sau oriunde altundeva în oraş, anunţă-mă. O să mă ocup de el. Sună-ţi agentul de asigurări, dă-i numele meu. O să am grijă să primească un exemplar din raportul poliţiei.

Neavând de ales, Beckett completă o declaraţie oficială, apoi se duse în apartament, să rezolve problemele birocratice legate de asigurare. Când reuşi în sfârşit să ajungă la han, toată echipa aflase vestea. Avu parte de multă înţelegere din partea tuturor, toţi îşi exprimară din belşug furia îndreptăţită în numele lui – şi primi o droaie de sfaturi. Lăsă totul să treacă peste el şi-şi luă cu sine frustrările şi uneltele. Pe cornişă, ori de câte ori împuşca un cui, îşi imagină mutra îngâmfată a lui Freemont.

Nu-l ajuta prea mult, dar era ceva.

O Clare furioasă care dădu buzna înăuntru însemna mai mult, şi mai bine. Se năpusti la scara lui şi se prinse de o treaptă, cu faţa aprinsă de nervi.

Beckett află ceva nou. Ochii unei Clare scoase din minţi de furie străluceau tot atât de verzi ca ai unei pisici.

– Am auzit imediat ce-am ajuns în oraş, dar n-am putut să plec până acum. M-am dus mai întâi să mă uit

la camioneta ta. Nemernicul ăla! Acum vreau eu să-i trag un pumn.

– Mi-ar plăcea să văd asta.

El îşi regăsi zâmbetul în timp ce cobora de pe scară.

– Nu e amuzant, Beckett.

– Nu, nu este. Dar e nevoie de cauciuc şi de vopsea.

– Nu e asta esenţa.

Tânăra femeie se roti, îndepărtându-se uşor, iar dulgherul care lucrase împreună cu el ieşi pe nesimţite din cameră.

– Nu, dar mă izbeşte, ca fiind unul dintre elementele esenţiale, faptul că numai aşa a putut ajunge la mine. Acum, când am lăsat deoparte nervii, e un fel de stimulare pentru orgoliul meu.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Mai este şi asta. Tu abia dacă înjuri vreodată. Iar acum o faci de dragul meu. Îmi ridici orgoliul pe trepte nebănuite.

– A făcut-o numai fiindcă te-ai dus acolo şi l-ai înfruntat.

– Da, şi?

– Nu era neapărat necesar.

– Ba da, Clare.

– Bărbaţii! Ea îşi aruncă mâinile în sus, dând ocol camerei. Bărbaţii, bărbaţii, bărbaţii. Acum îmi închipui că trebuie să te duci înapoi şi să-l înfrunţi din nou, să prelungeşti toată mizeria asta jalnică.

El îi cântări vorbele.

– M-aş putea lăsa convins s-o fac. Îi zâmbi când ea se răsuci aruncându-i o privire aspră. Şi aş zice că asta ar fi o stimulare pentru orgoliul tău. Sunt încântat să-ţi întorc serviciul.

– N-ai de gând s-o faci.

– M-am distrat foarte bine imaginându-mi cum l-aş târî în parcarea magazinului şi l-aş stâlci călcându-l în picioare în faţa colegilor de serviciu şi a diverşilor clienţi îngroziţi. El mi-ar implora mila, femeile ar leşina. Este o imagine frumoasă.

– Bărbaţii, repetă ea. Sunteţi cu toţii nişte băieţi în ambalaje mai mari.

– Poate. Dar, dacă aş face toate astea, Owen ar avea ocazia să-mi servească un „ţi-am spus eu" când mi-ar plăti cauţiunea. Nu merită să-i dau satisfacţie.

Ea răsuflă prelung, liniştindu-se.

– Asta e ceva. Îmi pare atât de rău, Beckett!

– Ar fi şi o parte bună dacă el o să considere c-a egalat scorul şi o să stea dracului departe de noi. Oricum îmi trebuiau cauciucuri noi pentru iarnă.

Clare traversă spaţiul care îi despărţea şi îi luă faţa în mâini.

– Eroul meu, murmură, sărutându-l uşor.

– Asta e tot ce primesc? Sunt patru cauciucuri, plus o vopsire.

Cu un râset uşor, îl sărută din nou.

– E tot ce pot face în aceste împrejurări.

Se retrase, înclinându-şi capul în direcţia zgomotelor venite dinspre echipa care punea gresie în baie.

– Mai sunt o grămadă de alte camere.

Clare scutură din cap şi făcu ocolul încăperii, cu ochii la zugrăveală.

– Îmi place culoarea de aici. Am încercat să decid care e camera mea preferată, dar nu reuşesc. Şi ce cameră să le ofer părinţilor mei pentru aniversarea lor de anul viitor. La fel, mi-e greu să aleg.

– Alege una pentru noi doi. O să fac rezervarea.

– Nu e uşor, însă mi-ar plăcea. Trebuie să mă duc înapoi.

– Ce-ai zice să cinăm împreună diseară? Vă duc undeva pe tine şi pe băieţi.

– Am clubul de lectură, dar îţi mulţumesc. Ştii, mâine împodobim casa pentru Halloween, dacă vrei să vii.

– Glumeşti? În privinţa asta am talente deosebite.

– Minunat, poţi să scobeşti dovleacul. Băieţii sunt acum destul de mari ca să-şi dea seama cât de groaznică sunt eu la aşa ceva. Treci pe la librărie mai târziu. Fac cinste cu o cafea.

– O să vin. A, şi mulţumesc pentru criza de furie.
– Cu plăcere.

*

Una peste alta, două zile nicidecum rele, decise Beckett. Nu trebuia decât să şteargă supărarea legată de camionetă, şi lucrurile stăteau de-a dreptul bine. Mai ales fiindcă se afla, alături de fraţii lui, vizavi de han, întocmai ca în dimineaţa când dăduseră jos prelata.

De data asta se uitau la faţada finisată, inclusiv la firmă.

Hanul BoonsBoro
În Piaţă

– Arată bine, comentă Owen.
– Arată al naibii de bine, opină şi Ryder.
– Acum nu mai trebuie decât să-l finisăm, să-l mobilăm, să-i montăm instalaţiile, să angajăm personal şi să-l umplem cu oaspeţi. Beckett îşi îndesă mâinile în buzunare. Ar trebui să fie floare la ureche, ţinând cont de la ce-am pornit.

Se uită în josul străzii, arătând cu o mişcare a capului către firma magazinului de suvenire.

– Suvenird de la hanul BoonsBoro. Merge.
– Mama şi Madeline jură că va fi gata pentru inaugurare vineri seara.
– În vreme ce noi nu trebuie decât să ne facem apariţia şi să mâncăm chiftele de crab. Privirea lui Ryder alunecă spre clădirea de lângă han. Ştiţi că mama dă deja de înţeles că ar trebui să ne apucăm de treabă acolo, să facem o brutărie.
– Lucrurile se rezolvă pe rând. Până să coacem pâine, să ne mulţumim să ne coacem la soare, propuse Beckett.
– O să fie timp de stat la soare după ce terminăm hanul. Ryder se uită la ceas. Însă acum pierdem vremea.

– În dimineaţa asta trebuie să lucrez cu Hope şi cu webmasterul.

– Între timp, sună şi la Saville, îi spuse Ryder lui Owen. Poate aduce materialul pentru duşumele, să-l lăsăm să se aclimatizeze.

– E pe lista mea. Beck, ce-ar fi să faci o verificare la Suvenire, să vezi dacă e ceva urgent de făcut. Pe urmă ne poţi aduce nişte cafea. Azi e al naibii de frig.

– S-a anunţat că la noapte va fi primul ger. Încă mai avem de finisat în exterior. Nu te furişa în camera din spate cu Clare, îi spuse Ryder lui Beckett la despărţire. Lucrăm contra cronometru.

– Da, da.

Îşi mai acordă încă o clipă ca să stea singur la soare, apoi o porni către magazinul de suvenire.

Trebuia să admită că arăta pur şi simplu excelent. Prietenos şi primitor cu pereţii săi luminoşi, cu oalele şi cu bijuteriile artizanale expuse, cu obiectele de artă atârnate pe pereţi sau aşteptând să fie puse în valoare.

Făcu verificarea împreună cu Madeline, care deschise mai multe cutii cu marfă, şi întocmi o listă cu cele câteva lucruri care trebuiau finalizate înainte de inaugurare.

Îşi îndesă clipboardul sub braţ şi se îndreptă spre librărie.

– Salut, Romeo. Clare e sus.

Cea care i se adresase era Charlene, soţia lui Charlie Reeder.

– Romeo?

Ea strânse din buze, exagerând sunetul unui sărut.

– Eşti atât de dulce!

– Într-adevăr. Îmi trebuie trei cafele, mari. Mă duc sus, s-o salut pe Clare, până le pregăteşti.

– O să se bucure să te vadă.

Beckett clătină din cap când Charlene îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, întrebându-se ce puneau oare în cafeaua de la librărie. Pe urmă urcă pe treptele care scârţâiau către biroul lui Clare.

Cu telefonul la ureche, ea ridică un deget şi îi oferi un zâmbet larg, strălucitor. Lăsând-o să-şi încheie

convorbirea, se apropie de fereastră şi privi din nou hanul, încântat să vadă firma la locul ei.

– Beckett. Se întoarse şi se pomeni cu ea în braţe. Îţi mulţumesc atât de mult, spuse ea, înainte de a-l lua în stăpânire cu un sărut prelung, de vis.

Indiferent ce puneau în cafea, decise că voia şi el.

– OK, cu plăcere. Pentru ce sunt mulţumirile?

– Pentru flori. Sunt superbe, o surpriză absolut minunată. Am scos ceea ce numeşte Liam „sunete de fete" până când s-a văzut nevoit să le combată cu nişte icnete dezgustătoare foarte reuşite. Am dat un adevărat spectacol. Îl strânse cu putere în braţe, frecându-şi obrazul de al lui. Dar ar fi trebuit să intri. Ţi-aş fi pregătit micul dejun.

– Care flori?

Ochii ei scânteiau când se retrase cu un pas.

– Parcă n-ai şti. Trandafirii pe care i-am găsit pe prag când am dus copiii la şcoală.

– Clare, nu ţi-am trimis nici o floare.

– Dar erau... Ce?

– Nu ţi-am adus nici o floare la tine acasă în dimineaţa asta.

– Dar în bilet scria...

– Ce scria?

– „Întotdeauna cu tine în gând." O, Doamne! Se aşează, fiindcă genunchii începuseră să-i tremure. Era o cutie pe prag, o cutie simplă, albă, cu trandafirii şi biletul înăuntru. Mi-am făcut griji pentru că era atât de frig, dar m-am gândit că nu stăteau de prea mult timp acolo. Erau în stare bună. Sunt superbi. Nu sunt de la tine.

– L-ai mai văzut?

– Nu. Ei, ieri, la băcănie, mi s-a părut că l-am zărit pentru o clipă.

– Nu mi-ai spus.

– Nu eram sigură. De fapt, am crezut că-mi imaginasem pur şi simplu. Îl prinse de mână. Te rog să nu faci nimic. O să-l sun pe Charlie. Îl sun chiar acum şi-i povestesc. Dar tu nu face nimic, te rog. Cred sincer că o să fie cu atât mai rău cu cât îi dăm mai multă atenţie.

– Sună-l pe Charlie. Data viitoare când ai impresia că-l vezi, sună-mă pe mine.

– Te sun. Îţi promit. Eu... Mi-a mai trimis flori şi înainte.

– Când?

– De ziua mea. Întotdeauna trandafiri roşii, ca ăştia, dar chiar am crezut... Şi până acum s-a semnat întotdeauna. Beckett, a mai apărut la băcănie de câteva ori, de aceea am crezut că-mi imaginez că-l văd acolo – după cele întâmplate, după camioneta ta. Am crezut că aveam vedenii.

– Unde în altă parte? întrebă Beckett, cu vocea extrem de calmă. În ce alte locuri a mai apărut?

– Oh. Legănându-se uşor, îşi frecă tâmplele. O, Doamne, când mă gândesc în felul ăsta... OK, am dat de vreo câteva ori nas în nas cu el la mall, dar acolo întâlnesc mereu cunoştinţe, aşa că nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. În faţa băncii, nu numai o dată. Pe măsură ce punea lucrurile cap la cap, tenul ei devenea tot mai alb. În parcarea farmaciei, la pepinieră, când îmi cumpăr plantele. Şi în alte locuri, acum îmi dau seama. S-ar părea că apare întotdeauna când sunt singură. Nu când sunt cu băieţii, sau cu Avery, sau cu mama, sau cu oricine altcineva. Astea nu sunt coincidenţe, spuse ea după o clipă de tăcere.

– Nu, la naiba. Asta e hărţuială. Spune-i totul lui Charlie. Iar eu o să vin la tine acasă în fiecare zi, după lucru, până când încetează toată povestea.

– N-am de gând să te contrazic. Florile. Se cuprinse cu braţele. Ceva nu e tocmai în regulă cu un bărbat care trimite flori după toate astea. Nu e doar o pacoste.

– Nici nu cred c-a fost vreodată. Ai grijă să le vorbeşti lui Charlene şi celorlalte despre asta. Şi nu lucra în magazin singură.

– Doamne, gemu ea masându-şi fruntea. Nu, ai dreptate. Nu trebuie decât să mă liniştesc şi să-mi pun gândurile în ordine. Îl sun imediat pe Charlie.

– Eu sunt vizavi. Ţine-ţi telefonul la îndemână.

– O să-l ţin. Beckett? Fii şi tu prudent. S-ar putea să încerce ceva, mai mult decât să-ţi strice camioneta.

– Nu-ţi face griji.

Dar ea îşi făcea. Continuă să şi le facă şi după ce vorbi cu ajutorul de şerif. O sună pe Avery şi, la insistenţele acesteia, se duseră împreună să recupereze cutia, biletul, şi florile, pe care le depuseră la postul de poliţie.

– Beckett are dreptate. Sam e un laş nenorocit, dar e mai bine să nu fii singură nici la magazin, nici acasă. Pe moment, nicăieri.

– Avery, doar nu crezi cu adevărat c-o să încerce vreo porcărie?

– Ca să fiu sinceră, nu ştiu, aşa că e mai bine să nu ne asumăm riscuri. Să-ţi încui maşina când eşti în ea, când e parcată, la fel şi casa. Nu doar când eşti plecată sau noaptea. Promite-mi.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. N-am de gând să ignor toate astea, dar o să-l las pe el să creadă c-o fac. Cu cât e mai convins că nu mă afectează, cu atât o să înceteze mai repede.

„Poate că da, poate că nu", se gândi Avery. O urmări din priviri pe Clare intrând în librărie şi aşteptă să dispară înăuntru înainte a de traversa strada.

Îi găsi pe cei trei fraţi Montgomery într-o şedinţă în bucătăria pe jumătate terminată.

– Arată extraordinar, zise ea scurt. Trebuie să stăm de vorbă.

– Eram în mijlocul unei discuţii importante, replică Ryder. O să venim la restaurant peste vreo oră. Cum naiba se cheamă culoarea pe care-o ai luna asta?

Avery îşi trecu mâna peste păr.

– Cherry Cola; şi e puţin cam prea intensă.

– Ce nu-ţi convine la culoarea ta obişnuită? vru Owen să ştie.

– Am purtat-o aproape treizeci de ani. Tu ai vreun lucru pe care să-l fi purtat atâta vreme? Şi nu de asta sunt aici. Trebuie să stăm de vorbă. Eu şi Clare am dus blestematele alea de flori la poliţie, dar nu ştiu ce naiba pot face ei.

– Eu nu știu ce naiba am putea face noi. Owen își îndesă ruleta la loc, în centura cu scule. Ceea ce ne-ar plăcea să facem în momentul de față ne-ar costa între cinci și zece ani.

– Să-i rupeți picioarele nu e oricum un răspuns, și ar fi păcat. Trebuie să vă spun că Sam are asemenea obsesii. Cu ceva timp în urmă pusese ochii pe mine.

– Când? întrebă Owen. Cum?

– Pe vremea când tocmai deschideam restaurantul – înainte de a se muta Clare înapoi, în oraș. Și n-a fost tot atât de dur ca acum. Venea când mă ocupam de pregătiri. Atunci oamenii intrau și ieșeau din local tot timpul. Dacă-i spuneam că-mi stă în drum sau că sunt ocupată nu era suficient ca să scap de el. E ca o afurisită de lipitoare.

– De ce n-ai spus nimic?

Ea se uită la Owen ridicând din umeri.

– N-a durat mult, poate vreo două săptămâni. Ascultă, Clare e politicoasă din fire; politețea mea se termină repede. L-am vindecat într-o bună zi, când i-am spus că, dacă nu mă lasă dracului în pace, Luther o să-i marcheze ouăle cu fierul roșu. La vremea respectivă, continuă ea, vorbind despre fierar, Luther lucra la sistemul de ventilație. Bineînțeles că n-are de gând să-nsemne ouăle nimănui, dar arată ca și cum ar fi în stare.

– Foarte bine gândit, o lăudă Owen.

– Da, și a mers. Însă povestea cu Clare durează de mult mai multă vreme și e mult mai neliniștitoare. Îmi dă o senzație de deprimare. Și am încredere în senzațiile mele deprimante.

– Toți oamenii din echipă se uită cu un ochi după Freemont și stau cu celălalt pe Clare. Ca și poliția orașului, adăugă Beckett. Eu l-am avertizat. Charlie Reeder l-a avertizat.

– Știu asta, așa cum știu și că avertismentele l-au stârnit mai tare. Să-i trimită flori după ce-a pus poliția pe urmele lui? E aiurea. Nu știu ce să fac în privința asta. Nu-mi place când nu știu ce să fac.

– Spune-le vecinilor ei. Ar fi mai mulţi oameni care i-ar purta de grijă.

Owen se uită o clipă la Ryder încruntându-se.

– E o treabă bună, dar nu le spune doar vecinilor ei. Răspândeşte vestea în oraş, în tot oraşul. Lumea o place pe Clare, şi încă foarte mult. Va avea ditamai comunitatea care să-i poarte de grijă.

– Am ştiut întotdeauna că ai un creier, remarcă Avery; pentru prima dată după mai multe ore, îşi simţi umerii relaxându-se uşor. E ceva. Pare practic.

– O să mă duc la ea diseară şi o să pun în aplicare vreo două idei, inclusiv instalarea unor lămpi cu senzor de mişcare la ea acasă.

Avery dădu din cap către Beckett şi umerii i se destinseră pe de-a-ntregul.

– Uite o soluţie practică. Trebuie să mă duc înapoi, şi puteţi conta pe mine c-o să răspândesc vestea în timpul aglomeraţiei de la prânz.

*

Beckett instală el însuşi lămpile, în faţa şi în spatele casei, şi calculă că nu-i luase decât de două ori mai mult decât i-ar fi luat fără „ajutorul" dat de copii. Dar câştigă astfel o altă masă şi satisfacţia de a vedea uşurarea lui Clare când termină treaba.

La asta se adăugă amuzamentul oferit de băieţi, care, înainte de ora culcării, alergară până afară şi înapoi de vreo zece ori, chiuind ori de câte ori se aprindeau brusc luminile.

Dar trebuia să admită că-i plăceau mai mult celelalte două idei, pe care i le prezentă lui Clare în după-amiaza următoare, la librărie.

O găsi în anexă, rearanjând marfa pe rafturi.

– Hei, am adus doi tipi care vor să te cunoască.

Cu teancul de cărţi în mână, ea se întoarse.

– Vai, ce dulci sunt! De unde-i ai? Chiar în timp ce întreba, lăsă cărţile deoparte şi se ghemui. Cei doi câini văzură în asta o invitaţie şi se apropiară zburdând, după

care îi linseră mâinile şi faţa. Scumpilor, dragilor! Beckett, cum o să ţii doi câini în apartament? Nu sunt labradori?

– Corcituri, corcituri între labradori şi retrieveri, ca al mamei. Sunt fraţi. Au cinci luni. Li s-au făcut toate vaccinurile. Sunt învăţaţi să-şi facă nevoile numai afară sau într-un loc amenajat.

– Da, dragii de ei. Clare le ciufuli blana ciocolatie, le frecă urechile catifelate. Sunt adorabili, dar n-au nevoie de spaţiu ca să alerge şi...? Vocea i se stinse i se uită la Beckett cu ochi mijiţi în vreme ce câinii se luau la întrecere ca să-i atragă atenţia. Şi n-ai de gând să-i ţii în apartamentul tău.

– Au nevoie de copii.

– Beckett... Ochii ei se îngustară, ajungând cât nişte fante. Care ţi-e al doilea prenume?

– Riley.

– Beckett Riley Montgomery!

Un rânjet îi împărţi faţa în două.

– Uau, lovitura de graţie. Artileria grea a mamei.

– N-a fost decât prima rafală.

– Băieţii au nevoie de câini, câinii au nevoie de copii. Beckett renunţă la rânjet, încercând un zâmbet fermecător. Te gândeai să le iei băieţilor un câine.

– Mă gândeam, da, însă la un singur patruped.

– Sunt fraţi, îi reaminti el. Nu poţi despărţi fraţii. Ghemuit cum era, scărpină o burtă expusă. Le-ai frânge inimile. Plus că-şi vor ţine de urât unul altuia cât sunt copiii la şcoală. Sunt câini salvaţi. Stăpânii lor pur şi simplu s-au răzgândit şi n-au mai vrut să-i ţină. Este ca şi cum ai da afară din casă doi copilaşi.

– Oh, încetează.

OK, se gândi el, poate exagerase puţin.

– Au nevoie de un adăpost bun, împreună. Dacă tu nu-i vrei, o să-i ţin eu.

– În apartamentul tău.

– Păi... Beckett ridică din umeri. Nu vreau să-i despart, sau să-i abandonez.

– E o ambuscadă.

– Rasa asta de câini e extraordinară pentru copii. Sunt loiali, blânzi. Le place să se joace şi vor ţine piept chefului de şotii al băieţilor.

– Ai făcut cercetări, nu-i aşa?

– Da, câteva, printre cunoştinţele mamei. În plus, îţi vor da de ştire ori de câte ori se apropie cineva de casă. Câinii, chiar şi unii blânzi ca ăştia, reuşesc să intimideze. Clare, m-aş simţi mult mai bine dacă ai avea doi câini în casă şi în jurul ei.

Căţelul mai mic îşi puse o lăbuţă pe genunchiul ei aruncându-i o privire plină de speranţă. Sunetul scos de ea – pe jumătate oftat, pe jumătate geamăt – îi spuse lui Beckett că o învinsese.

– Copiii vor fi înnebuniţi. Doamne, dacă fac asta, va trebui să cumpăr mâncare şi jucării, şi un manual de dresaj. Va fi nevoie şi de o evaluare psihiatrică.

– Am deja în camionetă tot ce le trebuie. Mâncare, vase, culcuşuri, jucării. Vezi, au zgărzi şi lese.

– Nu-ţi scapă nimic când pui la cale o ambuscadă. Zici că nu-şi fac nevoile unde se nimereşte?

– Exact. Beckett se gândi că era mai bine să nu spună că unul făcuse deja pipi în ghetele lui. Ei, s-ar putea să ai parte de vreo două păţanii, până când se vor obişnui cu noul loc.

– Ce fac când vine frigul? Eu sunt aici, băieţii vor fi la şcoală. Câinii vor trebui să stea în curte.

– Va fi nevoie să le construim o cuşcă.

– Noi?

– Sigur că da. O să fie distractiv.

– O, Beckett! Clare cedă, lăsă câinii să-şi frece boturile de ea. Cum îi cheamă?

– Chauncy şi Aristotel.

– Cred că glumeşti.

– Mă tem că nu. Îşi doresc într-adevăr nişte nume noi.

– Cine i-ar putea condamna? Cel mai mic lătră subţire şi-şi muşcă fratele de ureche. Sper că nu fac o greşeală.

– O să fie excelent. Avându-i, băieţii vor învăţa ce înseamnă responsabilitatea şi cum să aibă grijă de un animal de casă.

– Așa e. Cățeii se rostogoliră între ei, schelălăind și luându-se la trântă. O să-mi amintesc c-ai spus asta când o să-i las să intre și să iasă și când o să curăț pățaniile.

El se aplecă peste cei doi câini și o sărută.

– Mulțumesc, mămico.

– Pe mine m-ai dat gata cu „sunt frați". S-ar părea că am o slăbiciune. Să sperăm c-o au și părinții mei. Vor să ia băieții să doarmă la ei sâmbătă noaptea.

– A, da?

– Da. De fapt le-ar plăcea mai mult să ne mutăm acolo cu toții.

– Probabil că-și fac griji pentru tine.

– Trebuie să dau telefon acasă în fiecare seară, să raportez, să-i asigur că am încuiat ușile, și așa mai departe. Am reușit să evit petrecerea nopții de sâmbătă la ei doar spunându-le c-o să vrei să ieșim împreună.

– Pot să-mi șterg tot ce am în program.

– Bine. Vin să te iau la șapte.

– Vii tu să mă iei? Unde mergem?

– O să afli sâmbătă seara. Clare se uită la câinii care acum hoinăreau, adulmecând podeaua. Nu ești singurul în stare să pună la cale o ambuscadă. Acum însă, trebuie să te gândești ce faci cu câinii până se termină orele de școală. Pe urmă poți să-i aduci – cu tot cu proviziile.

– Ce-ar fi să aduc și pizza? Am presentimentul că toată lumea o să fie atât de ocupată cu joaca, încât n-o să se mai gândească la cină.

– Câini și pizza. Copiii vor fi cu adevărat într-al nouălea cer.

*

Nu se gândise la logistica transportării câinilor odată cu pizza, dar își dădu imediat seama că niște căței întreprinzători, cu nasuri curioase, trebuiau să fie despărțiți de mâncare. Prețul acestei lecții valoroase fu reprezentat de o pizza și de timpul suplimentar de așteptare.

Lăsă pizza pe platforma camionetei, în geanta de livrare izolată pe care o împrumutase, și după o mică

luptă izbuti să aducă înapoi câinii, care o rupseseră la fugă atât cât le permiteau lesele, fiecare în altă direcţie. Însă, în momentul când îi deschise Murphy uşa, consideră că întreaga agitaţie îşi scotea toţi banii.

Chiar în clipa când băiatul făcea ochii mari şi căsca gura, amândoi căţeii se avântară într-un salt. Murphy ateriză cu fundul pe podea, tăvălindu-se pe jos de râs în timp ce ei săreau pe el şi îi lingeau fiecare bucăţică de piele la care puteau ajunge.

– Căţei! Beckett a adus căţei!

Se rostogoli împreună cu ei, străduindu-se din răsputeri să-i strângă în braţe, în vreme ce fraţii lui dădeau buzna din camera de joacă.

Urmă un haos total în care puştii fugeau după câini, căzeau, strigau.

Mama lor, care ieşise să privească, îşi puse mâinile în şolduri şi clătină din cap, invocând un soi de ordine. Pe urmă se pomeni holbându-se la Beckett.

El zâmbi, larg şi calm, cu băieţii şi câinii luptându-se şi rostogolindu-i-se la picioare. Rămase aşa, cu mâinile afundate în buzunare, cu picioarele destul de depărtate pentru ca micuţii să se vânzolească printre ele. Când un căţel îşi puse la încercare colţişorii ascuţiţi vrând să şi-i înfigă în vârful ghetei, se mulţumi să râdă.

În clipa când îşi ridică privirea, când ochii lui calzi, albaştri şi veseli îi întâlniră pe ai ei, Clare îşi simţi ultimul bastion surpându-se.

Poate se fisurase în timp, lăsându-se cucerit centimetru cu centimetru. Dar acela era punctul critic, momentul în care ştiu – fără nici o îndoială – că era îndrăgostită. Momentul în care se văzu alături de el în următoarea lună, în următorul an, în următoarea veşnicie.

Conştientizarea acestei realităţi aduse cu sine o infiltraţie firavă de panică şi nesiguranţă în raport cu cele ce se puteau întâmpla sau aveau să se întâmple, însă dragostea răsună tot atât de sonoră şi de concretă ca râsetele copiilor.

„Şi cu asta, basta", se gândi ea.

– Mamă! Mamă! Ai văzut? Liam se ridică în picioare clătinându-se, purtând în braţe un căţel a cărui limbă atârna într-un zâmbet prostesc. Beckett ne-a adus câţiva căţeluşi!

– Şi le place de noi. Harry îşi întorcea faţa în dreapta şi în stânga, în vreme ce al doilea căţel i-o acoperea cu sărutări. Le place de-adevăratelea!

– Vino să-i vezi. Murphy îşi înfăşură braţele în jurul celui din poala lui Harry. Vino să-i vezi. Chiar sunt drăgălaşi, sunt catifelaţi şi nu miros urât. Putem avea un căţeluş? *Te rog*, mamă, putem?

– Încă unul? Clare deschise ochii mari, prefăcându-se şocată. Doi nu sunt de-ajuns?

– Care doi?

– Ăştia doi.

Un alt moment definitoriu, îşi zise ea. Momentul în care constată că, indiferent ce-ar fi făcut căţeii, indiferent de cât de multe ori ar fi trebuit să cureţe după ei, să iasă din aşternutul cald ca să le dea drumul afară, ar fi plătit oricum prea puţin pentru privirea de bucurie uluită şi radioasă de pe chipul băieţelului ei.

– Sunt ai noştri?

Şoapta lui răsună cu aceeaşi bucurie.

– Întreabă-l pe Beckett. El e cel care i-a adus – şi m-a înfrânt.

Trei feţe se întoarseră spre musafir, în timp ce căţeii îşi continuau joaca.

– I-ai adus pentru noi? reuşi să spună Harry. Ca să-i păstrăm?

– Păi, sunt fraţi.

– Ca noi! strigă Liam.

– Da, şi au nevoie de un adăpost bun. Au nevoie de nişte prieteni care să le poarte de grijă, să-i hrănească, să se joace cu ei, să-i iubească.

– Eu îi iubesc. Murphy se ridică încet să îmbrăţişeze piciorul lui Beckett. Sincer, sincer, îi iubesc.

– Dragostea asta înseamnă ceva muncă. Beckett se lăsă pe vine. Chiar şi atunci când eşti obosit sau ocupat. Înseamnă să te asiguri că au mâncare şi apă îndeajuns,

că ies la aer curat, că au companie. Sunteţi pregătiţi pentru asta?

– Promit.

– Ei, atunci cred că-i puteţi păstra.

– Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mulţumesc. Liam îşi aruncă braţele în jurul lui Beckett, apoi se repezi să facă acelaşi lucru cu Clare. Mamă, avem căţeluşi!

– I-ai adus pentru noi, repetă Harry şi, în cele din urmă, îi adresă lui Beckett zâmbetul lui îngeresc. O să avem mare grijă de ei, întotdeauna.

– Contez pe asta.

– Ce-ar fi să-i scoateţi afară, în curtea din spate? sugeră Clare. Arătaţi-le frânghiile.

– Vino cu noi. Murphy îl trase pe Beckett de mână. O să le-arătăm frânghiile. Cum îi cheamă?

– Au nevoie de nişte nume frumoase, aşa că aţi face bine să vă gândiţi la asta. Am în camionetă nişte lucruri pentru ei. Mă duc să le-aduc înăuntru.

– Te-ajut eu, se oferi Harry.

– Mi-ar prinde bine un ajutor.

Liam şi Murphy alergară în curtea din spate, strigând căţeii să-i urmeze şi încercând deja diverse nume, pe când Harry ieşi în faţă, cu Beckett.

Clare rămase în picioare, absorbind tot valul acela de dragoste – şi, privind părul de câine împrăştiat şi stropii mărunţi de urină de pe podeaua ei, îşi spuse: „Da. Da, e un preţ foarte mic."

capitolul 18

– Doi câini. Avery aranja pe un platou brânza pentru inaugurarea magazinului de suvenire. Nu sunt în stare să trec peste asta. Eşti genul care sare de la zero la şaizeci, Clare, asta eşti tu.

– Aşa am senzaţia. Ieri-dimineaţă n-am avut de făcut altceva decât să pregătesc trei copii pentru şcoală, să-i hrănesc, să le fac pachete pentru masa de prânz sau

să le dau bani să-şi cumpere mâncare. În dimineaţa asta, după ce i-am găsit pe toţi grămadă – trei copii şi doi câini – în patul lui Murphy, am avut de pregătit pentru şcoală trei copii, care credeau, cu toţii, că de fapt ar trebui să rămână acasă şi să aibă grijă de câini. Asta după ce azi-noapte m-am trezit de două ori ca să le dau drumul câinilor afară.

– Vezicile lor o să crească odată cu ei.

– Să sperăm. Pe urmă a trebuit să mă asigur că au mâncare şi apă, să le dau voie afară, să-i primesc înăuntru, să-i las din nou să iasă. După care m-am simţit vinovată fiindcă i-am lăsat singuri în curtea din spate, aşa că înainte de a veni la muncă m-am dus să văd ce fac, şi m-am mai dus încă o dată la prânz. Acum Mazie se ocupă de toţi, până când o să mă întorc acasă, după inaugurare. Probabil ar trebui să mai dau o fugă, să mai văd ce se petrece.

– Se vor descurca foarte bine. Copii şi câini, adică un întreg făurit de natură. Abia aştept să-i văd. Cum spuneai că-i cheamă?

– Cred că, după multe discuţii, controverse şi rateuri, am rămas la Ben – de la Ben Kenobi – şi Yoda.

– Frumos.

– Îmi cer scuze c-am ajuns mai târziu decât planificasem. Hope intră în grabă în bucătărie. Au sosit mai multe livrări. Văd că sunteţi ocupaţi până peste cap la restaurant, îi spuse lui Avery.

– Aglomeraţie mare, datorită inaugurării. Oamenii vor să vadă magazinul şi li se pare o idee bună să ia mai întâi cina.

– Simbioză, aşa cum s-a dorit. Cu ce să vă ajut?

– Cred c-am putea începe să ducem tăvile, ca să le aibă Madeline pe toate la locurile lor.

Ieşiră prin spate, cu tăvile în mâini.

– Nu-mi vine să cred că suntem aproape în noiembrie. Când vântul serii i se încurcă în păr, Hope şi-l aruncă pe spate cu o zvâcnire a capului. Mă simt ca şi cum abia m-aş fi mutat în oraş.

– Uite, încheiem luna octombrie în glorie, cu un alt Halloween, îi reaminti Avery.

– Apoi vine Ziua Recunoştinţei, şi pe urmă mult aşteptatul Crăciun...

– O, nu rosti cuvântul Crăciun. Clare strânse din ochi pentru o clipă. Mi-au mai rămas atâtea de făcut!

– După care vine Anul Nou, continuă Hope, şi-o să ne agităm cu inaugurarea hanului. Echipa face progrese reale în curte. Şi cu punerea dalelor. Trebuie să vedeţi. Poate reuşim să dăm o fugă înainte de a începe aici.

– Ador locul ăsta. Clare se opri în frumosul patio din spatele magazinului de suvenire. Mă face să-mi doresc să fi avut aşa ceva acasă.

– De ce să n-ai? spuse Avery.

– Prima explicaţie ar fi banii. Clare aşteptă până ce-şi aşeză Avery tăvile în echilibru, ca să poată deschide uşa. Dar mi-aş putea face un fond de economii pentru patio.

Când intrară, Madeline, cu părul castaniu căzându-i pe umeri şi cu cerceii legănându-i-se, cobora cele câteva trepte de la intrarea biroului.

– Bună! Avery, astea arată excepţional. Sunt atât de entuziasmată! Fetele mele sunt acolo, sus – o să vă ajute să aşezaţi totul unde-am stabilit.

– Madeline. Clare respiră adânc. Aici miroase încântător.

– Avem lumânări şi pulverizatoare – ca marcă a hanului BoonsBoro. În seara asta facem cunoscut mirosul de rodie din camera Marguerite şi Percy; nu ne putem permite să dăm greş.

– Apropo de amenajare, zise Clare oprindu-se în nişa cu articole de bucătărie. Este atât de ingenioasă! Mă îndeamnă să-mi reutilez bucătăria. Îmi place grozav urciorul ăsta, o, şi castroanele! De sărbători o să fac o mulţime de cumpărături aici.

Lăsă tava deoparte şi hoinări prin magazin, studiind aranjamentul încântător al bijuteriilor, al operelor de artă, al obiectelor strălucitoare de lut.

– Aţi făcut o treabă uimitoare.

– Îl vreau pe ăsta. Hope stătea în faţa unui tablou cu flori de cireş larg deschise presărate pe fundalul unui cer albastru şi reflectându-se ca într-un vis în apa unui lac vălurit. Îl vreau pentru apartamentul meu. Vreau să privesc primăvara în fiecare zi.

– Îmi place. Avery se uită la Clare şi o văzu dând aprobator din cap. Însă e deja vândut. Eu şi Clare vrem să-ţi facem un cadou de casă nouă când o să te muţi în apartamentul din han.

– Serios? Vai, Doamne, o să-l am! Le prinse pe amândouă de mijloc. Sunteţi cele mai bune prietene din lume.

– Îi pot pune un punct roşu pe etichetă, ca să notez că e vândut – dacă sunteţi sigure.

– Categoric, îi spuse Clare lui Madeline.

– Prima vânzare! Şi nu către mine, sau către fetele mele, către Justine sau către Carolee. Doamnelor, am intrat în afaceri.

– Ce altceva mai putem face în afară de a cheltui bani? întrebă Avery.

– Sincer, am aranjat aproape tot. Suntem nervoase, entuziasmate, dar suntem gata.

Avery se uită la ceas.

– Ne întoarcem în douăzeci de minute, pentru orice eventualitate. Am mobilul la mine, dacă vă trebuie ceva mai curând. Să dăm o fugă vizavi, ca să se poată mândri Hope.

– Am văzut deja cinci sau şase lucruri pe care ştiu c-o să le vrem pentru han când o să începem achiziţiile de accesorii. Hope încă mai încerca să studieze mărfurile când Avery o trase către uşă. O să revin mâine cu un blocnotes. Aţi văzut bolul ăla de bambus? Este perfect pentru blatul din centrul bucătăriei. Scoţându-şi cheile, continuă: Putem merge în partea din faţă. Uşile ar trebui să fie montate săptămâna viitoare, şi vreau să arunc o privire la băncile recondiţionate, din lemn de tec, pe care le-a cumpărat Justine săptămâna trecută pentru balcon. Încuiară în urma lor. Să mergem sus, le îndemnă Hope. Am terminat mozaicul din Nick şi Nora. Trebuie

să-l vedeți. Eu fac o plimbare prin toată clădirea în fiecare seară, după ce pleacă echipa. Știu că și Beckett face o inspecție, dar am senzația că trebuie s-o fac și eu – plus că-mi place să văd tot ce s-a lucrat în cursul zilei.

– Ai...?

Clare aruncă o privire către camera Elizabeth și Darcy.

– Îi simt când și când mirosul, sau aud câte un mic zgomot. Dar cred că în prezența mea e încă sfioasă. Ia uitați-vă la asta. Nu arată spectaculos?

Peretele din spate licărea, o mare de mozaic de sticlă albastră, de la podea până-n tavan, într-un contrast uluitor cu podeaua ciocolatie. Plăcile mari, cu dungi maro, ca niște vipuști, confereau pereților o notă sofisticată.

– Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să pun toate culorile astea laolaltă, mărturisi Clare. Sunt superbe – elegante, moderne, puțin ostentative, așa cred.

– Chiar așa e, și vor rivaliza cu tavanul ciocolatiu și cu pereții de un albastru pastelat din baie. Iar corpurile de iluminat sunt extraordinare. Candelabru de cristal deasupra căzii, aplice de cristal de o parte și de alta a oglinzii. Hope își puse mâna pe inimă. Vă jur că în fiecare zi mă mai îndrăgostesc puțin de locul ăsta.

– Eu sunt îndrăgostită de Beckett. Când prietenele ei se întoarseră spre ea, Clare râse ușor. Uau, m-am cam trezit vorbind, nu-i așa?

– Îndrăgostită, îndrăgostită? întrebă Avery. Cu „î" mare?

– Întocmai. Asemenea lui Hope, își duse mâna la inimă. Nu m-am gândit – și nici n-am crezut – c-o să mă mai îndrăgostesc vreodată. Nu pe de-a-ntregul. Presupun că nu m-am crezut în stare să merg de două ori până la capăt. Nu e la fel cum a fost cu Clint. Nu cred că poate fi, sau că ar trebui să fie așa. Dar e o dragoste la fel de mare, la fel de profundă, la fel de reală. Nu-mi vine să cred că sunt atât de norocoasă.

– Tu și Beckett. Avery clipi din ochii ei albaștri, umezi. Îndrăgostiți cu „î" mare.

– Ei, în privinţa lui nu ştiu. Cred că e mai sigur să punem un *î* mic în dreptul lui. Trebuie să ne asumăm o mulţime de lucruri.

– Clare, el te iubeşte dintotdeauna.

– E cu totul altceva. Cu *î* mic – şi e absolut satisfăcător. Nu cer mai mult de la el, nu aştept promisiuni şi declaraţii sforăitoare. Cum spuneam, de data asta e altfel. Înţeleg mai multe decât aş fi fost în stare la şaisprezece ani. De data asta, riscurile sunt considerabile.

– Şi ai mai multe de oferit, adăugă Hope.

– Da, am. Însă... Îşi aduse aminte ce spusese Beckett cu o seară înainte. Dragostea înseamnă muncă. O femeie, trei copii – şi acum doi câini? Foarte multă muncă. Sunt încântată de modul în care stau lucrurile acum. Sunt atât de fericită, atât de recunoscătoare fiindcă *simt* din nou asta. Fiindcă ştiu că pot.

– Ador sentimentul ăsta. Amintindu-şi, Hope oftă. Îi simt lipsa.

– Cred că şi eu i-o simţeam, şi nu-mi dădeam seama. Iar de data asta e oarecum înspăimântător. S-ar putea să pară o nebunie, dar îmi place, într-un anume fel.

– Dacă tu eşti fericită, suntem şi noi fericite, decise Avery.

Fereastra băii se deschise brusc, lăsând să pătrundă un curent de aer proaspăt, mirosind a caprifoi.

– Aş zice că şi ea e fericită, murmură Hope.

*

Unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Clare în Boonsboro şi care o făceau să se bucure că-şi adusese copiii să-i crească acolo era sentimentul de comunitate. Pe când stătea în noul magazin de suvenire, sorbind vin dintr-un pahar de plastic, stătu de vorbă cu mai mult de o duzină de cunoscuţi. Îi privi umblând de colo-colo, despărţindu-se şi readunându-se în grupuri, împărtăşindu-şi noutăţile şi opiniile.

Tatăl lui Avery – un bărbat voinic, cu părul roşu şi cu barba îngrijită străbătută de fire cu luciri de cositor – se apropie de ea mergând încet, cu prudenţă.

– Arăţi grozav, observă Clare, îmbrăcat la patru ace!

– Justine a spus să nu vin în hainele de lucru, spuse el roşind cu sfială.

– Aş zice că nu se cade, când eşti unul dintre artiştii de prim rang.

– O, nu sunt artist, murmură el încurcat, târşâindu-şi picioarele mari. Doar un sudor care are timp la dispoziţie.

– Willy B., e nevoie de ceva mai mult decât îndemânarea unui sudor şi nişte timp liber ca să creezi sculpturile astea din metal. Iar ceasurile sunt pur şi simplu minunate. Ştii că Hope a pus deja ochii pe acela – Clare i-l arătă printr-un gest – şi pe mănunchiul de papură?

– O să pună chestiile astea în han? Serios?

– Vrea să monteze ceasul în sala de mese, în faţa arcadei de piatră. Oamenii aşezaţi acolo îţi vor vedea opera.

– Nu-i aşa că asta e ceva? zise el cu un râset scurt, încurcat.

Avery îşi făcu loc prin mulţime.

– Chifteluţele de crab au avut un succes nebun, aproape că s-au terminat. Mai aduc altele.

– Un număr frumos de participanţi, comentă Clare. Madeline pare încântată, dar şi puţin năucită.

– Ar trebui să ies. Am impresia că duc singur în spinare jumătate din încăpere.

– Rămâi exact acolo unde eşti, îi porunci Avery tatălui ei. Madeline vrea să vorbeşti cu potenţialii clienţi, să le descrii procedeul artistic.

– A, nu, Avery!

– Ba da, Willy B. Ea îl împunse cu degetul în pieptul lat. Mă duc să văd ce e cu celelalte tăvi. Să nu-l laşi să fugă, Clare.

– Am înţeles, să trăiţi! Se uită la Willy B. ridicând din umeri, dar i se făcu milă de el. Totuşi am putea merge

afară. Şi acolo sunt o mulţime de clienţi potenţiali, ieşiţi să ia o gură de aer curat.

– Este plăcut să constataţi cât de bine socializează localnicii, remarcă el inspirând profund când păşiră pe trotuar.

– Da, nu-i aşa? Tocmai mă gândeam că este o bucurie să vezi atât de multe feţe cunoscute, să ai puţin timp ca să stai pur şi simplu de vorbă şi să te pui la curent.

Trecu în revistă micile grupuri, uitându-se cu atâta atenţie la oamenii din apropierea ei încât nu observă maşina parcată ceva mai departe pe stradă – şi nu-l zări nici pe Sam Freemont la volan, urmărind-o cu privirea.

– Ce-ţi fac băieţii? Am auzit că aveţi doi membri noi în familie. Aşa spunea Justine adineauri, adăugă Willy B.

– Sunt în al nouălea cer şi, cel puţin pe moment, se simt foarte responsabili fiindcă trebuie să aibă grijă de căţei. Trebuie să recunosc, sunt mai amuzanţi şi implică mai puţină muncă decât îmi imaginam – din nou, pe moment.

– N-o să regreţi. Am auzit că Beckett i-a ales.

– I-a adus la librărie, confirmă ea. M-a încolţit.

– Ştii, Justine e foarte încântată că tu şi Beckett sunteţi împreună. Îi eşti tare dragă, la fel şi băieţii.

– Ştiu. Şi, apropo de ei, trebuie să mă duc acasă, să-i dau liber lui Mazie.

– Vasăzică, în clipa când întorc spatele, intri pe teritoriul meu.

Beckett ieşi din clădire şi îi dădu lui Willy B. un pumn uşor în braţ.

– Sunt lipsit de apărare în faţa unei femei frumoase. De aici arată cu siguranţă foarte bine, zise bărbatul mai în vârstă înălţându-şi bărbia către han. Tommy ar fi fost cu adevărat mândru.

Willy B. fusese cel mai bun prieten al tatălui său, încă din copilărie. Plânsese fără să se ruşineze la înmormântarea lui, îşi aminti Beckett. Şi era foarte posibil să simtă lipsa lui Thomas Montgomery în aceeaşi măsură în care o simţeau soţia şi fiii lui.

– Da, cred că ar fi fost. Cred că ar fi savurat o noapte ca asta.

– I-ar fi plăcut. Iar eu nu m-aş supăra dacă aş avea ocazia să văd locul ăla pe dinăuntru.

– Oricând doreşti, îi răspunse Beckett. Ştii asta.

– Atunci o să trec pe-acolo, să casc gura.

– Willy B.! Justine apăru în pragul uşii, cu mâinile în şolduri. Treci înăuntru şi stai printre invitaţi.

– Of, Justine, bombăni el răsuflând zgomotos. N-are rost să mă cert. Sper din tot sufletul că n-o să răstorn nimic.

– E cel mai drăgălaş om, declară Clare, în timp ce el intra agale în magazin.

– Are un metru nouăzeci şi opt şi probabil şaizeci şi doi de ani, sau mai mult. Cum poate fi drăgălaş?

– Pur şi simplu este. Trebuie să mă duc acasă, oricât de mult aş vrea să mai stau. Nu uita, vin mâine la şapte.

– Stai, stai, te rog. El o luă de braţ şi clătină din cap. Nu pleci singură nicăieri.

– Beckett, nu e nici măcar un kilometru şi jumătate, drept pe Main Street.

– Vin după tine, ca să mă asigur că intri cu bine înăuntru, şi-o duc pe Mazie acasă cu maşina. Ai auzit ce-a spus Willie B. N-are rost să ne certăm.

Clare consideră că avea o atitudine protectoare exagerată, mai ales când insistă s-o însoţească până la camioneta lui din parcarea de la Vesta, ca s-o ducă pe scurta distanţă care-o despărţea de furgoneta ei din spatele librăriei.

Ştia că el o aştepta să încuie uşa, aşa că îi dădu un semnal aprinzând şi stingând imediat lumina de pe verandă. Beckett claxonă când ieşea de pe alee şi vină ca s-o ducă pe Mazie acasă.

Oprit vizavi, puţin mai încolo, Sam văzu lumina care scăldă faţada când se apropie Clare de uşă – şi câteva minute mai târziu, când ieşi bona.

Fierbea în continuare în sinea lui când observă curtea din spate inundată de lumină. „Le dă drumul corciturilor afară", cugetă el.

Câini şi lumini de pază. Erau pentru el? Îl credea un nenorocit de spărgător?

Ăsta nu era un mod de a-l trata pe el. Era precis isprava lui Montgomery. Clare era pur şi simplu prea blândă, prea politicoasă ca să-i spună nemerniculuiăluia băgăcios să-şi vadă de treaba lui.

Avea să se ocupe de asta. Să aibă grijă de ea.

Ştia ce-i trebuia ei. Un bărbat prosper, stilat, cu prestigiu. Care să-i poată ţine pe copiii ăia într-un internat bun, ca să nu mai muncească ea atât de mult. Care s-o poată duce la spectacole, să-i scoată frumuseţea în evidenţă.

Clare avea să vadă. El avea s-o facă să vadă.

Se instală comod, urmărind rutina luminilor care se stingeau şi se aprindeau.

Rămase acolo aproape o oră, cu ochii la ferestrele luminate ale dormitorului ei, şi încă multă vreme după ce se întunecaseră geamurile.

Când se îndepărtă, la volanul maşinii, avea un plan.

*

Deoarece majoritatea bărbaţilor erau foarte ocupaţi, Beckett puse umărul la urcarea primei căzi la etajul întâi. În orice caz, voia să vadă cum îi plăcea lui Lizzy. După ce instalară cada elegantă la locul ei, mai zăbovi prin preajmă. Culorile luminoase, calde, confereau un aspect mult mai tradiţional decât în alte camere. Un contrast plăcut cu tonurile închise ale accesoriilor din bronz, pentru a nu mai vorbi de farmecul robinetului în formă de telefon de pe marginea căzii.

Rămase în expectativă, dar, după toate aparenţele, Lizzy aştepta cu aprecierile până după plecarea instalatorului.

Coborî şi urcă de nenumărate ori, cărând căzi, vase de toaletă, robinete, duşuri, toate etichetate meticulos de fratele lui sau de Hope.

În timpul a ceea ce spera să fie ultimul drum, o văzu pe aceasta afară, lângă magazia şantierului, cu un clipboard.

– Nu ştiam că eşti aici.

– Am fost jos, în cealaltă magazie. În sfârşit avem un loc liber acolo. Fac o verificare aici, apoi trec prin întreaga clădire, să mă asigur că toate accesoriile au ajuns la locurile lor.

– Sunt etichetate, îi aminti el. Le punem în camerele potrivite.

– Aşa spui tu. Hope îi zâmbi larg. Trebuie să văd cu ochii mei. Din fiecare ansamblu fac parte o mulţime de piese. Duşul, robinetele chiuvetei şi ale căzii, încălzitoarele de prosoape, sifoanele, oglinzile, cuierele pentru halate. Ridică dintr-o sprânceană. Să continui?

– Nu, fiindcă eu m-am gândit la toate astea şi la altele şi le-am întors pe toate părţile.

– Se va dovedi c-a meritat. Hope îşi lăsă clipboardul în jos şi îşi potrivi eşarfa complicat înnodată. În plus, trebuie neapărat să te relaxezi pentru întâlnirea fierbinte de diseară.

– Unde mă duce?

– Ştiu, dar nu-ţi spun, râse ea. A, stai să vezi ce idee mi-a venit! Deschise o geantă de dimensiunile unei mici planete şi scoase ceea ce părea să fie un caiet de însemnări sau un jurnal, cu zâne stilizate pe copertă. Am de gând să cer părerea mamei tale, dar nu cred că ar avea obiecţii dacă am pune în fiecare cameră câte un jurnal adecvat la temă. Pe ăsta l-am împrumutat de la librărie. Oaspeţii şi-ar putea scrie în ele comentariile.

– Eu n-am nimic împotrivă.

– Bun. Şi m-am gândit că am putea face rost de un registru frumos pentru consemnarea impresiilor. Ştiu că nu facem astfel de lucruri, dar am putea găsi unul modern şi elegant şi l-am putea plasa pe un birou în bibliotecă, oferindu-le astfel oaspeţilor o altă posibilitate

de a-şi aşterne pe hârtie părerile. Uită-te şi la mostra asta. Căută din nou în geantă şi scoase un dosar crem, explicând: Pentru camere – putem plasa o urare frumoasă de bun-venit din partea personalului, plus nişte coli de hârtie cu antet, lista obiectelor de artă, un meniu de la Avery şi alte informaţii.

– Te distrezi mult prea bine ocupându-te de toate astea.

– Da, într-adevăr, şi abia aştept să-ncep să cumpăr rechizite de birou. A, dacă tot te-am prins, azi-noapte m-am gândit la câteva lucruri. Hope umblă iarăşi în geantă şi scoase un blocnotes enorm.

– Beckett! Ryder striga de pe balconul de la etajul întâi. O să te foieşti pe-aici petrecându-ţi timpul cu administratoarea hanului toată ziua, sau ai într-adevăr ceva de făcut?

– Pupă-mă-n fund, îi răspunse fratele său zeflemitor.

– Te las să pleci. Hope îşi îndesă blocnotesul la loc, în geantă. Dar spune-mi mai întâi ceva. Îmi foloseşte vreodată numele, sau sunt întotdeauna „administratoarea hanului"?

– Nu trebuie să-ţi faci griji decât atunci când te numeşte „afurisita aia de administratoare".

– Presupun că da.

Ea se uită din nou în sus, aruncând o privire rece, însă Ryder reintrase deja în cameră.

*

Pentru prima oară în luni de zile, Beckett se gândi să-şi îmbunătăţească apartamentul instalându-şi un jacuzzi în baie. Poate că nu se omora făcând gimnastică, dar se considera într-o formă foarte bună. Sau se considerase, până când o zi întreagă de cărat căzi şi vase de toaletă, chiuvete, oglinzi şi Dumnezeu mai ştia ce preţ de două etaje – de nenumărate ori – îi venise de hac. Acum îl dureau toţi muşchii.

Un jacuzzi, se gândi, aruncându-şi pe podeaua camerei de baie hainele transpirate şi murdare. Poate un nou

tip de duş, cu jeturi de apă, ca acelea pe care le instalau la han.

Şi o masează care să vină la domiciliu ar fi fost o idee chiar bună.

Cu siguranţă, îşi spuse intrând sub duşul său banal, avea să modifice planurile casei sale ca să adauge câteva facilităţi bine-meritate în baia principală.

Bineînţeles că, în stilul în care se ocupa de ea, avea să ajungă membru într-o asociaţie de pensionari înainte de termina afurisita aia de construcţie. Chiar trebuia să se-apuce de treabă.

Dar, în momentul acela, orice construcţie, chiar şi a cuştii pentru căţei pe care le-o promisese copiilor la începutul săptămânii, părea unul dintre chinurile iadului.

Abia aştepta să se ocupe numai de planşeta lui, de programele CAD, de rigla de calcul şi de schiţe, spunându-le pur şi simplu altora unde să bată cu ciocanul, să taie cu fierăstrăul şi să care diverse lucruri.

– Da, asta se va întâmpla, murmură el, şi încercă să-şi imagineze jeturi fierbinţi învârtejindu-se şi pulsând în jurul muşchilor săi obosiţi.

Luând în considerare faptul că baia ar fi putut fi folosită de Clare când venea să-l ia, îşi aminti să-şi adune hainele şi să arunce prosopul în coşul cu rufe murdare.

Muşchii spatelui se revoltară, smulgându-i un geamăt.

Fiindcă nu ştia unde aveau să meargă, reflectă la alegerea hainelor. Probabil nu jeanşi, deşi jeanşii şi o bluză de trening păreau alegerea ideală pentru trupul lui suprasolicitat.

Optă pentru nişte pantaloni negri şi o cămaşă lejeră, cu pătrăţele mici, albastre şi verzi. Dacă era absolut necesar, putea s-o asorteze cu o cravată şi – spera din tot sufletul să nu fie cazul – cu un sacou.

Dacă ea n-ar fi făcut deja planuri, indiferent ce planuri, ar fi îmboldit-o să opteze pentru o seară liniştită acasă, cu mâncare livrată la domiciliu şi un teanc de DVD-uri.

Dar o femeie care muncea toată săptămâna, acasă şi ocupându-se de afaceri, merita o seară de sâmbătă veselă. Poate că totuşi nu voia să danseze.

Îşi roti privirile prin apartament şi consideră că era rezonabil de curat, mai ales că în ultima vreme nu-şi petrecuse acolo destul timp ca să facă dezordine. Clare, munca, şedinţele de familie, câinii şi băieţii îi reduseseră aproape la zero momentele de relaxare cu o bere, cu chipsuri şi televizorul deschis pe ESPN.

Se opri o clipă, întrebându-se dacă le simţise lipsa, şi decise că nu prea mult. Fiind ocupat, avea nişte avantaje, mai ales când timpul îi era acaparat de Clare şi cu puştii ei minunaţi, de munca pe care şi-o iubea sincer, de obişnuitele întâlniri cu propria familie. Era timpul să-nceteze cu plângerile şi poate să-şi facă o provizie de unguent BenGay.

Bătaia grăbită în uşă răsună tocmai când se întreba dacă să se-ntindă sau nu cinci minute pe canapea. Spunându-şi să termine cu gândurile de om bătrân, se duse să deschidă.

Cu braţele încărcate, Avery şi Hope intrară grăbite şi trecură pe lângă el.

– Imaginează-ţi că nu suntem aici, îl sfătui Avery, îndreptându-se spre bucătăria lui.

– Ce...?

– Bună. Clare se întrerupse atât cât era nevoie ca să-l sărute. Nu vrem decât să facem pregătirile. N-o să dureze mult.

– OK. Pregătiri pentru ce?

– Pentru asta şi pentru cealaltă. Suficient din asta şi prea mult din cealaltă ca să le pot aduce singură.

– Noi suntem invizibile. Avery eliberă masa pliantă pe care mânca el uneori. Nu ne vezi.

Hope despături o faţă de masă albă şi acoperi tăblia cu o mişcare rapidă şi cu un pocnet, în timp ce Avery scotea din buzunar un tirbuşon. Îl înfipse în dopul unei sticle de cabernet pe care-o aşeză într-un suport argintiu pentru vinuri.

– M-am gândit să cinăm aici. Sper că e OK.

Nedumerit, Beckett o urmă pe Clare în bucătărie, ca s-o privească punând o tavă în cuptor.

– Vrei să rămânem aici?

– Doar dacă nu deteşti ideea.

– Nu, dar...

Ea purta o rochie scurtă şi strâmtă de un albastru intens şi pantofi roşii strălucitori, cu tocuri cui.

– Arăţi excepţional. Beckett simţi mirosul unei mâncări miraculoase. Ce e în cuptor?

– Friptură înăbuşită de vită.

– Serios?

Ea râse, evident încântată.

– Am vorbit cu mama ta, mi-a spus că este mâncarea ta preferată. Să sperăm că a mea va fi la înălţimea celei pregătite de ea.

– *Ai făcut* friptură înăbuşită?

– Şi câteva alte lucruri. Dacă vinul ăla a răsuflat destul, ce-ar fi să torni câte un pahar? Eu trebuie să mă mai agit puţin aici.

– Sigur, sunt...

Se întrerupse când văzu pe masă o formă familiară. Se apropie şi săltă capacul.

– Plăcintă cu mere? Râzi de mine? Ai copt o plăcintă?

– Despre care se zvoneşte că ar fi tot una dintre favoritele tale. Îmi place să fac plăcinte când am timp.

– Clare, probabil că ţi-a luat toată ziua să pregăteşti astea. Nu mă aşteptam...

– De ce? Ea îl privi înclinându-şi capul. Ar trebui să te-aştepţi din când în când. Nu aşa mi-ai spus mie?

– Cred că da. E pur şi simplu... Uau!

– Tu m-ai scos în oraş. Mi-ai scos copiii în oraş. Le-ai adus câini, mi-ai instalat acasă lumini cu senzori de mişcare. Ne acorzi timp şi atenţie, Beckett. Am vrut să-ţi ofer ceva în schimb.

– Cred că e cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine, probabil în toată viaţa mea, murmură el mişcat.

– Nu ştiu cum a fost toată viaţa ta, dar eu am făcut asta cu plăcere. Ce zici de vin?

– Sigur că da.

Când ieşi din bucătărie, văzu că Hope şi Avery transformaseră măsuţa lui rabatabilă într-o masă scânteietoare pentru două persoane, împodobită cu lumânări şi flori. Muzica izvora discret din combina stereo.

Turnă vinul şi duse paharele în bucătărie, unde Clare aranja un platou fantezist cu măsline.

– Dincolo arată într-adevăr impresionat. Ele chiar sunt invizibile, sau au plecat?

– Nu suntem decât noi doi. Clare îşi luă paharul şi îl ciocni de al lui. Aşadar, doar noi doi pentru o seară.

– Nu mă pot gândi la ceva mai bun. Îţi mulţumesc.

– Cu plăcere, toarse ea strecurându-i-se în braţe.

Nu l-ar fi lăsat s-o ajute, iar el îşi dădu seama că se simţea al naibii de bine stând pur şi simplu alături de ea, discutând la un pahar de vin însoţit de aperitive fanteziste. Simţi toată povara şi tot efortul zilei alunecând din ce în ce mai departe de el – şi o recunoştinţă în stare pură când se aşezară la masă şi gustă prima bucăţică de carne.

– E evident la înălţime.

– Mi-am comparat reţeta cu a mamei tale. Sunt aproape identice. Trebuia s-o fac gustoasă, adăugă ea, ca să nu fii dezamăgit fiindcă nu ieşim în oraş.

– Clare, azi am cărat la etaj o tonă de instalaţii pentru băi. Când am ajuns acasă, mă simţeam ca un bărbat de optzeci de ani peste care-a trecut un camion. Friptură înăbuşită şi plăcintă cu mere? Parc-ar fi Crăciunul.

– Am auzit că ai lucrat azi. Credeam c-o să-ţi iei o sâmbătă liberă.

– Aşa aş fi făcut în mod normal, dar am vrut să duc totul sus ca să-şi poată începe instalatorul treaba luni dimineaţă.

– Totul devine din ce în ce mai real, nu-i aşa? Nu este doar o clădire, oricât de frumoasă. A căpătat formă şi funcţionalitate. Îmi aduc aminte cum a fost când am instalat rafturile, tejgheaua, când am deschis primele lăzi cu cărţi. Îmi aduc aminte atât de bine, încât am impresia

că totul se petrece acum. Asta e cu adevărat o librărie. A mea.

– În cele mai multe zile se întâmplă atât de multe lucruri, aşa că o închei şi te gândeşti ce urmează. Dar sunt şi zile ca asta, când te izbeşte. E real. Umplu paharul ei, apoi pe al lui. Chiar acum, stând aici, cu tine, pot privi înapoi, către începuturi, către planuri, către modul în care am decis să acţionăm, şi sunt mulţumit. Spune-mi, rămâi peste noapte?

Ea îi zâmbi.

– Credeam că nu mă mai întrebi niciodată.

capitolul 19

El ar fi zăbovit mai mult în faţa plăcintei, dar Clare insistă să spele vasele. Înţelegând că ea regiza spectacolul, nu încercă s-o convingă să le lase pe mai târziu. Oricum, se bucură s-o vadă agitându-se în bucătăria lui, alături de el, cu muzica revărsându-se în continuare, cu firul conversaţiei derulându-se cu uşurinţă.

– A fost o surpriză pe cinste, Clare.

– Poate nu se ridică la nivelul celor doi căţei, dar nu e rea. Iar pentru mine e plăcut să petrec o seară fără să mă concentrez în fiecare minut asupra costumelor şi a dulciurilor. În plus, imediat ce-o să se termine, n-o să mai vorbim decât despre Moş Crăciun, până în seara de Ajun.

– Mai cred încă în existenţa lui?

– Harry s-ar putea să ştie că nu e real, dar pretinde altceva. Au început deja să facă liste, care includ toate jucăriile din reclamele de la televizor.

– Îmi aduc aminte că făceam acelaşi lucru. Ce zile erau atunci!

– Liam vrea o Barbie.

Clare o rosti adresându-i un zâmbet scânteietor. După o clipă de surpriză, Beckett îi răspunse cu o privire radioasă.

– Ca s-o folosească drept ostatică, victimă sau martor inocent.

Clare îşi strânse pumnul mâinii sprijinite pe şold, în care ţinea o cârpă de vase.

– Întocmai, numai că el încă n-a pus problema martorului inocent. Bărbaţii nu sunt într-adevăr nimic altceva decât nişte băieţi în ambalaje mai mari.

– Ar trebui să iei şi maşinuţa creată pentru ea. Pe urmă o s-o poată conduce, o să-i poată fi furată. Ar fi mişto.

– Asta i se-ntâmpla Ursuleţului Winnie.

– Vremurile se schimbă.

– Doamne, da. Şi, gândeşte-te, anul viitor o să împodobiţi hanul.

– Cred că va trebui să facem toate eforturile.

– Categoric. Ar trebui să vă ocupaţi serios de ornamentarea coridoarelor. Aţi putea organiza un tur de sărbători.

– Hmm. Poate.

– Serios, Beckett. Oamenii sunt interesaţi, chiar vor să vadă ce-aţi făcut acolo. Ar trebui să organizaţi un tur după ce e gata. Hope ar trebuie să ştie cum se face. Eu şi Avery v-am putea ajuta. Gândeşte de la relaţiile din comunitate, la reclamă şi la mândrie.

– O să vorbesc despre asta cu familia.

O vedea deja pe mama lui repezindu-se să adopte întru totul ideea.

– Pe de altă parte, mă gândesc să ţin librăria deschisă duminica după ce-o să inauguraţi hanul. Poate că de acolo o să-mi vină clienţi. Clare se întrerupse şi aruncă o privire în jur.

– Ce-ar fi să torni şi restul vinului? Eu mă duc să mă împrospătez puţin.

Bine că-şi strânsese hainele murdare şi prosoapele ude, se gândi el.

Turnă vinul şi se duse cu paharul lui la fereastră. Ea avea probabil dreptate în privinţa ornamentelor, a turului, a programului de duminică al librăriei. Mai multă muncă pentru toată lumea, dar avea să merite.

Uitându-se cum strălucea clădirea în momentul acela, şi-o imagină împodobită pentru sărbători.

Avea să merite, fără nici o îndoială.

Cu un an în urmă stătea ofilindu-se în întuneric, iar acum scânteia. Şi, peste numai un an, avea să licărească acoperită de ornamente luminoase, de cununi şi de ghirlande.

Era într-adevăr uluitor cât de multe se puteau întâmpla într-un an.

Clare era acolo, cu el. Şi putea evident s-o vadă alături de el şi în anul următor. De fapt, nu putea s-o vadă altfel.

– Beckett? Vrei să vii o clipă?

La naiba, oare-şi lăsase lucrurile aruncate pe acolo? În cazul ăsta trebuia să-i distragă atenţia, aşa că luă paharele de vin.

– N-am avut prea mult timp ca să...

Tăcu imediat ce păşi în cadrul uşii dormitorului, mai ales fiindcă avea senzaţia că-şi înghiţise limba.

Clare în lumina lumânărilor.

Le împrăştiase pe marginile încăperii, creând o lumină romantică, firavă şi blândă – şi adăugase mai multe flori, înmiresmând aerul. Pregătise patul lui pentru noapte, înfoiase pernele, sugerând o invitaţie.

Şi ea, se gândi Beckett, elementul esenţial. Părul lung îi cădea răsfirându-se pe umerii goi, scânteind în lumina catifelată a lumânărilor. Trupul ei – piele netedă, curbe delicate – părea drapat în întunericul care i se înspuma pe curbura sânilor şi în partea de sus a coapselor.

Nu ştia sigur cum numeau femeile ceea ce purta ea – corset suna mult prea banal şi prea demodat. El i-ar fi spus seducţie instantanee.

– M-am gândit că n-o să te superi.

– Mi-ai tăiat răsuflarea.

– Am sperat că aşa va fi. Şi sper că vei veni lângă mine. Vino aici, Beckett, şi taie-mi răsuflarea.

Lăsă paharele deoparte şi traversă spaţiul care-i despărţea. Îşi plimbă vârfurile degetelor pe umerii ei, în josul braţelor, din nou în sus.

– Știi că acum trebuie să le-aduc băieților o întreagă haită de cățeluși.

Când ea râse, el se repezi, cuprinzându-i gura. Îi tăie răsuflarea.

Clare își dorise nespus să cunoască acel moment viu și intens, concentrarea absolută a trupului și a minții. Momentul suspendat ca un scufundător pe o stâncă, înainte ca dorințele și senzațiile să-i fie biciuite și sfâșiate în căderea lipsită de orice grijă.

Își dorise să i-l dea lui, să-i ofere momentul acela, pe cele care aveau să-i urmeze. Se apropie, înfășurându-se în jurul lui, simțind nevoia să strecoare în el, așa cum se strecura el în ea. Să-l ia așa cum era ea luată.

Se știa în stare să iubească și își dorea să celebreze asta dând totul și orice în noaptea aceea, în toate nopțile. Să savureze acea stare în toate nopțile.

Își apăsă obrazul pe al lui, apoi se îndepărtă ușor.

– E plăcut să ai atât de mult timp la dispoziție, constată ea începând să-i descheie nasturii cămășii.

– Spune-mi un singur lucru, ai purtat asta mereu?

Privirea ei alunecă peste a lui, la fel de vicleană ca zâmbetul. Beckett se întrebă dacă femeile știau că privirea aceea putea înrobi un bărbat.

– A fost mai eficient. Și mi-a plăcut să știu că o să vin aici, că o să-mi scot rochia, răspunse ea împingându-i cămașa ușor în josul umerilor. Că o să te chem. Mi-a plăcut să știu c-o să mă vezi și-o să mă dorești.

– Te doresc ori de câte ori te văd. Te doresc și când nu te văd. Pur și simplu te doresc, Clare.

– Mă poți avea. Și îmi place să știu asta.

Îi trase încet fermoarul în jos, făcându-i stomacul să tremure.

– Prelungirea e o provocare când arăți cum arăți tu.

– O să te-ajut în privința asta. Ar trebui să te-ntinzi. Ai muncit din greu astăzi.

Îl înghionti în joacă.

El se gândi că, dacă lăsa hățurile în mâna ei și ea făcea totul cu încetinitorul, asta l-ar fi putut ucide – dar ar fi murit fericit.

Se lăsă pe spate. Ea alunecă peste el, îl încălecă. Îşi scutură părul, aruncându-şi-l pe spate, şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

– Pot să simt aici munca pe care ai făcut-o. Îl masă uşor, apropiindu-şi mâinile de gâtul lui. Şi aici, continuă, în vreme ce mângâierile ei îi coborau pe bicepşi. E excitant. O simt şi în mâinile tale. I le luă, apăsându-i palmele una peste alta. Tari şi puternice. Este excitant să ştiu că se vor aşeza pe trupul meu, că mă vor atinge, că îmi vor face lucruri despre care nu ştim decât noi doi.

Îşi împleti degetele cu ale lui, aplecându-se apoi pentru un sărut copleşitor.

El se minună fiindcă trupul i se putea relaxa atât de mult, fremătând în acelaşi timp atât de nebunește. Clare îl domolea şi îl excita, îi deznoda fiecare nerv încordat, biciuindu-i totodată alţii când buzele ei treceau peste maxilarul lui şi îi coborau pe gât purtând cu ele sărutări încete, mătăsoase.

– Trebuie să te ating.

– Mă vei atinge, murmură ea. Te vreau. Curând.

Dar îşi păstră degetele împletite cu ale lui în vreme ce buzele ei îi alunecau pe piept, coborându-i lent, chinuitor, către pântec.

Era un dar, se gândi ea, acel festin lenevos oferit de trupul lui. Un dar pentru ei amândoi. Ce bine era să-l aibă sub ea, să-i cunoască forma corpului, mirosul, atingerea şi gustul pielii.

Să se răsfeţe pe ea însăşi, să se ghiftuiască dacă o dorea, cât de mult dorea. Cu cât gusta mai mult, cu atât i se înteţea pofta.

Mâini puternice, braţe puternice, spate puternic, şi totuşi el tremura de dorinţă pentru ea. Respiraţia lui se accelera; muşchii lui de truditor se încordau. Pentru ea. Şi ăsta era un alt dar.

Îl aduse pe muchie şi îl ţinu acolo până când îi simţi fiecare respiraţie chinuită arzând. Atunci se ridică şi îi aduse mâinile către sânii ei acoperiţi de dantelă fină.

Îşi arcui spatele, lăsându-l în sfârşit s-o atingă, suspinându-şi plăcerea.

Degetele lui găsiră copcile. Își impuse să nu se grăbească, să nu sfâșie și să nu smucească, ci să le desfacă pe rând, pe fiecare. Și să privească întunericul mișcându-se pe pielea ei, alunecând în jos, dezvăluind tot mai mult.

Ea îl atrase înăuntru când el se aplecă, dornic să încerce și să guste. Îl apăsă către ea, îndemnându-l să se înfrupte.

Aerul pulsa, purtând mirosul îmbătător de ceară parfumată și de flori. În lumina firavă, îl împinse din nou ușor înapoi, proptindu-și mâinile în umerii lui. Peste o clipă, țintuindu-l cu privirea, îl luă în ea.

Răsuflarea ei se eliberă dintr-odată și, împletindu-și iarăși degetele cu ale lui, începu să se miște.

Se legănă, aproape delicat la început, cu ochii într-ai lui, până când el nu mai văzu nimic decât pe ea, nu mai simți nimic decât pe ea. Numai Clare.

Timpul se scurgea în secunde încete, prelungi. Ea îl aduse încă o dată pe muchie și îl ținu acolo, conducându-l apoi în întunericul sfărâmat.

*

Dimineață, el inversă rolurile și îi aduse micul dejun în pat. Nu era friptură înăbușită, cu toate garniturile, dar știa să facă o omletă cât se putea de mulțumitoare.

Privirea ei uluită îl făcu să-și dorească să-i fi putut oferi mai mult decât două ouă cu brânză.

– Mănânci plăcintă la micul dejun?

– Este cu fructe. Beckett se așează vizavi de ea, ca s-o privească mâncând. Brioșele daneze sunt acceptate la micul dejun. De ce nu și plăcinta?

– Să nu le dezvălui copiilor raționamentul ăsta. Doamne, stau în pat bând cafea și mâncând ouă. Ăsta trebuie să fie un univers paralel.

– Dacă include și plăcinta asta, vreau să trăiesc aici. Ce ai de făcut azi?

– Tot tacâmul. Îl ajut pe tata să-și culeagă plantele – ceea ce înseamnă c-o să și primesc câteva. Un tur rapid

prin piață în drum către casă. Niște hârțogăraie, câte ceva de făcut prin curte. Și așa mai departe. Tu?

– Și eu am hârtii de rezolvat și ar trebui să lucrez în atelier. Dar aș prefera să-mi petrec ziua cu tine.

– Ne-am putea întâlni mâine, la cină. Vrem să luăm repede ceva de la Vesta înainte de a o porni pe străzi să cerem bomboane.

– S-a făcut. Aș putea veni să vă iau de-acasă.

Ea clătină din cap în timp ce-și termina ouăle.

– După ce-i iau de la școală îi duc acasă să se costumeze și apoi mergem la părinții mei, să-i întrebe dacă le dau sau nu le dau. De acolo vorbim cu părinții lui Clint pe Skype, ca să-i poată vedea pe băieți în echipamentul complet. Sper să ajung la Avery pe la cinci, ca să le dau niște mâncare adevărată.

– OK atunci, ne întâlnim acolo.

N-ar fi vrut s-o lase să plece, dar nu i se părea corect să-i ia din timpul petrecut cu părinții. Și îi spusese lui Owen că avea să ajungă la atelier pe la amiază.

Așa că se gândi la Clare după plecarea ei, și pe toată durata drumului cu mașina.

*

Clare ascultă o versiune în canon pe trei voci a nopții petrecute la bunici, oferită de băieți înainte de a alerga din nou afară, să ardă și mai multă energie alături de căței.

– Au fost cuminți? o întrebă pe mama ei.

– Ca întotdeauna. Răspunse la privirea aruncată de Clare pe sub sprâncenele arcuite cu o ridicare din umeri. Bunicii au o scală de apreciere a cuminteniei diferită de a părinților. E dreptul nostru. Cățeii sunt adorabili și îi fac atât de fericiți! Beckett e un scump.

– Da, este.

– Cum a fost întâlnirea?

– Perfectă. Friptura înăbușită nu dă greș niciodată. În dimineața asta mi-a adus micul dejun la pat.

– Pare dornic să te păstreze. Clare îi aruncă din nou aceeaşi privire. Nu-mi spune că nu te gândeşti la asta.

– Nu suntem împreună decât din vară, şi nu vreau... Mamă, îl iubesc atât de mult!

– Este grozav, scumpa mea. Rosie se apropie s-o ia în braţe, s-o strângă şi s-o legene.

– Este. E plăcut. Sunt fericită. Suntem fericiţi, dar asta nu înseamnă... Nu-mi fac planuri. Pentru mine e o nouă apropiere – o gust în fiecare zi şi mă bucur de ea fără să mă gândesc... la tot restul. Îmi place să fiu cu el, copiii sunt înnebuniţi după el... şi e reciproc. Sunt extrem de fericită, şi nu simt nevoia să fac planuri.

– Hei. Tatăl ei deschise uşa, strecurându-şi capul înăuntru. Aveţi de gând să mă ajutaţi, sau nu?

– Vin imediat, promise Clare.

– Fermierul Murphy are mai mult busuioc şi mai multe roşii decât putem consuma noi doi în trei sezoane. O să pleci acasă încărcată, o avertiză mama ei.

– Aş face bine să mă duc la el.

– Vin şi eu imediat.

Dar Rosie se uită mai întâi câteva minute pe fereastră în vreme ce soţul ei îi dădea lui Clare mănuşi şi o foarfecă, iar nepoţii i se tăvăleau prin curte împreună cu căţeii maronii.

Vedea că fiica ei era fericită. Şi îndrăgostită. Putea să vadă şi asta. O cunoştea bine pe Clare. Destul de bine ca să ştie că fiica ei avea întotdeauna nevoie să-şi facă planuri, indiferent dacă recunoştea sau nu.

*

Luni, Beckett îi mulţumi lui Dumnezeu fiindcă nu mai trebuia să care nimic greu la etaj, deşi îşi petrecu cea mai mare parte a timpului cu o pensulă în mână şi tot restul tăind cu ferăstrăul.

Când îşi strânse lucrurile, era deja cinci.

– Rămâneţi pentru ne-daţi-sau-nu-ne-daţi? îşi întrebă el fraţii.

– Eu da, îi răspunse Owen. Hope o să împartă bomboane în faţa hanului.

– Încă n-am deschis.

Owen îi aruncă o privire lui Ryder, care bombănise nemulţumit.

– A cumpărat batoane Milk Dud şi Butterfinger.

– Butterfinger? Ryder avea o slăbiciune pentru ele. S-ar putea să stau prin preajmă, să văd cum merge. Ce naiba faci?

– Îmi pun capa, spuse Beckett, legându-şi pânza de un roşu strălucitor în jurul umerilor. Îşi puse ochelari de protecţie şi mănuşi de lucru înainte de a-i întinde lui Owen o rolă de bandă adezivă. Te rog, foloseşte-o ca să-mi faci un X mare pe cămaşă. Centrează-l în partea de sus.

– Cine naiba presupui că eşti? vru Ryder să ştie.

Beckett îşi lăsă bărbia în jos, verificând opera lui Owen.

– Sunt Dulgherul X. Mai rapid decât un fierăstrău circular, mai puternic decât un pistol de împuşcat cuie. Lupt pentru adevăr, dreptate şi pereţi perfect perpendiculari pe podea.

– E atât de neconvingător!

– Copiii vor fi de altă părere, fac pariu. Şi fac pariu c-o să primesc mai multe dulciuri decât tine.

– Din milă, strigă Ryder în urma lui.

– E destul de bun pentru un costum făcut în fugă, comentă Owen.

– Da, nu e rău, dar n-am de gând să-i spun lui asta.

Vesta zumzăia. O mulţime de oameni avuseseră aceeaşi idee, observă Beckett. Să-şi ia o pizza înainte de a o porni pe Main Street. O văzu pe Avery, cu părul lung al unei peruci blonde legat la spate, aruncând aluatul în sus, spre încântarea publicului ei de supereroi, crăiese şi vampiri, cu toţii în miniatură.

– Hannah Montana? strigă el, cu voce puternică.

Ea bătu în ţăruşul de plastic care imita lemnul, atârnat de centura ei, înainte de a prinde aluatul.

– Buffy, Spaima Vampirilor.

– Drăguț.

– Nu și dacă ești vampir.

Amuzat, se îndreptă spre separeul plin de supereroi, în căutarea lui Clare. Era o Storm din X-Men pe cinste, își zise el, cu o perucă albă în stil punk, o fustă neagră și cizme până peste genunchi.

– Scuzați-mă, doamnă, caut trei băieți. Sunt cam atât de înalți, arătă el cu mâna. Li se spune Harry, Liam și Murphy.

– Îmi pare rău, nu i-am văzut. Eu sunt Storm, iar ei sunt prietenii și colegii mei, Wolverine, Iron Man și Deadpool.

– Încântat de cunoștință. Eu sunt Dulgherul X.

– Ești Beckett!

Murphy alunecă de pe scaunul lui și arătă în sus.

– Ziua sunt Beckett Montgomery, un arhitect de geniu și un bărbat chipeș, de bani gata. Dar noaptea, când pe străzi umblă răufăcătorii, sunt Dulgherul X, apărătorul orașului Boonsboro și al locului unde se-ntâlnesc trei state.

– Ai superputeri?

– Am o inteligență ascuțită, agilitate de pisică și o forță supraomenească.

Îl înhăță pe miniaturalul Deadpool îl ridică deasupra capului și și-l așeză pe umeri.

– Noi suntem. Murphy se aplecă și îi vorbi la ureche: Suntem Murphy, și Harry, și Liam, și mama.

– Stai o clipă. Beckett îl ridică pe Murphy, apoi îl ținu în fața lui. Adică în tot acest timp nu mi-ai spus că ești Deadpool?

– Numai de Halloween. Murphy își ridică masca. Vezi?

– Ei, poftim! Se lăsă pe scaun și-l așeză pe Murphy în poală. M-ai păcălit întru totul. Îl săltă pe copil cu genunchiul în timp ce Heather punea pizza pe masă. Exact la țanc.

– Să știi că rebuie să ne strigăm unii pe alții pe numele noastre de supereroi, îl informă Liam. Murphy greșește întruna.

– Pot să-i spun lui Beckett, pentru că el e cu noi.

– Nu vreau pizza. Harry se încruntă la felia pusă de Clare în farfuria lui.

– Perfect. O să păstrez toate bomboanele pe care ţi le-au dat Marmie şi bunicul, şi tot ce-o să mai primeşti mai târziu, până mâine.

– Iau eu partea ta. Sunt flămând ca Hulk.

Beckett întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să tragă de farfuria lui Harry.

– Pot s-o mănânc, zise băiatul, schimbându-i locul, pentru ca Beckett să nu poată ajunge la ea.

– E OK dacă merg cu voi la ne-daţi-sau-nu-ne-daţi?

– Eşti prea bătrân pentru asta.

– Te înşeli, Wolverine. Dulgherul X clătină din cap către Harry. Niciodată nu eşti prea bătrân pentru dulciuri. Sau pentru pizza. Despre care ştie toată lumea că e mâncarea preferată a supereroilor.

*

La ora şase, pe Main Street mişunau supereroi, ticăloşi, zâne şi o diversitate de zombi. Adolescenţii alergau în grupuri, părinţii împingeau cărucioare pline de iepuraşi, pisici, căţei şi clovni. Unii duceau de mână sau în braţe copii care abia învăţau să meargă, alţii îşi mânau odraslele din magazin în magazin şi din casă în casă.

Hope stătea pe treptele hanului, cu un bol imens cu dulciuri în poală.

– Raţii de putere pentru supereroi. Întinse bolul băieţii când strigară „ne-daţi-sau-nu-ne-daţi". Arăţi excelent, îi spuse ea lui Clare. Şi tu cine eşti, Antreprenorul X?

– Dulgherul X. Centura mea cu unelte e întotdeauna încărcată.

– Aşa am auzit.

Când Beckett râse, împungând-o cu un deget acuzator pe Clare, Hope îşi întinse bolul către grupul următor, răspunzând unui val de întrebări despre han.

– Toată lumea se interesează, îi zise ea lui Beckett. Imediat ce-o să-mi puteţi spune cu certitudine când încheiem lucrările şi la ce dată intrăm în funcţiune, încep rezervările.

– O să facem cele mai exacte calcule cu putinţă.

– Asta-mi place. Nu ştiam exact la ce să mă aştept, mărturisi ea, dar un prilej amuzant şi foarte util de a-i cunoaşte pe localnici. Însă am subestimat cu mult cantitatea de dulciuri.

– Poţi să mai iei de la librărie, îi spuse Clare. Sau de la Avery. Noi avem întotdeauna prea multe.

– Mamă! Liam îşi uită propria directivă când trase de Storm. Vrem să mergem înainte de a se termina toate dulciurile.

– Traversează strada după provizii dacă le termini pe-ale tale, strigă Clare, în vreme ce copiii o remorcau în josul trotuarului.

– E o distracţie pe cinste. Beckett rămase cu ea când băieţii se repeziră spre următorul bol. E amuzant să le urmăreşti încântarea.

– Ca să nu mai vorbim de zahărul în exces. Trebuie să-i las să mănânce o parte, ceea ce înseamnă că vor fi excitaţi la ora de culcare şi obosiţi mâine, la şcoală.

– Ei... Beckett o cuprinse cu braţul pe drum spre următoarea oprire. Ia-o puţin mai încet, Storm. Îngăduie-ţi o întârziere.

Mergeau ţinându-se de mână în spatele băieţilor, strunindu-i când îi oprea cineva să stea de vorbă. Aerul se răcorise şi frunzele uscate, răscolite de un vânt zburdalnic, tresăltau de-a lungul bordurilor.

– Ar fi trebuit să le iau jachetele în loc să le las în maşină.

– Ţi-e frig? Fiindcă trebuie să spun că pari mai degrabă încinsă.

Ea îi oferi un zâmbet jucăuş.

– Deci a meritat să mă îmbrac în spandex. Nu, nu mi-e frig, adăugă ea, dar Liam e deja fornăit.

– N-o să mai rămânem prea mult afară.

Traversau deja strada, pornind-o pe trotuarul de vizavi.

– Ai dreptate, şi are o cămaşă călduroasă pe sub costum. Totuşi...

– Îţi spun eu cum facem, supermamă. Ne oprim la librărie şi le oferim ocazia să se încălzească. Le cumpăr ciocolată caldă.

– Doamne, iar ciocolată! Dar e o idee bună.

Când se opriră în faţa magazinului, Sam Freemont stătea vizavi, cu o mască Jason Hockey, pantaloni de trening şi bluză cu glugă. Simţea un fior stând aşa, într-un loc deschis, şi privind-o.

„Ne daţi sau nu ne daţi", se gândi. El avea să-i ofere ceva, şi încă foarte curând.

Mulţumit de felul în care se încadra în timp, străbătu Main Street odată cu mulţimea şi-şi continuă drumul când oamenii se răriră. Luminile de pe verande străluceau în vreme ce copiii mai mari strigau unii la alţii. Nimeni nu-i dădu vreo atenţie, aşa cum mergea pe trotuar cu paşi mari, ascuns de mască.

Puterea anonimatului se împletea aproape erotic cu excitarea stârnită de ceea ce avea să urmeze.

Îşi continuă drumul în acelaşi ritm până ce ajunse în dreptul casei lui Clare, apoi aruncă grăbit o privire nepăsătoare în jur înainte de a se strecura în umbra copacilor care o încadrau în partea aceea.

Studiase casa destul de mult ca să-i cunoască punctele slabe. Câinii începură să se agite în curtea din spate, dar venise pregătit pentru asta. Aruncă peste gard toţi biscuiţii pentru câini care-i umpleau buzunarul.

Cozile începură să li se legene imediat ce se apucară să-i înfulece.

Alegând o fereastră, scoase un drug.

O coşmelie nenorocită, se gândi, când fereastra cedă cu un scârţâit şi cu un tremur. O viaţă măruntă, de tot rahatul. El îi oferea cu mult mai mult, şi era timpul ca ea să-l asculte.

Lăsă unealta deoparte, apoi se săltă înăuntru şi închise fereastra în urma lui.

*

La opt, după ce-şi încheiaseră turul, băieţii stăteau la Vesta, mâncând şi negociindu-şi dulciurile în limita celor trei bucăţi admise de mama lor. În ceea ce-l privea, Beckett mâncă un Butterfinger, un Snickers şi un pachet mic de Skittles – şi începu să aibă o uşoară senzaţie de greaţă.

Copiii păreau făcuţi dintr-un material mai rezistent, fiindcă Liam încerca deja, pe ocolite, să obţină o porţie suplimentară.

– Mâine, îi spuse Clare, spre dezamăgirea şi disperarea lui. Harry căpătă acelaşi răspuns când ceru o monedă de un sfert de dolar pentru jocurile video.

– E deja ora de culcare, spuse ea, aruncând o privire spre Murphy, care stătea concentrat asupra celui de-al treilea şi ultimului baton cu glazură de ciocolată, de parcă în interiorul acesteia şi al caramelului s-ar fi aflat însăşi viaţa lui.

– E timpul să mergem, Deadpool.

– Vă conduc acasă.

– O, Beckett. N-a mai fost nici un incident de câteva zile. Plus că... aşteaptă, Alva şi Joe pleacă. Îi pot folosi pe post de escortă. O să fie suficient?

– O să mă mulţumesc cu atât.

Ea plecă grăbită.

– Îmi păstrez viermii-jeleu, îl informă Murphy.

– Viermi pentru o zi ploioasă.

– N-o să plouă. Îi păstrez pentru mâine. Putem merge la hotel ca s-o văd din nou pe doamna aceea.

– Dacă mama ta spune că e OK.

– Eu nu vreau să fac decât *un singur* joc, se cramponă Harry.

Beckett îşi îndreptă atenţia către Wolverine.

– Îţi spun eu ce facem, dacă e OK, mergem săptămâna asta la mall şi jucăm ca nişte maniaci.

– Super! Dar nu sâmbătă, că e ziua lui Tyler. Putem merge duminică?

– Mie-mi convine.

Clare se întoarse cu Joe, care ciufuli părul lui Liam.

– O să fiu încântat să escortez acasă trei luptători excelenţi împotriva răufăcătorilor.

– Mergem duminică la mall, anunţă Harry.

Clare înălţă din sprâncene.

– Da?

Piciorul lui Beckett îl înghionti pe al lui Harry sub masă.

– Discutam despre o asemenea posibilitate.

– Este categoric posibil, mai ales dacă aceşti trei supereroi vin acum cu mine fără să comenteze.

Mita îşi făcu efectul. Se ridicară şi se repeziră spre uşă, strigând „la revedere" către Avery. Beckett îi conduse până afară.

– Pe mâine. O sărută delicat pe Clare. Halloween fericit.

Ea îi strânse uşor mâna.

– Să nu mănânci prea multe dulciuri.

Îi privi traversând strada, apoi se răsuci, vrând să o ia spre parcare. De fapt, îşi dorea să fi mers cu ei. Nu doar ca s-o conducă acasă în siguranţă, ci ca să fie acolo. Poate ca s-o ajute să culce copiii.

Înaintase deja cu un pas când se opri. Era o prostie. Clare avea să facă totul mai repede fără el, prezenţa lui i-ar fi excitat pe băieţi mai tare. Şi ea era probabil obosită, voia puţină linişte după ce-i potolea. Avea s-o vadă a doua zi – era suficient.

Dar să fie al naibii dacă i se părea de ajuns. Se întoarse în local şi se aşeză la bar, cu gândul să bea o bere.

– Ai fost destul de asaltată în seara asta, îi spuse lui Avery, când ea îi aduse o sticlă.

– Sunt întotdeauna, în seara de Halloween. Amuzant, dar picioarele mă ucid. Trebuie să scap de toată lumea, după care îl pun pe Dave să închidă.

– Nu vrei mai întâi o bere?

– Să ştii că aş vrea, spuse ea după o clipă de gândire. Îşi scoase şorţul, luă berea şi ocoli tejgheaua ca să se aşeze lângă el. Îşi ciocni sticla de a lui. Halloween fericit!

capitolul 20

Mersul prin casa pustie a lui Clare îi stârnea fiori de încântare. Putea să intre şi să iasă după bunul lui plac, să fie oriunde îi plăcea şi oricând îi plăcea. Studie fotografiile aranjate de ea pe mese şi pe rafturi, se imagină pe sine însuşi în ele.

Avea să fie în curând. Nu trebuia decât s-o prindă pe Clare singură, după care avea să priceapă ce era mai bine pentru ea. Avea să recunoască în sfârşit că-i aparţinea lui.

Un bărbat adevărat lua ceea ce îşi dorea. Cu toate că fusese răbdător în privinţa ei – poate prea răbdător – pentru ea sosise timpul să-nţeleagă şi asta.

– Lecţiile încep astă-seară, spuse el, urcând la etaj.

Uite cum trăia, se gândi, într-o casă cât o cutie de chibrituri. Aşa ar fi numit-o mama lui, o cutie de chibrituri dintr-un oraş insignifiant.

El avea să schimbe asta.

Intră în baia ei şi scoase un mic oftat la vederea dimensiunilor şi a accesoriilor simple şi ieftine. Nu era mai mare decât dulapul lui de acasă. Clare îi stârnea mila prin faptul că se mulţumea cu atât de puţin. Îşi vârî nasul în cutia cu medicamente şi dădu aprobator din cap când văzu anticoncepţionalele. Perfect, nu-şi doreau vreo greşeală care să trebuiască reparată.

Era destul de rău că-i avea deja pe cei trei plozi cărora trebuia să li se poarte de grijă. Un internat decent avea să rezolve problema asta, era o investiţie rezonabilă pentru eliberarea drumului.

După ce-i studie şi îi mirosi cremele pentru îngrijirea pielii şi loţiunile de corp, îşi propuse să-i ceară mamei sale s-o ducă la salonul ei de înfrumuseţare. Un prilej de a se desfăta, îşi zise, şi o altă lecţie. O femeie asociată cu el trebuia să se prezinte într-un anumit fel, în public şi în intimitate.

Cu gândul la asta, intră în dormitorul ei.

Încercase să-l amenajeze cât mai frumos, apelând la ceea ce-i stătea la dispoziţie. Adevărul era că făcuse tot

posibilul cu resursele ei limitate. Se gândi cât de recunoscătoare avea să-i fie după ce-i arăta ce înseamnă să trăiești bine.

Oare făcuse sex cu Montgomery în patul ăla? Aveau să discute despre asta – o, da, negreșit. Aici era timpul să apară o mână fermă, însă avea s-o ierte, firește. Femeile sunt slabe.

Îi deschise dulapul și mângâie rochiile, bluzele. Și-o aminti purtându-le, își aminti cum arătase mergând pe stradă, împingându-și căruciorul cu cumpărături la supermarket, stând în spatele tejghelei din librăria aia idioată.

Era nevoie de o întreagă garderobă nouă. Își imagină entuziasmul de pe chipul ei când avea s-o ajute la alegerea ținutelor. Probabil că la început, până se obișnuia cu noul ei statut, trebuia să se ocupe chiar el de asta.

Da, așa ar fi fost cel mai bine. Avea s-o învețe cum să se îmbrace.

Curios, traversă camera către comoda ei, deschise sertarele, atinse, studie. Sfatul lui era evident necesar în ceea ce privea îmbrăcămintea de noapte și lenjeria de sub noile ei haine. O femeie, și cu siguranță femeia lui, avea nevoie de stil până și în cele mai intime clipe.

Dădu peste două obiecte diferite de celelalte – sexy, seducătoare. I se acceleră pulsul când își plimbă degetele peste ele, închipuindu-și că le purta pentru el.

Apoi înțelese. Nu pentru el le purtase, ci pentru Montgomery. Rupse dantela înspumată a corsajului. N-avea să le mai poarte niciodată, hotărî. Intenționa s-o pună să le ardă. Ea trebuia să-i ceară scuze – nu era dispus să accepte mai puțin de atât – și să dea foc veșmântului de târfă pe care-l purtase pentru Montgomery.

Avea să poarte ceea ce-i cumpăra el, ceea ce-i *spunea* el să poarte. Și avea să-i fie recunoscătoare.

Furia îi urla în cap, la o intensitate paroxistică. Abia dacă auzi câinii lătrând.

Închise sertarul fără zgomot, cu mare grijă, și se strecură în dulapul ei cu puțin timp înainte de a auzi ușa

deschizându-se la parter şi zgomotul făcut de plozii care alergau prin casă, răcnind ca nişte huligani.

Şi ei trebuiau să înveţe. Aveau să înveţe curând să trăiască după regulile lui, dacă ştiau ce era bine pentru ei.

*

Supereroii se năpustiră în grup la uşa din spate, să le dea drumul câinilor înăuntru. Cinci minute, hotărî ea, în timp ce se dezlănţuia un nou prăpăd. Le mai dădu alte cinci, ca să se liniştească înainte de a merge la culcare.

N-aveau să fie singurii copii de la şcoala primară din Boonsboro care se culcaseră ceva mai târziu şi făcuseră exces de zahăr.

Puse pungile cu dulciurile primite de Halloween în colţul cel mai îndepărtat al tejghelei din bucătărie – departe de câinii curioşi şi de băieţii gata să se furişeze către ele – şi se gândi cât de mult îşi dorea să-şi smulgă peruca, să-şi dea jos costumul, să scape de machiajul de Storm.

Fusese amuzant, însă era momentul ca distracţia să se încheie. Îi lăsă să pălăvrăgească despre seara cea mare, să delecteze câinii cu jocuri în care trăgeau de acelaşi obiect, apoi puse piciorul în prag.

– OK, băieţi, e ora de culcare.

Avu parte de aşteptatul „Dar, mamă", de proteste, scuze şi negocieri – însă rămase fermă pe poziţie, atât în interesul ei, cât şi într-al lor.

Îşi dorea pijamaua ei confortabilă, puţină linişte, poate o cană mare cu ceai şi o carte.

– Cred că nu sunteţi interesaţi să mergeţi la mall duminică.

– Ba da, cum să nu? Harry îi aruncă o privire uluită şi înspăimântată.

– Băieţii care se ceartă cu mamele lor nu merg la mall. Vreau să vă văd în pijamale. Iar în seara asta o să vă spălaţi pe dinţi mai bine decât de obicei. Înainte, marş!

Îi mână la etaj şi rămase o clipă în cadrul uşii, asigurându-se că începeau să se dezbrace.

– Nu vă aruncaţi costumele pe jos. Puneţi-le în cutia lor – vorbesc serios. Mă duc să-mi pun şi eu pijamaua.

– Putem purta costumele la mall? se interesă Liam.

– O să vedem. Deocamdată dezbrăcaţi-vă.

Traversă culoarul către dormitorul ei şi începu să-şi scoată peruca, dar îşi zări imaginea în oglindă. Pe faţă i se furişă un zâmbet.

– Ei bine, nu eşti Halle Berry, dar nu eşti nici măcar pe jumătate mai urâtă.

În dulap, respirând superficial, cu ochii aţintiţi în deschiderea îngustă dintre stinghii, Sam se întrebă ce făcea. Momentul de conştientizare îi stârni bătăi galopante ale inimii.

Intrase în casa ei ca un hoţ, iar acum se ascundea în dulapul ei, ca un... nu suporta să se gândească la asta. Dacă ea deschidea uşile? Ce avea să spună? Ce avea să facă?

Ea îl pusese în postura asta, în postura asta groaznică, şi acum...

Crisparea i se disipă în clipa în care ea îşi împinse costumul ridicol peste umeri şi dădu jos fusta. Părul îi căzu liber pe spate când o împături, aşezând-o pe un scăunel.

Purta un sutien simplu, alb, chiloţi la fel de albi şi de simpli. El nu ştiuse că lucrurile simple şi albe puteau fi atât de excitante.

Ştia foarte bine ce făcea, îşi spuse. Lua ceea ce voia. Întinse mâna să deschidă dulapul.

– Mamă! Harry ia prea multă pastă de dinţi!

– E de-ajuns pentru toată lumea! Vin acolo într-un minut.

Plozii, îşi aminti el, lăsându-şi fără zgomot în jos mâna tremurătoare. Uitase de ei. Trebuia să mai aibă puţină răbdare. Trebuia să aştepte până ajungeau în pat.

Trebuia să aştepte. Trebuia să privească.

Clare îşi scoase chiloţii şi îi puse în coşul de rufe înainte de a-şi pune nişte pantaloni de bumbac. Îşi desfăcu

sutienul, îl înghesui şi pe el în coş şi îmbrăcă un tricou decolorat.

Auzind zgomote care n-o duceau cu gândul la spălatul pe dinţi, îşi înşfăcă peria de păr din zbor.

Harry şi Liam îşi întrerupseră duelul cu periuţele de dinţi. Murphy încetă să mai imite bubuiturile unor explozii în timp ce afunda o minge pentru câini în chiuveta pe care-o umpluse aproape până sus.

Înnebuniţi de entuziasm, câinii săreau pe băiat şi către mingea care picura de apă.

– Ne-am spălat pe dinţi. Murphy îi adresă un zâmbet de heruvim. Vreau să spăl mingea, pen' că este plină de bale.

– Lasă apa să se scurgă, Murphy. Se aplecă spre Liam. Deschide gura.

Inspiră când el se supuse, simţi mirosul pastei de dinţi cu aromă de gumă de mestecat.

– E în regulă. Fugi în pat. Harry!

Puştiul îşi dădu ochii peste cap, dar deschise gura pentru testul mirosului.

– Şi tu eşti curat. În pat.

Înşfăcă un prosop şi se îndreptă spre Murphy.

– Mingea e curată acum.

– Fac pariu. Iar pijamaua ta e udă. Îşi lăsă peria deoparte ca să-i scoată bluza umedă, apoi îi şterse mâinile, braţele şi pieptul micuţ. Deschide.

– M-am spălat chiar foarte bine.

Deschise gura şi suflă cu putere ca s-o dovedească.

– Foarte frumos. Ia-ţi altă bluză de pijama.

– Trebuie să schimb şi pantalonii, altfel n-o să se asorteze.

– Murphy... Clare îşi înghiţi nerăbdarea. Încă două minute, şi băieţii aveau să fie în pat. Sigur că ţi-i schimbi. Grăbeşte-te.

Folosi acelaşi prosop ca să şteargă apa de pe poliţă şi podeaua, apoi îl agăţă pe bara duşului, să se usuce înainte de a ajunge în coşul cu rufe murdare.

Intră în dormitorul băieţilor, şi îl văzu pe Murphy în culcuşul lui Yoda, ghemuit lângă acesta, şi pe Ben

şerpuind pe sub pătură, în patul lui Harry. Liam se întinsese într-al lui cu braţele şi picioarele depărtate şi cu ochii căzuţi, sticloşi, aproape adormit.

– Murphy, nu poţi să dormi în culcuşul câinelui.

– Dar se simte singur.

– N-o să se simtă. Ben poate dormi cu el.

– Dar, mamă!

Harry strânse în braţe câinele, iar ea se întrebă de câte ori auzise aceste două cuvinte în ziua aceea.

– Nu poate dormi într-un pat de sus, Harry. Ar putea să cadă, sau ar putea încerca să sară, şi s-ar lovi. Nu vrei să se lovească. Haide acum. E târziu.

Reuşi să dea câinele jos şi să-l aşeze în culcuşul lui, în timp ce Murphy – scoţând sforăituri prefăcute – continua să stea încovrigat lângă Yoda.

– Nici o şansă. Clare îl ridică pe băiat şi îl aşează în patul lui. Culcat, le porunci câinilor, şi îi sărută pe Murphy, apoi pe Liam, apoi pe Harry. Şi este valabil şi pentru băieţi, nu numai pentru câini. Noapte bună.

Când ajunsese la jumătatea drumului către dormitorul ei, auzi sunetul inconfundabil al ghearelor căţeilor care traversau podeaua şi chicotitul înăbuşit al lui Murphy când, îşi imagină ea, i se alăturau în pat.

Disciplina avea să se impună a doua zi, cu toată seriozitatea, îşi promise sieşi. Amintindu-şi de perie, se întoarse în baie. Se pieptănă pe drumul de întoarcere. Odată ce-şi curăţa machiajul, avea să-şi facă şi ceaiul ăla. Să se uite încă o dată ce făceau băieţii şi apoi să se liniştească.

Ar fi trebuit într-adevăr să scrie reclama pentru următorul număr din buletinul informativ al magazinului, dar era prea obosită. Avea să se apuce de treabă în dimineaţa următoare, la prima oră.

Zărind o mişcare când îşi traversa camera către baia minusculă, se răsuci într-acolo. Peria îi scăpă şi căzu zăngănind când Sam ieşi de după uşa dormitorului şi o închise.

– O să preferi să fie linişte, spuse el cu nonşalanţă, zâmbind. Nu vrei să-ţi deranjezi fiii. S-ar putea lovi.

*

La Vesta, Beckett luă o altă înghiţitură de bere. Era plăcut să se relaxeze, să-şi piardă vremea cu Avery, să nu vorbească despre nimic important.

– Te duci la petrecerea lui Chuck şi a Lisei? îl întrebă ea.

Numai la două cvartale distanţă, se gândi el, şi acolo erau o grămadă de prieteni de-ai lui, plus ambii fraţi.

– De data asta nu.

– O, nici o petrecere fără prietena ta?

– Ce deşteaptă eşti! Scuza ta care e?

– M-aş fi dus, dar m-au trădat picioarele. Ce nu-i în ordine cu noi, Beck? Eram întotdeauna gata să mergem la o petrecere.

– Ai dreptate. Uite cum facem. Tu poţi fi partenera mea. O să mergem pentru o oră. Buffy şi Dulgherul X trebuie să-şi păstreze reputaţiile.

– Mă poţi duce în cârcă până acolo şi-napoi? întrebă ea, tocmai când intra Hope.

– Speram că încă mai eşti aici.

– Probleme? o întrebă Beckett.

– Nu pot să intru în han. Cheia mea nu vrea să descuie afurisita aia de uşă, iar la etaj se zăresc străfulgerări de lumină. Am vrut să văd ce se întâmplă, să verific dacă nu e vreo defecţiune la reţeaua electrică, dar nu pot deschide uşa aia nenorocită.

Beckett se ridică şi aruncă o privire pe geamul uşii din faţă a restaurantului. Uşile de sticlă dintre camera E&D şi balcon se luminau şi se întunecau ca străbătute de fulgere.

– E prost dispusă de vreo câteva zile, anunţă el. Când Hope îşi arcui o sprânceană, dădu spăsit din umeri. Spuneam şi eu. Mă duc să verific.

– Vin cu tine. Povestea cu cheia e exasperantă. Acum câteva ore a mers foarte bine.

– Aşteptaţi-mă! Avery se grăbi pe urmele lor. Spaima Vampirilor, aţi uitat?

– Nu cred c-o să găsim vampiri în han, comentă Beckett când traversau strada.

– Nu se ştie niciodată. În plus, stafiile temperamentale sunt floare la ureche pentru Spaima Vampirilor.

Beckett îşi scoase cheile, zornăindu-le în mână în timp ce mergeau pe trotuar către uşa din spate a clădirii.

– Vrei s-o încerci pe-a mea? Hope i-o întinse plină de solicitudine. Beckett o strecură în broască, o răsuci şi se uită nedumerit la administratoare când încuietoarea păcăni şi uşa se deschise lin. Îţi spun că acum cinci minute n-a mers, insistă ea. Dacă stafia voastră se ţine de şotii, nu văd de ce e supărată pe mine.

– Cum spuneam. Beckett aprinse lumina de la recepţie. E prost dispusă.

În clipa aceea, lumina pe care abia o aprinsese începu să pâlpâie. Uşile de la etaj se trântiră cu zgomot de împuşcături.

– Proastă dispoziţie, murmură Avery.

– Mă duc să văd ce se petrece. Rămâneţi aici.

– Pe naiba. Dar Avery o luă pe Hope de mână când îl urmară pe Beckett. Poate are legătură cu Halloweenul. E modul ei de a serba.

– Nu pare să fie ceva festiv, remarcă Hope.

– Cred că a fost tristă în ultimele două zile, începu Beckett.

La apropierea lui, uşile balconului din camera E&D se deschiseră brusc. În interior, lumina pâlpâia ca un stroboscop.

– Poate e enervată.

– Poate avem nevoie de un exorcist, şopti Avery.

– OK, Lizzy, încetează!

Beckett ridică vocea, lăsând să i se simtă iritarea. Când intră cu paşi mari, din baie se rostogoliră trombe de abur.

– Ei, ce naiba? Nu-ţi place modelul faianţei, nu-ţi place afurisita de cadă? Schimbă camera.

– Beckett. Hope îşi puse o mână pe braţul ei, strângându-l cu putere în timp ce-i vorbea cu voce tremurată. Uită-te la oglinda din baie.

El se uită printre vălătuci la literele care apăreau, de parcă le-ar fi scris cineva cu degetul pe oglinda aburită.

– Ajutaţi... citi el. Lizzy, dacă ai necazuri... Se întrerupse când văzu ce continua ea să scrie:

Ajutaţi-o pe Clare.

Grăbiţi-vă!

– O, Doamne! Beckett trecu ca glonţul pe lângă Avery, chiar în clipa când ea se întorcea s-o ia la fugă. Sunaţi la poliţie. Sunaţi-i pe fraţii mei. Spuneţi-le să vină acasă la Clare.

– Sun poliţia.

Hope apăsa tastele telefonului ei din fugă.

– Eu îl sun pe Owen. Şi mergem cu tine.

*

„Nu ţipa, Clare", îşi ordonă ea. Băieţii ar fi putut să audă, ar fi putut să vină. Nu voia să rişte.

– Ai intrat în casa mea ca un hoţ.

– Ce altceva mi-ai lăsat de ales? E timpul să discutăm între patru ochi, e timpul să înţelegi cum se vor desfăşura lucrurile. Ce-ar fi să stai jos?

– Nu vreau să stau jos.

– Am spus să *stai jos!* Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le-nţelegi e să faci ce ţi se spune când îţi vorbesc eu.

Ea se aşeză, încordată, pe o margine a patului.

– Ai făcut o greşeală, Sam, intrând cu forţa în casa mea. Pleacă acum şi o să trecem şi peste asta. Este o simplă greşeală.

– Nu, tu ai făcut o greşeală când ai pus poliţia pe urmele mele. Ei bine, pot să ţi-o trec cu vederea, dar de acum înainte va trebui să-mi arăţi respect. Să-ţi aduci aminte cine sunt.

– Ştiu cine eşti.

– Iar eu ştiu că-ţi lipseşte încrederea în tine. Ştiu că din cauza asta te-ai prefăcut greu de cucerit, m-ai silit să depun eforturi supraomeneşti ca să ajung la tine. Nu ţi-am oferit destul timp de când te-ai întors?

N-aş fi putut fi mai delicat, mai răbdător, dată fiind situaţia în care te-ai vârât sigură. Măritându-te în grabă cu Clint Brewster.

– Clint a fost soţul meu.

– Şi e mort, nu-i aşa? Te-a lăsat cu doi plozi şi cu un altul în burtă şi-ai fost nevoită să te târăşti înapoi aici, în oraşul ăsta prăpădit.

Furia ei voia să se lupte cu spaima, dar şi-o înfrânse. Dacă-l stârnea, ar fi putut s-o lovească. Numai Dumnezeu ştia ce le-ar fi putut face băieţilor ei dacă ea nu-l putea opri.

– Am venit acasă. Părinţii mei sunt aici. Am...

– În primul rând, n-ar fi trebuit să pleci niciodată de-aici. Dar ce-a fost a fost. M-ai indus în eroare, Clare.

– Cum?

– Crezi că nu ştiu ce-ai făcut de fiecare dată când mi-ai zâmbit? De fiecare dată când mi-ai spus că nu poţi să ieşi cu mine la cină, şi nici măcar la o plimbare cu maşina? Am văzut cum te uitai la mine. N-am avut răbdare? N-am avut?

Vocea i se ridică aproape până la un ţipăt, aşa că ea dădu din cap.

– Te rog, să nu trezim copiii.

– Atunci începe să mă asculţi cu atenţie. Vreau să înceteze jocul ăsta, acum. Nu poţi întinde coarda cu mine mai mult de-atât, Clare. L-ai folosit pe Montgomery ca să mă faci gelos, şi aşa ceva e nedemn de tine. Nu vreau nici măcar să-i mai vorbeşti de-acum înainte. Este clar?

– Da.

– Bun. Acum...

– O să-l sun imediat, s-o rup cu el.

Se ridică şi o porni către uşă, însă el o apucă de braţ, îmbrâncind-o înapoi.

– Am zis să nu mai vorbeşti cu el. Stai jos până când îţi spun să faci altceva.

– Îmi pare rău.

Ea se aplecă, ridică peria şi o ţinu strâns când se reaşeză pe pat. Ca armă era jalnică, se gândi, holbându-se la propriile mâini.

– Aşa e mai bine. Sam lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă şi zâmbi din nou. Mult mai bine. Acum uite ce-o să facem. O să-ţi pregăteşti o valiză – n-ai nevoie de multe lucruri. O să ţi le înlocuiesc imediat pe toate. Dar o să-ţi fie necesare cele esenţiale pentru noaptea asta. Plecăm într-o călătorie, doar noi doi. O să ne oferim câteva zile. Am rezervat deja o vilă particulară dintr-o staţiune care-mi place. Sunt cunoscut acolo, aşa că pregăteşte-te să fii tratată regeşte. Ea se îngrozi văzându-l că-i zâmbea larg şi-i făcea cu ochiul, în stilul pe care i-l cunoştea atât de bine. O să vezi cât de multe îţi pot oferi, Clare, urmă el. Nu trebuie decât să faci ce-ţi spun, să-ţi înveţi lecţiile, să-mi dai ceea ce ne dorim amândoi de atâta vreme.

– Sună minunat. Trebuie să găsesc pe cineva care să se ocupe de copii. Pot s-o sun pe mama. Ea o să...

– Copiii, copiii. Furia aşternu pe faţa lui pete roşii. M-am săturat să tot aud despre copii. Dorm, nu-i aşa? Sunt în siguranţă, în pat, cu câinii lor băloşi. O s-o sun pe mama mea după ce ajungem în staţiune. O să aranjeze cu cineva să se ocupe de ei. În nordul statului New York e un internat excelent. O să-i înscriem cât mai curând cu putinţă. Trebuie să-nveţi că nimeni nu e mai important decât mine. Pot să fiu generos şi să plătesc pentru educaţia copiilor unui alt bărbat, dar n-o să-i pui mai presus de mine şi de necesităţile mele. M-ai înţeles?

– Perfect. Să împachetez acum?

– Da. O să-ţi arăt ce se potriveşte. Începu să vorbească pe un alt ton, mustind de indulgenţă. Nu te ruşina de ceea ce o să alegi de-acum înainte. O să te duc la cumpărături. O să ai timp din belşug ca să te simţi bine, să-mi fii alături, să trăieşti viaţa pe care ţi-o ofer fără să-ţi stea în cale copiii şi hobby-ul tău cu librăria.

Clare se ridică încet în picioare. Spaima se retrăsese şi mânia umpluse locul rămas. Nu putea decât să se roage

să nu se observe. Să-şi lase copiii singuri? Avea să-l vadă mai întâi pe el în iad.

– Vreau să-ţi mulţumesc. Îşi ţinu privirea în jos, sperând că părea supusă, în timp ce făcea un pas prudent către el. Am fost atât de derutată, m-am luptat cu mine însămi. Acum e totul limpede.

Pe urmă se uită în sus, în ochii lui. Lăsându-se pe spate, repezi peria, cu toată puterea ei şi cu toată furia, în mutra lui zâmbitoare. Când din gura lui ţâşni sângele, ea făcu un salt către uşă. Nu se gândea decât să ajungă la băieţii ei, să-i apere.

Mâna i se strânse în jurul mânerului uşii când el o smuci înapoi. Spaima reveni brusc la suprafaţă, strălucitoare ca sângele de pe faţa lui când o târî pe podea. Clare lovi cu picioarele şi încercă să-i înfigă degetele în ochi, dar el o plesni destul de tare ca să vadă stele verzi.

– Căţea! Îşi folosi dosul mâinii, trimiţându-i o străfulgerare de durere în obraz. Uită-te ce-ai făcut. Uită-te ce mi-ai făcut. Eu îţi ofer totul, şi tu nu înveţi. O să înveţi acum.

Când îi rupse tricoul, ea îi zgârie faţa cu unghiile. El se trase înapoi, cu şocul şi durerea amestecate cu sânge.

Clare se rostogoli, străduindu-se să se elibereze, şi brusc, scăpă de greutatea lui. Ea se târî către uşă, suspinând la fiecare răsuflare când încerca să se ridice, să fugă la băieţii ei.

Nişte braţe o înconjurară.

– Clare, Clare, Clare. Avery o strânse cu putere, până când ea încetă să i se mai împotrivească. Acum eşti OK.

– Copiii mei.

– Sst. Hope s-a dus să vadă ce fac. Sst.

– Trebuie să...

Sunetele reuşiră în sfârşit să treacă dincolo de simţurile ei şocate. Prăbuşită şi sprijinindu-se de Avery, întoarse capul.

La picioarele patului ei, Sam era răşchirat pe podea, cu Beckett călare pe el. Pumnul lui Beckett izbea, iarăşi şi iarăşi, în faţa deja plină de sânge.

– O, Doamne, Doamne!

Ameţită, se împinse, ridicându-se în picioare. Hope era acolo, ajutând-o pe Avery s-o susţină.

Câteva secunde mai târziu, Owen şi Ryder năvăliră înăuntru, iar cel de-al doilea îl înşfăcă pe primul de braţ când acesta dădu să facă un pas înainte.

– Trebuie să-l luăm de-acolo.

Ryder ridică din umeri.

– Mai lasă-l un minut.

– Iisuse Hristoase, Ry.

Tocmai când Hope îi arunca lui Ryder o privire înversunată şi aprobatoare, Owen se smulse din strânsoare.

– Haide, Beck. Opreşte-te. Încetează, fir-ar să fie. Este terminat. Dă-mi dracului o mână de ajutor, Ryder, până nu-l omoară pe nemernicul ăsta.

Numai amândoi reuşiră să-l desprindă. După o singură privire spre Clare, îşi întoarse atenţia către ea.

– Te-a lovit. Se apropie încet şi îi atinse uşor cu degetele vânătăile de pe obraz. Te-a lovit.

– Eu l-am lovit mai tare. Pe urmă, tu... Beckett. Acum tremurând, se agăţă de el. O, Doamne, Beckett.

– Poliţia. Hope se uită către fereastră, în direcţia de unde se auzeau sirenele. Mă duc jos, să le spun ce s-a întâmplat, să văd dacă se poate să nu facă zgomot, să nu-i trezească pe copii. A, şi să le spun că e nevoie de o ambulanţă. Aruncă o privire spre Sam, inconştient şi stâlcit. Dar în privinţa asta nu-i nici o grabă.

Prinse zâmbetul aspru al lui Ryder înainte de a ieşi cu spatele din cameră.

– Te duc la parter, departe de el. Beckett o luă pe Clare în braţe. Ne poţi povesti acolo ce s-a întâmplat.

Ea dădu din cap, apoi şi-l lăsă să cadă pe umărul lui, sperând că, dacă şi-l ţinea acolo, camera n-avea să se mai învârtească.

– Avery.

– Mă duc din nou să văd ce fac băieţii. Stai liniştită.

– Spunea că trebuie să plecăm în seara asta, îi povesti Clare lui Beckett, în timp ce o purta pe scări. Să mergem

într-o călătorie, să lăsăm copiii singuri – până ce o să-i ducă la un internat, fiindcă îi stau în drum.

– N-o să vă mai atingă, pe tine sau pe băieţi. Niciodată de acum înainte.

– Când mi-a spus asta, când mi-a spus să împachetez câteva lucruri, l-am lovit cu peria de păr. Cât de tare am putut. Cred că i-am scos un dinte.

– Mai întâi la etaj, îi spuse Beckett lui Charlie Reeder când trecură pe lângă el, la baza treptelor. L-ai lovit cu o perie de păr, deci, i se adresă apoi lui Clare.

– Era tot ce aveam.

– Nu. O îmbrăţişă cu putere şi se aşeză, ţinând-o strâns în poală. Ai avut cu mult mai mult.

Beckett rămase alături de ea când îşi dădu declaraţia şi nu-şi irosi nici măcar o singură privire când îl scoaseră pe Sam, încătuşat de o targă. Hope îi aduse ceai lui Clare, în timp ce unul dintre paramedici se ocupa de încheieturile sfâşiate ale degetelor lui Beckett.

După ce poliţiştii găsiră fereastra forţată cu ranga şi o fotografiară, Ryder se duse să caute unelte cu care s-o repare.

Când plecă poliţia, Avery ieşi din bucătărie.

– Am făcut supă. Când sunt întoarsă pe dos gătesc, aşa că toată lumea mănâncă supă.

În timp ce ea împărţea supa cu polonicul în bucătărie, Ryder se lăsă să cadă pe un scaun.

– Acum, când oamenii legii au plecat, să auzim de-a dreptul ceea ce ai tot ocolit să le spui lor. De unde-ai ştiut că avea Clare necazuri?

– Lizzy.

Beckett îşi aşeză o mână peste a lui Clare şi le spuse povestea.

– Destul de ingenios pentru o femeie moartă, comentă Ryder, cu o privire către Hope. Administratoarea hanului n-o să aibă nici o clipă de răgaz.

– Administratoarea hanului are un nume.

– Am auzit asta.

– Eu şi Hope rămânem aici peste noapte. Avery puse o farfurie cu supă în faţa lui Owen. N-aş putea să dorm dacă m-aş duce acasă. Rămânem.

– Mi-ar face plăcere. Clare răsuflă prelung. Elizabeth ţi-a spus că am nevoie de ajutor. Şi ai venit. Îşi răsuci mâna sub a lui Beckett, împletindu-şi degetele cu ale lui. Aţi venit cu toţii. Cred că asta înseamnă mult mai mult decât o perie de păr.

Beckett nu plecă decât după ce adormi ea. Îşi aruncă în camionetă sacul de dormit Spiderman al lui Harry înainte de a pleca spre han. Acolo îl întinse pe podea, în camera E&D.

– Clare e bine. Şi asta mulţumită ţie. Nenorocitul a lovit-o puţin, dar i-ar fi făcut mult mai mult rău dacă nu ne-ai fi anunţat. Se aşeză şi îşi scoase ghetele de lucru. El e la spital, sub pază. O s-ajungă într-o celulă imediat ce-i vor da drumul doctorii. Unul din noi i-a rupt falca – fie Clare, cu peria ei demnă de încredere, fie eu. Şi-a pierdut coroanele dentare şi doi dinţi. Are nasul spart. Îmi imaginez c-a scăpat uşor. Se întinse, extenuat şi încă inundat de adrenalină. Oricum, m-am gândit să-mi fac patul în seara asta aici, dacă pentru tine e OK. Am presupus că s-ar putea să te bucuri de puţină companie, şi oricum n-am dispoziţia necesară ca să mă-ntorc acasă. Cred că sunt primul oaspete al hanului BoonsBoro – sau, cel puţin, primul oaspete viu.

Rămase nemişcat, cu ochii la tavan. I se păru că simte ceva răcoros trecându-i peste încheieturile degetelor, care îi zvâcneau, apoi lumina din baie, pe care uitase s-o stingă, dispăru.

– Mulţumesc. Noapte bună.

Închise ochii şi adormi.

*

Duminică dimineaţă, la insistenţele lui, copiii şi câinii fură urcaţi în furgonetă.

– Trebuie să mergem la mall, îi reaminti Harry. Chiar tu ai spus.

– Da, în după-amiaza asta. Mai întâi vreau să vă arăt ceva. Nu e departe.

– E cu siguranţă un secret.

Beckett se uită la Clare. Îşi atenuase vânătăile cu fard, dar el ştia că băieţii le văzuseră. Aşa cum ştia şi că ea le spuse adevărul, deşi sărise peste câteva amănunte.

Ieşi din oraş, ascultându-i pe Liam şi Harry ciorovăindu-se şi pe Murphy cântându-le câinilor, care învăţaseră deja să latre amândoi odată.

Normal, se gândi. Totul părea atât de normal. Însă pe faţa lui Clare erau vânătăi.

– Îi pot duce eu la mall dacă tu vrei să rămâi acasă să te odihneşti.

– Beckett, m-a plesnit de câteva ori. M-a durut, şi a fost într-adevăr înfricoşător, dar aste e tot. Şi s-a terminat. Vorbea cu voce scăzută, sub nivelul muzicii de la radio. Beckett nu credea că pentru el avea să se termine vreodată. Nu pe de-a-ntregul. Hope a discutat cu o prietenă de-a ei, o psihiatră din Washington continuă Clare. A spus – a presupus, fiindcă n-a vorbit niciodată cu el, nici nu l-a ţinut sub observaţie – că e vorba de comportamentul clasic al hărţuitorului, combinat cu narcisism. A devenit din ce în ce mai obsedat de mine, era convins că vreau să fiu cu el, dar că îmi place s-o fac pe mironosiţa. Aici se adăugau şi copiii, care erau un obstacol. Cât timp nu m-am văzut cu nimeni, a fost una, dar relaţia mea cu tine i-a provocat un soi de psihoză. În esenţă, a luat-o razna. Acum o să meargă la închisoare. O să primească ajutor. Nu-mi pasă dacă-l primeşte sau nu, dar îl va primi.

– Atâta vreme cât ajutorul e asociat cu gratiile şi cu uniforma de puşcăriaş, poate avea tot ce doreşte.

– Aici sunt de acord cu tine. Ea se uită în jur. Mama ta nu locuieşte în direcţia asta?

– Nu departe de aici. Dar nu, nu mergem acolo, ca să se-agite iarăşi prea mult în jurul tău.

– Slavă Domnului. Ieri am avut parte de toată atenţia posibilă din partea prietenilor, a familiei, a vecinilor,

a poliției. Azi vreau să mă simt și să fiu normală și chiar plicticoasă.

Beckett viră, intrând pe o alee acoperită cu pietriș.

– Ryder locuiește în partea aia, iar Owen dincolo, îi explică el, gesticulând. Nu prea departe, dar nici prea aproape.

Se opri într-un loc de unde se vedea o casă construită numai în parte, și partea aceea nu era nici măcar finisată.

– Opt pogoane. Un pârâiaș frumos în partea cealaltă a casei – sau a ceea ce va fi până la urmă o casă.

– E terenul tău. E frumos, Beckett. Ești nebun să n-o termini și să nu stai aici.

– Poate.

Copiii și câinii săriră imediat afară. Suficient loc unde să alerge, observă el, când tocmai asta făceau. Știa unde avea de gând să plaseze o curte, niște copaci umbroși, o grădină – unde intenționa să plaseze o mulțime de lucruri.

– Toți copacii și toate chestiile astea sunt ale tale? vru Harry să știe. Aici putem să venim cu cortul. Putem?

– Cred că putem.

– Eu nu depășesc măsura. Clare ridică o mână. N-o s-o fac, n-o să vin cu cortul.

– Cine ți-a cerut părerea?

Beckett smulse mingea lui Harry și o azvârli departe, astfel încât toți băieții cu patru sau cu două picioare se repeziră pe urmele ei.

– Ăsta e stimulentul ideal, îi spuse Clare. E mai bine decât normal și plicticos. E frumos și liniștit. Trebuie să ne prezinți casa, să ne spui cum o să arate când o să fie gata.

El o luă de mână, împiedicând-o să se îndrepte spre clădire.

– Săptămâna trecută am venit de două ori aici, m-am uitat la ceea ce am început și n-am mai terminat niciodată. Și m-am întrebat de ce n-am terminat. Îmi place senzația pe care mi-o dă locul ăsta, îmi place cum arată. Cum va arăta.

– Cui nu i-ar plăcea?

Ochii lui, adânci şi albaştri, îi întâlniră pe ai ei.

– Sper că e adevărat, fiindcă am înţeles de ce n-am terminat casa, ce aşteptam. Te aşteptam pe tine, Clare. Pe ei. Pe noi. Vreau s-o termin pentru tine, pentru ei, pentru noi.

Mâna ei îşi pierdu puterea într-a lui.

– Beckett.

– Pot să schimb planurile. Pot să adaug încă două dormitoare, o cameră de joacă.

Gesticulă cu mâna liberă, în timp ce ultimele frunze ale toamnei se învârtejeau în jurul lor.

– Cred că am să pavez o zonă, acolo, ca să poată merge cu bicicletele, poate-o să pun un coş de baschet. Copiii şi câinii au nevoie de mai mult loc. Vreau să-ţi dau ţie tot ce-ţi doreşti, nu trebuie decât să-mi spui. Simt nevoia să le dau lor ceea ce îşi doresc, să am ceea ce vreau. Te vreau pe tine, Clare, vă vreau pe voi toţi. Te rog... La naiba. Stai puţin.

– Ce e? Ea rămase cu gura căscată. Beckett.

– Îmi pare rău, dă-mi doar un minut.

Se grăbi să se îndrepte spre băieţi, aflaţi în căutare de beţe pe care să le arunce câinilor.

– Harry!

– Le rod. Rod beţele. Uită-te.

– Harry, ţi-am promis ceva. Ţi-am spus c-o să lămuresc lucrurile mai întâi cu tine înainte de a-i cere mamei tale să se mărite cu mine. Trebuie să-mi spui că este OK dacă o fac.

Harry se uită în jos, la băţ, în vreme ce fraţii săi îi stăteau alături, numai ochi şi urechi.

– De ce vrei s-o faci?

– Pentru că o iubesc. O iubesc, Harry. Vă iubesc şi pe voi, băieţi, şi vreau să fim o familie.

– Nemernicul a încercat să-i facă rău, spuse Murphy. Dar ai venit, şi tu şi mama v-aţi luptat cu el şi l-au dus la închisoare.

– Da, şi nu trebuie să vă mai faceţi griji pentru asta.

– O să dormi în patul ei? vru să ştie Liam.

– Asta face parte din înţelegere.

– Şi nouă ne place uneori să dormim acolo, dacă tună sau dacă visăm urât.

– Atunci o să avem nevoie de un pat mare.

Aşteptă în timp ce se uitau unii la alţii. Cunoştea perfect limbajul fără cuvinte al fraţilor.

– OK, dacă ea vrea.

– Mulţumesc. Strânse mâna lui Harry, apoi îl trase mai aproape, îi trase pe toţi, şi îi îmbrăţişă. Mulţumesc. Uraţi-mi noroc.

– Noroc! strigă Murphy.

Dacă n-ar fi fost nervos, Beckett ar fi râs pe tot drumul înapoi, către Clare.

– Ce-a fost asta?

– Discuţie între bărbaţi.

– O, serios, Beckett, începi toată povestea asta despre dormitoare şi pavaj, şi pleci pur şi simplu pentru o discuţie între bărbaţi.

– Nu puteam să termin înainte de a lămuri lucrurile cu Harry. Aveam o înţelegere, iar între bărbaţi trebuie să se ştie că te ţii de cuvânt.

– Bine, bravo ţie, dar...

– Trebuia să-mi spună el că e OK înainte de a-ţi cere să te măriţi cu mine. Şi a spus că este OK, dacă vrei. Te rog să vrei. Nu mă face să par un fraier în faţa copiilor.

Mâna ridicată de Clare ca să-şi aranjeze părul încremeni brusc.

– Ai cerut binecuvântarea fiului meu, care încă n-a împlinit nouă ani?

– Da. E cel mai mare dintre ei.

– Înţeleg.

Ea se întoarse cu spatele.

– Am stricat totul. Te iubesc. Cu asta ar fi trebuit să încep. Jur că în faţa ta nu mai sunt în stare să gândesc limpede. Te iubesc, Clare, te-am iubit întotdeauna, dar e altfel când te iubesc aşa cum eşti acum. E un sentiment atât de trainic! Tu eşti atât de trainică, echilibrată, puternică, inteligentă. Iubesc ceea ce eşti, iubesc felul tău de a fi. Îi iubesc pe băieţi, trebuie s-o ştii.

– O ştiu. Clare fixă o clipă cu privirea copacii, crengile lor golaşe, neclare în strălucirea lacrimilor ei. Te-aş fi putut iubi şi altminteri, pentru că dragostea uneori există pur şi simplu. Dar nu m-aş fi putut mărita cu tine dacă nu i-ai fi iubit pe ei, dacă n-aş fi ştiut c-o să fii bun cu ei. Te iubesc, Beckett. Cu ochii din nou uscaţi, se întoarse spre el. Le-ai adus câini pe care eu credeam că nu-i vreau, şi ai fost atât de ocupat să mă convingi să-i accept, încât nu m-ai văzut căzându-ţi la picioare. Te iubesc, Beckett, fără nici o îndoială, fără să-mi fac vreo grijă. Şi tot aşa o să mă mărit cu tine. Îşi aruncă braţele în jurul lui, murmurând: N-ai idee în ce te bagi.

– Fac pariu că am.

– O să aflăm, pentru că... Ce-i asta din buzunarul tău? Să nu-mi spui că eşti pur şi simplu fericit că mă vezi.

– Ah, am uitat. El scoase o pungă mică. Ţi-am luat o perie de păr nouă.

Pentru o clipă, ea nu putu decât să se uite cu ochii holbaţi. Pe urmă îi prinse faţa în mâini.

– Oare e de mirare?

Beckett o trase lângă el, o luă în braţe şi o învârti. Şi, ţinând-o strâns, le făcu semn copiilor, cu degetul mare al mâinii în sus.

Băieţii ei – băieţii lui – izbucniră în chiote şi în urale şi alergară spre el, urmaţi de câinii care lătrau vesel.

Vechiul han din Boonsboro, Maryland, a supraviețuit războiului, și-a schimbat proprietarul de nenumărate ori și, potrivit zvonurilor, este bântuit de fantome. Acum, frații Montgomery și excentrica lor mamă vor să îi redea farmecul de odinioară. Pentru arhitectul familiei, Beckett, munca este refugiul pentru o viață personală anostă. Însă un proiect secret începe să îi ocupe tot mai mult gândurile: fata pe care o iubea în adolescență s-a întors în Boonsboro.

Clare Brewster, acum mamă a trei copii, a revenit în orașul natal după ce soțul ei, militar, și-a pierdut viața în Irak. Proprietară a unei librării cochete, situate chiar peste drum de hotel, este prea ocupată ca să aibă timp de aventuri romantice. Însă constată că viața îi poate oferi surprize extraordinare, căci băiatul care o adora discret în liceu s-a transformat într-un bărbat puternic și capabil, care ar putea să îi arate încă o dată drumul spre fericire.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare în lumea întreagă. Este primul autor prezent în Galeria Celebrităților înființată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-93318-6-6
9 786069 331866
Lira